

NUMĂRUL 1 ÎN TOPUL NEW YORK TIMES

NORA ROBERTS

CHEIA LUMINII

NORA ROBERTS

Cheia luminii

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA

Cheia luminii / Nora Roberts. trad.: Virginia
Lauda Păuna. - București : Orizonturi, 2009
ISBN 978-973-736-110-3

I. Păuna-Laudă, Virginia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: ELENA TOMESCU
Tehnoredactare: ADRIANA FLEANCU
Coperta: STELIAN STANCIU

Copyright © 2003 By Nora Roberts
Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii ORIZONTURI

Bd. Libertății, nr. 4, bloc 117, etaj 3, ap. 7,
sector 4, cod 040128-București,
Tel.: 317.76.75, 0744531333, Fax: 317.76.78
e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro

NORA ROBERTS

CHEIA LUMINII

Traducere de: Păuna-Lauda Virginia

Editura ORIZONTURI

TRILOGIA CHEILOR

cuprinde:

- **Cheia luminii**
- **Cheia cunoașterii**
- **Cheia curajului**

1

FURTUNA clocotea peste munți, revărsând torente de ploaie care izbeau pământul cu răsunetul ascuțit al metalului pe piatră. Fulgerele pocneau, ca un foc furios de artilerie care se lovea de zgomotul răsunător al tunetului.

Se simțea ceva ștregăresc în aer, un sfârâit al temperaturii și urii, care fierbea cu putere.

Se potrivea perfect cu starea lui Malory Price.

Nu se întrebese ce anume putea fi mai rău? Acum, ca răspuns la această întrebare obosită și complet retorică, natura – cu toată urgia ei maternă – îi arăta cât de rele pot fi lucrurile.

Era un zumzet de rău-augur undeva la bordul drăgălașei sale Mazda și mai avea încă nouăsprezece rate de plătit. Pentru a face aceste plăți, trebuia să își păstreze slujba.

Își ura slujba.

Nu făcea parte din Planul Vieții Malory Price, pe care începuse să îl traseze la vârsta de opt ani. Douăzeci de ani mai târziu, această schiță devenise o hartă detaliată și organizată, completată cu titluri, subtitluri și semne de referință. O revizuia cu meticulozitate în prima zi a fiecărui an.

Ar fi trebuit să își iubească slujba. Așa spunea, destul de clar, sub titlul CARIERĂ.

Lucra la Galerie de șapte ani, ultimii trei ca manager, lucru care era conform schemei. Și îi plăcea să fie înconjurată de lucrări de artă, să aibă mână liberă cu privire la expoziții, achiziții, promovări și organizarea spectacolelor și a evenimentelor.

Ideea este că începuse să se gândească la Galerie ca fiind a ei și știa prea bine că restul personalului, clienții, artiștii și meșteșugarii simțeau cam la fel.

James P. Horace poate că era proprietarul micii galerii, dar niciodată nu punea la îndoială deciziile lui Malory și în timpul vizitelor lui rare o complimenta pentru achiziții, ambianță, vânzări.

Fusesse perfect, exact așa cum intenționase Malory să fie viața ei. La urma urmei, dacă nu era perfect, care mai era scopul?

Totul se schimbase când James renunțase la cincizeci și trei de ani de burlăcie confortabilă și își luase o nevastă tânără și sexy. O soție, își spuse Malory; ochii ei albaștri ca oțelul strânși de iritare, care decisese să transforme Galeria în animal de companie personal...

Nu conta faptul că noua doamnă Horace nu știa aproape nimic despre artă, despre afaceri, despre relații publice sau despre managementul angajaților. James avea încredere în Pamela lui, și slujba de vis a lui Malory ajunsese să fie un coșmar zilnic.

Dar îl va înfrunta, își spuse Malory în timp ce se încrunta la parbrizul întunecat și ud. Își stabilise noua strategie: pur și simplu, va aștepta ca Pamela să plece. Va rămâne calmă și reținută până când cucuiul acesta mic și nesuferit va trece, și drumul va fi din nou neted.

Și acum această strategie excelentă fusese aruncată pe fereastră. Își pierduse cumpătul când Pamela îi contramandase ordinele la o expoziție de artă pe sticlă și întorsese cu fundul în jos perfecta și frumoasa organizare a galeriei, umplând-o cu haos și lucruri urâte.

Putea tolera unele lucruri, își spusese Malory, dar să fii lovit în față de un gust hidos în propriul teren nu era unul dintre ele.

Și pe urmă, să-ți ieși din pepeni față de nevasta proprietarului nu era calea spre cea mai sigură slujbă. Mai ales când erau folosite cuvintele *mioapă*, *fufă plebee*.

Fulgerul spintecă, cerul de deasupra brusc, și Malory se cutremură atât din cauza amintirii temperamentului ei, cât și din cauza străfulgerării. Fusese o mișcare foarte proastă din partea ei, care nu făcea altceva decât să arate ce se întâmplă atunci când cedezi nervilor și impulsului.

Pentru a pune capac, vărsase cafea pe costumul Escada al Pamelei. Dar *fusese* un accident.

Aproape.

Indiferent cât de mult o plăcea James, Malory știa că viața ei atârna de un fir de ață. Și, când firul se va rupe, se va scufunda. Galerii de artă nu erau pe toate drumurile într-un oraș drăguț și pitoresc precum Pleasant Valley. Va trebui fie să își găsească o altă activitate ca expedient, fie să se mute.

Niciuna dintre cele două opțiuni nu o făcea să zâmbească.

Iubea Pleasant Valley, adora să fie înconjurată de munții din vestul Pennsylvaniei. Îi plăcea senzația de orașel, amestecul de straniu și sofisticat care îi atrăgea pe turiști și mulțimile fugare care se revărsau din

vecinătățile orașului Pittsburgh pentru sfârșituri de săptămână impulsive.

Chiar și atunci când era un copil crescut în suburbiile Pittsburghului, Pleasant Valley era exact genul de loc în care se imagina trăind. Tânjea după dealuri, cu umbrele și textura lor, și după străzile curate ale orașului din vale, simplitatea ritmului, prietenia vecinilor.

Decizia ca într-o zi să se strecoare în pânza din Pleasant Valley fusese luată când avusese paisprezece ani și petrecuse acolo un sfârșit lung de săptămână cu părinții ei.

Așa cum hotărâse, când se plimbase prin Galerie în acea toamnă de demult, că într-o zi va fi o parte a aceluși loc.

Desigur, în acel moment crezuse că picturile ei vor fi agățate acolo, dar acesta era un alt punct de pe listă pe care fusese nevoită să îl șteargă, în loc să îl bifeze când va fi îndeplinit.

Nu va fi niciodată artist. Dar trebuia să fie, *avea nevoie* să fie implicată și înconjurată de artă.

Totuși, nu voia să se întoarcă în oraș. Voia să își păstreze minunatul apartament spațios, aflat la distanță de două străzi de Galerie, cu vedere spre Apalași, cu podeaua veche, care scârțâie și cu pereții acoperiți cu opere de artă atent selectate.

Dar speranța acestui lucru părea la fel de întunecată ca cerul acoperit de furtună.

Da, nu fusese înțeleaptă cu banii ei, admise Malory cu un suspin. Nu găsisese niciun rost să îi lase să zacă într-o bancă, în timp ce puteau fi transformați în ceva minunat pentru privit sau purtat. Dacă nu erau

folosiți, banii erau o simplă hârtie. Malory avea tendința de a folosi multă hârtie.

Avea datorii la bancă. Din nou. Își epuizase cărțile de credit. Gata. Dar, își reaminti ea, avea o garderobă minunată. Și începutul unei colecții de artă impresionante, pe care va trebui să o vândă, bucată cu bucată, și mai mult ca sigur în pierdere, pentru a-și păstra acoperișul deasupra capului, dacă Pamela punea piciorul în prag.

Dar poate că seara asta îi va aduce ceva timp și bunăvoință. Nu voise să participe la recepția de la Warrior's Peak. Își spusese că era un nume capricios pentru un loc vechi și ciudat. Altădată, ar fi fost încântată de posibilitatea de a vedea interiorul vechii case din susul dealurilor. Și să își dea coate cu oamenii care puteau fi patroni ai artelor.

Dar invitația fusese ciudată – scrisă elegant cu o mână pe o hârtie grea, de culoarea pietrei, sub forma unei chei aurii în loc de antet. Deși era amestecată în geanta de seară, alături de pudră, ruj, telefon, ochelari, stilou, cărți de vizită și zece dolari. Malory își amintea cuvintele.

Compania dumneavoastră plăcută este dorită

pentru cocktail și conversație

opt P.M., 4 septembrie

Warrior's Peak

Dumneavoastră sunteți cheia. Lacătul așteaptă.

Așadar, cât de ciudat suna asta? se întrebă Malory și scrâșni din dinți când mașina fu spulberată de o rafală bruscă de vânt. După cum mergea norocul ei, probabil că era vorba despre un ticălos cu o schemă piramidală.

Casa fusese goală timp de ani. Știa că fusese cumpărată de curând, dar lipseau detaliile. O echipă numită Triada, își amintea. Bănuia că era un soi de corporație care dorește să transforme locul într-un hotel sau un miniresort.

Lucru care nu explica de ce îl invitaseră pe managerul de la Galerie, și nu pe proprietar și pe interesanta lui soție. Pamela fusese destul de deranjată de această scăpare – așa că tot era ceva.

Totuși, Malory ar fi trecut peste seară. Nu avea un partener – un alt aspect deplorabil al vieții ei cotidiene – și a conduce singură printre munți, spre o casă ieșită din filmele de groază de la Hollywood, sub influența unei invitații care o făcea să nu se simtă în largul ei, nu era un lucru de pe lista ei amuzantă cu lucruri de făcut în mijlocul unei săptămâni de lucru.

Nu era niciun număr de telefon pentru un R.S.V.P. Și simțea că era arogantă și nepolitețe. Răspunsul pe care intenționa să îl dea dacă ar fi ignorat invitația ar fi fost la fel de arogant și nepolitic, dar James zărise plicul pe masa ei.

Fusese atât de emoționat, atât de încântat de ideea că se va duce și o presase să îi descrie toate detaliile interiorului casei. Și îi reamintise că, dacă va putea scăpa în mod discret numele Galeriei în timpul conversației, din când în când, ar putea fi bine pentru afaceri.

Dacă putea atrage câțiva clienți, ar putea compensa nefericirea cu Escada și comentariul cu fufa.

Mașina ei pufăi pe drumul care se îngusta și care tăia pădurea densă, întunecată. Întotdeauna, crezuse că aceste dealuri și păduri aveau un fel de efect de Sleepy

Hollow, care încercuia frumoasa ei vale. Dar acum, din cauza vântului, a ploii și a întunericii, cele mai puțin senine aspecte ale vechii povești erau un pic prea mult scoase în evidență pentru liniștea ei sufletească.

Dacă ceea ce zdrăngănea sub capota ei era ceva serios, putea să sfârșească pe marginea drumului, ghemuită în mașină, ascultând jelanii și șfichiul furtunii și imaginându-și călăreții fără cap, în timp ce aștepta un camion de tractare pe care nu și-l putea permite.

Evident, răspunsul nu era o criză nervoasă.

Își spuse că zărise un licăr prin ploaie și printre copaci, dar ștergătoarele ei se mișcau la viteza cea mai mare și tot nu puteau să îndepărteze fluviul de ploaie.

Când fulgerul sclipi din nou, apucă mai strâns volanul. Îi plăcea o furtună puternică la fel de mult ca oricui, dar voia să se bucure de aceasta de undeva din interior, de oriunde, în timp ce bea un pahar cu vin bun.

Trebuia să fie aproape. Cât de departe putea urca un singur drum înainte să înceapă să coboare de cealaltă parte a muntelui? Știa că Warrior's Peak era în vârful colinelor, păzind valea de dedesubt. Sau făcându-se stăpână pe vale, în funcție de punctul tău de vedere. Nu mai întâlnise o altă mașină de kilometri întregi.

Lucru care nu făcea altceva decât să arate că orice persoană cu numai o jumătate de creier nu era afară pe nebunia asta, își spuse ea.

Drumul se bifurca, și partea care mergea spre dreapta trecea printre niște stâlpi enormi de piatră. Malory încetini și privi cu uimire la luptătorii în mărime naturală care erau așezați pe fiecare stâlp. Poate că era din cauza furtunii, a nopții sau din cauza stării ei nervoase, dar păreau mai mult

umani decât de piatră, cu părul fluturând în jurul fețelor lor fioroase, cu mâinile strânse pe mânerul săbiilor. În strălucirea fulgerelor aproape că vedea mușchii umflându-se pe brațele lor, peste piepturile lor largi, și goale.

A trebuit să se lupte cu tentația de a ieși din mașină pentru a se uita mai de aproape, dar fiorul care o străbătu pe șira spinării când, întoarse spre poarta de fier deschisă o făcu să privească înapoi spre luptători cu atât de multă precauție, dar și cu apreciere la adresa priceperii sculptorului.

Apoi apăsa frâna și se strecură pe pietrele zdrobite de pe alee. Își simți inima în gât când se uită la masculul uimitor care stătea arogant la un pas în fața barei de protecție, având luminile excentrice ale casei proiectate în spatele său.

Pentru o clipă, luă și cerbul drept o sculptură, deși ce persoană sănătoasă ar pune o sculptură în mijlocul aleii era peste puterile ei de înțelegere. Dar, din nou, *sănătos* nu părea să fie un cuvânt apt pentru cineva care alegea să trăiască într-o casă de pe vârful muntelui.

Ochii cerbului sclipeau, de un albastru safir pătrunzător, în luminile farurilor ei, și capul cu coarne imense se întoarse ușor. Regal, murmură Malory, hipnotizată. Ploaia i se scurgea pe blană, și în lumina următorului fulger această blană părea la fel de albă ca luna.

Se uită la ea, dar nu i se citea deloc teama, nici surpriza în ochii aceia scânteietori. Dacă așa ceva era posibil, părea să fie un fel de dispreț amuzat. Apoi se îndepărtă pur și simplu prin perdeaua de ploaie și râurile de ceață și dispăru.

– Oh! Lăsa să îi scape un suflu lung, tremurând în căldura din mașină. „Și încă un o“, murmură ea, în timp ce se uita la casă.

Văzuse fotografiile picturii cu ea. Îi văzuse silueta ridicându-se pe culmea de deasupra văii. Dar era complet diferit să o vezi de aproape, pe o furtună supărată.

Era ceva între un castel, fortăreață și casă a ororilor, decise ea.

Piatra ei era obsidian negru, cu ieșituri și turnuri, vârfuri și creneluri care erau îngrămădite și răspândite, ca și cum un copil foarte deștept, dar foarte rău le așezase după voia lui. Prin lumina ploii, ferestrele negre, lungi, înguste, poate sute, luceau poleite de lumină.

Cineva nu își făcea griji pentru factura de la lumină.

Ceața se aduna la temelie, ca un șanț de pâclă.

La următorul fulger șocant, observă un banner alb cu o cheie de aur care flutura nebunește pe unul dintre turnurile cele mai înalte.

Duse mașina mai aproape. Garguii atârnavă de pereți, se târau peste streșini. Ploaia curgea din gurile lor rânjite, se revărsa de pe gheare, în timp ce se strâmbau în jos, spre ea.

Își opri mașina în fața marginii de piatră a unui portal și își spuse foarte serioasă să se întoarcă în furtună și să plece.

Își spuse „lașă, un copil idiot“. Se întrebă unde își pierduse simțul aventurii și al distracției.

Insulte funcționau destul de bine, pentru că în curând împingea cu degetele portiera mașinii. Când auzi o scurtă bătaie în geam, țipă scurt.

Fața albă, osoasă, înconjurată de o glugă neagră, care

se uita înăuntru, spre ea, îi întoarse țișătul într-un fel de înrudire cu respirația întretăiată.

Garguii nu prind viață, se asigură ea, repetând cuvintele iar și iar în cap, în timp ce lăsa geamul, cu prudență, numai câțiva centimetri.

– Bine ați venit la Warrior's Peak. Vocea bubui peste ploaie, și zâmbetul primitor arată mulți dinți. Dacă lăsați cheile în mașină, domnișoară, voi avea eu grijă de ea.

Înainte să se gândească să încuie, el deschise portiera. Blocă rafala de vânt și ploaie cu corpul lui și cu umbrela cea mai mare din câte văzuse.

– O să vă duc în siguranță și uscată până la ușă.

Ce accent era ăsta? Englezesc? Irlandez? Scoțian?

– Mulțumesc. Încercând să iasă, descoperi că este blocată. Panica se transformă în stânjeneală când își dădu seama că nu își desfăcuse încă centura de siguranță.

Eliberată, se strecură sub umbrelă, luptându-se să-și liniștească respirația în timp ce o conducea spre intrarea cu două uși. Erau destul de largi și aveau ciocane mândre, de argint, mari cât o farfurie, modelate în formă de cap de dragon.

Ce mai întâmpinare, își spuse Malory cu o clipă înainte ca una dintre uși să se deschidă, și lumina și căldura să se reverse.

Femeia avea un torent de păr drept, minunat, de culoarea flăcării ce se revărsa în jurul feței palide cu unghiuri și curbe perfecte. Ochii ei verzi dansau. Era înaltă și slabă, îmbrăcată într-o rochie neagră, fluidă. O amuletă de argint, susținând o piatră grasă, limpede, atârna între sânii ei.

Buzele, la fel de roșii ca părul, se curbară, iar ea își întinse mâna sclipind de inele.

Malory își spuse că arăta asemenea unui personaj dintr-o poveste foarte sexy.

– Domnișoară Price, bine ați venit! O furtună atât de încântătoare, dar, sunt sigură, este neplăcut să fii afară. Veniți!

Mâna era caldă și puternică și rămase strânsă pe a lui Malory, în timp ce femeia o conduse pe holul de la intrare.

Lumina se cernea de sus dintr-un candelabru de cristal atât de fin, încât părea zahăr tors, sclipind peste răsuciturile și curbele de argint.

Podeaua era de mozaic, descriindu-i pe luptătorii de la poartă și care păreau să fie câteva imagini mitologice. Nu putea îngenunchea pentru a le studia, așa cum i-ar fi plăcut, și deja se lupta să își rețină un mormăit orgasmic la vederea picturilor care acopereau pereții de culoarea untului topit.

– Sunt atât de fericită că ați putut să vă alăturați nouă în seara aceasta, continuă femeia. Sunt Rowena. Te rog, lasă-mă să te conduc în salon. Avem acolo un foc minunat. Este destul de devreme pentru un foc, dar furtuna a cerut-o. Drumul a fost dificil?

– Provocator. Domnișoară...

– Rowena. Numai Rowena.

– Rowena. Mă întrebam dacă pot să mă aranjez puțin undeva înainte de a ne alătura celorlalți musafiri?

– Desigur. În toaleta pentru doamne. Făcu un gest spre o ușă ascunsă după scările din față. Salonul este prima ușă spre dreapta. Nu te grăbi.

– Mulțumesc. Malory se strecură înăuntru și imediat decise că „toaleta pentru doamne“ era o etichetă sărăcăcioasă pentru zona spațioasă, plușată.

Șase lumânări aflate pe masa de marmură împrăștiu lumină și parfum. Șervețele de culoare burgundy, mărginite cu dantelă ecru, erau așezate lângă vasul generos al chiuvetei. Robinetul scilipea auriu în forma elegantă a unei lebede.

Aici, podeaua de mozaic întrupa o sirenă așezată pe o stâncă, zâmbind mării albastre, în timp ce își pieptăna părul de culoarea focului.

De data aceasta, după ce verifica de două ori dacă a încuiat ușa, Malory îngenunchie să studieze opera.

Minunat, își spuse, trecându-și degetele peste dale. Cu siguranță, vechi și excelent executat.

Exista oare ceva mai mult decât abilitatea de a crea?

Se îndreptă, își spală mâinile cu săpunul care mirosea ușor a rozmarin. Îi luă o clipă să admire colecția de nimfe și sirene Waterhouse care încadrau pereții înainte să își caute pudra.

Nu avea prea mult de făcut cu părul ei. Deși îl dăduse pe spate și îl strânsese la ceafă cu un clip cu piatră mare, vremea se jucase la întâmplare cu buclele ei de culoare blond-închis. Era și aceasta o înfățișare, își spuse ea, în timp ce își pudra nasul. Oarecum artă și nepăsare. Nu elegant ca al roșcatei, dar o prindea destul de bine. Își dădu din nou cu ruj, mulțumită de rozul-pal care fusese o investiție bună. Subtilul mergea cel mai bine cu nuanța ei lăptoasă.

Plătise prea mult pentru costumul pentru cocktail. Desigur. Dar o femeie are dreptul la mai multe slăbiciuni, își aminti ea în timp ce își îndrepta reverele subțiri de satin. În plus, costumul bleu era potrivit cu ochii ei, iar

liniile croielii îl făceau să arate atât profesionist, cât și elegant. Își închise geanta și își ridică bărbia.

– Bine, Mal, să mergem să încheiem ceva afaceri.

Ieși, silindu-se să nu se întoarcă în vârful picioarelor pe hol pentru a saliva picturile.

Tocurile ei pocniră ascuțit pe dale. Întotdeauna îi plăcuse sunetul lor. Puternic. Feminin.

Și păși pe sub prima arcadă spre dreapta, un oftat înfiorat scăpându-i înainte să îl poată opri.

Nu mai văzuse așa ceva, nici în muzeu și nici în afara lui. Antichitățile erau atât de frumos îngrijite, încât suprafețele lor străluceau ca oglinda; culorile bogate, profunde demonstrau talentul artistului; covoare, perne și draperii erau la fel de mult forme de artă, ca și picturile și statuile. Pe peretele din depărtare se vedea un șemineu pe care l-ar fi putut cuprinde cu brațele desfăcute în lături. Încadrat cu malahit, în el erau bușteni enormi care pocneau din cauza limbilor roșii și aurii ale focului.

Era locația perfectă pentru o femeie care părea că a ieșit dintr-o poveste.

Voia să petreacă ore întregi aici, să se desfete cu toate aceste culori și lumini minunate. Femeia înfricoșată care se cuibărise în mașina ei, în ploaie, fusese de mult uitată.

– Mi-au luat cinci minute ca ochii să nu îmi mai iasă din orbite după ce am intrat.

Malory tresări, apoi se întoarse și se uită la femeia care stătea încadrată de rama ferestrei.

Femeia era brunetă, cu păr negru, des involburându-se până la linia maxilarului și a umerilor într-o unduire plină de stil. Probabil că era cu aproape zece centimetri mai înaltă decât Malory și avea forme rotunde care cadrau cu

înălțimea. Amândouă se potriveau cu pantalonii eleganți de culoare neagră și cu jacheta până la genunchi purtată peste un tricou alb, plăcut.

Avea într-o mână un pahar înalt cu șampanie și întinse cealaltă mână, traversând camera. Malory văzu că ochii ei erau căprui-închis și direcți. Nasul ei era îngust și drept, gura mare și nerujată. O ușoară urmă de gropițe flutură în obraji ei când zâmbi.

– Eu sunt Dana. Dana Steele.

– Malory Price. Mă bucur să te cunosc! Frumoasă jachetă.

– Mulțumesc. Am fost destul de ușurată când am văzut că ai venit cu mașina. Este un loc la naiba, dar mi s-a părut un pic bizar să bântui singură pe aici. A trecut aproape un sfert de oră. Lovi geamul ceasului. Ai spune că o parte dintre ceilalți musafiri ar fi trebuit să apară până acum.

– Unde este femeia care m-a întâmpinat la intrare? Rowena?

Dana își strânse buzele și se uită înapoi spre arcadă.

– Plutește încoace și-ncolo, arătând extraordinar și misterios. Mi s-a spus că gazda noastră ni se va alătura în curând.

– Cine este gazda noastră?

– Bănuiala ta este la fel de bună ca a mea. Nu te-am mai văzut? adăugă Dana. În Valley?

– Posibil. Mă ocup de Galerie. Pentru moment, își spuse ea.

– Asta este. Am venit acolo pentru câteva expoziții. Și uneori doar mă plimbam, uitându-mă în jur cu avariție. Sunt bibliotecară. Bibliotecară documentară.

Se întoarseră amândouă când intră Rowena. Malory își spuse că ideea că plutește era cea mai bună descriere.

– Văd că ați făcut cunoștință. Minunat! Ce să vă aduc de băut, domnișoară Price?

– Voi lua ce bea ea.

– Perfect. În timp ce vorbea, intră o cameristă în uniformă, ducând pe o tavă de argint două pahare. Vă rog să vă serviți cu antreuri și să vă simțiți ca acasă!

– Sper că vremea nu îi va alunga pe ceilalți oaspeți, începu Dana.

Rowena abia zâmbi.

– Sunt sigură că toți cei așteptați vor fi aici în curând. Vă rog să mă mai scuzați o clipă.

– Bine, asta chiar că a fost ciudat. Dana luă la întâmplare un antreu, descoperind că este cremă de homar. Delicios, dar ciudat.

– Fascinant! Malory sorbi șampania și își trecu degetele peste o sculptură de bronz a unei zâne culcate.

– Tot încerc să îmi dau seama de ce am primit această invitație. Pentru că erau acolo, la fel și ea. Dana mai încercă un alt antreu. Nimeni altcineva de la bibliotecă nu a mai primit una. Din câte știu, nimeni altcineva nu a mai primit. Încep să îmi spun că ar fi fost mai bine să îl iau pe fratele meu cu mine. Are un barometru foarte bun pentru escrocherii.

Malory se trezi zâmbind.

– Nu pari a fi ca toate bibliotecarele pe care le cunosc. Și nici nu arăți ca ele.

– Am ars în urmă cu zece ani tot ce am avut de Laura Ashley. Dana ridică ușor din umeri. Neliniștită, se mișcă

iritată, lovind cu degetele în paharul de cristal. O să mai acord chestiei ăsteia încă zece minute, apoi o șterg.

– Dacă pleci tu, plec și eu. M-aș simți mai bine să mă întorc prin furtună dacă merg cu mașina spre Valley cu cineva.

– La fel și eu. Dana se încruntă spre fereastră, privind ploaia lovind în partea cealaltă a geamului. Bizară noapte... o încununare „perfectă“ dealtfel, a unei zile îngrozitoare. Și faptul că am condus tot drumul acesta și înapoi pe vremea asta pentru două pahare cu vin și câteva antreuri pune capac.

– Și la tine? Malory se îndreptă spre o pictură minunată despre un bal mascat. Lucrarea o ducea cu gândul la Paris, deși nu fusese niciodată acolo, doar în visurile ei. Am venit aici în seara asta numai în speranța că voi face câteva cunoștințe pentru Galerie. Asigurarea muncii, adăugă ea, ridicând paharul într-un toast. Mai ales că slujba mea este într-o stare destul de precară.

– Și a mea. Între reducerile de buget și nepotism, poziția mea este „ajustată“, orele mele fiind reduse la douăzeci și cinci pe săptămână. Cum dracu' să mai pot străi așa? Și proprietarul apartamentului meu tocmai m-a anunțat că luna viitoare mi se mărește chiria.

– La mașina mea se aude un huruit – și mi-am cheltuit deja bugetul pentru ea pe pantofii ăștia.

Dana se uită în jos, strângându-și buzele.

– Frumoși pantofi. Calculatorul meu a cedat de dimineață.

Distrându-se, Malory se întoarce de la pictură și ridică o sprânceană spre Dana.

– I-am spus noii soții a șefului meu „fufă“ și apoi am turnat pe costumul ei elegant cafea cu lapte.

– Bine, câștigi tu. Într-un spirit de colegialitate, Dana se apropie și își ciocni paharul de al lui Malory. Ce spui, să o vânăm pe zeița galeză și să aflăm ce se întâmplă aici?

– Acesta era accentul? Galez?

– Minunat, nu? Dar, oricum ar fi, cred...

Se întrerupsese în timp ce auziră un pocnet distinct de tocuri înalte.

Primul lucru pe care l-a observat Malory a fost părul. Era negru și scurt, cu bretonul gros tăiat atât de scurt, încât părea tăiat cu rigla. Dedesubtul lui, ochii roșiatici erau largi și lungi făcând-o din nou să se gândească la Waterhouse și la zânele lui. Avea o față triunghiulară, strălucind a ceva ce putea fi nerăbdare, nervi sau cosmetice extraordinare.

După felul în care degetele i se înfîșeau în gentuța neagră, Malory bănuie că era vorba despre nervi.

Purta roșu, un roșu semafor, într-o rochie abreviată care atârna de corpul curbat și își arăta picioarele înfiorătoare. Tocurile care pocniseră mai devreme pe dale aveau mai bine de zece centimetri și erau ascuțite ca un stilet.

– Bună! Vocea ei era șuierată și privirea-i deja fulgera prin cameră. Hm! A spus că pot intra direct.

– Bine ai venit în club! Așa cum este el. Dana Steele și însoțitoarea mea din seara aceasta, la fel de uimită, Malory Price.

– Eu sunt Zoe. Zoe McCourt. Mai făcu un pas prudent în încăpere, ca și cum se aștepta să apară cineva care să îi spună că a fost o eroare și să o dea din nou afară. Sfinte Sisoe! Locul acesta este ca în filme. Este, hm, frumos și

asta, dar tot mă aștept ca tipul înfricoșător cu smoching să intre.

– Vincent Price? Nicio legătură, spuse Malory cu un zâmbet. Înțeleg că nici tu nu știi mai mult decât noi despre ceea ce se întâmplă.

– Nu. Cred că am fost invitată din greșeală, dar... Tăcu brusc, uitându-se lung când camerista intră cu un alt pahar pe o tavă. A... mulțumesc! Luă delicat paharul de cristal, apoi zâmbi spre vinul spumos. Șampanie! *Trebuie* să fie o greșeală. Dar nu aveam cum să ratez șansa de a veni. Unde este restul lumii?

– Bună întrebare. Dana își înclină capul, fermecată și amuzată, în timp ce Zoe lua o gură mică – de control – de șampanie. Ești din Valley?

– Da. Adică în ultimii doi ani.

– Trei pentru trei, murmură Malory. Mai știi dacă a mai fost invitat cineva pentru seara asta?

– Nu. De fapt, am întrebat în jur, probabil din cauza aceasta am fost concediată astăzi. Este mâncare chestia aia pe care tocmai ai luat-o?

– Ai fost concediată? Malory schimbă priviri cu Dana. Trei pentru trei.

– Carly are un salon unde lucrez. *Lucram*, se corectă Zoe și se duse spre tava cu antreuri. M-a auzit vorbind despre asta cu una dintre clientele mele și și-a ieșit din pepeni. Măi să fie, sunt extraordinare!

Vocea ei își pierduse din șuier și, pe măsură ce părea să se relaxeze, Malory observa o urmă slabă de fonfăit.

– Oricum, Carly mă viza de luni. Cred că invitația, văzând că nu a primit și ea una, a lăsat-o cu buza umflată.

Următorul lucru pe care mi-l aduc aminte a fost că a spus că îi lipsesc douăzeci din sertar. Nu am furat nimic niciodată în toată viața mea. Cățeaua!

Mai luă o altă înghițitură, mai entuziastă, de șampanie.

– Și atunci *bang!* M-au apucat toate năbădăile. Nu mai conta. Nu va mai conta. O să îmi găsesc altă slujbă. Oricum, uram să lucrez acolo. Doamne!

„Conta“, își spuse Malory. Scânteia din ochii lui Zoe – care conținea atât teamă, cât și furie – spunea că asta contează.

– Ești coafeză.

– Da. Consultant pentru păr și piele, dacă vrei partea îngâmfată. Nu sunt genul care este invitat la petreceri elegante în locuri elegante, așa că m-am gândit că este o greșală.

Gândindu-se, Malory dădu din cap.

– Nu cred că cineva ca Rowena face greșeli. Niciodată!

– Ei bine, eu nu știu. Nu aveam de gând să vin, când mi-am dat seama că s-ar putea să îmi ridice moralul. Atunci mașina mea nu a vrut să pornească, din nou. A trebuit să o împrumut pe cea a bonei.

– Ai un copil? întrebă Dana.

– Nu mai este copil. Simon are nouă ani, este mare. Nu mi-aș face griji pentru slujbă, dar am un copil de întreținut. Și nu am furat niște nenorociți de douăzeci de dolari, sau douăzeci de cenți. Nu sunt hoț!

Se stăpâni, roșind.

– Îmi pare rău! Îmi pare rău! Cred că șampania îmi dă drumul la limbă.

– Nu-ți face griji. Dana își trecu mâna în sus și în jos pe brațul lui Zoe. Vrei să auzi ceva ciudat? Slujba mea, salariul meu, tocmai au ajuns până la fundul sacului. Nu știu ce dracu' am să mă fac. Și Malory crede că va fi dată afară.

– Da? Zoe se uită de la o față la alta. Este chiar ciudat.

– Și nimeni dintre cei pe care îi cunoaștem nu a fost invitat în seara asta aici. Cu o privire îngrijorată, Malory își coborî vocea. După cum par lucrurile, noi suntem.

– Eu sunt bibliotecară, tu ești coafeză, ea conduce o galerie de artă. Ce avem noi în comun?

– Suntem toate fără serviciu! Malory se încruntă. Sau este următorul lucru care se va întâmpla. Numai acest lucru este ciudat, dacă te gândești că Valley are o populație de numai cinci mii. Care sunt șansele ca trei femei să se lovească de un zid profesional în aceeași zi, în același orașel? Apoi suntem toate din Valley. Suntem toate femei, cam de aceeași vârstă? Douăzeci și opt.

– Douăzeci și șapte, spuse Dana.

– Douăzeci și șase, douăzeci și șapte în decembrie, tremură Zoe. Este prea ciudat. Ochii ei se măriră uitându-se la paharul pe jumătate gol și îl așeză în grabă alături. Nu crezi că este ceva ce nu ar trebui să fie acolo, nu?

– Nu cred că vom fi drogate și vândute la târgul de sclavi albi. Vocea Danei era seacă, dar și ea își lăsă jos paharul. Oamenii știu că suntem aici, nu? Fratele meu știe unde sunt, la fel și oamenii de la lucru.

– Șeful meu, soția lui. Oricum, suntem în Pennsylvania, pentru numele lui Dumnezeu, nu suntem în, nu știu, Zimbabwe!

– Eu zic să mergem să o găsim pe misterioasa

Rowena și să aflăm ceva răspunsuri. Rămânem împreună, da? făcu Dana spre Malory, apoi spre Zoe.

Zoe înghiți.

– Draga mea, sunt noua ta cea mai bună prietenă. Pentru a pecetlui, luă mâna Danei, apoi pe cea a lui Malory.

– Ce frumos să vă văd!

Mâinile lor erau încă unite când se întoarseră să se uite spre bărbatul care stătea în dreptul arcadei.

El zâmbi, pășind în cameră.

– Bine ați venit la Warrior's Peak!

2

PENTRU o clipă, Malory crezu că unul dintre luptătorii de la poartă prinsese viață. Avea pe față aceeași frumusețe masculină înspăimântătoare, aceeași construcție puternică. Părul lui, negru ca furtuna, cădea în bucle pe lângă fața aceea puternică, sculptată.

Ochii lui erau albaștri, ca miezul nopții. Le simțea puterea, un fior de căldură pe pielea ei când îi întâlneau pe ai ei.

Nu era o femeie cu fantezii. Era orice altceva, își spuse ea, dar furtuna, casa, ferocitatea pură din acea privire o făceau să se simtă ca și cum el vedea tot ce avea în minte. Tot ce fusese vreodată în mintea ei.

Apoi privirea lui o părăsi pe a ei, și momentul dispăru.

– Sunt Pitte. Vă mulțumesc pentru că ați onorat ceea ce este, pentru moment, casa noastră.

Luă mâna liberă a lui Malory, ridicând-o spre buze. Atingerea lui era rece, gestul atât curtenitor, cât și demn. Domnișoară Price... Simți cum degetele lui Zoe se înmoaie pe ale ei, apoi Pitte se mută la ea, ridicându-i degetele. Domnișoară McCourt... Și pe ale Danei. Domnișoară Steele...

Un tunet o făcu pe Malory să tresară, și mâna ei o

bâjbâi din nou pe a lui Zoe. Era un simplu bărbat, se asigură ea. Era o simplă casă. Și cineva trebuia să aducă totul pe fâgașul normal.

– Aveți o casă interesantă, domnule Pitte, reuși ea să spună.

– Da. Nu vreți să vă așezați? A, Rowena. Mi-ați cunoscut însoțitoarea. O apucă pe Rowena de braț, când veni lângă el.

Se potriveau, decise Malory, ca două fețe ale aceleiași monede.

– Cred că lângă foc, spuse Rowena, făcând un gest spre șemineu. Este așa o noapte încrâncenată. Haideți să stăm confortabil.

– Cred că am sta mult mai confortabil dacă am ști ce se întâmplă. Dana își înfipse bine ghețele cu tocuri înalte și rămase pe loc. De ce ni s-a cerut să venim aici!

– Desigur. Lângă foc ar fi minunat. Nu există nimic la fel de bun ca șampania bună, tovărășia bună și un foc bun într-o noapte cu furtună. Spuneți-mi, domnișoară Price, ce credeți despre ceea ce ați văzut din colecția noastră de artă?

– Impresionantă! Eclectică! Aruncând o privire înapoi spre Dana, Malory o lăsă pe Rowena să o conducă spre un scaun lângă foc. Probabil că ați cheltuit mult timp pe ea.

Râsul Rowenei se răspândi ca ceața deasupra apei.

– Oh, considerabil! Pitte și cu mine apreciem frumosul, în toate formele sale. De fapt, ați văzut că îl venerăm. Așa cum trebuie să faceți și dumneavoastră, având în vedere profesia.

– Arta are propria rațiune.

– Da. Este lumina din fiecare umbră. Pitte, trebuie să avem grijă ca domnișoara Steele să vadă biblioteca înainte să se termine seara. Sper că veți fi de acord. Făcu un gest absent spre camerista care intrase cu o frapieră de cristal, pentru șampanie. Ce ar fi lumea fără cărți?

– Cărțile sunt lumea. Curioasă, precaută, Dana se așeză.

– Cred că a fost o greșeală. Zoe se lăsă pe spate, uitându-se de la o față la alta. Eu nu știu nimic despre artă. Nu despre adevărata artă. Și cărțile vreau să spun, citesc, dar...

– Te rog, stai jos, Pitte îi arată delicat un scaun. Simțiți-vă ca acasă. Sper că fiul dumneavoastră este bine.

Ea înțepeni, și ochii aceia roșiatici deveniră strălucitori.

– Simon este bine.

– Maternitatea este un fel de artă, nu crezi, domnișoară McCourt? O muncă în evoluție de felul cel mai vital, esențial. Una care necesită valoare și inimă.

– Aveți copii?

– Nu. Nu mi s-a dat acest dar. Mâna lui o mângâie pe cea a Rowenei, în timp ce vorbea, apoi își ridică paharul. Pentru viață! Și toate misterele ei! Ochii lui sclipeau peste marginea paharului. Nu este nevoie să vă temeți. Nimeni de aici nu vă dorește altceva decât sănătate, fericire și succes.

– De ce? întrebă Dana. Nu ne cunoașteți, deși păreți să știți mult mai multe despre noi decât știm noi despre dumneavoastră.

– Sunteți o căutătoare, domnișoară Steele. O femeie inteligentă, concentrată, care caută răspunsuri.

– Nu prea le primesc.

El zâmbi.

– Cea mai dragă speranță a mea este că vei găsi toate răspunsurile. Pentru început, mi-ar plăcea să vă spun o poveste. Pare a fi o noapte pentru povești.

Se rezemă. Ca și cea a Rowenei, vocea lui era melodioasă și puternică, ușor exotică. Malory își spuse că era genul de voce făcută pentru a spune povești în nopți cu furtună.

Din acest motiv, se relaxă puțin. La urma urmelor, ce altceva ar fi putut face decât să stea în casa aceasta fantastică, lângă un foc care trosnea și să asculte un bărbat străin, frumos, depănând o poveste, în timp ce bea șampanie?

Era mai mult decât să mănânce mâncare comandată, în timp ce își verifica mailul.

Și, dacă va putea face un tur al locului și va putea să îl împingă pe Pitte spre Galerie pentru a-și lărgi colecția de artă, s-ar putea să își salveze slujba.

Așa că se rezemă și ea și se pregăti să se delecteze.

– „Acum multă vreme, într-un tărâm al marilor munți și al pădurilor bogate, locuia un zeu bun și tânăr. Era singurul copil al părinților lui și era mult iubit. Era dăruit cu un chip frumos și cu sănătatea inimii și a mușchilor. Fusese destinat ca într-o zi să domnească – la fel ca tatăl său –, așa că era crescut pentru a fi un zeu-rege bun, drept în judecată, rapid în acțiune.

De când zeii coborâseră acolo, era pace în lume. Frumusețea, muzica și arta, poveștile și dansul erau pretutindeni. De când se știu timpurile – și timpurile zeilor sunt infinite – în acest loc fusese armonie și echilibru.“

Se opri să soarbă vin, privirea lui alunecând ușor de la o față pe alta.

„Din spatele Cortinei de Putere, prin vălul Cortinei Viselor, se uitau spre lumea muritorilor. Zeilor mai puțin însemnați li se permitea să se amestece și să se împerecheze cu cei pe care îi doreau din sfera muritorilor, și așa apăreau zânele și spiridușii, silfidele și alte creaturi magice. Unii găseau că lumea muritorilor era mai mult pe gusturile lor și trăiau acolo. Desigur, alții erau corupți de puteri, de lumea muritorilor și se îndreptau spre ceruri mai întunecate. Așa este natura, până și la zei.“

Pitte se aplecă înainte pentru a lua un biscuit subțire cu caviar.

– Ați auzit povești cu magie și vrăjitorie, povești fantastice. Ca gardian al poveștilor și al cărților, domnișoară Steele, vă dați seama cât de multe astfel de povești devin parte a unei culturi, din ce rădăcină a adevărului răsar?

– Să dea cuiva o putere mai mare decât cea proprie. Să ne hrănească nevoile de eroi și tâlhari, și aventuri. Dana ridică din umeri, deși era fascinată. Dacă, de exemplu, Arthur al celților a existat ca rege luptător – așa cum cred mulți savanți și cercetători – cu atât vedem această imagine mai atrăgătoare, mai puternică, dacă îl vedem în Camelot, alături de Merlin. Dacă a fost conceput cu ajutorul unei vrăjitorii și încoronat mare rege pe când era un tânăr, care a smuls sabia magică dintr-o stâncă.

– Ador povestea aia, interveni Zoe. Bine, cu excepția sfârșitului. Pare atât de nedrept. Dar eu cred...

– Te rog, spuse Pitte, continuă.

– Da, oarecum cred că poate magia nu a existat înainte, înainte să ne lepădăm de ea cu ajutorul educației. Nu vreau să spun că educația este rea, spuse ea repede, agitându-se când atenția tuturor se îndreptă asupra ei. Vreau să spun că noi, hm, poate că am alungat-o pentru că am început să avem nevoie de logică și răspunsuri științifice pentru orice.

– Bine spus! Rowena dădu din cap. Un copil adesea își ascunde jucăriile în fundul dulapului, uitând cât de frumoase sunt, în timp ce ajunge la maturitate. Credeți în minune, domnișoară McCourt?

– Am un fiu de nouă ani, răspuse Zoe. Nu trebuie decât să mă uit la el pentru a crede în minuni. Aș vrea să îmi spui Zoe.

Fața Rowenei se luminează cu căldură.

– Mulțumesc. Pitte?

– A, da, să continui povestea. „Conform tradiției, după ce a ajuns la majorat, tânărul zeu a fost trimis pentru o săptămână dincolo de Cortină, ca să se plimbe printre muritori, să le învețe modul de a fi, să le studieze slăbiciunile și puterile, virtuțile și defectele. S-a întâmplat că a văzut o tânără femeie, o fecioară de mare frumusețe și virtute. Și, văzând, a iubit, iar iubind, a dorit. Și, crezând că îi era negată din cauza regulilor lumii lui, s-a agățat de ea. A devenit apatic, neliniștit, nefericit. Nu mânca, nu bea, nici nu găsea nimic atrăgător în orice zeiță care îi era oferită. Părinții lui, tulburați să își vadă fiul atât de nefericit, s-au înduioșat. Nu își vor da fiul lumii muritorilor, ci vor aduce fecioara în lumea lor.“

– Au răpit-o? îl întrerupse Malory.

– Ar fi putut să o facă. Rowena umplu din nou

paharele. Dar dragostea nu poate fi furată. Este o alegere. Și tânărul zeu dorea dragoste.

– Și a primit-o? se întrebă Zoe.

– Fecioara muritoare a ales și a iubit, și a renunțat la lumea ei pentru el.

Pitte își odihni mâna pe genunchi.

„În lumea zeilor și a muritorilor a fost multă furie, la fel și în jumătatea de lume mistică a zânelor. Niciun muritor nu trebuia să treacă dincolo de Cortină. Cu toate acestea, cea mai importantă regulă era acum încălcată. O muritoare fusese luată din lumea ei și adusă într-a lor, se căsătorise și se culcase cu viitorul lor rege, fără să aibă un motiv mai important decât dragostea.“

– Ce este mai important decât dragostea? întrebă Malory și câștigă o privire lentă, tăcută din partea lui Pitte.

– Unii ar spune nimic, alții ar spune onoarea, adevărul, loialitatea. Alții au făcut-o și, pentru prima dată în timpurile zeilor, erau disensiuni, revoltă. Echilibrul era destrămat. Tânărul rege-zeu, acum încoronat, era puternic și a ținut toate acestea în frâu, iar fecioara muritoare era frumoasă și credincioasă. Unii erau gata să o accepte, iar alții complotau în secret.

S-a auzit un bici de ură în vocea lui și, dintr-odată, o furie rece o făcu din nou pe Malory să îl vadă iar ca pe un luptător de piatră.

– Luptele duse deschis puteau fi înăbușite, dar ceilalți tănuiau prin camere secrete și acest lucru a erodat fundația lumii.

S-a întâmplat ca soția regelui-zeu să poarte trei copii, trei fete, semizeite cu suflete muritoare. La nașterea lor,

tatăl dăruise fiecareia câte o amuletă prețioasă pentru protecție. Au învățat cum merge lumea tatei și cea a mamei lor. Frumusețea, inocența lor au înmuiat multe inimi, au făcut să se răzgândească multe minți. Pentru câțiva ani, a fost din nou pace. Și fetele au devenit tinere femei, devotate una celeilalte, fiecare având un talent care îl sporea și îl completa pe cel al surorilor ei.“

Luă din nou pauză, ca pentru a se aduna.

„Nu făceau rău nimănui, aduceau numai lumină și frumusețe ambelor părți ale Cortinei. Dar mai rămâneau umbre. Una dintre ele râvnea ceea ce aveau ele, lucru pe care niciun zeu nu îl putea reclama. Prin vrăjitorie, prin invidie, în ciuda tuturor precauțiilor, au fost duse în jumătatea-de-lume. Vraja rostită le-a aruncat într-un somn etern, o moarte vie. Și, dormind, au fost trimise înapoi prin Cortină, cu sufletele lor muritoare încuiate într-o cutie care avea trei chei. Nici măcar puterea tatălui lor nu a putut să deschidă lacătele. Până când cheile se vor răsuci, de la prima la a treia, fiicele vor rămâne prinse într-un somn vrăjit, iar sufletele lor vor plânge în închisoarea de sticlă.“

– Unde sunt cheile? întrebă Malory. Și de ce cutia nu poate fi deschisă de vrăji, din moment ce a fost ferecată de ele?

– Locul unde sunt ele este un puzzle. Mulți magicieni și vrăjitori au fost aduși să dezlege vraja, toți au eșuat – dar sunt indicii. Sufletele sunt muritoare și numai muritorii pot întoarce cheile.

– În invitația mea scria că eu sunt cheia. Malory se uită spre Dana și Zoe, primind semne aprobatoare. Ce ar trebui să facem cu o legendă?

– Trebuie să vă arăt ceva. Pitte se ridică, făcând un semn spre galerie. Sper să vă intereseze.

– Furtuna se întetește. Zoe aruncă o privire îngrijorată spre ferestre. Trebuie să mă îndrept spre casă.

– Vă rog, îngăduiți-mi.

– Vom pleca toate împreună. Malory îi dădu lui Zoe brațul pentru a o liniști, strângând-o ușor. Mai întâi haide să îl lăsăm să ne arate. Sper ca la un moment dat să mă mai invitați o dată, continuă ea în timp ce mergea spre ușă pentru a se alătura lui Pitte și Rowenei. Mi-ar plăcea foarte mult să văd mai mult din colecția voastră de artă și poate să vă răsplătesc favoarea, oferindu-vă un tur particular la Galerie.

– Cu siguranță vei fi binevenită să revii. Pitte o apucă ușor de braț și o conduse prin holul larg. Va fi o plăcere pentru Rowena și pentru mine să discutăm despre colecția noastră cu cineva care înțelege și apreciază.

Se întoarse spre o altă arcadă.

– Sper că veți înțelege și veți aprecia mai ales această anumită piesă.

Deasupra unui alt șemineu în care trosneau flăcările era o pictură care se ridica până la tavan.

Culorile erau atât de vii, atât de dense, stilul atât de îndrăzneț și puternic, încât inima iubitoare de artă a lui Malory făcu un salt rapid. Era un portret a trei femei, tinere, frumoase, în rochii vapoase de safir, rubine și smaralde. Cea în albastru, cu bucle aurii curgându-i până la talie, era așezată pe o bancă încercuind un lac. Avea o harpă mică, de aur.

Așezată pe dalele de argint de la picioarele ei, fata în roșu avea un papirus și o pană în poală, iar mâna pe

genunchiul surorii ei, pentru că erau cu siguranță surori. Alături de ele, fata în verde era în picioare, cu un cățeluș durduliu și negru în curbura brațului, cu o spadă scurtă la sold. O mulțime de flori erau împrăștiate în jurul lor.

Se vedeau copaci cu fructe de giuvaieruri încărcând ramurile, și pe cerul azuriu erau atât păsări, cât și zâne.

Fermecată, Malory traversase pe jumătate camera pentru a se uita mai de aproape, când inima îi bătu din nou cu putere. Fata în albastru avea chipul ei.

Mai tânără, își spuse ea când se opri brusc. Cu siguranță mult mai frumoasă. Pielea era luminoasă, ochii de un albastru profund, părul mai abundent și mai romantic, dar nu era nicio îndoială în legătură cu puterea asemănării și nici, văzu ea în timp ce se liniștea, a asemănării dintre celelalte din tablou cu cele două oaspete de la Warrior's Peak.

– Minunată treabă. Opera unui maestru, spuse Malory și fu uimită cât de calmă îi era vocea prin bâzâitul pe care îl auzea în urechi.

– Seamănă cu noi. Se simțea mirarea în cuvintele lui Zoc, venită lângă Malory. Cum se poate?

– Bună întrebare. Și suspiciune în vocea Danei. Cum se poate că noi trei am fost modele pentru ceea ce este, în mod clar, un portret al celor trei surori din povestea pe care tocmai ne-ai spus-o?

– A fost pictat înainte să vă nașteți. Înainte ca părinții voștri, bunicii voștri și cei care i-au crescut să se nască. Rowena păși spre portret, rămânând sub el cu brațele încrucișate pe talie. Vechimea lui poate fi dovedită printr-un test. Nu-i așa, Malory?

– Da. Vechimea aproximativă poate fi autenticată, dar, oricare ar fi ea, nu ați răspuns la întrebarea lui Zoe.

Zâmbetul care se lăți pe fața Rowenei părea să conțină atât aprobare, cât și amuzament.

Malory își căută geanta, scoase o pereche de ochelari cu rame negre, pătrate. Îi puse pe nas și făcu un studiu mai amănunțit.

– O cheie, în colțul drept al cerului. Pare a fi o pasăre, până când te uiți mai atent. Încă una acolo, pe creanga unui copac, aproape ascunsă de frunze și fructe. Iar a treia, abia vizibilă sub suprafața lacului. În copaci este o umbră. Sub forma unui bărbat, poate o femeie. Numai indiciul cuiva întunecat care le privește. O altă umbră, plutind pe dalele de argint din capăt. Un șarpe. A, și aici, în spate.

Se pierdu în pictură, uitând de ea și concentrându-se pe inimă.

– Este un cuplu – un bărbat și o femeie îmbrățișându-se. Femeia este îmbrăcată bogat, cu simbolul de purpură ce arată că este o femeie de rang înalt, iar bărbatul este îmbrăcat ca un soldat. Un luptător. Este un corb în copacul de deasupra lor. Simbolul unei catastrofe iminente. La fel cum aici cerul este mai întunecat, cu lumini ce prevestesc o furtună. O amenințare. Surorile nu sunt conștiente de amenințare. Privesc înainte, stând aproape una de alta, iar coroanele rangului lor sclipesc în lumina soarelui care spală zona din prim-plan. Se simte un aer de prietenie și afecțiune între ele, iar porumbelul alb de aici, de lângă marginea lacului, este puritatea lor. Fiecare poartă o amuletă, de aceeași formă și mărime, cu un giuvaier care reflectă culoarea rochiei ei. Sunt una, dar, cu toate acestea, unice. Este o lucrare magnifică. Aproape că le simți respirând.

– Ai un ochi foarte pătrunzător. Pitte atinse brațul

Rowenei, în timp ce dădea din cap spre Malory. Este cel mai important obiect al colecției.

– Și totuși, sublinie Dana, nu ai răspuns la întrebare.

– Magicienii nu au putut rupe vraja care fereca sufletele fiicelor regelui în cutia de sticlă. Au fost chemați vrăjitori și magicieni, și vraci din toată lumea. Dar nici-unul dintre ei nu a putut desface blestemul. Așa că a mai fost aruncat unul. În lumea aceasta, asupra fiecărei generații, să se nască trei femei care să vină împreună într-un loc, în același timp. Nu sunt surori, nu sunt zeițe, sunt muritoare. Și ele sunt singurele care le pot elibera pe cele fără de pată.

– Și vrei să credem că noi suntem cele trei femei? Sprâncenele Danei se arcuiră. În gât i se simțea un tremur, dar nu părea să fie de râs. Pentru că doar se întâmplă să arătăm ca femeile din tablou?

– Nimic nu este întâmplător. Și faptul că voi credeți sau nu schimbă prea puțin lucrurile. Pitte își îndreptă mâna spre ele. Voi sunteți cele alese, iar eu sunt însărcinat să vă spun acest lucru.

– Păi, ne-ai spus, așa că acum...

– Și să vă fac această ofertă, continuă el înainte ca Dana să poată termina. Veți avea fiecare, pe rând, o fază a lunii pentru a găsi una dintre cele trei chei. Dacă în primele douăzeci și opt de zile prima dintre voi dă greș, treaba este terminată. Dacă prima reușește, a început timpul celei de-a doua. Dar, dacă cea de-a doua greșește în intervalul ei, treaba este terminată. Dacă toate cele trei chei sunt aduse în locul acesta – înainte de a se termina cea de-a treia lună –, veți primi ceva în dar.

– Ce fel de dar? întrebă Zoe.

– Un milion de dolari. Pentru fiecare.

– Pleacă de-aici! Dana pufni, apoi se uită la celelalte două tovarășe. O, haideți, doamnelor. Este dubios. Îi este ușor să arunce cu bani ca niște confetti, în timp ce noi vom pleca în căutare de cai verzi pe pereți, după trei chei care nu există din capul locului.

– Și dacă există... Cu ochii strălucitori, Zoe se întoarce spre Dana. Dacă există, nu ai vrea să ai șansa de a încerca să le găsești? Șansa să ai toți banii ăia?

– Ce șansă? Dincolo este o lume mare. Cum te gândești că vei găsi o cheiță de aur?

– Vi se va da, fiecăreia, câte un ghid. Rowena făcu un gest spre un cufăr mic. Asta putem face noi, dacă suntem cu toții de acord. Puteți lucra împreună. De fapt, sperăm că o veți face. Trebuie să fiți toate de acord. Dacă una dintre voi refuză provocarea, s-a terminat. Dacă acceptați toate provocarea și condițiile, vi se vor da, fiecăreia, câte douăzeci și cinci de mii de dolari. Rămân ai voștri indiferent dacă reușiți sau nu.

– Așteaptă puțin, așteaptă puțin. Malory ridică o mână apoi își scoase ochelarii. Așteaptă puțin, repetă ea. Vrei să spui că, dacă suntem de acord să căutăm cheile acestea, numai să le căutăm, primim douăzeci și cinci de mii? Pur și simplu?

– Sumele vor fi depuse într-un cont ales de voi. Imediat, spuse Pitte.

– Oh, Dumnezeule! Zoe pocni din palme. O, Dumnezeule, repetă ea și se așeză cu greu. Trebuie să fie un vis.

– Vrei să spui o ticăloșie. Care este poanta? întrebă Dana. Care este rezultatul final?

– Dacă dați greș, oricare dintre voi, pedeapsa pentru toate va fi un an din viața voastră.

– Ce, ca la închisoare? întrebă Malory.

– Nu. Rowena făcu semn unei servitoare să vină cu tava cu cafea. Un an din viața voastră nu va mai exista.

– Puf! Dana pocni din degete. Ca prin vrajă.

– Cheile există. Nu în casa aceasta, șopti Rowena, dar în lumea aceasta, în acest loc. Asta putem face. Nu ne este permis să spunem mai mult, deși vă putem oferi puțină îndrumare. Căutarea nu este simplă, așa că veți fi răsplătite pentru încercare. Dacă veți reuși, recompensa este mare. Dacă veți rata, este o pedeapsă. Vă rog, folosiți acest moment pentru a discuta. Eu și Pitte vă vom acorda puțină intimitate.

Ieșiră din cameră, iar Rowena se întoarse pentru a închide încet ușile mari.

– Asta, spuse Dana în timp ce înfuleca o tartă mică umplută cu cremă de pe tava cu desert, este o casă de nebuni. Și, dacă vreuna dintre voi chiar se gândește să le cânte în strună plăcintelor acestora, meritați să fiți într-o casă de nebuni.

– Lasă-mă să spun un singur lucru. Malory își turnă cafea, amestecând două lingurițe de zahăr. Douăzeci și cinci de mii de dolari. Pentru fiecare.

– Doar nu crezi că vor lăsa să le scape șaptezeci și cinci de mii de bătrâne pentru că spunem noi: „o, da, sigur, vom căuta cheile“. Cele care descuie cutia ce păstrează sufletele unui trio de semizețe.

Malory dezbătu problema deasupra unui miniecler.

– Este o singură cale să aflăm.

– Seamănă cu noi. Ignorând cafeaua și produsele de patiserie, Zoe rămase sub tablou, uitându-se în sus. Atât de mult seamănă cu noi.

– Da, seamănă, și asta este de-a dreptul înfiorător. Dana dădu din cap când Malory ridică ușor cafetiera. De ce să ne picteze pe toate trei în felul acesta? Nu ne-am mai întâlnit înainte de seara asta, iar ideea că cineva ne-a urmărit, a făcut fotografii sau schițe, sau orice altceva pentru a putea lucra acest tablou mă înspăimântă.

– Nu a fost ceva pictat dintr-un capriciu sau la repezeală. Malory îi întinse Danei o ceașcă de cafea. Este o capodoperă: priceperea, orizontul, detaliile. Cineva s-a contopit cu această operă, cineva cu un talent incredibil. Și a fost incredibil de mult de muncă. Dacă este o ticăloșie, este una elaborată. În plus, care ar fi scopul? Sunt falită. Tu?

Dana își dezumflă obrazii.

– Pe-aproape.

– Eu am ceva economii, spuse Zoe, dar o să ajung la fundul sacului destul de repede dacă nu îmi găsesc o altă slujbă, și repede. Nu știu prea multe despre asta, dar nu mi se pare că oamenii ăștia vor să ne ia puținii bani pe care îi avem.

– De acord. Vrei cafea?

– Mulțumesc. Se întoarse cu spatele la ele și își întinse brațele. Uite, voi nu mă cunoașteți și nu aveți niciun motiv să vă pese, dar chiar aș avea nevoie de banii ăștia. Zoe înaintă. Douăzeci și cinci de mii vor fi un miracol. Siguranță pentru fiul meu, poate o șansă să fac ceva ce mi-am dorit întotdeauna. Să am propriul meu salon. Nu trebuie decât să spunem da. Așadar, vom căuta niște chei. Nu este ilegal.

– Nu există nicio cheie, insistă Dana.

– Și dacă există? Zoe își lăsă jos cana, fără să bea. Trebuie să spun că ideea de douăzeci și cinci de mii de

dolari chiar mă ajută să fiu mai deschisă posibilităților. Și un milion? Râse scurt, zăpăcită. Nici măcar nu mă pot gândi. Mă doare stomacul.

– Am fi ca și căutătorii de comori, murmură Malory. Ar putea fi distractiv. Dumnezeu știe, poate fi profitabil. Douăzeci și cinci de mii ar putea să acopere gaura, și acum asta este o prioritate pentru mine. Și aș putea să am propriul meu loc. Nu cum este Galeria, ci un locșor care să-i pună în lumină pe artiști și meșteșugari.

Ar fi fost cu zece ani înaintea planului de pe lista ei, dar putea fi flexibilă.

– Nu este nimic atât de simplu. Nimeni nu îți dă bani pentru că spui că vei face ceva. Dana dădu din cap. Trebuie să fie mai mult decât astea.

– Poate ei cred. Povestea, adăugă Malory. Dacă ai crede-o și tu, douăzeci și cinci de mii ar fi apă de ploaie. Vorbim despre suflete aici. Neputând să se abțină, se uită înapoi spre tablou. Un suflet valorează mai mult de douăzeci și cinci de mii de dolari.

Emoția sălta în ea ca o minge de un roșu strălucitor. Nu trăise niciodată o aventură, și cu siguranță nu una plătită.

– Au bani, sunt excentrici și cred. Ideea este că, dacă merg mai departe, am sentimentul că noi suntem cele care le joacă o festă. Dar sunt gata să trec peste.

– O vei face? Zoe o apucă de braț. Vrei să o faci?

– Nu ești plătit în fiecare zi ca să lucrezi pentru zei. Haide, Dana, relaxează-te.

Sprâncenele Danei se apropiară, fruntea formând între ele o cută încăpățânată, verticală.

– Asta sună a necazuri. Nu știu unde sau cum, dar simt necazuri.

– Ce vei face cu douăzeci și cinci de mii? turui Malory, apoi îi oferi o altă tartă cu cremă.

– Să investesc cât pot pentru a avea propria mea librărie. Oftatul ei era nostalgic și un semn că se înmuia. Aș servi ceai după amiezile și vin seara. Aș face lecturări. O, măi să fie!

– Nu este ciudat că toate trecem printr-o criză profesională și că toate vrem să avem un loc al nostru? Zoe aruncă din nou o privire îngrijorată spre portret. Credeți că este ciudat?

– Nu mai ciudat decât faptul că ne aflăm în această fortăreață și vorbim despre faptul că trebuie să plecăm la vânatoare de comori. Ei bine, spun hotărâtă. Dana mormăi. Spun nu, termină totul pentru voi două. Spun da, mă face să mă simt ca o idioată. Cred că sunt o idioată.

– Da? Cu un hohot de râs, Zoe își aruncă brațele în jurul Danei. Este minunat! Este extraordinar!

– Ia-o ușor. Chicotind, Dana o bătu pe Zoe pe spate. Cred că acum este momentul să găsec citatul potrivit. Toți pentru unul și unul pentru toți.

– Eu am unul mai bun. Malory își ridică din nou paharul, în semn de salut. „Arată-mi banii“.

Ca o aluzie, ușa se deschise. Rowena intră prima.

– Ne așezăm?

– Ne-am decis să acceptăm... Zoe ezită, uitându-se spre Dana.

– Provocarea.

– Da. Rowena își puse picior peste picior. Va trebui să vă uitați peste contracte.

– Contracte? o îngână Malory.

– Normal. Un nume are putere. Scrisul unui nume, promisiunea lui este necesară pentru noi toți. Când veți fi mulțumite, vom face alegerea pentru prima cheie.

Pitte scoase hârtiile din birou, dădu câte un rând fiecărei femei.

– Cred că sunt simple și acoperă termenii deja discutați. Dacă scrieți unde vreți să vă fie trimiși banii, totul este gata.

– Contează pentru voi că nu credem în ele? Malory ridică o mână spre portret.

– Vă veți da cuvântul că veți accepta condițiile. Pentru moment, este suficient, îi spuse Rowena.

– Destul de direct pentru o treabă atât de ciudată, comentă Dana. Și își promise că mâine va duce contractul la un avocat să vadă dacă o obliga.

Pitte îi dădu un pix.

– Așa cum și tu ești directă. Când va fi momentul tău, știu că vei face tot ce poți.

Fulgerul sâsâi lângă geamul ferestrei în timp ce contractele erau semnate, apoi contrasemnate.

– Voi sunteți alesele, spuse Rowena în timp ce se ridica din nou. Acum totul este în mâinile voastre. Pitte?

Se duse din nou la birou, scoase o cutie sculptată.

– Înăuntru sunt trei discuri. Unul are imaginea unei chei. Cea care alege discul va începe căutarea.

– Sper să nu fiu eu. Cu un răs tremurat, Zoe își șterse palmele umede pe fustă. Îmi pare rău, sunt nervoasă. Închise ochii, băgă mâna în cutie. Păstrând discul strâns în pumn, se uită spre Malory și Dana. Haideți să ne uităm toate în același timp. Bine?

– Bine. Uite. Dana își vârî mâna, păstră discul închis în palmă, în timp ce Malory îl lua pe ultimul.

– Bine.

Se așezară în cerc, cu fața una spre cealaltă. Apoi arătară discurile.

– Oh!

Malory își drese vocea.

– Norocoasa de mine, șopti ea când văzu cheia aurie gravată pe discul alb pe care îl ridicase.

– Tu ești prima, spuse Rowena, mergând spre ea. Timpul tău începe la răsărit, mâine, și se termină la apus, pe douăzeci și opt.

– Dar primesc un ghid, da. O hartă sau ceva?

Rowena deschise cufărul mic și scoase o hârtie pe care i-o dădu lui Malory. Apoi rosti cuvintele scrise pe ea.

– Trebuie să cauți frumusețea, adevărul și curajul. Una singură nu va rezista niciodată. Două fără a treia sunt incomplete. Caută să afli ce mai ai de aflat. Descoperă după ce tânjește cel mai tare întunericul. Caută fără teamă locul unde lumina învinge umbra, așa cum dragostea învinge tristețea. Lacrimi de argint se preling din cauza cântecului pe care îl face ea aici, pentru că țâșnește din suflet. Privește dincolo și între, vezi unde înflorește frumusețea și unde cântă zeița. Poate fi teamă, poate fi durere, dar inima curată le alungă pe amândouă. Când vei găsi ceea ce cauți, dragostea va rupe vraja, și inima va răsuci cheia spre lumină.

Malory așteaptă o clipă.

– Asta este? Asta se presupune că este un indiciu?

– Mă bucur atât de mult că nu am fost eu prima, spuse Zoe.

– Așteaptă – nu poți să îmi mai spui nimic altceva?
Tu și Pitte știți deja unde este cheia, nu?

– Asta este tot ce putem să îți dăm, dar ai tot ceea ce trebuie să ai. Rowena își puse o mână pe umărul lui Malory, apoi o sărută pe obraz. Fii binecuvântată!

MAI TÂRZIU, Rowena se ridică, lăsând focul să îi încălzească mâinile, în timp ce se uita spre tablou. Îl simți pe Pitte venind lângă ea, se întoarse spre barbat, acesta îi atinse obrazul.

– Am avut speranțe mai mari înainte să ajungă aici, îi spuse el.

– Sunt sclipitoare, pline de resurse. Nu este ales nimeni, dacă nu este capabil.

– Și, cu toate acestea, rămânem în locul acesta, an după an.

– Nu face asta. Se întoarse, își strecură brațul în jurul taliei lui, lipindu-se de el. Nu dispera, marea mea dragoste, înainte să înceapă cu adevărat.

– Atât de multe începuturi, dar niciodată un sfârșit. Își plecă fruntea, lipindu-și buzele de tâmpla ei. Locul acesta mă sufocă.

– Am făcut tot ce se putea face. Își lăsă obrazul pe pieptul lui, liniștită de sunetul regulat al bătăilor inimii lui. Ai puțină încredere. Îmi plac, adăugă ea și îi luă mâna, în timp ce se îndreptau spre ușă.

– Sunt destul de interesante. Pentru niște muritoare, răspuse el.

Când trecură prin arcadă, focul care trosnea dispăru, și luminile se stinseră, lăsând în urma lor în întuneric un fir de aur.

3

NU putea spune că nu a simțit ce va urma. Și era clar că James era blând, patern chiar, dar dugheana este dugheană, indiferent cum este administrată.

Faptul că era pregătită, chiar că avea în mod miraculos perna celor douăzeci și cinci de mii de dolari împăturită în contul ei – fapt pe care îl confirmase în dimineața aceea, nu o făcea să se simtă mai puțin oribil și umilită pentru că fusese concediată.

– Lucrurile se schimbă. James P. Horace, fercheș ca întotdeauna cu papionul lui și ochelarii fără rame, vorbise pe tonuri modulate.

În toți anii de când îl cunoscuse, Malory nu îl auzise niciodată ridicând vocea. Putea fi cu mintea absentă, din când în când neglijent în legătură cu lucrurile practice când era vorba despre afaceri, dar era un gen consecvent.

Chiar în acest moment fața lui avea o expresie răbdătoare și senină. Ca și cum ar fi fost un înger îmbătrânit, își spuse Malory.

Deși ușa biroului era închisă, restul personalului Galeriei va ști, în foarte scurt timp, rezultatul întâlnirii.

– Îmi place să mă văd ca pe un fel de înlocuitor al tatălui tău și, ca atare, vreau numai ce este mai bine pentru tine.

– Da, James, dar...

– Dacă nu ne mișcăm în nicio direcție... Simt că asta ar putea fi mai greu pentru tine la început, Malory, în curând vei vedea că este cel mai bun lucru care putea să se întâmple.

Malory se întrebă câte clișee putea folosi cineva când se apropia dezastrul?

– James, o știu pe Pamela și nu sunt deloc de acord. Îți voi simți clișeul și îl voi contracara. Ca o nou-venită, este hotărâtă să fie un pic mai defensivă, în timp ce eu am tendința de a ține la teritoriul meu. Îmi pare atât de rău că mi-am pierdut cumpătul. Faptul că am vărsat cafeaua a fost un accident. Doar știi că niciodată nu aș...

– Haide! Își flutură mâinile în aer. Sunt sigur că așa a fost. Nu vreau să te mai gândești deloc la asta. S-a dus. Dar, Malory, ideea este că Pamela vrea să aibă un rol mai activ în această afacere, ca să mai aranjeze puțin lucrurile.

Disparerea i se strecură în stomac.

– James, a mutat totul în sala principală, a amestecat obiectele din salon. A adus pânză lamé auriu, James, și a drapat nudul Deco, ca un sarong. Nu numai că a fost întrerupt circuitul, dar rezultatul a fost, ei bine, pur și simplu jalnic. Nu înțelege arta și spațiul. Ea...

– Da, da. Vocea lui nu se schimbă niciun pic, fața nu își modifică deloc expresia placidă. Dar va învăța. Și cred că va fi plăcut să o învâț. Apreciez interesul ei în meseria mea și entuziasmul ei – așa cum întotdeauna l-am apreciat și pe al tău, Malory. Dar, adevărul este că ai devenit prea mare pentru noi. Este timpul să îți întinzi aripile. Să îți lărgești orizonturile. Asumă-ți riscuri.

Gâtul i se strânse, și vocea ei păru groasă când reuși să vorbească.

– Iubesc Galeria, James.

– Știu că o iubești. Și întotdeauna vei fi binevenită aici. Simt că este momentul să te împing afară din cuib. Normal, vreau să îți fie bine până când decizi ce vei face în continuare. Scoase un cec din buzunarul de la piept. O compensație pentru o lună ar trebui să te ajute să ții frigul dincolo de ușă.

„Ce voi face? Unde mă voi duce?“ Întrebări frenetice zburau în jurul creierului ei ca niște păsări înspăimântate. „Acesta este singurul loc în care am lucrat.“

– Ceea ce îmi întărește punctul de vedere. Așeză cecul pe masă. Sper că știi cât de dragă îmi ești și că poți veni la mine oricând, oricând, pentru sfaturi. M-am gândit că ar fi mai bine dacă am păstra asta între noi. În acest moment, Pamela este destul de supărată pe tine.

Scrijeli cecul ca un cămătar, o mângâie pe cap, apoi ieși.

POATE că era răbdător și pașnic, dar era și slab. Slab, și ura faptul că trebuia să recunoască ura să își dea seama după toți anii aceștia. Era nevoie de o slăbiciune egoistă pentru a concedia un angajat eficient, creativ și loial la dorința nevestei.

Știa că este inutil să plângă, dar oricum plânse puțin, în timp ce stătea așezată în biroul mic pe care ea însăși îl decorase și pentru care cumpărase personal obiectele. Viața, cariera ei încăpeau într-o singură cutie.

Din nou, acest lucru era eficient, practic. Malory decise că era și patetic.

Acum totul va fi diferit, iar ea nu era pregătită. Nu avea niciun plan, nicio direcție, nicio listă cu ce urmează.

Nu se va trezi dimineața, să mănânce un mic dejun ușor, cuminte, să se îmbrace pentru serviciu în toaleta aleasă cu grijă în seara de dinainte.

Zi după zi fără un țel, fără plan, așezată în fața ei ca un canion fără sfârșit. Și prețioasa ordine a vieții ei era risipită undeva în abis.

Asta o îngrozea, dar acest sentiment era amestecat de asemenea cu o paradoxală mândrie. Așa că își refăcu machiajul și își ținu bărbia ridicată, spatele drept, în timp ce căra cu ea cutia și cobora scările. Făcu tot posibilul să adune un zâmbet când Tod Grist se grăbi în josul scărilor.

Era scund și dichisit, îmbrăcat în pantaloni și cămașă neagră. Doi cercei mici de aur sclipeau în lobul urechii stângi. Părul lui era blond șuvițat, până la umeri, lucru pe care Malory îl invidiase întotdeauna. Fața angelică pe care o încadra atrăgea doamne de vârstă medie și mai în vârstă, așa cum sirenele îi atrăgeau pe marinari.

Începuse la Galerie la un an după ce venise Malory și de atunci fusese prietenul, confidentul și partenerul ei nenorocit.

– Nu pleca. O să o omorâm pe fufă. Puțin arsenic în cafeaua de dimineață, și s-a zis cu ea. Apucă de cutia cu obiectele ei. Mal, dragostea vieții mele, nu mă poți părăsi aici.

– Am fost concediată. Salariul pe o lună, o mângâiere pe cap și o grămadă de predici. Se luptă să își rețină lacrimile să nu îi întunece vederea, în timp ce se uita în jurul holului minunat, spațios, în care razele de lumină se revărsau pe podeaua de stejar lucios. Doamne, ce o să mă fac mâine, când nu voi putea veni aici?

– Oh, iubito. Uite, dă-mi mie asta. Luă cutia, împingând-o ușor cu ea. Afară, ca să ne putem smiorcăi.

– Nu mai am de gând să mă smiorcăi. Dar trebuia să îşi muşte buza care tremura.

– Eu da, promise el şi continuă să o împingă până când ajunsese dincolo de uşă. Lăsă cutia pe una dintre mesele de fier aşezate pe veranda frumos acoperită, apoi îşi aruncă braţele în jurul ei.

Nu pot suporta! Nimic nu va mai fi la fel pe aici fără tine. Cu cine o să mai bârfesc, cine îmi va mai ostoi inima sfărâmată când mi-o va rupe vreun nemernic? Tu vezi toate astea la mine.

O făcu să râdă.

– Vei rămâne cel mai bun tovarăş al meu, bine?

– Sigur că da. Nu vei face ceva stupid, cum ar fi să te muţi în oraş? Se dădu înapoi să îi studieze faţa. Sau să te deprinzi cu companii proaste şi să lucrezi în vreun magazin de cadouri din mall?

Simţi o greutate de plumb – *bum* – în stomac. Acestea erau singurele două opţiuni rezonabile pe care le avea pentru a-şi câştiga existenţa. Dar, pentru că părea gata să plângă, le alungă pentru a-l sprijini.

– Îndepărtează gândul acesta. Nu ştiu exact ce voi face. Dar am chestia asta... Se gândi la seara ei bizară şi la cheie. O să îţi spun mai târziu. Am ceva care să mă țină ocupată pentru o vreme, apoi... Nu ştiu, Tod. Totul a scăpat de sub control.

Poate că până la urmă se va smiorcăi puţin.

– Nimic nu este așa cum ar trebui să fie, așa că nu pot să văd cum *va fi*. Concedierea nu era pe listă în Planul Vieţii Malory Price.

– Este doar o fază, o asigură el. James este într-un fel de zăpăceală sexuală. Şi-ar mai putea reveni în simţiiri.

Te-ai putea culca cu el, adăugă el, inspirat. M-aș putea eu culca cu el.

– Am un singur lucru de spus celor două sugestii. Ptiu.

– Profund și adevărat. Ce spui dacă vin diseară să îți aduc mâncare chinezească și o sticlă de vin ieftin?

– Ești un tovarăș.

– Vom completa demisia Scârboasei Pamela și îți vom planifica viitorul. Vrei să te conduc acasă, dulceată?

– Mulțumesc, dar sunt bine. Dă-mi timp să îmi limpezesc capul. Spune la revedere... tuturora. Acum nu pot să mă descurc.

– Nu-ți face griji.

Încercă să nu își facă griji în timp ce se îndrepta spre casă. Încercă să ignore panica ce o ocolea cu fiecare pas pe care îl făcea în afara rutinei și din ce în ce mai aproape de canionul acela mare, mare.

Era tânără, educată, muncitoare. Avea bani în bancă. Avea toată viața înainte, ca o pânză albă.

Dar în acest moment avea nevoie să se gândească la altceva. Orice altceva. Avea o lună să decidă. Și între timp avea o sarcină de îndeplinit. Nu ți se cere în fiecare zi să găsești o cheie misterioasă și să ai un rol în salvarea unor suflete.

Va continua cu asta până când își va da seama ce să facă cu restul vieții ei. La urma urmei, își dăduse cuvântul, așa că ar face bine să înceapă să și-l țină. Cumva. Imediat după ce ajunsese acasă și își înecă amarul într-un clondir de Ben și Jerry.

În timp ce ajungea la capăt, privi înapoi, cu ochii încrețoșiți, mizerabil, spre Galerie. Pe cine păcălea? Asta fusese casa ei.

Cu un suspin adânc, făcu un pas. Și ateriză greu pe fund.

Ceea ce o lovise îi proiectase cutia cu bunuri în zbor, apoi căzuse peste ea. Auzi un mormăit și ceva ce suna a scheunat. Cu respirația tăiată și cu ceva ce părea a fi un munte în miniatură apăsându-i pieptul, se uită în sus spre o față neagră, păroasă.

Chiar în momentul în care se lupta să respire pentru a țipa, o limbă uriașă ieși și îi linse zgomotos fața.

– Moe! Stai, jos, dă-te naiba jos! Iisuse! Îmi pare rău!

Malory auzi glasul, panica ușoară din voce, în timp ce gâfâia și își întorcea fața într-o încercare de a evita limba. Brusc, uriașei mase negre care o ținutia îi crescură brațe. Apoi un al doilea cap.

Acesta era al unui om, cu mult mai frumos decât primul, în ciuda ochelarilor de soare care alunecau pe un nas ascuțit, drept, și spre zâmbetul de pe față.

– Sunteți bine? Sunteți rănită?

El trase deoparte greutatea masivă, apoi, își strecură trupul între ei, ca un zid defensiv.

– Puteți să vă ridicați?

Întrebarea era retorică, pentru că deja o ridica din poziția întinsă, dizgrațioasă, în picioare. Câinele încercă să o miroasă, dar fu dat înapoi cu cotul.

– Culcat, idiot mare și nătâng. Nu tu, adăugă el cu un zâmbet rapid, fermecător în timp ce dădea la o parte părul de pe fața lui Malory. Îmi pare rău. Este inofensiv, numai că este stângaci și prost.

– Ce... ce este?

– Moe este câine sau așa se zvonește. Credem că este corcitură între un cocker și un malamut mișos. Îmi

pare tare rău. Este vina mea. Nu i-am dat destulă atenție și a fugit.

Își îndreptă privirea spre dreapta, unde câinele, dacă era un câine, era chircit jos, lovind din coada groasă ca brațul ei și arătând la fel de inocent ca orice lucru ce putea fi manevrat într-o casă.

– Nu te-ai lovit la cap, nu?

– Nu cred. Își dădu seama că stăpânul lui Moe se uita la ea cu o intensitate tăcută care făcu să simtă fierbințeală în tot corpul. Ce?

Era la fel de drăguță ca niște produse de patiserie. Numai păr blond dezordonat, piele de culoarea smântâni, gura roz, plină, îmbufnată și foarte sexy. Ochii ei erau mari, albaștri și frumoși, în ciuda faptului că îi ieșeau flăcări din ei.

Aproape că își linse buzele când ea se strâmbă la el și își ridică mâna pentru a o trece prin părul minunat încâlcit.

– La ce te uiți?

– Mă uitam să fiu sigur că nu ai x-uri mici în ochi. Ai căzut destul de rău. Apropo, frumoși ochi. Eu sunt Flynn.

– Și eu am obosit de stat pe trotuar. Te superi?

– Oh! Da. Se ridică, îi luă mâinile și o ajută să se ridice.

Era mai înalt decât crezuse și se dădu înapoi în mod automat, ca să nu fie nevoie să își încline capul pentru a-l privi în ochi. Soarele strălucea pe părul negru, bogat ondulat, cu nuanțe de castaniu. Mâinile lui încă le strângeau pe ale ei, destul de ferm.

– Ești bine? Sigură? Ai căzut destul de rău.

– Sunt conștientă de acest lucru. Dureros de conștientă în partea anatomică ce atinsese prima trotuarul. Se aplecă și începu să adune lucrurile care îi căzuseră din cutie.

– Iau eu lucrurile. Se aplecă alături de ea, apoi înfipse un deget spre câinele care încerca să își croiască drum spre ei furișându-se ca un elefant care trece în vârful picioarelor peste câmpia africană. Stai sau nu o să mai fie nimic bun pentru tine!

– Ține-ți câinele! Nu am nevoie de alt ajutor. Își apucă grăbit geanta cosmetică pentru urgențe, aruncând-o în cutie. Și, când văzu că își rupsese o unghie, își dori să se strângă ca o minge și să își plângă nenorocirea. În schimb, apăsă pe butonul de nervi. Nu ar trebui să fii în spațiu public cu un câine de mărimea asta dacă nu îl poți controla. Este doar un câine, nu știe ce este bine, dar se presupune că tu da.

– Ai dreptate. Ai absolută dreptate. Hm... asta trebuie să fie a ta.

Ținea un sutien negru, fără bretele.

Îngrozită, Malory îl înșfăcă din mâna lui, îndesându-l în cutie.

– Pleacă acum. Pleacă foarte, foarte departe.

– Ascultă, de ce nu mă lași să îți duc eu...

– Du-ți câinele acela prost! sări ea și, ridicând cutia, se îndepărtă cu câtă demnitate putu aduna.

Flynn o privi plecând, în timp ce Moe se apropia de stăpânul lui. Absent, Flynn bătu ușor capul masiv și se bucură de legănatul indignat al șoldurilor feminine în fustă scurtă. Se îndoia că s-ar fi lovit de ea dacă nu ar fi fost întâlnirea cu Moe, dar, din punctul lui de vedere, nu

era nimic care să diminueze farmecul unei perechi de picioare frumoase.

– Drăguț, spuse el cu voce tare, în timp ce ea intra trântind ușa în clădirea de la jumătatea străzii. Și bine energizat. Se uită în jos spre un Moe zâmbitor, plin de speranță. Frumoasă treabă, ticălosule!

DUPĂ un duș fierbinte, schimbarea hainelor și o cupă medicinală de înghețată cu prăjiturile, Malory se îndreptă spre bibliotecă. Noaptea trecută, nu făcuse niciun angajament ferm – presupusese că sunt partenerele ei. Din moment ce ea era prima, ar trebui să preia controlul.

Trebuia să aibă un fel de întâlnire, să treacă peste indiciu, să pună la cale un plan de acțiune. Nu avea nicio speranță reală să câștige un milion de dolari, dar nu avea de gând să renunțe sau să își încalce cuvântul.

Nu își amintea ultima oară când intrase într-o bibliotecă. Din nu se știe ce motiv, mersul acolo o făcea să se simtă din nou studentă, plină de naivitate, speranță și nevoia de a învăța.

Aria principală nu era largă, iar locurile erau în mare parte neocupate. Văzu un om mai în vârstă citind ziarul, câțiva oameni rătăcind printre rafturi, o femeie târând după ea un țânc spre recepție.

Locul era atât de liniștit, încât un telefon care sună fu ca un țipăt. Se uită spre sunet și spre insula centrală a recepției. Dana era acolo, cu telefonul la ureche, în timp ce degetele băteau în tastatură.

Mulțumită că nu va trebui să caute prin clădire după ea, Malory se îndreptă spre ea. Făcu un semn cu degetele, în timp ce Dana o salută cu un semn terminând convorbirea.

– Speram să treci pe aici. Nu mă așteptam să vii atât de repede.

– Acum sunt o femeie liberă.

– Oh! Simpatia înmuie vocea Danei. Ai fost dată afară?

– Dată afară, concediată, lovită și apoi aruncată în fund de un idiot și câinele lui în drum spre casă. Una peste alta, a fost o zi jalnică, chiar dacă între timp contul din bancă a crescut.

– Trebuie să spun, nu am crezut. Cei doi de la Peak sunt verificați.

– Noroc pe noi. Totuși, trebuie să îi merităm. Eu sunt prima, așa că m-am gândit că trebuie să încep. De undeva.

– Eu sunt după tine. Jan? Vrei să vii să stai în locul meu? În timp ce se ridica, Dana adună mai multe cărți de sub masă. Vino cu mine, îi spuse ea lui Malory. Este o masă drăguță lângă fereastră, unde poți lucra.

– Lucra la ce?

– Cercetare. Am mai multe cărți despre mitologia celtică, zei și zeițe, tradiție și legendă. Am început cu celții, pentru că Rowena este din Wales, iar Pitte este irlandez.

– De unde știi că este irlandez?

– Nu știu. Părea irlandez. În acest moment, știu puțin sau nimic despre miturile celtice și m-am gândit că la fel este și cu tine și Zoe.

– Nu am nicio idee.

Dana lăasă jos cărțile cu un sunet înăbușit.

– Așadar, trebuie să luăm una. Sunt liberă în câteva ore, atunci pot să îți dau o mână de ajutor. Și pot să o sun pe Zoe, dacă vrei.

Malory se uită lung la mormanul de cărți.

– Poate că este o idee bună. Nu știu de unde să încep.

– Alege una. Îți aduc un carnetel.

– După o oră, Malory avea nevoie și de o aspirină.

Când Zoe se repezi să se așeze la masă, lângă ea, își scoase ochelarii și își frecă ochii obosiți. Îi aruncă o carte peste masă.

– Îmi pare rău că a durat atât. Făceam câteva comisiioane. I-am cumpărat lui Simon un joc video pe care și-l dorea. Știi că probabil nu ar fi trebuit să cheltuiesc banii, dar vreau să îi iau ceva, numai de plăcere. Nu am avut niciodată atâția bani, șopti ea. Știi că trebuie să am grijă, dar, dacă nu poți face ceva mărunț și pentru distracție, care mai este rostul?

– Nu trebuie să mă convingi pe mine. Și, după ce vei face asta o vreme, vei ști că ai meritat-o. Bine ai venit în lumea nebună a celților! Probabil că Dana a luat un alt carnetel.

– Mi-am adus unul. Dintr-o geantă uriașă, Zoe scoase un carnetel nou, gros ca o cărămidă și un pachet de creioane deja ascuțite. Este ca și cum ne-am întoarce la școală.

Optimismul nerăbdător al lui Zoe tranșă dispoziția nenorocită a lui Malory.

– Vrei să sărim de notițe și să vorbim despre băieți? Zoe zâmbi și deschise o carte.

– Vom găsi cheia aia. Știu.

Până când Dana li se alătură, Malory făcu numeroase adnotări cu scrisul mic de mână pe care și-l definitivase în liceu, își distrusese pixul și mai împrumutase două creioane de la Zoe.

– De ce nu mergem cu astea la fratele meu? sugerează Dana. Este chiar după colț. Este la lucru, așa că nu ne va sta în cale. Putem să ne întindem puțin și să îmi dați ideile principale.

– Este în regulă cu mine. Înțepenită de la atâta nemișcare, Malory se ridică în picioare.

– Eu nu pot sta decât o oră. Vreau să fiu acolo când Simon vine de la școală, când pot.

– Atunci să începem. Cărțile astea sunt din partea mea, spuse Dana și începu să le ridice. Fiecare ia câte una acasă pentru studiu individual, am nevoie de ele într-un timp oarecare și în aceeași stare ca atunci când le-ați luat.

– Chiar este o bibliotecară. Malory își vârî cărți sub braț.

– Poți să pui pariu. Dana le conduse. O să văd ce pot scoate de pe internet și din împrumut între librării.

– Nu știu cât de mult putem găsi în cărțile astea.

Dana își puse ochelarii, apoi îi coborî puțin să se uite la Malory peste marginea lor.

– Orice merită, orice am putea găsi în cărțile astea.

– Bine, acum deja te transformi în Doamna Bibliotecară De Speriat. Nu trebuie decât să ne dăm seama care este indiciul.

– Fără informații despre povești, personajele din ea, nu avem nicio bază.

– Avem patru săptămâni întregi, spuse Zoe și își scoase ochelarii de soare din geanta de pe umăr. Este destul timp pentru a afla o mulțime de lucruri, într-o mulțime de locuri. Pitte a spus că, aceste chei sunt pe undeva pe aici. Doar nu avem toată lumea de căutat.

– Pe undeva pe aici poate însemna Valley sau în munți. Poate însemna întregul stat Pennsylvania. Malory dădu din cap din cauza scopului și a dezordinii. Prietenul Pitte ne-a lăsat cale liberă. Chiar dacă este în apropiere, ar putea fi în dulapul prăfuit al cuiva sau pe fundul râului, într-un depozit la bancă sau îngropată sub o stâncă.

– Dacă ar fi fost ușor, altcineva ar fi găsit-o până acum, sublinie Zoe. Și marele premiu nu ar mai fi trei milioane de dolari.

– Nu fi înțeleaptă în timp ce mă vait.

– Îmi pare rău, dar mă întrebam un singur lucru. Nu am putut dormi noaptea trecută, retrăind iar și iar în mintea mea. Totul este atât de ireal. Dar, chiar dacă lași totul de-o parte pentru o clipă, chiar dacă suntem optimiste și să spunem că găsim cheia, de unde știm că este cheia *ta*, și nu una dintre cheile noastre.

– Interesant. Malory mută maldărul ei de cărți, în timp ce treceau colțul. Cum oare Gemenii Ciudați nu s-au gândit la asta?

– Cred că s-au gândit. Vezi, mai întâi trebuie să îți spui că totul este real.

Dana ridică din umeri.

– Toate avem bani în bancă și mergem încărcate cu teancuri de cărți despre miturile celtice. Pentru mine este suficient de real.

– Dacă totul este real, atunci Malory nu poate găsi decât prima cheie. Chiar dacă celelalte două ar fi în fața ei, nu le va găsi. Și nici noi, nu înainte de a fi rândul nostru să căutăm.

Dana se opri, înclinându-și capul, în timp ce o studia pe Zoe.

– Chiar crezi în toate astea?

Zoe roși, dar ridică nepăsător din umeri.

– Mi-ar plăcea. Este fantastic și în același timp important. Niciodată nu am făcut nimic fantastic sau important. Se uită în sus spre clădirea victoriană cu trei etaje, pictată cu un fel de ardezie moale, albastră, cu dichisuri catifelate de turtă dulce. Asta este casa fratelui tău? Întotdeauna am spus că este foarte drăguță.

– A renovat-o puțin câte puțin. Ca un fel de hobby.

O porniră spre zidul de cărămidă. Iarba era verde și îngrijită de fiecare parte, dar avea nevoie de flori, își spuse Malory. Culoare, formă și textură. Era o bancă veche pe verandă, lângă un ibric mare de aramă, plin cu bețe și iarbă interesante.

Casa părea singură fără ele, ca o femeie foarte frumoasă, își spuse ea, care a fost lăsată baltă la o întâlnire.

Dana scoase o cheie și descuie ușa.

– Cel mai bun lucru pe care pot să îl spun despre interior este că va fi liniște. Pășii înăuntru și i se auzi ecoul vocii. Și intim.

Holul era gol, cu excepția câtorva cutii aruncate într-un colț. Scările aveau o curbă minunată, elegantă, cu un cap de acvilă în loc de stâlp.

Holul se termina într-un salon, unde pereții erau pictați cu un verde-râu bogat, umbrit, care mergea bine cu pinul cald, al podelei de culoarea mierii. Dar pereții, ca și grădina, erau goi.

În mijlocul podelei trona o canapea uriașă, care părea să strige la Malory: „M-a cumpărat un bărbat!“ În ciuda faptului că o parte din culoarea verde se asorta cu pereții, era acoperită cu un pled hidos, ieșită din modă și mult prea mare pentru farmecul potențial al camerei.

Un soi de cușcă ținea loc de masă.

Acolo erau mai multe cutii, una dintre ele așezată în mijlocul unui minunat șemineu, cu o poliță sculptată cu decorațiuni, pe care și-l putea imagina îmbrăcat cu o pictură fabuloasă.

– Deci... Zoe se întoarse. Cred că tocmai s-a mutat.

– Oh, da. De un an și jumătate. Dana își duse cărțile pe cușcă.

– Locuiește aici de mai bine de un an? Îi rănea, pur și simplu îi rănea inima lui Malory. Și singura lui mobilă este canapeaua asta foarte urâtă?

– Hei, ar fi trebuit să îi vezi camera de acasă. Măcar asta este curată. Oricum, are ceva oarecum decent la etaj. Acolo locuiește el. Probabil că nu avem nimic de mâncare, dar avem cafea, bere și Coca-Cola. Vrea cineva?

– Coca-Cola dietetică? întrebă Malory.

Dana pufni.

– Este tip.

– Corect. Voi trăi periculos și o să iau chestia adevărată.

– Coca-Cola este în regulă, aprobă Zoe.

– Imediat. Mergeți și vă așezați. Canapeaua îți rănește ochii, dar este confortabilă.

– Tot spațiul acesta frumos, irosit, hotărî Malory, de un om care chiar a dat bani pe așa ceva. Se prăbuși pe canapea. Bine, este confortabilă. Dar tot urâtă rămăsese.

– Poți să îți imaginezi cum ar fi să locuiești într-un loc ca acesta? Zoe făcu un ocol scurt. Este ca o casă de păpuși. Bine, o casă pentru păpuși foarte mare, dar la fel de dulce. Mi-aș petrece tot timpul liber jucându-mă cu ea, vânând comori pentru a pune în ea, alegând vopselele și pânzeturile.

– La fel și eu. Malory își ridică privirea. În cel mai bun caz, se gândi ea, nu ar arăta niciodată atât de hippy și exotic cum reușea Zoe să fie numai în jeans și tricou de bumbac. Și făcuse matematică, deja calculase ce vârstă avusese Zoe când născuse copilul. La aceeași vârstă, Malory își cumpărase rochia perfectă pentru balul de absolvire și se pregătea pentru colegiu.

Cu toate acestea, erau aici, împreună, într-o încăpere spațioasă a casei unui străin, având gânduri aproape identice.

– Este ciudat cât de multe avem în comun. Ciudat este și faptul că trăim într-un oraș relativ mic și nu ne-am întâlnit niciodată până aseară.

Zoe se așează pe celălalt capăt al canapelei.

– Unde îți faci părul?

– La Carmine, la mall.

– Este un salon bun. Hair Today, aici în oraș, unde am lucrat eu? Este mai ales pentru femeile care vor același lucru, săptămână după săptămână, după săptămână. Își dădu peste cap ochii mari, roșiatici. Nu te învinovățesc că te duci în oraș. Ai un păr minunat. Stilistul tău ți-a sugerat vreodată să mai tai din el vreo câțiva centimetri?

– Să tai? Instinctiv, mâna lui Malory i se duse spre păr. Să tai?

– Numai vreo cinci centimetri, să mai scapi de o parte din greutate. Are o culoare minunată!

– Este a mea. Bine, am schimbat-o puțin. Râse și lăsă mâna să-i cadă. Am senzația că te uiți la părul meu așa cum mă uit eu la camera asta. Mă întreb ce aș putea face, dacă aș avea mână liberă.

– Cola și prăjituri. Dana aduse trei câni și o pungă cu

prăjituri de ciocolată cumpărate de la magazin. Așadar, ce avem până acum?

– Nu am găsit nimic care să menționeze trei fete ale unui tânăr zeu și ale unei muritoare. Malory scoase dopul și bău, deși ar fi preferat un pahar și puțină gheață. Iisuse, chestia asta este atât de dulce când nu ești obișnuit cu ea. Nu am găsit nimic nici despre suflete închise sau chei. Multe nume ciudate, ca Lug și Rhianna, Anu, Danu. Povești despre lupte – victorii și moarte.

Își scoase carnetelul, îl deschise la prima pagină frumos aranjată. O privire asupra lui făcu să apară gropițele Danei.

– Cred că ai fost o elevă de nota 10 la școală. Locul de onoare, lista decanului. Luând notele pentru toată clasa.

– De ce?

– Ești prea organizată ca să nu fii. Ai făcut sublinieri și chestii. Smulse carnetelul, întoarse paginile. Și timpul se aliniază! Schițe.

– Taci. Râzând singură de ea, Malory smulse înapoi carnetelul. După cum spuneam înainte de a fi batjocorită pentru stilul meu organizat de cercetare, zeii celților mor – se pare că dispar, dar nu pot fi omorâți cu adevărat. Și, spre deosebire de ceea ce știu despre zei în mitologia greacă și romană, aceștia nu trăiesc pe un munte vrăjit. Locuiesc pe pământ, printre oameni. Multă politică și protocol.

Dana se așeză pe podea.

– Ceva ce ar putea fi o metaforă pentru aceste chei?

– Dacă ar fi, a fost peste puterile mele.

– Artiștii erau zei și luptători, adăugă Zoe. Sau invers. Vreau să spun că arta – muzică, povestire, toate astea –

era importantă. Și numărul trei așa că, uite, Malory este artistul...

A fost un scurt și dureros zvâcnet al inimii lui Malory.

– Nu, eu vând artă.

– Cunoști arta, spuse Zoe. Așa cum Dana cunoaște cărțile. Iar eu știu să fiu mamă.

– Asta este bine. Dana îi zâmbi. Asta dă fiecareia rolul său în povestea asta. Pitte a spus frumos, adevăr, curaj. În picturi, Malory – hai să simplificăm să le spunem pe numele nostru deocamdată – Malory cânta la un instrument. Muzică-artă-frumos. Eu țineam un papirus și o pană – carte-cunoaștere-adevăr. Iar Zoe avea sabia și cățelul. Inocență-protecție-curaj.

– Ceea ce înseamnă...? întrebă Malory.

– Am putea spune că prima cheie, cheia ta, este într-un loc care are legătură cu arta și/sau frumosul. Asta vine împreună cu indiciul.

– Minunat! O să o găesc în drumul spre casă. Malory împinse o carte cu degetul. Și dacă au inventat totul? Întreaga poveste?

– Refuz să cred că au inventat totul numai pentru a ne chinui să căutăm cheile. Gânditoare, Dana mușcă dintr-o prăjitură. Indiferent ce credem noi, *ei* cred că este adevărat. Așa că trebuie să fie o rădăcină de adevăr, o bază pentru această legendă sau mit, sau poveste pe care ne-au spus-o seara trecută. Dacă există o rădăcină, este într-o carte. Undeva.

– De fapt... Zoe ezită, apoi continuă, cartea pe care o citeam vorbea despre cum o mulțime din mitologia și legendele celților nu a fost scrisă. Au fost transmise numai pe cale orală.

– Nenorociții ăia de barzi, mormăi Dana. Uite ce, Pitte și Rowena au auzit-o undeva și, oricine le-a spus-o, a auzit-o de la altcineva. Informația există undeva acolo, și informația este zeul meu.

– Poate că trebuie să găsim informația la Pitte și Rowena. Cine naiba sunt ei? Malory își desfăcu brațele. De unde vin? De unde au atâția bani care să le permită să treacă precum pașa?

– Ai dreptate. Supărată pe ea însăși, Dana răsufală adânc. Ai absolută dreptate și ar fi trebuit să mă gândesc la asta înainte. Se întâmplă că știu pe cineva care ne poate ajuta cu asta, în timp ce noi căutăm mitul. Se uită spre ușă, în timp ce auzi poarta de la intrare deschizându-se. Și iată că acum vine.

Auziră o bufnitură, o trosnătură și pe cineva care se cățara.

Era destul de familiar ca să o facă pe Malory să își apese degetele pe tâmpile.

– Sfântă Fecioară!

Chiar în timp ce vorbea, câinele uriaș, negru, intră alergând. Coadă i se legăna jucăuș, iar limba îi atârna. Ochii i se luminau ca niște stele când o localizară pe Malory.

Scoase o serie de lătrături care îi zguduiau urechile, apoi sări în poala ei.

4

FLYNN văzu trei lucruri când intră în cameră după câinele lui: pe sora sa stând pe podea, râzând ca o lunatică; o brunetă cu siluetă ascuțită, așezată pe capătul canapelei, încercând eroic să îl desprindă pe Moe; și, spre surpriza și încântarea lui, pe femeia la care se gândise o mare parte din zi, destul de mult îngropată sub greutatea și afecțiunea înnebunită a lui Moe.

– Bine, Moe, jos! Nu glumesc! Gata! Nu se aștepta să fie ascultat de câine. Întotdeauna încerca; Moe nu asculta niciodată. Dar părea cel mai corect lucru de făcut, în timp ce trase câinele de butoiul burții.

Trebuia să se aplece – ei bine, poate că nu atât de mult cum a făcut-o. Dar avea cei mai frumoși ochi albaștri, chiar și acum, când îi aruncau pumnale.

– Bună. Ce drăguț să te văd din nou!

Mușchii i se contractară pe maxilar când îl încleștă.

– Dă-l jos!

– La asta lucrez.

– Hei, Moe! strigă Dana. Prăjituri!

Acest lucru funcționa. Moe sări peste cușcă, ciuguli prăjitura din mâna Danei, ridicată în aer, apoi ateriză. Ar fi putut fi o aterizare grațioasă, dacă nu ar fi alunecat mai mulți pași pe podeaua neacoperită de covor.

– Funcționează ca o vrajă. Dana își ridică brațul. Moe sări înapoi, prăjitura era deja istorie, și își strânse greutatea sub el.

– Uau! Chiar că este un câine mare. Zoe se aplecă, întinse o mână, apoi zâmbi când Moe i-o linse cu dărnicie. Prietenos.

– Patologic de prietenos. Malory scutură părul de câine care se așezase pe linia altădată imaculată a fusteii. Este a doua oră pe ziua de astăzi când aterizează pe mine.

– Îi plac fetele. Flynn își scoase ochelarii de soare, aruncându-i pe cușcă. Nu mi-ai spus cum te cheamă.

– Oh, deci tu ești idiotul cu câinele lui. Ar fi trebuit să îmi dau seama. Ea este Malory Price, spuse Dana. Și Zoe McCourt. Fratele meu, Flynn.

– Tu ești Michael Flynn Hennessy? Zoe se ghemui să mângâie urechea lui Moe, uitându-se în sus spre Flynn, pe sub bretonul ei. M.F. Hennessy, cu *Depeșă de Valley!*

– Vinovat.

– Am citit multe dintre articolele tale și nu ratez nicio rubrică. Mi-a plăcut cea de săptămâna trecută, despre presupusa pistă de schi de la Lone Ridge și despre impactul ei asupra mediului.

– Mulțumesc. Se aplecă să ia o prăjitură. Este o întâlnire pentru un club de carte și va fi și tort?

– Nu. Dar, dacă ai un minut, poate te așezi puțin. Dana bătu ușor podeaua. O să îți spunem despre ce este vorba.

– Sigur. Dar se așeză pe canapea. Malory Price? Galeria, nu?

– Nu mai este Galeria, se strâmbă ea.

– Am fost de vreo două ori, probabil că nu te-am

văzut. Eu nu mă ocup de artă și evenimente. Văd greșeala felului meu de a fi.

Ochii lui, observă ea, aveau aceeași culoare cu cea a pereților. Acel verde-râu leneș.

– Mă îndoiesc că am avea ceva de oferit pentru a-ți completa decorul.

– Nu îți place canapeaua, nu-i așa?

– „A nu plăcea“ este un cuvânt mult prea slab.

– Este foarte confortabilă.

Se uită spre Zoe care făcuse comentariul și zâmbi.

– Este o canapea pentru somn. Dormi, ochii îți sunt închiși, așa că nu-ți pasă cum arată. *Mitologia celților*, citi el, înclinându-și capul pentru a citi titlurile cărților împrăștiate pe cușcă. *Mituri și legende ale celților*. Ridică o carte, o răsuci în palme, în timp ce își cerceta sora. Care-i treaba?

– Ți-am spus că mă duc la un cocktail la Warrior's Peak?

Fața lui deveni imediat dură și zâmbetul plăcut dispăru.

– Am crezut că nu te duci, din moment ce ți-am spus că trebuie să fie ceva în neregulă pentru că nimeni dintre cei cu care am vorbit nu primise invitație.

Dana își ridică paharul cu Cola și îi aruncă o privire ușor interesată.

– Chiar credeai că te voi asculta?

– Nu.

– Bine atunci. Uite ce s-a întâmplat.

Abia începuse, când el se întoarse cu spatele la ea și ochii aceia verzi se înfișeră în fața lui Malory.

– Și tu ai primit o invitație?

- Da.
- Și tu. Făcu un semn spre Zoe. Cu ce te ocupi, Zoe?
- În acest moment, sunt o coafeză fără slujbă, dar...
- Căsătorită?
- Nu.
- Nici tu nu ești, spuse el, în timp ce se uita din nou spre Malory. Fără inel. Fără aerul de „sunt căsătorită“. De cât timp vă cunoașteți voi trei?
- *Flynn, nu mai face un nenorocit de interviu. Lasă-mă să îți spun ce s-a întâmplat.*
- Dana începu din nou, și de data aceasta el își sprijini un șold în canapea, scoase un carnetel din buzunarul de la spate. Dându-și toată silința să nu pară interesată de ceea ce făcea, Malory își coborî privirea în stânga și în jos.
- Folosea scrierea stenografică, își spuse ea. Și încă stenografia *veritabilă*, nu orice fel de versiune corcită, așa cum făcea ea.
- Încercă să descifreze, în timp ce Dana vorbea, dar o făcea să se simtă puțin amețită.
- Fetele de Sticlă, șopti Flynn și continuă să creioneze.
- Ce? Fără să gândească, Malory se apropie și își înfipse degetele în încheietura mâinii lui. Știi povestea asta?
- O versiune a ei. Pentru că avea atenția ei, se întoarse spre ea. Genunchiul lui se lovi de al ei. Bunica mea irlandeză îmi spunea o mulțime de povești.
- Tu de ce nu ai recunoscut-o? a întrebat-o Malory pe Dana.
- Ea nu o avea pe bunica mea irlandeză.

– De fapt, suntem frați vitregi, explică Dana. Tatăl meu s-a căsătorit cu mama lui când aveam opt ani.

– Sau mama mea s-a căsătorit cu tatăl ei când aveam unsprezece. În funcție de unghiul din care privești. Se întinse să se joace cu vârfurile părului lui Malory, zâmbind cu ușurință când ea îi îndepărtă degetele. Îmi pare rău. Este minunat, irezistibil. Oricum, bunicii mele îi plăcea să îmi spună povești, așa că am auzit multe. Asta seamănă cu Fetele de Sticlă. Lucru care nu explică de ce toate trei ați fost invitate la Peak pentru a asculta o poveste.

– Se presupune că trebuie să găsim cheile, spuse Zoe, aruncând o privire spre ceas.

– Se presupune că trebuie să găsiți cheile care să le dezlege sufletele? Tare! Se întinse să își sprijine un picior de cușcă, încrucișându-și gleznele. Acum este de datoria mea să vă întreb cum, când și de ce.

– Dacă ai fi tăcut cinci minute, ți-aș fi spus. Dana își luă Cola și o termină. Malory este prima. Are douăzeci și opt de zile, începând de astăzi, să găsească prima cheie. Când o va face, va urma fie Zoe, fie eu. Același lucru. Apoi ultima dintre noi are șansa ei.

– Unde este cutia? Cutia Sufletelor?

Dana se încruntă, în timp ce Moe o părăsea ca să miroasă degetele de la picioarele lui Malory.

– Nu știu. Probabil că o au ei. Pitte și Rowena. Dacă nu o au, cheile nu le vor fi de prea mare folos.

– Chiar vrei să îmi spunei că voi credeți toată povestea asta? Domnișoara Pășește-în-Realitate? Și vă veți petrece următoarele săptămâni căutând niște chei care deschid o cutie magică de sticlă care conține sufletele celor trei zeițe.

– Semizeițe. Malory îl împinse pe Moe cu piciorul, pentru a-l descuraja. Și nu se pune problema de ceea ce credem. Este o afacere.

– Ne-au plătit douăzeci și cinci de mii pentru fiecare. Dana adăugă. În avans.

– Douăzeci și cinci de mii *de dolari*? Pleacă de-aici!

– Banii au fost depuși în depozitele noastre bancare. A fost verificat.

Uitând de ea, Malory se întinse după o prăjitură. Moe își lăsă imediat capul său greu pe genunchiul ei. Ai putea să îți chemi câinele?

– Nu, atâta timp cât ai o prăjitură. Oamenii aceștia doi, pe care nu îi cunoașteți, v-au dat fiecareia câte douăzeci și cinci de mii ca să căutați cheile magice? Mai au de vânzare și boabe de fasole? Și poate o găscă de aur?

– Banii sunt adevărați, spuse Malory rigidă.

– Și dacă nu puteți să le dați? Care este pedeapsa?

– Pierdem un an.

– Ce, v-ați legat prin contract cu ei pentru un an?

– Ni se ia un an. Zoe se uită din nou la ceasul ei.

Chiar trebuia să plece.

– Ce an?

Ea se uită la el fără expresie.

– Păi, eu... Ultimul an, cred. Când suntem bătrâne.

– Sau anul acesta, spuse el și se ridică în picioare. Sau următorul. Sau unul cu zece ani în urmă, dacă sunteți ciudate, lucru de care sunt al dracu' de sigur.

– Nu, nu se poate. Acum palidă, Zoe scutura din cap. Nu poate fi de dinainte. Asta ar schimba totul. Dacă este anul în care l-am născut pe Simon sau anul în care am rămas însărcinată? Nu se poate.

– Nu, nu se poate, pentru că nimic din toate astea nu pot fi. Scutură din cap și se uită în jos spre sora lui. Unde îți este capul, Dana? V-ați gândit că, dacă nu veți veni cu bunurile, acești oameni vă pot face rău? Nimeni nu dă astfel de bani străinilor. Ceea ce înseamnă că, pentru ei, voi nu sunteți străine. Din nu se știe ce motiv, vă cunosc. V-au cercetat.

– Nu ai fost acolo, spuse Dana. Excentric este foarte potrivit pentru acest caz. Nu psihoză.

– În plus, nu au niciun motiv să ne rănească.

Se întoarce înapoi spre Malory. Nu, acum nu mai era amabil, își dădu ea seama, ci supărat.

– Și au vreunul pentru a arunca în voi cu grămezi mari de bani, nu?

– Trebuie să plec. Vocea lui Zoe tremura, în timp ce își înșfăca geanta. Trebuie să ajung la Simon. Fiul meu.

Se năpusti afară, și Dana se ridică în picioare. Bună treabă, Flynn. Treabă foarte bună să sperii o mamă singură dintr-o prostie. Fugi după Zoe, sperând să o calmeze.

El își înfipse mâinile în buzunare, uitându-se dur spre Malory.

– Ești speriată?

– Nu, dar eu nu am un băiat de nouă ani din cauza căruia să fiu îngrijorată. Și nu cred că Pitte sau Rowena vor să ne rănească. În plus, pot să am grijă și singură de mine.

– De ce femeile întotdeauna spun asta după ce se bagă într-un bucluc imens?

– Pentru că bărbații de obicei vin și înrăutățesc lucrurile. O să caut cheia, așa cum am hotărât. Toate o vom face. La fel ai fi făcut și tu.

Acolo îl atinsese. Zornăi monedele din buzunar, gândindu-se. Se domoli.

– Ce v-au spus că se va întâmpla dacă găsiți cheile?

– Sufletele vor fi dezlegate. Și fiecare dintre noi va primi un milion de dolari. Și da, știu cât de ridicol sună. Trebuia să fii acolo.

– Dacă adaugi faptul că cele trei zeițe dorm în prezent în paturi de cristal în spatele Cortinei Viselor, cred că ar fi trebuit să fii acolo.

– Aveau o pictură cu Fetele de Sticlă. Arată ca noi. Este un tablou strălucitor. Cunosc arta, Hennessy, și nu este o treabă făcută în serie. Este o nenorocită de operă de artă. Trebuie să însemne ceva.

Fața lui se încordă cu interes.

– Cine l-a pictat?

– Nu era semnat sau eu nu am văzut.

– Atunci de unde știi că este o capodoperă?

– Pentru că *știu*. Asta este ceea ce fac eu. Oricine l-a pictat are un mare talent și o mare iubire și respect pentru subiectul tratat. Astfel de lucruri se văd. Și, dacă ar fi vrut să ne rănească, de ce nu au făcut ceva noaptea trecută, când eram toate acolo? Dana a fost acolo, singură cu ei, înainte să ajung eu. De ce să nu o lovească în cap și să o lege în temniță, apoi să facă la fel și cu mine, cu Zoe. Sau să pună droguri în vin? Deja m-am gândit la toate acestea, deja mi-am pus toate aceste întrebări. Și îți spun de ce. Pentru că ei cred tot ce ne-au spus.

– Și lucrul acesta te liniștește? Bine, cine sunt ei? De unde vin? Cum au ajuns aici? De ce au venit aici? Nu este tocmai ca în Mystic Central.

– De ce nu afli asta, în loc să-i sperii pe oameni? Îl întrebă Dana în timp ce se întorcea.

– Zoe este bine? o întrebă Malory.

– Sigur, este foarte bine acum, după ce a avut viziuni cu cineva care îi folosește fiul ca sacrificiu uman. Îl lovi pe Flynn în umăr.

– Hei, dacă nu voiai pe cineva care să găsească defectele planului, nu ar fi trebuit să faci petrecerea la mine acasă. Așa că spune-mi tot ce știi despre acești Pitte și Rowena.

Luă alte notițe, reușind să își rețină orice alte comentarii caustice legate de lipsa de informații.

– Mai are cineva invitația?

O luă pe cea pe care Malory o scoase din geantă.

– O să văd ce pot afla.

– În povestea bunicii tale era vorba despre locul unde erau ascunse cheile?

– Nu, doar că nu puteau fi întoarse de mâna zeilor. Ceea ce lasă o arie destul de largă.

Flynn așteaptă până când Malory plecă, apoi făcu un semn cu degetul, astfel încât Dana să îl urmeze în bucătărie.

În timp ce treceau prin camere, era o declarație tristă, cu aplicațiile străvechi coșcovite, lambriurile alb-stropit-cu-auriu și podeaua acoperită cu linoleum care imită cărămida.

– Când ai de gând să faci ceva cu camera asta? Este îngrozitoare.

– Toate la timpul lor, draga mea, toate la timpul lor. Își scoase o bere din frigider, fluturând-o spre ea.

– Da, de ce nu?

Mai scoase încă una, le desfăcu capacele cu deschizătorul în formă de blondă în bikini, cu un zâmbet cu dinți.

– Acum, spune-mi ce știi despre Malory Price cea sexy cu ochi mari și albaștri.

– Abia am cunoscut-o noaptea trecută.

– Hm. Dădu berea pe spate. Femeile știu lucruri despre femei. Telepatic. Cu cât o femeie place sau displace o femeie, cu atât știe mai multe. Au fost făcute câteva studii științifice pentru a verifica acest fenomen. Spune, altfel nu primești nicio bere.

Nu voia neapărat bere, până când el o folosise în loc de ciocan.

– De ce vrei să știi neapărat despre ea? De ce nu despre Zoe?

– Interesul meu pentru Zoe este mai academic. Nu prea pot să încep chestia pasională pe care o am în minte în legătură cu Malory, până când nu îi aflu toate secretele și dorințele.

– Mă faci să îmi fie rău, Flynn.

Abia dacă își atinse berea, luă o gură lungă, domoală, în timp ce pe a ei o ținea la distanță.

– Nu sunt câinele tău prost care va implora pentru prăjituri. Îți voi spune numai pentru a putea să mă așez și să râd ironic atunci când te va rezezi. Îmi place, adăugă ea și întinse mâna după bere. Mi se pare că este deșteaptă, ambițioasă și deschisă la minte, fără să fie naivă. A lucrat la Galerie, tocmai a fost concediată din cauza unei dispute cu noua soție-trofeu a proprietarului. De când Malory i-a spus în față noii soții *fufă*, aș spune că nu are întotdeauna note mari la diplomatie, dar le spune așa cum le vede. Îi plac hainele bune și știe cum să le poarte; cheltuiește prea mult pe ele, din care cauză era falită înainte de cadoul neașteptat din dimineața aceasta. În prezent, nu este

implicată în nicio relație și i-ar plăcea să aibă propria afacere.

– Chiar ai îngropat începutul. Sorbi din nou, lung și încet. Așadar, nu se întâlnește cu nimeni. Și este curajoasă. Nu numai că i-o retează soției șefului, dar conduce singură, noaptea, spre cea mai ciudată casă din vestul Pennsylvaniei.

– La fel am făcut și eu.

– Nu pot avea o aventură nebunească și pasională cu tine, draga mea. Ar fi nedrept.

– Acum, uite, m-ai făcut să îmi fie rău.

Dar zâmbea când el se aplecă și o sărută pe obraz.

– De ce nu te muți aici pentru vreo două săptămâni?

Ochii ei de culoarea ciocolatei se întristară.

– Încetează să mai ai grijă de mine, Flynn.

– Nu pot.

– Dacă nu am vrut să mă mut atunci când eram fără un ban, de ce aș face-o acum, când sunt înfloritoare? Știi că îmi place propriul spațiu și la fel și ție. Așa cum este el. Și spiridușii de la Warrior's Peak nu vor veni să mă răpească în noapte.

– Dacă ar fi spiriduși, nu s-ar teme de mine. Dar pentru că el o cunoștea, cedă. Ce ar fi să îi spui noii tale prietene Malory ce bărbat minunat sunt eu. Numai creier și sensibilitate, și masculinitate.

– Adică vrei să o mint?

– Ești rea, Dana. Mai sorbi din bere. Pur și simplu rea.

CÂND rămase singur, Flynn se așază în camera lui de lucru de la etaj. Prefera cuvântul „cameră de lucru“

cuvântului „birou“, pentru că birou însemna muncă. Nu altceva. Într-o cameră de lucru puteai, ei bine, să studiezi, să dormi sau să citești, sau să te uiți în gol, având gânduri lungi. În mod sigur, puteai lucra, dar nu era obligatoriu.

Mobilase camera cu un birou mare, solid și două scaune generoase de piele, în care simțeai că te poți afunda, până când dispăreai.

Avea și dosare, dar le mascase cu cutii care aveau o înfățișare bărbătească. Un perete era acoperit cu imagini înrămate ale unor fete din anii patruzeci și cincizeci.

Dacă orice altceva nu îi ieșea, se putea lăsa pe spate, să le cerceteze și să petreacă o oră agreabilă de singurătate.

Își deschise calculatorul, păși peste Moe, care deja se așezase în mijlocul podelei, și scoase o a doua bere din frigiderul mic pe care îl instalase sub masa de lucru.

Considerase această idee destul de inteligentă.

Apoi se așeză, își roti capul, așa cum ar face un boxer înainte de meci, și se așeză pentru niște navigări ceva mai serioase.

Dacă exista ceva în lumea cibernetică despre noii rezidenți de la Warrior's Peak, îl va găsi.

Ca întotdeauna, a fost absorbit de cântecul informatic al sirenelor. Berea i se încălzi. O oră se transformă în două, a doua se îndreptă spre a treia, înainte ca Moe să rezolve problema împingând scaunul care se mișcă și îl duse pe Flynn până în mijlocul camerei.

– La naiba, știi că urăsc asta! Mai am nevoie de câteva minute.

Dar Moe mai auzise asta înainte și protestă, punându-și labele masive și mare parte din greutatea corpului său pe coapsele lui Flynn.

– Așadar, poate mai bine facem o plimbare. Și, dacă se întâmplă să rătăcim pe la ușa unei anume blonde, ne-am putea opri să împărtășim informațiile proaspăt culese. Dacă nu funcționează, vom lua o pizza, așa că nu va fi o ratare completă.

Cuvântul „pizza“ îl făcu pe Moe să alerge spre ușă. Până când Flynn ajunse la parter, câinele era deja în fața ușii de la intrare, cu lesa prinsă între dinți.

Era o seară plăcută pentru plimbare. Liniștită, parfumată, cu un orășel dintr-o vedere scăldat în soarele unei veri târzii. În astfel de momente, când aerul era afănat, briza înmiresmată, era fericit că luase hotărârea de a prelua *Depeșa* de la mama lui, în loc să plece să își lase amprenta pe vreun ziar dintr-un oraș mare.

O mulțime dintre prietenii lui plecase în oraș, iar femeia pe care crezuse că o iubește alesese New Yorkul în locul lui.

Sau el alesese Valley în locul ei.

„Depinde, își spuse, din ce unghi privești.“

Poate că aici știrile nu aveau orizonturile sau profunzimile știrilor din Philly sau New York, dar și aici erau suficiente. Și ceea ce se întâmpla în Valley, pe dealurile și munții care îl înconjurau, conta.

Și chiar acum mirosea o poveste care va fi mai mare și mai suculentă decât orice raportase *Depeșa* în ultimii șaizeci și opt de ani, de când începuse să tipărească.

Dacă putea ajuta trei femei, una dintre ele fiind sora lui pe care o iubea foarte mult, să flirteze cu o blondă incredibil de atrăgătoare și să expună un extrașarlatan... ei bine, ar fi o nebunie de magie cu pălăria.

– Va trebui să fii fermecător, îi spuse el lui Moe, în

timp ce se apropiau de clădirea elegantă din cărămidă în care o văzuse pe Malory intrând în dimineața aceea. Dacă te porți ca un câine, nu vom trece niciodată de ușa aceea.

Ca măsură de precauție, Flynn își înfășură de două ori lesa în jurul pumnului, înainte de a intra în clădirea cu douăsprezece etaje.

Consideră că este de bun-augur faptul că M. Price era la parter. Nu numai că nu ar fi reușit să îl tragă pe Moe pe scări sau să îl vâre într-un lift, dar parterul clădirii avea mici curți interioare.

Acest lucru îi dădea posibilitatea de a-l ademeni pe Moe cu o prăjitură pe care și-o băgase în buzunar și să îl lase afară.

– Fermecător, spuse el din nou, cu voce ușoară, aruncându-i lui Moe o privire ascuțită înainte de a bate la ușa lui Malory.

Salutul ei, când răspunse, nu era ceea ce ar putea numi măgulitor.

Aruncă o privire spre el și Moe.

– Oh, Doamne! Probabil că glumești.

– Pot să îl scot în curte, spuse repede Flynn. Dar chiar este nevoie să stăm de vorbă.

– O să îmi scoată florile din pământ.

– Nu sapă. Te rog, Doamne, să nu sape. Am o... nu pot să spun cuvântul cu P, pentru că se va agita. Dar am una în buzunar. O să îl scot acolo, afară, la distanță de tine.

– Eu nu... nasul lui Moe se înfipse direct în poala ei. Iisuse. Pentru a se apăra, ea se dădu înapoi, lucru care a fost invitația de care avea nevoie Moe.

Intrase pe ușa, trăgându-l pe Flynn aproape peste covorul antic, turcesc, abia reușind a nu-și trânti coada mortală pe vasul Deco plin de crinii unei veri târzii.

Îngrozită, Malory se grăbi spre ușa curții interioare, deschizând-o brusc.

– Afară, afară, direct afară!

Era un cuvânt pe care Moe îl cunoștea. Și obiectă să iasă, când tocmai descoperise un loc cu mirosuri atât de fascinante. Își lăsă pur și simplu fundul mare pe podea și inspiră.

Demnitatea nemaifiind o opțiune, Flynn își strânse ambele mâini pe zgarda lui Moe și îl târî luptându-se cu el prin cameră, spre ușa.

– Oh, da, asta înseamnă fermecător. Fără respirație, Flynn legă lesa în jurul unui copac. În timp ce Moe începea să urle, se lăsă în genunchi. Încetează. Nu ai mândrie? Nu ai niciun pic de simț al solidarității masculine? Cum o să reușesc să pun mâna pe femeia asta, dacă te urăște?

Își lipi fața de a lui Moe.

– Stai jos și fii liniștit. Fă asta pentru mine și lumea este a ta. Începând cu asta.

Scoase prăjitura. Urletul încetă instantaneu, iar coada începu să i se legene.

– Dacă distrugi asta, data viitoare te las acasă.

Se ridică și aruncă ceea ce credea el că este un zâmbet relaxat spre Malory, care stătea precaută de cealaltă parte a uși.

Își imagina că este o mare victorie pentru că deschisese ușa și îl lăsase să intre.

– Ai încercat să îl duci la școala de corecție? întrebă ea.

– A, păi, da, dar a fost un incident. Nu ne place să vorbim despre asta. Ai un loc minunat.

Elegant, artistic, feminin, decise el. Nu feminin delicat-cu-brizbrizuri, ci feminin curajos-unic-fascinant.

Pereții erau de un roz profund, bogat, un fundal puternic pentru tablouri. Prefera antichitățile sau reproducerile care semănau foarte mult cu originalul. Materiale moi și sculpturi lustruite.

Și totul era la fel de curat ca un ac nou, strălucitor.

Mirosea feminin, elegant, de la crini și de la florile uscate pe care femeile întotdeauna le pun în boluri. Și, bănuia el, de la femeia însăși.

Avea muzica în surdină. Ce era... Annie Lennox, fredonând încet despre vise dulci.

Lui Flynn i se părea că totul vorbește despre gusturi deosebite, înălțătoare.

Poposi în fața unui tablou înfățișând o femeie care se înălța dintr-o piscină de culoare albastru-închis. Lăsa o senzație de viteză, de sexualitate și putere.

– Este frumoasă. Locuiește în mare sau pe uscat?

Malory ridică o sprânceană. Măcar punea întrebări inteligente.

– Cred că încă mai are de ales. Îl cântări în timp ce el rătăcea prin cameră. Părea mai..., ei bine, mai masculin, își spuse, aici, în casa ei, decât pe stradă sau mergând arogant prin camera mare, nemobilată din propria lui casă. Ce faci aici?

– Mai întâi, am venit pentru că am vrut să te văd din nou.

– De ce?

– Ești foarte drăguță. Pentru că i se părea atât relaxant,

cât și plăcut să o privească, își strânse pumnii în buzunare. Poate crezi că este un motiv superficial, dar îmi place să cred că este elementar. Dacă oamenilor nu le-ar plăcea să se uite la lucrurile atrăgătoare, nu am avea deloc artă.

– Cât timp ți-a luat să te gândești la asta?

Zâmbetul lui apăru repede, apreciativ.

– Nu prea mult. Sunt destul de rapid. Ai luat cina?

– Nu, dar am planuri. Ce alt motiv mai ai ca să fii aici?

– Hai mai întâi să terminăm cu prima parte. Încă nu ai cinat pentru seara trecută. Ți-ar plăcea să o iei cu mine?

– Nu cred că este o idee bună.

– Pentru că ești supărată pe mine? Sau pentru că nu ești interesată?

– Ești destul de enervant.

Ochii aceia rău-leneș flirtau.

– Nu și după ce mă vei cunoaște. Întreabă pe oricine.

Nu, avea o senzație că nu ar rămâne enervant. Ar fi distractiv și interesant. Și periculos. În plus, indiferent cât de plăcut era, era orice altceva în afară de genul ei.

– Am destule pe cap fără să mă întâlnesc cu un bărbat care are un gust îndoielnic la mobilier și gusturi discutabile la animale.

Aruncă o privire înspre curte în timp ce spunea asta, apoi nu se putut opri să nu râdă când văzu fața caraghioasă a lui Moe apăsată de geam, plină de speranță.

– Nu urăști câinii.

– Sigur că nu urăsc câinii. Îmi plac câinii. Își înclină capul să cerceteze fața păroasă. Numai că nu cred că acesta este un câine.

– Au jurat că este când l-am scos de la adăpostul de animale.

Ochii ei se îndulciră.

– L-ai luat de la adăpost.

A, o fisură în zidul defensiv. Se apropie, astfel încât să îl studieze împreună pe Moe.

– Pe atunci era mult mai mic. M-am dus să scriu o poveste despre adăpost și a cam venit, mda, zburdând spre mine, m-a privit de parcă îmi spunea: „Bine, am așteptat să îți faci apariția. Hai să mergem acasă. Am fost pierdut“.

– De la ce vine Moe? Munte?

– Arată ca un Moe. Știi, Moe Howard. Pentru că fața ei rămase nedumerită, Flynn suspină. Femeile... nu știu ce pierd când este vorba despre minunatele comedii și înțelepciunea din „The Three Stooges“.

– Da, da, știm ce pierdem. Și pierdem intenționat. Dându-și seama că erau prea aproape unul de altul, făcu în mod conștient un pas înapoi. Ce altceva mai era?

– Am început să fac cercetări despre oamenii aștia de care v-ați legat. Liam Pitte, Rowena O’Meara. Sau cel puțin acestea sunt numele pe care le folosesc.

– De ce nu ar trebui să fie numele lor?

– Pentru că, atunci când mi-am folosit incredibilele aptitudini și talent, nu am găsit nicio înregistrare a cuiva cu aceste nume care trec drept noii proprietari ai Warrior’s Peak. Nu au numere pentru asigurări sociale, nu au pașapoarte, nici permis de conducere, licențe pentru afaceri. Niciun document care să ducă spre această Triadă. Cel puțin nici una care să îi lege de ea.

– Nu sunt americani, începu ea, apoi rămase fără

cuvinte. Mda, fără pașapoarte. Poate că încă nu le-ai găsit sau poate că au folosit alte nume pentru a cumpăra casa.

– Poate. Va fi foarte interesant să descopăr, pentru că în acest moment parcă ar fi apărut din senin.

– Mi-ar plăcea să știu mai multe despre Fetele de Sticlă. Cu cât știu mai mult despre ele, cu atât sunt șanse mai multe să găsesc cheia.

– O voi suna pe bunica să îmi dea mai multe detalii despre legendă. Pot să îți povestesc mai multe la cina de mâine.

Se gândi la el, apoi se uită înapoi spre câine. Plângea după ajutor, iar ea nu avea decât patru săptămâni. Pe latura personală, va menține totul foarte simplu. Prietenos, dar simplu. Cel puțin până când se va decide ce să facă cu el.

– Va fi o masă pentru doi sau pentru trei?

– Doi.

– În regulă. Poți să vii să mă iei pe la șapte.

– Minunat!

– Și poți ieși pe acolo. Arată spre o ușă a curții interioare.

– Nicio problemă. Merse spre ușă, uitându-se înapoi. Chiar ești drăguță, spuse el, apoi deschise ușa suficient de mult pentru a se strecura.

Îl privi cum dezleagă câinele, îl privi luptându-se sub greutate, când Moe sări pentru a-i săruta cu dărnicie fața. Așteptă până când ieșiră agitați înainte să chicotească.

5

MALORY găsi destul de ușor căsuța lui Zoe. Era o cutie micuță pe o bucată îngustă de peluză. Dar era vopsită într-un galben vesel, cu o dungă alb-strălucitoare. Câte un petic colorat de flori îmbobocea viguros de-o parte și de alta a ușii.

Chiar dacă Malory nu ar fi fost sigură că aceasta este adresa și nu ar fi recunoscut mașina parcată a lui Zoe, ar fi știut că aceasta este casa după băiatul care era în curte, aruncând mingea sus, în aer, apoi fugind să o prindă.

Arăta aproape la fel de ciudat ca mama lui. Părul negru, ochii cu pleoape lungi pe fața impasibilă. Avea o construcție bună în jeansul rupt și tricoul cu Pirații din Pittsburgh.

Când o zări pe Malory, rămase cu picioarele depărtate, vârand mingea ușoară în buzunarul mânușii lui.

Avea atitudinea precaută și oarecum arogantă a unui băiat căruia i se tunase în cap „nu vorbi cu străinii“ și, crede că este destul de mare, destul de inteligent pentru a se descurca și singur.

– Tu trebuie să fii Simon. Eu sunt Malory Price, o prietenă a mamei tale. Își păstră zâmbetul pe față, în timp

ce băiatul o măsura – și își dorea să fi știut mai multe despre baseball decât că implica un număr de bărbați care aruncă, lovesc și încearcă să prindă o minge și apoi aleargă pe un teren.

– Este în casă. Pot să o chem. Modul în care a făcut-o a fost să alerge spre ușă și să strige: „Mamă! A venit o doamnă să te vadă!”

Câteva clipe mai târziu, Zoe deschise ușa de protecție, rămase acolo ștergându-și mâinile pe un prosop de vase. Cumva, în ciuda pantalonilor scurți largi, a tricoului vechi și a picioarelor goale, reușea să arate exotic.

– Oh, Malory! Își ridică mâna pentru a se juca cu unul dintre nasturii cămășii ei. Nu mă așteptam...

– Dacă este un moment prost...

– Nu, nu, sigur că nu. Simon, ea este domnișoara Price. Una dintre doamnele cu care voi lucra pentru o vreme.

– Bine. Bună. Acum pot să mă duc la Scott? Am terminat de tuns peluza.

– Arată bine. Nu vrei mai întâi să mănânci ceva?

– Nuu. Când ea îl privi șireată, el zâmbi, arătând un dinte lipsă și, brusc, un farmec sclipitor. Vreau să spun, nu, mulțumesc.

– Atunci du-te. Distracție plăcută!

– Da! Începu să alerge, apoi se opri când îi spuse numele cu un ton pe care Malory credea că mamele îl dezvoltă în timpul schimbărilor hormonale ale gestației.

Își dădu ochii peste cap, dar a avut grijă să fie cu spatele la Zoe când o făcu. Apoi îi aruncă lui Malory un zâmbet rapid și ușor.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc și tot restul!

– Și mie mi-a făcut plăcere să te cunosc, și restul, Simon!

O șterse, ca un deținut care evadează dintre zidurile închisorii.

– Este minunat!

Din cauza declarației lui Malory, fața lui Zoe se aprinse de mândrie și plăcere.

– Chiar este, nu-i așa? Uneori, m-aș strecura pe fereastră când este în curte și să mă uit la el. El este toată lumea mea.

– Am văzut asta. Și acum îți faci griji că ceea ce am făcut ar putea cumva să îl rănească.

– Grija față de Simon face parte din fișa postului. Ascultă, îmi pare rău, hai înăuntru. Obişnuiam să îmi petrec sâmbetele la salon, așa că m-am gândit să profit de ziua asta liberă și să sap pe aici.

– Ai o casă foarte drăguță. Trecu dincolo de ușă și se uită în jur. O casă *foarte* drăguță.

– Mulțumesc. Zoe se uită și ea în jur, mulțumită că reușise să termine toată sufrageria. Pernele erau umflate pe cuvertura strălucitoare și veselă de culoare albastră a canapelei, iar măsuța veche de cafea pe care o cumpărase era eliberată de praf și ținea un trio de sticle pline cu margarete de vară târzie, culese din stratul ei de flori. Covorul țesut de bunica ei pe când Zoe era încă un copil era proaspăt aspirat.

– Astea sunt minunate! Malory se plimbă prin jur, uitându-se la imaginile înrămate cu localuri străine grupate pe perete.

– Sunt vederi pe care le-am pus în rame. Întotdeauna cer clientelor să îmi aducă vederi când vin din călătorii.

– Sunt foarte inspirate și distractive.

– Îmi place, știi, să pun lucrurile cap la cap. Găsești

lucruri în depozite sau la hala de vechituri și le cari acasă, să le reperi. În felul acesta, devin ale tale, în plus, nu costă prea mulți bani. A, vrei ceva de băut?

– Aș vrea, dacă nu te rețin.

– Nu. Nu cred că am mai avut o sâmbătă liberă de... își trecu degetele prin păr. Niciodată, se hotărî ea. Este plăcut să fii acasă și să ai companie.

Malory avea senzația că va fi invitată să se așeze, în timp ce Zoe se duse înapoi în bucătărie. Pentru a evita asta, se duse și se așeză singură în cadrul ușii.

– Tu ai plantat singură florile astea?

– Simon și cu mine. Fără să aibă de ales, Zoe o conduse în bucătărie. Nu am nimic tare de băut. Îmi pare rău, dar nu le țin în preajma lui Simon. Am niște limonadă.

– Este minunat!

Era evident că o prinsese pe Zoe în mijlocul unei ședințe de curățenie temeinică a bucătăriei, dar camera tot emana un șarm obișnuit, ca o zonă de zi.

– Îmi place asta. Își trecu degetele peste culoarea verde-mentă a dulapului. Arată ce poate face cineva cu imaginație, gust și timp.

– Oh! Zoe scoase din frigider o ulcică joasă de sticlă. Este un adevărat compliment, venind de la cineva ca tine. Vreau să spun de la cineva care cunoaște arta. Voiam să am lucruri drăguțe, dar să fac și un loc unde Simon să poată alerga ca un băiat. Și este mărimea perfectă pentru noi. Nu îmi pasă de milionul de dolari.

Își așeză ochelarii pe masă, scuturând din cap.

– Doamne, cât de stupid a sunat. Desigur că *îmi pasă* de trei milioane de dolari. Ce vreau să spun este că nu am nevoie de un milion. Vreau cât ne-ar ajunge să fim în

siguranță. M-am băgat în asta pentru că părea atât de interesant și pentru că douăzeci și cinci de mii era ca un miracol.

– Și pentru că în noaptea aceea, acolo sus, la Warrior's Peak, era atât de impunător, atât de dramatic? Ca și cum am fi fost vedetele propriilor noastre filme.

– Da. Zoe râse în timp ce turna limonadă. Am fost prinsă de întreaga idee, dar nu m-am gândit deloc, nici măcar o clipă, că riscăm ceva.

– Nu știu ce riscăm. Nu îmi voi face griji până când nu vom ști mai multe. Dar eu nu am un copil la care să mă gândesc. Am vrut să trec pe aici și să îți spun că, dacă vrei să te retragi, înțeleg.

– M-am gândit la asta. Unul dintre avantajele curățeniei serioase este că ai timp mult de gândire. Vrei să duci tu astea în spate? Am câteva scaune afară. Este un loc drăguț.

Au ieșit, și era un loc drăguț – curtea aceea mică și curată, cele două scaune Adirondack pictate cu același galben însořit ca și casa și un arțar mare, umbros.

După ce se așezară, Zoe respiră adânc.

– Dacă Pitte și Rowena sunt niște lunatici care ne-au vizat pe noi din nu se știe ce motiv, nu mai este cale de întoarcere. Nu va mai conta. Și dacă sunt, faptul că vom face tot ce putem să găsim cheile pare cel mai normal lucru. Dacă nu sunt, atunci ar trebui să ne ținem de cuvânt.

– Se pare că suntem în același loc. Cochetam cu ideea de a merge din nou la ei, să vorbim, să avem o altă impresie. Într-o zi sau două, dădu din cap Malory, după ce noi – sper – aflăm ceva mai mult. Știu că Dana își va îndrepta atenția asupra cărților, iar Flynn deja încinge

internetul. Dacă găsește ceva, îmi va spune mâine-seară, la cină.

– Cină? Ieși cu Flynn?

– Așa se pare. Malory se încruntă în paharul cu limonadă. La cinci minute după ce a plecat din apartamentul meu, mă întrebam cum de a reușit să mă convingă.

– Este foarte drăguț.

– Orice tip ar arăta drăguț alături de câinele acela mare și urât.

– Și a flirtat cu tine. Zoe făcu un semn cu paharul, așa încât gheața zdrăngăni. Foarte tare.

– Am înțeles și eu asta. Flirtul nu este pe agenda mea în următoarele patru săptămâni, dacă mă voi concentra să găsesc prima cheie.

– Flirtul cu un bărbat drăguț este un beneficiu suplimentar foarte plăcut. Zoe suspină, se sprijini cu spatele și își vântură degetele de la picioare pe care și le vopsise roz intens. Sau cel puțin îmi amintesc că era, din trecutul negru, întunecat.

– Glumești? Surprinsă, Malory se uită înapoi la fața sexy și feerică a lui Zoe. Probabil că bărbații te abordează tot timpul.

– Cei care inițiază ceva de obicei o lasă baltă când află că am un puști. Ridică din umeri. Și nu sunt interesată de chestiile să-ne-dezbrăcăm-și-să-rămânem-neoficial. Am mai fost acolo.

– Chiar acum, nu sunt interesată de chestii să-ne-dezbrăcăm-și-să-devenim-serioși. Trebuie să îmi dau seama ce voi face cu restul vieții mele. Câștigul meu curent nu va dura o eternitate, dar îmi dau puțin timp pentru a decide dacă într-adevăr vreau propria mea afacere și cum să o obțin.

– Acesta este un alt lucru la care m-am gândit astăzi. Va trebui să mă întorc la lucru. Dar gândul de a începe o slujbă nouă, cu oameni noi, la mall...

Zoe își umflă obrajii și răsuflă adânc.

– Și ultimul lucru pe care îl vreau este să încerc să conduc un salon în casă. Nimeni nu te ia în serios dacă faci asta. Încep să creadă că părul este hobbyul tău, în loc de slujbă. În plus, locul unde trăiești nu mai este acasă și nu am de gând să îi răpesc acest lucru lui Simon, așa cum mi-a fost luat mie.

– Mama ta avea salonul acasă?

– Croitorie. Zoe ridică din umeri. A făcut cum a putut mai bine, având în vedere faptul că locuiam la câțiva kilometri distanță de Nicăieri, Virginia de Vest. Tatăl meu a plecat când aveam doisprezece ani, iar eu eram cea mai mare dintre cei patru copii.

– A fost dur. Îmi pare rău.

– Dur pentru noi toți, dar, așa cum am spus, a făcut cum a putut mai bine. Sper numai ca eu să fac mai bine.

– Aș spune că o casă drăguță și un cămin pentru tine înseamnă că faci foarte bine.

Culoarea îi umplu fața.

– Mulțumesc. Oricum, m-am gândit să încep să caut prin preajmă și să văd dacă găsesc un loc de închiriat pe care să îl transform în salon.

– Dacă găsești unul, vezi dacă nu găsești și un magazin drăguț pentru mine și magazinul meu de artă. Cu un hohot de râs, Malory își lăsă paharul alături. Sau poate ar trebui să ne combinăm și să intrăm amândouă în afaceri. Artă și frumusețe, un singur magazin. O adunare.

– Este în regulă cu mine, atâta timp cât putem lucra în funcție de programul lui Simon.

– Putem face asta. Te sun eu.

NU știa dacă poate fi calificat drept explozie a ideilor, dar era cel puțin o direcție.

Malory studie indiciul, rând după rând, căutând metafore și înțelesuri ascunse, sensuri duble, conexiuni mai largi. Apoi începu din nou să îl privească asemenea unui tot unitar.

Erau mențiuni despre zeițe. Iar înseși cheile se presupunea că vor descuia sufletele întemnițate. Pune toate acestea laolaltă, își spuse ea, și ai un fel de referință religioasă.

Având acest lucru în minte, își petrecu restul zilei trecând prin fiecare biserică din Valley.

Se întoarse acasă cu mâinile goale, dar simțea că făcuse ceva pozitiv cu ziua ei.

Se îmbracă pentru cină, rămânând simplu la un tricou negru fără mâneci și pantaloni negri tigheliți, cu un sacou de culoarea fragilor.

La șapte fix, își punea sandalele cu toc și se pregătea să aștepte. Din experiența ei, era singura obișnuită să fie gata la timp.

Așa că a fost surprinsă plăcut să audă bătaia din ușa ei chiar în momentul în care își verifica geanta.

– Ești punctual, îi spuse ea lui Flynn când deschise ușa.

– De fapt, am ajuns aici în urmă cu zece minute, dar nu am vrut să par nerăbdător. Îi dădu un buchet mic de boboci de trandafir, având aproape aceeași culoare ca haina ei. Arăți uluitor.

– Mulțumesc. Îl privi în timp ce mirosea buchetul.

Era drăguț, își spuse. Cu câine sau fără. O să-l pun în apă. Un gest foarte drăguț, apropo.

– Așa m-am gândit. Moe voia să luăm bomboane, dar eu am insistat pentru flori.

Se opri.

– Nu este afară, nu?

– Nu, nu, este acasă, mulțumindu-se cu găleata și cu maratonul Bugs Bunny de la Cartoon Network. Moe este înnebunit după Bugs.

– Pun pariu. Aranjă florile într-o vază simplă de sticlă. Vrei să bei ceva înainte de a merge?

– Depinde. Poți să mergi trei străzi în pantofii ăia sau ai prefera să conduc?

– Pot merge trei kilometri pe tocuri. Sunt o femeie de meserie.

– Nu pot să nu fiu de acord. Și, pentru că nu pot, aș vrea să fac ceea ce am vrut să fac de când am aterizat deasupra ta.

Înaintă. Asta este ceea ce Malory va gândi mai târziu, când creierul său va începe din nou să funcționeze normal. Pur și simplu înaintă lângă ea, își trecu mâinile peste umerii fetei, apoi îi cuprinse fața cu ele.

Totul se petrecea foarte încet, foarte delicat. Apoi gura lui era pe a ei, delectându-se pe îndelete. Nu se știe cum, ajunsese cu spatele lipit de masă, strânsă plăcut între ea și corpul lui. Nu se știe cum, mâinile ei erau strânse pe șoldurile lui, cu degetele înfipte.

Nu se știe cum, ea aluneca în sărut fără nici cel mai mic murmur de protest.

Degetele lui se strecurară în părul ei și îi ciuguli, nu

tocmai jucăuș, buza de jos. Când își recăpătă respirația, tonul sărutului se schimbă de la căldura de flirt la fierbințeala cărnii.

– Oh! Așteaptă. Reuși să audă ecoul care se stingea al clopotelor de alamă din capul ei, dar corpul ei rămânea lipit de al lui.

– Bine. Imediat.

Avea nevoie încă o clipă de ea, de gustul ei și de senzația pe care i-o dădea. Era mult mai mult decât se așteptase, și se așteptase de fapt la o lovitură destul de puternică.

Era ceva extrem de erotic în parfumul ei, ca și cum gura ei era o delicată pe care fusese îngăduit să o guste numai. Și era ceva atât de moale în textura ei, toți norii aceia de păr aurit, toate curbele acelea minunate.

Îi frecă buzele cu ale lui pentru ultima dată, apoi se dădu înapoi.

Femeia se uita la el, cu ochii aceia albaștri, despre care el decisese că sunt irezistibili, largi și prudenți.

– Poate... Spera că respirația lungă, înceată, va reveni la nivelul vocii. Poate că acum ar fi bine să plecăm.

– Sigur. Îi oferi mâna și se simți flatat când, nu numai că o evită, dar îl ocoli cu totul pentru a-și lua geanta. M-am gândit că, dacă te sărut acum, nu mă voi mai gândi la asta toată seara și nu voi pierde șirul conversației.

Se duse spre ușă și i-o deschise.

– Problema este că, acum, că te-am sărutat, probabil că mă voi gândi, din nou, la sărutul tău toată seara și voi pierde șirul conversației. Așa că, dacă vei observa că mintea mea o ia razna, vei ști de ce și unde.

– Crezi că nu știu de ce tocmai ai spus asta. Ieși alături de el în lumina sclipitoare a nopții. Spunând asta, ai plantat sămânța în capul meu, astfel încât să mă gândesc toată seara la faptul că m-ai sărutat. Sau acesta este planul.

– La naiba, ești bună. Dacă ești destul de rapidă să dezlegi planurile mișelești ale unui bărbat cu privire la sex, puzzle-ul cu cheia ar trebui să fie o joacă de copii pentru tine.

– Așa ai crede, nu? Dar ideea este că pur și simplu am avut mai multe experiențe cu planurile mișelești ale bărbaților cu privire la sex, decât am avut cu puzzle-uri privitoare la zeițe și vrăji mitologice.

– Nu știu de ce – îi prinse mâna în a lui, zâmbi la privirea lungă pe care ea i-o trimise –, dar găsesc acest lucru foarte excitant. Dacă te oblig să bei vin la cină, îmi vei spune mai multe despre aceste experiențe? Poate că sunt câteva planuri pe care le-am ratat.

– O să îmi iei un Martini, apoi vom vedea.

Alesese unul dintre cele mai drăguțe restaurante din oraș și rezervase o masă în fundul terasei, cu vedere spre munți.

În momentul în care ea sorbea din paharul cu Martini, era din nou relaxată.

– Mi-ar plăcea să vorbim despre cheie. Dacă o să văd că atenția ta rătăcește, o să te lovesc pe sub masă.

– Am notat. Mai întâi aș mai vrea să spun un lucru.

– Dă-i bătaie.

Se aplecă spre ea, respirând adânc.

– Miroși extraordinar.

Se aplecă spre el.

– Știu. Acum, nu ai vrea să știi ce am făcut astăzi? Așteaptă o clipă, apoi îl lovi ușor peste gleznă.

– Ce? Da. Îmi pare rău.

Își ridică paharul să mai ia o înghițitură pentru a-și ascunde amuzamentul.

– Mai întâi am fost să o văd pe Zoe.

Îi relatează pe scurt conversația lor, făcând pauză când le-a fost adus primul fel.

– O căsuță galbenă. Flynn dădu din cap, în timp ce avea imaginea în fața ochilor. Era maro, rahat de câine. Chiar a renovat-o. Dacă stau să mă gândesc, am văzut puștiul în curte.

– Simon. Seamănă cu ea. Este aproape bizar.

– Acum, că ai adus vorba, ar fi trebuit să pun cap la cap atunci când am văzut-o, dacă aș fi putut să îmi iau ochii de la tine pentru două minute.

Buzele ei se crispară și, la naiba, era flatată.

– Ești foarte bun la asta – atât sincronizare, cât și transmitere.

– Mda, este un dar.

– Apoi am fost să o văd pe Dana în apartamentul ei. Era îngropată în cărți și planuri.

– Două dintre cele mai bune lucruri ale ei.

– Nu a putut încă să descopere o versiune a poveștii Surorilor de Sticlă, dar lucrează la ea. Apoi am avut ideea asta. Zeițele sunt echivalente adorării. Tot ceea ce am citit indică faptul că o mulțime de biserici au fost construite pe locurile păgâne de adorare. Cele mai multe sărbători ale creștinilor coincid cu primele zile sfinte ale păgânilor, care erau bazate pe anotimpuri, agricultură, lucruri de genul acesta. Așa că am fost la biserică. De fapt, am mers în fiecare biserică și templu pe o rază de douăzeci de mile.

– Este o legătură interesantă. Doamne, ce gândire clară.

– Asta este una dintre aptitudinile mele cele mai mari. Am tot văzut și revăzut indiciul. M-am uitat cu el, m-am uitat fără el, zeiță cântătoare și tot așa. Astfel că m-am dus să caut. Nu mă așteptam să intru și să văd că mă așteaptă cheia în strană, dar m-am gândit că poate voi vedea un simbol, înțelege? Ceva lucrat pe o fereastră de sticlă pătată sau morminte. Dar nu am văzut.

– Totuși, a fost o idee bună.

– Una mai bună ar fi să ne întoarcem la casa aceea și să vorbim din nou cu Pitte și Rowena.

– Poate. Vrei să știi ce am descoperit eu?

– Da. Așteaptă până când li se serviră antreurile, apoi studie peștele ei și friptura lui.

– Ce spui despre surf și curse de cai?

– Blamabil. Își tăiară porțiile, apoi le împărtiră.

– Știi, chestia asta s-ar putea dezvolta în ceva serios. Tu și cu mine? Mulți oameni au reticențe când este vorba despre a împărți mâncarea. Nu am înțeles niciodată asta. Gustă friptura. Vreau să spun că este doar mâncare. Se presupune că trebuie să o mănânci. Care este diferența dacă a fost pe farfuria altcuiva?

– Este un element interesant de transformat într-o potențială relație. Așadar, ce ai aflat?

– Am vorbit cu bunica mea despre poveste. Erau câteva detalii pe care nu mi le aminteam foarte clar. Mai întâi, au fost disensiuni în cadrul clasei sociale pentru că regele-zeu a transformat o muritoare în regina lui. Era în regulă să te joci cu muritorii, dar el a adus-o dincolo de Cortina Puterii sau de Cortina Viselor. Se numește în

ambele feluri. Și a făcut-o soția lui. Din această cauză, unii zei s-au îndepărtat de tânărul rege și de soția lui muritoare, stabilind propriile reguli.

– Politică.

– Nu pot scăpa de ea. Normal, asta nu a picat prea bine regelui. Mai sunt alte povești, pline de război, intrigi și eroi, și acestea ne îndreaptă spre fiice. Erau mult iubite de părinții lor și de cei loiali regelui și soției sale. Fiecare era frumoasă, așa cum era de așteptat, și fiecare avea acea putere – un talent. Una dintre ele era artistă, una era poet, iar alta luptător. Devotate una celeilalte, au crescut în regat, învățate de o tânără zeiță a magiei, păzite de zeul luptător cel mai de încredere al regelui. Atât profesoara, cât și luptătorul trebuiau să fie cu ele tot timpul, pentru a le ține în siguranță de comploturile care le înconjurau.

– În tablou erau două imagini: un bărbat și o femeie, pe fundal. Păreau să fie îmbrățișați.

Flynn făcu un gest cu furculița, apoi renunță la friptură.

– Asta se potrivește cu ceea ce urmează. Sfătuitoarii regelui organizau o adunare pentru a căsători cele trei fete cu trei zei de rang înalt din sciziunea cealaltă, pentru a unifica din nou regatul, dar regelui autoproclamat al sciziunii adverse nu îi plăcea ideea de a renunța la tronul său. Puterea îl corupsese și era consumat de sete mai de mult, pentru dominarea completă a acestei, să îi spunem, lumi de infern și cea a muritorilor. Voia să le ucidă pe fiice, dar știa că, dacă va face aceasta, majoritatea adeptilor lui credincioși se vor întoarce împotriva lui. Așa că a ticluit un complot și cei doi care erau cei mai apropiați fetelor l-au ajutat, îndrăgostindu-se.

– Le-au trădat pe surori?

– Nu cu știință. Mai turnă vin în paharele lor. Din neatenție. Pentru că mai degrabă se uitau unul la celălalt, în loc să aibă grijă de sarcina lor. Și pentru că fetele erau tinere femei, pentru că îi plăceau pe cei doi paznici ai lor, a făcut ușor ca iubiții să dispară din când în când. Și într-o zi, când erau neprotejate, vraja a fost aruncată.

– Sufletele lor au fost furate.

– Este mai mult decât atât. Mai mănânci și restul de friptură?

– Hm. Se uită în jos spre făruria ei. Nu. O vrei?

– Pentru Moe. Dacă mă întorc cu mâna goală, o să fie ursuz. Ceru ospătarului să pună la pachet restul, apoi zâmbi spre Malory. Desert?

– Nu, doar cafea. Spune-mi mai departe.

– Două cafele, o crème brûlée și două lingurițe. Nu ai cum să stai la distanță de crème brûlée, îi spuse el lui Malory, apoi se aplecă înainte pentru a termina povestea. Regele cel rău este un băiat deștept și vrăjitor. Nu este acuzat de uciderea unor inocenți și îl întoarce pe bunul rege și politica acestuia împotriva sa. Dacă o muritoare este potrivită pentru a fi regină, dacă trei fete pe jumătate muritoare sunt potrivite să facă parte din clasa înaltă, atunci lasă-i pe muritori să demonstreze. Numai muritorii pot dezlega vraja. Până când va fi împlinit, fetele vor dormi, fără să le fi făcut vreun rău. Dacă femeile muritoare, câte o reprezentantă a fiecărei fete, pot găsi câte o cheie din cele trei, atunci Cutia Sufletelor va fi deschisă, sufletele fiicelor aduse la viață, iar regatul va fi unificat.

– Și dacă dau greș?

– Cea mai populară versiune, conform celor spuse

de bunica mea, este că regele a impus o limită de timp. Trei mii de ani – câte un mileniu pentru fiecare fată. În cazul în care cheile nu sunt găsite, și cutia nu este descuiată în acest timp, el va conduce regatul singur, atât lumea zeilor, cât și pe cea a muritorilor.

– Nu am înțeles niciodată de ce cineva vrea să conducă lumea. Pentru mine pare o adevărată durere de cap. Își strânse buzele când farfuria cu crème brûlée a fost așezată între ei. Flynn avea dreptate, își spuse. Nu se va putea abține. Ce s-a întâmplat cu cei doi iubiți?

– Și aici sunt mai multe versiuni. Își afundă lingurița într-un capăt al porției, în timp ce Malory făcea același lucru în celălalt capăt. Alegerea bunicii mele este că regele îndurerat i-a condamnat pe îndrăgostiți la moarte, dar că soția lui a intervenit, implorând îndurare. Au fost alungați dincolo de Cortina Viselor, fiindu-le interzis să se întoarcă până când vor găsi trei muritoare care să descuiie cutia cu suflete. Și astfel ei rătăcesc pe pământ, zeii trăind ca muritori, în căutarea unei triade care să elibereze nu numai sufletele fiicelor, ci și pe ale lor.

– Rowena și Pitte cred că ei sunt profesoara și luptătorul?

Îi plăcea faptul că li se potriveau concluziile.

– Asta ar fi alegerea mea. Ai o pereche de ciudați pe mână, Malory. Este o poveste destul de drăguță. Romantică, plină de culoare. Dar când oamenii se aruncă și, aruncă și pe alții în niște roluri, te îndrepti spre psihoville.

– Uși de bani.

– Nu, nu uit. Banii mă îngrijorează. Șaptezeci și cinci de mii înseamnă că pentru ei nu mai este un joc, nu un

rol micuț pentru distracție. Iau lucrurile în serios. Fie într-adevăr cred mitul, fie plantează sămânța unei înșelătorii.

Ea se jucă cu o altă linguriță de crème brûlée.

– Cu cei douăzeci și cinci de mii am acum aproximativ douăzeci și cinci de mii două sute cinci dolari, ceea ce include și cei douăzeci de dolari pe care i-am găsit de dimineață în buzunarul hainei. Părinții mei fac parte din clasa oamenilor de mijloc. Nu sunt bogați și nici influenți. Nu am prieteni sau iubiți bogați sau influenți. Nu am nimic care să merite să fiu înșelată.

– Poate că ei caută altceva, ceva la care nu te-ai gândit. Dar să ne întoarcem puțin la iubiți. Ai vreunul sărac?

Ea sorbi din cafea, măsurându-l peste marginea cunii. Soarele apusese în timp ce ei luaseră cina. Acum între ei licărea lumina lumânărilor.

– Nu în acest moment.

– Uite o coincidență aici. Nici eu.

– Sunt pe piață în căutarea unei chei, Flynn, nu a unui iubit.

– Presupui că există cheia.

– Da, așa este. Dacă nu aș presupune asta, nu m-aș mai chinui să o caut. Și mi-am dat cuvântul că o voi căuta.

– Te voi ajuta să o găsești.

Ea își lăsă din nou cana pe masă.

– De ce?

– Din mai multe motive. Primul, în mod normal sunt un tip curios și, oricum se va termina chestia asta, este o poveste interesantă. Își trecu un deget peste dosul palmei ci, iar micul fior îi dansă prin tot brațul. Al doilea, este implicată și sora mea. Al treilea, voi fi în preajma ta. Așa

cum cred eu, nu vei putea să mi te împotrivești, așa cum nu ai putut cu crăme brulée.

– Asta este încredere sau vanitate?

– Doar soartă, draga mea. Uite ce, de ce nu mergem la mine și să... Mda, la dracu', nu mă gândeam să te sărut din nou până când mi-ai aruncat privirea asta mucoasă. Acum mi-am pierdut din nou șirul gândurilor.

– Eu nu am nicio problemă în a urmări acest șir.

– Bine, nu era trenul meu, dar sunt gata să sar la bord. Voiam să spun că ne-am putea întoarce pentru a mai face ceva cercetări. Îți pot arăta ce am aflat până acum, practic nimic. Nu pot găsi nicio informație despre binefăcătorii tăi, cel puțin nu sub numele pe care le-au folosit pentru a cumpăra Peak și nici sub alte variante ale acelor nume.

– Pentru moment, voi lăsa cercetarea în seama ta și a Danei. Ridică din umeri. Am alte piste de urmărit.

– Cum ar fi?

– Logică. Zeități. În zonă sunt câteva magazine New Age. Le voi cerceta. Și mai este pictura. Voi afla cine a pictat tabloul, să văd ce altceva el sau ea a mai făcut și unde pot fi aceste portrete. Cine le deține, cum au intrat în posesia lor. Mai trebuie să fac o vizită la Warrior's Peak, să mai vorbesc o dată cu Pitte și Rowena și să mă mai uit o dată la tabloul acela. O privire mai atentă.

– Voi merge cu tine. Este o poveste aici, Malory. Ar putea fi o mare păcăleală, lucru care ar putea fi o știre importantă și de datoria mea să o relatez.

Ea înțepeni.

– Nu ai nicio dovadă că Rowena și Pitte nu sunt în regulă – poate că sunt nebuni, dar nu niște escroci.

– Ușor. Ridică o mână în semn de pace. Nu voi scrie nimic până când nu am toate datele. Nu pot avea toate datele până când nu-i cunosc pe toți jucătorii. Trebuie să am o porțiță de intrare în casa aceea. Și ești tu. În schimb, vei beneficia de aptitudinile mele agere de investigator și de hotărârea mea de reporter perseverent. Voi merge cu tine, altfel îi voi spune Danei să mă ducă acolo.

Bătu cu un deget în masă, în timp ce își evalua opțiunile.

– S-ar putea să nu vorbească cu tine. De fapt, s-ar putea să nu le placă faptul că te-am implicat în toată povestea asta, chiar și la un nivel periferic.

– Lasă-mi mie partea asta. Faptul că intru în locuri unde nu îmi este permis să intru este o parte din fișa postului meu.

– Așa ai reușit să intri la mine în apartament seara trecută?

– Au! De ce nu mergem acolo mâine-dimineață? Pot să te iau pe la zece.

– În regulă. Ce rău ar putea fi dacă îl are cu ea?

– NU este nevoie să mă duci până la ușă, spuse Malory, în timp ce se apropiau de clădirea ei.

– Sigur că este. Eu sunt un tip de modă veche.

– Nu, nu ești, șopti ea, în timp ce își căuta cheia în geantă. Nu o să te invit înăuntru.

– Bine.

Ea îi aruncă o privire în timp ce se apropiau de ușă.

– Ai spus și că ești un bărbat binevoitor, indolent. Nici asta nu ești. Este un șiretlic.

El zâmbi.

– Asta este?

– Da. Ești încăpățânat și insistent și mai mult decât puțin arogant. Scapi cu asta pentru că îți pui un zâmbet larg, fermecător și imaginea asta de nu-aș-face-răuniciune-muște. Dar acestea sunt numai unelte pentru a te ajuta să obții ceea ce dorești.

– Doamne, vezi prin mine! Privind-o, răsuci între degete o șuviță din părul ei. Acum va trebui fie să teucid, fie să mă însor cu tine.

– Și faptul că, până la un anumit nivel, ești atrăgător nu te face mai puțin supărător. Aici zace hiba.

În timp ce spunea aceste cuvinte, el îi prinse fața cu mâinile și își strivi cu entuziasm buzele de ale ei. Căldura țâșni direct din abdomenul ei și părea să se împrăștie până în vârful capului.

– Nici asta, reuși ea. Strecură cheia în broască, deschizând ușa. Apoi o închise în fața lui. După o fracțiune de secundă, o deschise brusc. Mulțumesc pentru cină.

El se balansă pe călcâie când ușa i se închise în față pentru a doua oară. Când se îndepărtă, fluiera și se gândea că Malory Price era genul de femeie care făcea cu adevărat interesantă viața unui bărbat.

6

DANA își înghiți prima cană de cafea în timp ce stătea goală în bucătăria ei mică, ținând ochii închiși și creierul amortit. O sorbi fierbinte, neagră, tare, înainte să lase să îi scape un ușor oftat de ușurare.

Goli jumătate din a doua cană în drum spre duș.

Nu o deranjau diminețile, în special pentru că nu era niciodată suficient de trează pentru a obiecta în privința lor. Rareori rutina ei varia. Ceasul suna, ea îl oprea, apoi se rostogolea afară din pat și se clătina spre bucătărie, unde cafetiera automată pregătise deja prima cană.

După o cană și jumătate, privirea ei era destul de clară pentru duș.

Până când termina, circuitele ei erau pregătite și funcționale, iar ea era prea trează să se supere că este trează. Bea a doua jumătate a celei de-a doua cafele și asculta știrile de dimineață în timp ce se îmbrăca pentru noua zi.

Cu un covrig prăjit și o a treia cană de cafea, se așeza cu cartea pentru micul dejun.

Întorcea numai o a doua pagină când o bătaie în ușă o întrerupsese într-unul dintre cele mai sacre ritualuri.

– La naiba!

Lăsă un semn. Supărarea dispăru puțin când deschise ușa lui Malory.

– Nu ești tu fata cea strălucitoare-și-devreme?

– Îmi pare rău. Spuneai că lucrezi dimineața asta, așa că m-am gândit că până acum vei fi în picioare.

– Sunt în picioare, oricum. Se sprijini o clipă de tocul ușii și analiză verdele cu pătrate al fustei moi de bumbac care se potrivea perfect cu culoarea pantalonilor bufanți purtați de Malory. Așa cum alunecă porumbeii, la fel și ea purta perfect asortată ca nuanță și textură geanta de pe umăr. Întotdeauna te îmbraci așa? o întrebă Dana.

– Așa cum?

– Perfect.

Râzând ușor, Malory se uită în jos spre ea.

– Mă tem că da. Este obligatoriu.

– Îți și stă bine. Și probabil că voi ajunge să te urăsc din cauza asta. Oricum, intră.

Camera era o bibliotecă, neoficială, compactă. Cărțile erau așezate pe rafturi dispuse de-a lungul a doi pereți, de la podea până la tavan, pe mese, ca niște bibelouri, strânse în jurul camerei, ca niște soldați. O loviră pe Malory mai mult decât cunoașterea sau divertismentul, chiar mai mult decât poveștile sau informația. Erau culoare și textură, într-o schemă aleatorie, și totuși cumva complex decorativă.

Piciorul lung al camerei în formă de L se lăuda cu și mai multe cărți, la fel ca masa mică pe care erau așezate resturile micului dejun al Danei.

Cu mâinile în șolduri, Dana se uita la Malory care privea încăperea. Mai văzuse această reacție și înainte.

– Nu, nu le-am citit pe toate, dar o voi face. Și nu, nu știu câte am. Vrei cafea?

– Lasă-mă să te întreb asta. Folosești vreodată serviciile bibliotecii?

– Sigur, dar trebuie să le am. Dacă nu am douăzeci-treizeci de cărți chiar aici, așteptând să fie citite, încep să freamăt. La mine acest lucru este obligatoriu.

– Bine. O să trec peste cafea, mulțumesc. Am băut deja o ceașcă. Două, și sunt ciudată.

– Două, și abia reușesc să formez o propoziție completă. Covrig?

– Nu, dar tu continuă. Voiam să te prind înainte să pleci la muncă. Să te pun la curent.

– Pune-mă. Dana făcu un gest spre un al doilea scaun de la masă, apoi se așeză să își termine micul dejun.

– În dimineața asta, mă întorc la Warrior's Peak. Cu Flynn.

Buzele Danei se curbară.

– M-am gândit eu că se va băga pe fir. Și se va da la tine.

– Este vreunul din lucrurile astea o problemă pentru tine?

– Nu. Este prea deștept ca să cedeze. Acesta este unul dintre modurile în care face oamenii să își verse nervii. Dacă nu s-ar fi băgat, l-aș fi ispitit până când ne-ar fi ajutat. Iar în ceea ce privește faptul că se dă la tine, m-am gândit că o va face fie cu tine, fie cu Zoe. Lui Flynn chiar îi plac femeile, iar ele chiar îl plac pe el.

Malory își aminti cum se apropiase de ea în bucătărie, felul în care se pliase ca plastilina.

– În mod clar există o legătură chimică aici, dar încă nu m-am hotărât dacă îmi place sau nu.

Dana își ronțai covrigul.

– Ai putea la fel de bine să cedezi. Te va doborî, lucru la care din nou se pricepe foarte bine. Este ca un nenorocit collie de graniță.

– Poftim?

– Știi cum mână oile? Își folosi mâna liberă, mișcând-o în zigzag, la dreapta și la stânga, în mod demonstrativ. Cum le face să meargă înainte, le răsuțește până când oile sfârșesc prin a merge acolo unde vrea collie? Așa este Flynn. Vei spune, nu, vreau să merg acolo, iar el își spune, păi, îți va fi mai bine dincolo. Așa că sfârșești prin a merge dincolo înainte să îți dai seama că ai fost mânată.

Își linse de pe degete crema de brânză.

– Și prostia este că, atunci când te afli acolo, aproape întotdeauna îți dai seama că *îți este* mai bine. El rămâne în viață pentru că niciodată nu îți zice „ți-am spus eu“.

Se dusesese să ia cina cu el, nu? se gândi Malory. Îl sărutase de două ori. De trei, dacă gândea totul tehnic. Și nu numai că venea cu ea la Warrior's Peak, o conducea. Hm.

– Nu-mi place să fiu manevrată.

Expresia Danei era o combinație de milă și amuzament.

– Păi, vom vedea cum merge. Se ridică, adunând farfuriile. La ce te aștepti de la Rowena și Pitte?

– Nu mă aștept să obțin prea multe de la ei. Este vorba de tablou. Malory o urmă pe Dana în bucătăria mică. Nu o surprinse să găsească și acolo cărți, așezate pe cămara deschisă, unde majoritatea bucătarilor ar fi depozitate mostre de mâncare.

Tabloul este cumva important, continuă ea, în timp ce Dana spăla vasele. Ce spune, cine spune.

Se opri o clipă pentru a explica restul poveștii, așa cum i-o spusese Flynn la cină.

– Așa că au luat rolurile profesoarei și ale luptătorului.

– Asta este teoria, confirmă Malory. Mă interesează cum vor reacționa când voi da năvală. Și îl pot folosi pe Flynn pentru a le distrage atenția destul de mult pentru a avea timp să mai arunc o privire la tablou și să îi fac câteva fotografii. El ne-ar putea duce la alte tablouri cu teme similare. Ne-ar putea fi de folos.

– În dimineața aceasta, voi face o cercetare a artei mitologice. Dana se uită la ceas. Trebuie să plec. Noi trei ar trebui să ne întâlnim să vorbim despre asta cât de repede putem.

– Hai să vedem ce aflăm astăzi.

Ieșită împreună, și Malory se opri pe trotuar.

– Dana. Este o nebunie să facem toate astea?

– Al naibii de corect. Sună-mă când te întorci de la Peak.

ERA o călătorie mai plăcută, chiar dacă cu mai puțină atmosferă, într-o dimineață însorită. Ca pasager, Malory a putut să se bucure de decorul montan și să se întrebe cum era să locuiești în vârf, unde cerul părea la numai o palmă distanță și lumea se întindea dedesubt, ca un tablou.

„O imagine potrivită unor zei“, își spusese ea. Semeață și dramatică. Nu avea nicio îndoială că Rowena și Pitte îl aleseseră pentru puterea lui, ca și pentru intimitate.

În alte câteva săptămâni, când dealurile acelea elegante, rotunjite vor simți răcoarea toamnei, culorile vor uimi ochii și vor tăia respirația.

Ceața va pluti dimineața, alunecând în cutele și

adâncimile dintre dealuri, întinzându-se ca niște iazuri sclipitoare, până când le va dizolva soarele.

Cu toate acestea, casa va rămâne în picioare, neagră ca miezul nopții, cu liniile sale capricioase gravate spre cer. Păzind valea sau privind-o. Oare ce văzuse, se întrebă ea, an după an, de-a lungul decadelor?

Ce știa?

Întrebarea îi aduse un fior, o senzație ascuțită, bruscă de teamă.

– Frig?

Dădu din cap și coborî fereastra. Dintr-odată, în mașină părea cald și sufocant.

– Nu. Mă sperii singură, asta este tot.

– Dacă nu vrei să faci asta acum...

– Vreau să o fac. Nu mi-e teamă de doi excentrici bogați. De fapt, îmi plac. Și vreau să văd din nou tabloul. Nu mă pot opri să mă gândesc la el. În orice direcție îmi fuge mintea, revine întotdeauna la tablou.

Se uită pe fereastră, în pădurea deasă, înfrunzită.

Ți-ar plăcea să locuiești aici?

– Nu.

Intrigată, se uită spre el.

– A fost repede.

– Sunt un animal social. Îmi place să am oameni în jur. Este posibil ca lui Moe să îi placă. Se uită în oglinda retrovizoare și îl văzu pe Moe cu nasul scos pe deschizătura mică a ferestrei și urechile clăpăuge fluturând.

– Nu pot să cred că ai adus câinele.

– Îi place să meargă cu mașina.

Ea se răsuci, studiind expresia extaziată a lui Moe.

– Este evident. Te-ai gândit vreodată să îl tunzi, astfel încât să nu îi mai intre părul în ochi?

– Nu spune tuns. Flynn se încruntă în timp ce șoptea cuvântul. Încă nu am trecut peste toată treaba cu castratul.

Încetini când trecură de-a lungul zidului ce mărginea proprietatea. Apoi se opri pentru a-i cerceta pe luptătorii gemeni care flancau poarta de fier.

– Nu par prietenoși. Am campat aici de câteva ori cu câțiva prieteni când eram în liceu. Pe atunci, casa era goală, așa că am sărit peste zid.

– Ați intrat în casă?

– Nu am găsit suficient curaj pentru asta în șase sticle de bere, dar ne-am distrat al dracu' sperându-ne singuri. Jordan pretindea că a văzut o femeie plimbându-se pe parapet sau cum i-o zice. Jura că a văzut-o. Mai târziu, a scris o carte despre ea, așa că bănuiesc că a văzut ceva. Jordan Hawke, adăugă Flynn. Poate ai auzit de el.

– Jordan Hawke a scris despre Warrior's Peak?

– El i-a spus...

– *Phantom Watch*. Am citit cartea. În timp ce un fior de fascinație îi străbătea șira spinării, se uită printre gratiile porții. Desigur. O descriesese perfect, dar el era un scriitor minunat. Se uită înapoi spre Flynn, suspicioasă. Ești prieten cu Jordan Hawke?

– De când eram copii. El a crescut în Valley. Cred că aveam șaisprezece ani – eu, Jordan și Brad, beam de stingeam bere în pădure, pocneam țânțari de mărimea unei vrăbii și spuneau minciuni foarte inventive despre bravurile noastre sexuale.

– Este ilegal să bei la șaisprezece ani, spuse Malory strâmbând din nas.

El se răsuci și îi văzu ochii răsând chiar și prin lentilele negre ale ochelarilor de soare.

– Sincer? Ce o fi fost în capul nostru? Oricum, zece ani mai târziu, Jordan a scris primul lui roman celebru, iar Brad a început să conducă imperiul familiei – asta ar însemna chereștea și lanțul HomeMakers pentru Bradley Charles Vane IV, iar eu plănuiam să mă îndrept spre New York pentru a fi mare reporter pentru *Times*.

Genele ei flutură.

– Ai lucrat pentru *New York Times*?

– Nu, nu m-am dus niciodată. Una câte una, spuse el ridicând din umeri. Hai să vedem ce pot face ca să trecem dincolo de porțile acestea.

În timp ce încerca să coboare din mașină, porțile se deschiseră cu o tăcere oarecum de pe altă lume care îi trimise un fior dansând pe ceafă.

– Ar fi trebuit să le ungă, șopti el. Și bănuiesc că cineva știe că suntem aici.

Reveni în spatele volanului și trecu printre porți.

Casa arăta la fel de ciudată, pustie și uimitoare în lumina zilei cum arătase în noaptea aceea furtunoasă. Nu mai era niciun cerb magnific care să o întâmpine, dar steagul cu cheia ca emblemă flutura în înalt, alb, iar râurile de flori curgeau pe dedesubt. Garguii se agățau de piatră și, în mintea lui Malory, păreau că stau gata să sară, nu tocmai jucăuș, asupra oricărui vizitator.

– Nu am ajuns niciodată atât de aproape la lumina zilei. Încet, Flynn ieși din mașină.

– Este bizar.

– Da, dar într-un mod pozitiv. Este extraordinar, ca ceva pe care te aștepți să îl vezi de pe o stâncă, deasupra

unei mări furioase. Păcat că nu este niciun șanț de fortificații. Asta ar fi pus capac.

– Așteaptă să vezi interiorul. Malory merse lângă el și nu obiectă absolut deloc când Flynn o luă de mână. Gâdilatul din gât o făcea să se simtă prostuță și femcie.

– Nu știu de ce sunt atât de nervoasă. Își dădu seama că șoptise, apoi mâna ei tresări în cea a lui Flynn când ușa mare de la intrare se deschise.

Rowena stătea încadrată de tocul ușii. Purta pantaloni simpli de culoare gri, cu o cămașă largă de culoarea pădurii. Părul i se revărsa peste umeri, buzele îi erau fără ruj, iar picioarele goale. Dar, oricât de neoficială îi era ținuta, reușea să arate exotic, ca o regină străină plecată într-o vacanță liniștită.

Malory văzu sclipirea diamantelor din urechile ei.

– Ce drăguț! Rowena întinse o mână pe care inelele străluceau cu eleganță. Ce drăguț să te văd din nou, Malory. Și mi-ai adus o surpriză atât de fermecătoare.

– Flynn Hennessy. Este fratele Danei.

– Bine ai venit! Pitte se va întoarce imediat. Tocmai termina o convorbire telefonică. Le făcu semn să intre.

Flynn se chinui să nu se holbeze la hol.

– Nu pare genul de loc în care să găsești telefoane.

Chicotitul Rowenei era jos, aproape un tors.

– Ne bucurăm de avantajele tehnologiei. Veniți, o să luăm un ceai.

– Nu vrem să te deranjăm, începu Malory, dar Rowena o opri cu un gest al mâinii.

– Oaspeții nu sunt niciodată un deranj.

– Cum ați aflat despre Warrior's Peak, domnișoară...

– Rowena. Își trecu brațul mătăsos pe sub al lui Flynn,

în timp ce îi conducea în salon. Pitte are întotdeauna urechea pusă la pământ pentru orice loc interesant.

– Călătoriți mult?

– Da, călătorim.

– Pentru muncă sau plăcere?

– Fără plăcere, munca nu are niciun rost. Își trecu jucăuș un deget în josul brațului său. Nu vreți să vă așezați? A, uite și ceaiul.

Malory o recunoscuse pe servitoarea de la prima vizită, care aduse în tăcere tava cu ceai și plecă la fel de tăcut.

– În ce afaceri lucrați? întrebă Flynn.

– Oh, facem puțin din asta, puțin din aia și încă alte câteva. Lapte? o întrebă ea pe Malory, în timp ce turna. Miere, lămâie?

– Puțină lămâie, vă rog. Am multe întrebări.

– Sunt sigură de asta, la fel ca încântătorul tău însoțitor. Cum îți place ceaiul, Flynn?

– Negru, este în regulă.

– Atât de american. Tu în ce afaceri lucrezi, Flynn?

El luă ceașca delicată care îi era oferită. Privirea lui era directă și dintr-odată foarte rece.

– Sunt sigur că deja știți. Nu ați scos numele surorii mele din pălărie. Știți tot ce trebuie să știți despre ea și asta mă include și pe mine.

– Da. Rowena adăugă atât lapte, cât și miere în propriul ceai. În loc să pară insultată sau întristată, părea mulțumită. Afacerile cu presa probabil că sunt foarte interesante. Atâta informație de adunat și împrăștiat. Îmi imaginez că este nevoie de o minte isteată pentru a ști să le facă bine pe amândouă. Și iată-l și pe Pitte.

„El intră în cameră ca un general“, își spusese Flynn.

Măsurând câmpul, schițându-și abordarea. Indiferent cât de genial era zâmbetul lui, Flynn era sigur că dedesubt se afla un soldat de oțel.

– Domnișoară Price! Ce plăcere să vă văd din nou! Îi întinse mâna, o ridică la câțiva centimetri distanță de buzele sale, cu un gest care părea prea fluid pentru a fi natural.

– Vă mulțumesc că ne-ați primit. El este Flynn...

– Da. Domnul Hennessy. Îi făcu un semn înclinând capul. Ce mai faceți?

– Destul de bine.

– Prietenii noștri au întrebări și preocupări, îi spuse Rowena, în timp ce îi dădea ceașca de ceai pe care o pregătise deja.

– Normal. Pitte se așeză. Bănuiesc că vă întrebați dacă nu suntem... întoarse spre Rowena o privire oarecum curioasă.

– Nebuni, completă ea, apoi ridică farfuria. Biscuiți?

– A, da, nebuni. Pitte se servi cu un biscuit și o porție generoasă de smântână. Vă pot asigura că nu suntem, dar, în fond, la fel v-aș spune și dacă am fi. Așa că acest lucru vă este foarte puțin de folos. Spuneți-mi, domnișoară Price, v-ați răzgândit în privința aranjamentului nostru?

– V-am luat banii și mi-am dat cuvântul.

Expresia lui se înmuie, foarte puțin.

– Da. Pentru unii, acest lucru nu ar face nicio diferență.

– Pentru mine face toată diferența.

– Acest lucru poate fi schimbat, interveni Flynn. Depinde de unde vin banii.

– Insinuați că am putea fi criminali? Acum nervozitatea se văzu în roșeața care invadează obrajii înghețați ai Rowenei. Înseamnă o lipsă enormă de politețe să veniți în casa noastră și să ne acuzați că suntem hoți.

– Reporterii nu sunt cunoscuți pentru politețea lor și nici frații, când cred că au grijă de sora lor.

Pitte murmură ceva încet și străin, trecându-și degetele lungi peste dosul palmei Rowenei, așa cum un bărbat ar liniști o pisică pe cale de a scuipa sau prinde cu ghearele.

– Am înțeles. Se întâmplă că am ceva aptitudini în problemele pecuniare. Banii ne vin prin mijloace complet legale. Nu suntem nici nebuni, nici criminali.

– Cine sunteți? întrebă Malory înainte ca Flynn să vorbească din nou. De unde veniți?

– Tu ce crezi? o provocă încet Pitte.

– Nu știu. Dar am senzația că voi credeți că sunteți profesoara și luptătorul care nu au reușit să le protejeze pe cele trei Fete de Sticlă.

O sprânceană se ridică ușor.

– Ai aflat mai multe de când ai fost aici. Vei mai afla și altele?

– Așa intenționez. M-ați putea ajuta.

– Nu suntem liberi să vă ajutăm în felul acela, dar îți voi spune asta. Nu suntem numai profesor și luptător, ci și tovarăși și prieteni ai celor neprețuite, și prin urmare cu atât mai responsabili.

– Este numai o legendă.

Intensitatea din ochii lui scăzu și se lăsă din nou pe spate.

– Așa trebuie să fie, pentru că astfel de lucruri sunt

dincolo de limitele minții tale și de granițele lumii voastre. Totuși, îți promit, cheia există.

– Unde este Cutia Sufletelor? îl întrebă Flynn.

– În siguranță.

– Aș putea vedea din nou tabloul? Acum Malory se întoarce spre Rowena. Aș vrea să îl vadă și Flynn.

– Desigur. Se ridică și îi conduse în camera dominată de portretul Fetelor de Sticlă.

Malory îl auzi pe Flynn ținându-și respirația când se apropiară mai mult de tablou.

– Este și mai spectaculos decât mi-l aminteam. Poți să îmi spui cine l-a pictat?

– Cineva, spuse ușor Rowena, care cunoștea iubirea și durerea.

– Cineva care o cunoaște pe Malory. Și pe sora mea, și pe Zoe McCourt.

Rowena lăsă să îi scape un oftat.

– Ești cinic, Flynn, și încă unul suspicios. Dar, pentru că singur te-ai pus în rolul de protector, te voi ierta pentru asta. Nu vrem să li se întâmple ceva rău lui Malory, Dana și Zoe. Dimpotrivă.

Ceva din tonul vocii ei îl făcu să vrea să o creadă.

– Este destul de tulburător să văd acolo chipul surorii mele.

– Ai face tot ce trebuie făcut pentru a o ține la distanță de probleme. Înțeleg acest gen de loialitate și dragoste. Îl admir și îl respect. Nu este în pericol din cauza mea și a lui Pitte. Asta pot să o jur.

Acum el se întoarce, ochind direct spre ceea ce nu fusese spus.

– Dar din partea altora?

– Viața e o aventură, fuse tot ceea ce spuse Rowena.
Ți se răcește ceaiul.

Se întoarse spre ușă tocmai când Pitte revenea.

– La ușa de la intrare pare să fie un anume câine foarte mare și foarte nefericit.

Supărarea și cuvintele tăioase nu îl făcură pe Flynn să clipească, dar acea declarație îl făcu să tresară.

– Este al meu.

– Ai un câine? Schimbarea din vocea Rowenei era aproape de fetiță. Tot ce era legat de ea părea să devină ușor și strălucitor, apoi să se evapore, în timp ce apuca mâna lui Flynn.

– El îi spune câine, spuse Malory în șoptă.

Flynn abia îi aruncă o privire tristă înainte să vorbească Rowenei.

– Îți plac câinii?

– Da, foarte mult. L-aș putea vedea?

– Sigur.

– A, cât timp tu le faci cunoștință Rowenei și lui Pitte cu Moe, pe riscul lor, aș putea să mă duc la baie să mă aranjez puțin? Cu nonșalanță, Malory făcu un gest spre toaleta pentru doamne. Îmi amintesc unde este.

– Desigur. Pentru prima dată de când Malory o întâlnise, Rowena părea neatentă. Deja își pusese o mână pe brațul lui Flynn, în timp ce se îndepărtau pe hol. Ce fel de câine este?

– Este discutabil.

Malory se strecură în toaleta pentru doamne și numără până la cinci. Cu inima bubuind, deschise puțin ușa și se strădui să tragă cu ochiul în josul holului. Acum mergând repede, alergă înapoi la tablou, scoțând camera digitală din geantă, în timp ce alerga.

Făcu șase poze cu tot tabloul, apoi câteva cu detalii. Cu o privire vinovată peste umăr, strecură camera înapoi în geantă, își scoase ochelarii, o pungă de plastic și o spatulă mică.

Cu urechile bâzâind, se apropie de cămin și, cu grijă, delicat, desprinse bucăți de vopsea în pungă.

Întregul proces dură mai puțin de trei minute, dar, până când termină, palmele ei erau umede de transpirație, picioarele moi și nestatornice. Preț de o clipă, încercă să își revină, apoi se îndreptă – cu ceea ce credea că este o ușurință normală – din cameră și din casă.

În momentul în care păși pe trepte, se opri nemișcată. Maiestuoasa și magnifica Rowena era la pământ, cu un munte de câine revărsat în poala ei.

Și chicotea.

– Oh, este minunat! Un drăguț atât de mare. Ce băiat mare și bun ești tu. Își înclină capul și își frecă nasul de blana lui Moe. Coadă lui pocnea ca un ciocan. Ce băiat bun și frumos. Se uită în sus spre Flynn și zâmbi. El te-a găsit pe tine sau tu pe el?

– A fost oarecum reciproc. Un iubitor de câine recunoaște un altul. Vârându-și degetul mare în buzunare, Flynn cercetă peluzele întinse, bucățile de pădure. În locuri mari ca acesta, este mult spațiu de alergat. Ai putea avea o mulțime de câini.

– Da. Bine. Rowena își coborî din nou capul și mângâie burta lui Moe.

– Călătorim destul de mult. Pitte își așeză o mână pe părul Rowenei, mângâindu-l.

– Cât timp intenționați să stați aici?

– Când vor trece cele trei luni, vom pleca mai departe.

– Unde?

– Depinde. *A ghra*.

– Da. Da. Rowena îl strânse în brațe pe Moe pentru o clipă, apoi, cu un oftat nostalgic, se ridică în picioare. Ești foarte norocos să ai atâta bunătate în viața ta. Sper că îl vei prețui.

– Da.

– Văd că așa faci, da. Poate că ești cinic și suspicios, dar un câine ca acesta recunoaște o inimă bună.

– Mda, aprobă Flynn. Așa cred.

– Sper să îl mai aduci dacă mai vii. Poate alerga. La revedere, Moe!

Moe se ridică și își săltă o labă cu o demnitate neobișnuită.

– Hm! Asta este o chestie nouă. Flynn clipi, în timp ce Moe îi permitea politicoasă Rowenei să îi strângă laba. Hei, Mal! Ai văzut...

Când îi spuse numele, capul lui Moe se întoarse și porni alergând în direcția lui Malory, aducând un țipăt tulburat în gâtul ei, în timp ce se pregătea pentru un atac.

Rowena strigă, un singur cuvânt indescifrabil, cu o voce calmă, energică. Moe se opri la câțiva centimetri de picioarele lui Malory, așezându-se în fund. Și, încă o dată, ridică laba.

– Bine. Malory scoase un oftat de răsuflare. Așa mai zic. Se lăsă în jos, scuturând amabil laba oferită. Bravo, Moe!

– Cum dracu' ai făcut asta? voia să știe Flynn.

– Am o chestie cu animalele.

– Poți să fii sigură. Ce a fost, *gal*?

– Hm!

– Este ciudat că Moe a înțeles o comandă în limba galică, în timp ce simpla engleză o ignoră.

– Câinii înțeleg mai mult decât cuvintele. Întinse o mână spre Flynn. Sper că veți mai reveni cu toții. Ne place compania.

– Mulțumim pentru timpul acordat. Malory merse spre mașină, cu Moe pășind vesel alături de ea. În momentul în care se așeză, își lăsă geanta pe podea, ca pe o armă secretă, vinovată.

Rowena râse, dar sunetul era puțin înlăcrimat, când Moe își scoase capul pe fereastra din spate. Își ridică mâna într-un salut, apoi se sprijini de Pitte, în timp ce Flynn pornea mașina.

– Am speranțe reale, șopti ea. Nu îmi amintesc ultima oară când am simțit speranță adevărată. Eu... mă sperie. De fapt, mă sperie să o simt.

Pitte își înfășură un braț în jurul ei, o trase mai aproape de el.

-- Nu plânge, inima mea.

– Prostii. Își șterse o lacrimă. Să plâng din cauza unui câine străin. Când vom ajunge acasă...

El o îndreptă, cuprinzându-i fața în palme. Vocea lui era blândă, dar imperioasă.

– Când ne vom întoarce acasă, vei avea o sută de câini. O mie.

-- Unul va fi suficient. Se ridică pe vârfuri și își trecu buzele peste ale lui.

ÎN mașină, Malory răsuflă adânc.

– Înțeleg că sufletul acesta ușurat înseamnă că ai făcut fotografii.

– Am făcut. M-am simțit ca un hoț internațional de artă. Cred că trebuie să îi dau puncte lui Moe pentru că a fost elementul principal de distragere a atenției. Așadar, spune-mi ce crezi despre ei.

– Sunt alunecoși, deștepți și plini de secrete, dar nu par nebuni. Sunt obișnuiți cu banii – bani adevărați. Sunt obișnuiți să bea ceai din cești antice aduse de o servitoare. Sunt educați, cultivați și din cauza asta puțin snobi. Locul este plin de lucruri – lucruri elegante. Sunt acolo doar de câteva săptămâni, așa că nu au mobilat camerele aici. Au adus totul. Ar trebui să le pot localiza.

Încruntându-se, bătu cu degetele pe volan.

– A devenit plângăcioasă din cauza lui Moe.

– Ce?

– S-a transformat în plastilină când l-a văzut. Adică știu că are mult farmec, dar s-a topit. Am impresia asta despre ea din interior. Rece, încrezătoare, distantă. Genul de femeie care este sexy pentru că știe că deține controlul. Să meargă pe Madison Avenue cu geantă Prada pe umăr sau să conducă o ședință în LA Power, bani, creier și imagine, toate înfășurate în sex.

– Înțeleg. Crezi că este sexy.

– Ultima oară când am verificat, aveam puls, așa că da. Dar ar fi trebuit să îi vezi fața când l-a zărit pe Moe sărind din mașină. Toată poleiala aceea, acea strălucire s-a evaporat pur și simplu. S-a aprins ca un brad de Crăciun.

– Așadar îi plac câinii.

– Nu, a fost mai mult. Nu a fost gângureala femeilor bogate față de câini. A fost căzut pe pământ, rostogolit în iarbă și răs până la lacrimi. Atunci de ce nu are unul?

– Poate că Pitte nu vrea unul prin preajmă.

Flynn scutură din cap.

– Ești mai atentă de atât. Tipul și-ar deschide o venă pentru ea, dacă i-ar cere-o. Este ceva ciudat în felul în care l-a făcut pe Moe să salute. Ceva ciudat legat de toată treaba asta.

– Nu te contrazic. O să mă concentrez asupra tabloului, cel puțin până când unul dintre noi vine cu un punct de vedere diferit. O să te las să încerci să pui mâna pe Rowena și Pitte.

– În seara asta, trebuie să mă duc la o întâlnire la primărie. Ce-ar fi să ne întâlnim mâine?

O manevra. O mâna. Își amintea de cuvintele Danei și îi aruncă o privire rapidă, suspicioasă.

– Definește „să ne întâlnim“.

– Voi formula definiția cum vrei tu.

– Am patru săptămâni – mai puțin acum – să găsec cheia aceasta. În prezent, sunt fără slujbă și nu am nicio idee despre ce voi face, cel puțin pe plan profesional, cu restul vieții mele. De curând, am încheiat o relație care nu ducea nicăieri. Adună toate cele de mai sus și este foarte clar că nu am timp de întâlniri și explorarea unei noi relații.

– Stai o clipă. Trase într-o parte a drumului, desfăcându-și centura de siguranță. Se aplecă, apucând-o de umeri, și o trase atât cât îi permise centura ei de siguranță, în timp ce gura lui o devasta pe a ei.

O rachetă de căldură îi trecu pe spate și își lăsă capătul aprins în burta ei.

– Tu, hm, chiar te pricepi la asta, reuși ea să spună când putu respira din nou.

– Exersez cât de des pot. Pentru a-i demonstra, o

sărută din nou. De data aceasta, mai lent. Mai adânc. Până când o simți că vibrează. Voiam să adaugi și asta la ecuație.

– Am terminat artele. Matematica nu este punctul meu forte. Vino înapoi o clipă. Îl prinse de cămașă, îl trase spre ea și se lăsă purtată.

Totul din interiorul ei scăpăra. Sânge, oase și creier.

Dacă asta însemna să fii mânat – își spuse ea prin întuneric –, putea fi flexibilă în privința direcției sale.

Când mâinile lui se strânsură în părul ei, simți un imbold de forță și neliniște care era la fel de puternic ca un drog.

– Chiar nu putem face asta. Dar îi scotea cămașa din pantaloni, disperată să își așeze palmele pe pielea lui.

– Știu. Nu pot. El se lupta cu centura ei de siguranță. Ne vom opri într-o clipă.

– Bine, dar mai întâi... El își duse mâna la pieptul ei, apoi mârâi când inima ei părea să bată în palma lui.

O întoarse, apoi blestemă când își lovi cotul de volan. Iar Moe, încântat de ideea unui meci de lupte, își strecură capul între scaune și îi potopi pe amândoi cu sărutări umede.

– Oh, Doamne! Aflată între răs și plâns, Malory se șterse la gură. Sincer, *sincer* sper că asta a fost limba ta.

– Da. Luptându-se să își recapete răsuflarea, Flynn se uită în jos spre ea. Părul ei era amestecat foarte sexy, fața roșie, gura puțin mai umflată din cauza asalturilor lui.

Cu podul palmei, împinse fața lui Moe și îi aruncă un ordin scurt să se așeze. Câinele sări din nou pe scaunul lui din spate, cu un scâncet, ca și cum ar fi fost lovit cu o bătă.

– Nu plănuiserăm să ne mișcăm atât de repede.

Malory dădu din cap.

– Eu nu plănuisem să ne mișcăm deloc. Și eu întotdeauna am un plan.

– A trecut ceva vreme de când nu am mai încercat într-o mașină parcată pe marginea drumului.

– Și la mine. Aruncă o privire spre sunetele patetice care veneau de pe bancheta din spate. În aceste circumstanțe...

– Mda. Mai bine nu. Vreau să fac dragoste cu tine. O ridică. Să te ating. Să te simt mișcându-te sub mâinile mele. Asta vreau, Malory.

– Trebuie să mă gândesc. Toate lucrurile legate de asta sunt complicate, așa că trebuie să mă gândesc. În mod clar trebuia să se gândească la faptul că aproape rupsese hainele bărbatului, pe scaunul din față al mașinii, pe marginea unui drum public, în plină zi.

– Viața mea este un dezastru, Flynn. Gândul o deprimă destul de mult pentru a avea din nou pulsul calm. Oricare ar fi ecuația, am stricat lucrurile și trebuie să mă redresez. Nu mă descurc prea bine în situații dezastruoase. Așa că mai bine luăm lucrurile puțin mai ușor.

El își vârî un deget în V-ul bluzei ei.

– Cât de mult înseamnă puțin?

– Încă nu știu. O, nu mai pot suporta. Se răsuci, aplecându-se peste scaun. Nu plânge, copil mare! Scărpină blana dintre urechile lui Moe. Nimeni nu este supărat pe tine.

– Vorbește în numele tău, mormăi Flynn.

7

SIMT soarele, cald și oarecum lichid, ca o cascadă liniștită care alunecă dintr-un râu de aur. Curge deasupra mea ca un fel de botez. Simt miros de trandafiri, liliac și o floare mai condimentată care taie dulceața. Aud apa, un clinchet și pleoscăit jucăuș, pe măsură ce se ridică, apoi se prăbușește înapoi.

Toate aceste lucruri se scurgeau peste mine sau eu alunecam printre ele, dar nu văd nimic, decât un alb dens. Ca o perdea pe care nu o pot da la o parte.

De ce nu îmi este frică?

Hohote de râs zboară spre mine. Strălucitoare, ușoare, feminine. În ele se simte o încurajare tinerească, ce mă face să zâmbesc, care îmi aduce un gădilat de râs în gât. Vreau să găsesc sursa acestui râs și să mă alătur ei.

Vreau să aud Vocea, acea sporovăială rapidă care din nou este tânără și feminină.

Sunetele vin și pleacă, se retrag și curg. Mă îndrept spre ele sau mă îndepărtez?

Încet-încet, perdeaua se subțiază. Acum este doar o ceață, moale și mătăsoasă, plouă cu soare strălucitor prin ea. Și, prin ea, văd culoare. O culoare atât de

îndrăzneată, de bogată, încât pârjolește ceața aceea subțire și îmi înțepă ochii.

Dalele strălucesc argintii și explodează din cauza luminii soarelui în licăriri orbitoare acolo unde frunzele verzi, groase și bobocii roz-aprins ai copacilor nu aruncă umbră și nu apără. Florile înoată în lacuri sau dansează în paturi turbionare.

Erau trei femei, de fapt fete, adunate în jurul unei fântâni care își cântă cântecul fericit. Râsul lor era cel pe care îl auzeam. Una dintre ele are o harpă mică în poală și o alta – o pană. Dar ele râd din cauza cățelului ținut în brațe de cea de-a treia.

Sunt atât de adorabile... Se simte în preajma lor o inocență emoționantă care se potrivește atât de bine cu grădina în care își petrec această după-amiază sclipitoare. Apoi văd sabia adăpostită pe un șold.

Poate că sunt inocente, dar puternice. Aici există putere; îi simt atingerea sfârâind în aer.

Și tot nu îmi este teamă.

Îi spun câinelui Diarmait și îl așază jos ca să poată zburda în jurul fântânii. Lătrăturile lui extaziate răsună ca niște clopoței. O văd pe una dintre fete alunecându-și brațul în jurul taliei alteia, iar a treia își odihnește capul pe umărul celei de-a doua. Uite, au devenit una. Un fel de triadă. Un întreg format din trei părți care sporovăiesc despre cățelușul lor cel nou și râd, în timp ce el se rostogolește zglobiu printre flori.

Le auzeam spunând nume pe care le cunosc, cumva, și arată așa cum arată ele. La distanță, în umbra unui copac care își apleacă grațioasele crengi încărcate cu fructe de giuvaieruri, este un cuplu prins într-o îmbrățișare pasională.

El este înalt și brunet și are o forță pe care o simt că ar putea fi îngrozitoare, dacă s-ar dezlănțui. Ea este frumoasă și foarte zveltă. Dar și la ea se simte ceva, un simț de mai mult.

Sunt îndrăgostiți cu disperare. Le simt acea nevoie care mă încălzește pe interior, pulsând ca o rană.

Oare dragostea este atât de dureroasă?

Fetele oftează din cauza asta. Și își doresc. Într-o zi, speră. Într-o zi, vor iubi și ele așa – dorință și aventură, teamă și bucurie legate toate într-o entitate care te epuizează. Vor ști ce înseamnă buzele unui iubit, fiorul atingerii unui iubit.

Într-o zi.

Suntem, noi toate, prinse într-o îmbrățișare urgentă, absorbite de invidia noastră și visurile noastre. Cerul se întunecă. Culorile se estompează. Acum simt vântul. Rece, rece, în timp ce se rotește, se rotește. Mugetul lui neașteptat îmi urlă în urechi. Bobocii se rup de pe crengi, petalele zboară ca niște gloanțe lucitoare.

Acum îmi este teamă. Acum sunt îngrozită chiar înainte de a vedea umbra neagră, vicleană a șarpelui care se târăște din copaci și ridică sus cutia de sticlă pe care o ține în mâinile negre.

Cuvintele bubuie. Deși îmi apăs palmele pe urechi ca să le îndepărtez, le aud în capul meu.

Amintește-ți acest moment și amintește-ți această oră în care mă folosesc de uriașa mea putere. Sufletele muritoare ale celor trei fete pentru totdeauna îmi vor aparține mie. Trupurile lor zac în somn etern, sufletele lor închise în această sticlă. Vraja va dura sigur și profund

în afară de faptul că aceste lucruri se vor întâmpla. Trei chei să fie găsite, să fie potrivite, numai de mână muritoare răsucite. Trei mii de ani în care să se afle. O clipă adăugată, și sufletele vor fi arse.

Acest test, această provocare, pentru a dovedi neputința muritorilor. Cu aceste cuvinte le schimb soarta și cu priceperea mea le leg. Cu aceste încuietori ferec și ascund cheile, le arunc în mâinile destinului.

Vântul se stinge, și aerul devine nemișcat. Acolo, pe dalele scâldate de soare, zac trei fete, cu ochii închiși ca și cum ar dormi, cu mâinile strânse. Trei părți ale unui întreg. Alături de ele este o cutie de sticlă, cu laturile plumbuite și trioul de încuietori de aur lucitor. Lumini calde, albastre dansează frenetic înăuntru, părând să se lovească de pereții de sticlă ca niște aripi închise. Trei chei zac aruncate în jur.

Și, văzându-le, plâng.

Malory era încă zguduită când deschise ușa pentru Zoe.

– Am ajuns aici imediat ce am putut. A trebuit să îl iau pe Simon de la școală. Păraai atât de supărată la telefon. Ce...

– Dana nu a ajuns încă. Aș prefera să fac asta o singură dată. Am făcut cafea.

– Minunat! Zoe își puse o mână pe umărul lui Malory și o așeză, pur și simplu, într-un scaun. O aduc eu. Arăți ca și cum ai avea încă nevoie să îți recapeți răsuflarea. Bucătăria este în direcția aia?

– Da. Recunoscătoare, Malory se lăsă pe spate, frecându-și fața.

– De ce nu îmi spui cum a mers întâlnirea cu Flynn de ieri-noapte?

– Ce? O! Bine. În regulă. Își lăsă mâinile să îi cadă, apoi se uită la ele ca și cum ar fi aparținut altcuiva. Pare aproape normal fără câinele lui. Cred că este Dana.

– Răspund eu. Tu stai jos. Zoe ieși grăbit din bucătărie, făcându-i semn lui Malory să rămână pe scaun, înainte să se ridice.

– Bine, unde a luat foc? întrebă Dana. Apoi se opri, adulmecând. Cafea. Nu mă face să implor.

– O aduc. Du-te și stai cu Malory, adăugă Zoe șoptit. Dana se instalează pe scaun, își strânse buzele și îi aruncă lui Malory o privire lungă, intensă.

– Arăți groaznic.

– Mulțumesc foarte mult.

– Hei, nu te aștepta la pupături și îmbrățișări când mă scoți din pat și mă târăști până aici în douăzeci de minute și după numai o singură cană de cafea. În plus, este reconfortant să știi că nici tu nu te rostogolești din pat arătând perfect. Ce s-a întâmplat?

Malory se uită înapoi, în timp ce Zoe se întorcea cu trei câni mari, albe, cu cafea, așezate pe o tavă.

– Am avut un vis.

– Și eu aveam un vis destul de bun. Cred era vorba despre Spike de la *Buffy, spaima vampirilor* și un butoi chiar mare cu ciocolată neagră, și tu mă suni și mă întrerupi.

– Dana. Zoe dădu din cap, apoi se așază pe brațul scaunului lui Malory. Un coșmar?

– Nu. Cel puțin... nu. Imediat ce m-am trezit, l-am scris. Se ridică și luă hârtiile de pe masă. Niciodată nu am avut un vis cu atâtea detalii. Cel puțin niciodată nu mi-am amintit detaliile atât de clar după ce m-am trezit. Am vrut să fiu sigură că nu uit nimic. Dar nu voi uita. Oricum, va fi mai ușor dacă ați citi amândouă.

Le dădu paginile printate, apoi își luă cafeaua și începu să pășească până la ușile curții interioare.

Urma să fie o zi frumoasă, medită ea. O altă zi frumoasă, târzie de vară, cu cer senin și brize calde. Oamenii se vor plimba prin oraș, bucurându-se de vreme, văzându-și de treburi. Treburile lor normale, de zi cu zi, în lumea lor normală, de zi cu zi.

Iar ea nu va uita niciodată sunetul vântului acela din vis, senzația de rece subit, aspru.

– Oh! Văd de ce chestia asta te-a zguduit. Dana lăsă la o parte paginile. Dar este destul de clar de unde vine. Flynn mi-a spus că v-ați dus ieri să vedeți din nou tabloul. Toate acestea sunt în mintea ta, iar subconștientul tău se face simțit.

– Este înfricoșător. Zoe se grăbi să termine ultimele propoziții înainte să se ridice. Apropiindu-se, îi frecă umerii lui Malory cu palmele. Nu-i de mirare că ești atât de supărată. Mă bucur că ne-ai sunat.

– Nu a fost un simplu vis. Am fost acolo. Își încălzi mâinile înghețate de cana cu cafea, în timp ce se întorcea. Am intrat în tablou.

– Bine, draga mea, haide să rămânem la subiect. Dana ridică o mână. Te identifici mult prea mult cu toată povestea, asta este tot. Un vis puternic, viu poate să te destabilizeze.

– Nu mă aștept să mă credeți, dar voi spune cu voce tare ce am în minte de când m-am trezit.

Trezită, și-a amintit, tremurând de frig, din cauza sunetelor îngrozitorului vânt care încă îi mai răsuna în urechi.

– Am fost acolo. Simțeam mirosul florilor și căldura. Apoi frigul și vântul. Le-am auzit urlând. Își închise ochii și se luptă cu un nou val de panică.

Încă le mai auzea urlând.

– Și am simțit o, o încărcare a aerului, această presiune. Când m-am trezit, urechile încă îmi mai răsunau. Vorbeau în limba galeză, dar le-am înțeles. Cum este posibil?

– Te-ai gândit...

– Nu! Își scutură capul cu putere spre Zoe. *Știu*. Când a venit furtuna, când totul a înnebunit, le-am auzit strigându-l pe tatăl lor. *Chi athair sinn*. Tată, ajută-ne! Am căutat în dimineața asta, dar știam. Cum este posibil să știu?

Răsuflă pentru a-și reveni.

– Numele lor erau Venora, Niniane și Kyna. De unde să le știu?

Se duse înapoi să se așeze. Ușurarea adusă de faptul că a spus totul o calmă. Pulsul i se reglă, la fel ca și vocea.

– Erau atât de înspăimântate. Într-o clipă, erau numai niște tinere care se joacă cu cățelul lor, într-o lume care pare atât de perfectă și liniștită. Iar în următoarea, ceea ce era uman în ele le-a fost smuls. Le durea și nu am putut face nimic.

– Nu știu ce să spun despre asta, zise Dana după o vreme. Încerc să fiu logică. Tabloul te-a atras de la început

și știm că legenda are origini celtice. În tablou arătăm ca trei fete, așa că ne-am identificat cu ele.

– Cum de am știut limba galeză? Cum de le-am știut numele?

Dana se încruntă în cafea.

– Asta nu o pot explica.

– Îți mai spun un alt lucru pe care îl știu. Indiferent ce a ferecat sufletele acelea, este întunecat și puternic, și lacom. Nu vrea ca noi să învingem.

– Cutia și cheile, o întrerupse Zoe. Le-ai văzut. Știi cum arată.

– Cutia este foarte simplă, foarte frumoasă. Sticlă cu plumb, capac înalt, bombat, trei încuietori în față. Cheile sunt asemenea celor de pe logoul cu invitația, ca în emblema de pe steagul care flutură pe casă. Sunt mici. Numai de cinci centimetri, așa spune.

– Tot nu are niciun sens, insistă Dana. Dacă au avut cheile, de ce să le ascundă? De ce să nu le dea oamenilor potriviți și să se termine jocul?

– Nu știu. Malory își frecă tâmpilele. Trebuie să fie un motiv.

– Spui că știi numele cuplului care se afla sub copac, îi aminti Dana.

– Rowena și Pitte. Malory își lăsă mâinile jos. Rowena și Pitte, repetă ea. Nici ei nu au putut opri nimic. S-a întâmplat atât de repede, atât de violent.

Respiră adânc, adânc.

– Aici este partea-bombă. Cred toate astea. Nu îmi pasă cât de nebunește sună, cred tot. S-a întâmplat. Am fost dusă în tablou, prin Cortina Viselor, și am văzut cum s-a întâmplat. Trebuie să găsesc cheia. Indiferent cu ce preț, trebuie să o găsesc.

DUPĂ o întâlnire matinală de serviciu care inclusese gogoși cu jeleu și o reporteră furioasă căreia i se tăia se cu doi centimetri articolul despre moda toamnei, Flynn scăpă în biroul lui.

Pentru că personalul său însuma mai puțin de treizeci de oameni, punând la socoteală și pe înfocatul de șaisprezece ani pe care îl plătea săptămânal să scrie coloana din perspectiva adolescenților, faptul că unul dintre reporterii lui era într-o criză de furie era o disfuncție importantă.

Își răsfoi mesajele, punctă o trăsătură a vieții de noapte din Valley, aprobă două fotografii pentru următoarea ediție a zilei și își verifică rapid conturile.

Auza ocazional telefonul sunând și, chiar prin ușa deschisă, răsunetul camuflat al degetelor pe tastatură. Radioul de poliție de pe dulapul cu dosare bipăia și huruia, televizorul strecurat între cărțile de pe un raft era lăsat deschis fără sonor.

Avea deschisă și fereastra și auzea șuieratul ușor al traficului de dimineață, bufniturile sporadice de bas ale unui stereo dintr-o mașină, dat prea tare.

Din când în când, auzea o ușă sau un sertar trântit, în camera de alături. Rhoda, reportera pentru societate/modă/bârfe încă își mai făcea cunoscută supărarea. Fără să se uite prin geam, o vedea în mintea lui, aruncând cu săgeți în el.

Ea, alături de încă o jumătate din personal, lucra la ziar de pe vremea când el era copil. Și mulți dintre ei – o știa –, continuau să vadă *Depeșa* ca pe ziarul mamei lui.

Dacă nu cumva al bunicului lui.

Erau momente în care nu putea suferi acest lucru, momente în care era disperat din această cauză și momente în care pur și simplu îl amuza.

Nu se putea decide care dintre aceste reacții o avea în prezent. Nu se putea gândi decât la faptul că Rhoda îl speria ca dracu'.

Cel mai bun lucru pe care îl putea face era să nu se gândească la asta sau la ea și să se concentreze să își șlefuiască articolul despre întâlnirea la care participase noaptea trecută. Propunerea unui semafor la Market and Spruce, o dezbatere despre buget și nevoia de a repara trotuarele din Main. Și o argumentație mai degrabă curajoasă privind noțiunea profund controversată legată de instalarea unor aparate care montează parcare pe Main, pentru a ajuta plata acestor reparații.

Flynn făcuse tot ce putuse pentru a injecta puțină energie discuției legate de acest subiect și rămăsese în continuare adept al codului de obiectivitate al reporterului.

Depeșa nu era tocmai *Daily Planet*, își spuse el, dar, până la urmă, nici el nu era tocmai Perry White. Nimeni de pe aici nu îi va spune vreodată Șefu'. Chiar și fără accesese de furie periodice ale Rhodei, nu era sigur că cineva, inclusiv el, ar crede sincer că deține controlul.

Mama lui arunca o umbră foarte lungă. Elizabeth Flynn Hennessy Steele. Până și numele ei arunca o umbră foarte lungă.

O iubea. Sigur că da. În cea mai mare parte a timpului o și plăcea. Se loviseră cap în cap în vremea în care crescuse, dar o respectase întotdeauna. Trebuia să respecti o femeie care își conducea viața și afacerea cu aceeași pasiune și se aștepta ca toți ceilalți să facă același lucru.

La fel cum avusese încredere în ea că va părăsi afacerea când va fi nevoie. Chiar dacă o lăsase în seama fiului ei cel șovăielnic.

Lăsase totul, își spuse el aruncând o privire precaută spre biroul Rhodei, inclusiv spre reporterii ei posaci.

Își făcea unghiile în loc să muncească, observă el. Urmărindu-l. Pilește mai departe, își spuse. Astăzi, nu este ziua în care să fim pe poziție de luptă, cotoroanță bătrână.

Dar ziua aceea va veni în curând.

Era adâncit în aranjarea în pagina 1 a secțiunii B când intră Dana.

– Nici măcar o bătaie accidentală în ușă. Nicio privire drăgăstoasă din ușă. Pur și simplu dai buzna.

– Nu am dat buzna. Trebuie să vorbesc cu tine, Flynn. Se aruncă pe un scaun, apoi se uită în jur. Unde este Moe?

– Este ziua de curte pentru Moe.

– Oh, corect.

– Și poate te vei duce pe acolo, să stai cu el o vreme în după-amiaza asta. Și apoi poate reușești să pregătești ceva pentru cină, ca să vin acasă și să mănânc mâncare caldă.

– Sigur, cum să nu.

– Ascultă, am avut o dimineață dură. Am o nenorocită de durere de cap și trebuie să termin articolul ăsta.

Dana își strânse buzele în timp ce îl analiza.

– Rhoda a sărit din nou la tine?

– Nu te uita, sări Flynn înainte ca Dana să se întoarcă. Nu vei face altceva decât să o încurajezi.

– Flynn, de ce nu o concediezi, pur și simplu? Accepți prea multe porcării din partea ei.

– A lucrat la *Depeșă* de când avea optsprezece. Asta

înseamnă mult timp. Acum, deși apreciez faptul că ai venit să îmi spui cum să mă descurc cu problemele angajaților mei, trebuie să termin asta.

Dana își strânse picioarele ei lungi.

– Chiar te-a enervat de data asta, hm?

– La dracu'! Răsuflă adânc, apoi smulse sertarul biroului pentru a căuta niște aspirină.

– Faci treabă bună aici, Flynn.

– Da, da, mormăi el, în timp ce scotea o sticlă cu apă dintr-un alt sertar.

– Taci! Vorbesc serios. Ești bun în ceea ce faci. La fel de bun cum a fost Liz. Poate mai bun în anumite arii, pentru că ești mai accesibil. În plus, ești un scriitor mult mai bun decât oricine din personalul tău.

El se uită la Dana, în timp ce înghițea aspirina.

– De ce toate astea?

– Arăți chiar distrus. Nu putea suporta să îl vadă cu adevărat nefericit. Iritat, confuz, enervat sau îmbufnat era bine, dar o durea inima să îi vadă nefericirea pe față. Pleasant Valley are nevoie de *Depeșă*, iar *Depeșa* are nevoie de tine. Nu are nevoie de Rhoda. Și cred că știind asta îi stă în gât.

– Crezi? Această idee mai netezea puțin asperitățile. Vreau să spun, partea cu statul în gât.

– Pariez. Te simți mai bine?

– Mda. Puse dopul sticlei cu apă, apoi o lăsă la loc în sertar. Mulțumesc.

– A doua mea faptă bună pe ziua de astăzi. Tocmai am petrecut o oră la Malory și alte douăzeci de minute rătăcind, încercând să mă hotărâsc dacă să îți spun și ție sau să o țin numai între noi, fetele.

– Dacă are de-a face cu stilul de coafură, ciclul lunar sau reducerile ce vor veni la Red Tag la mall, păstrați-le între voi, fetele.

– Asta este atât de incredibil de sexist. Nici nu aveam de gând să... ce reduceri la Red Tag?

– Urmărește anunțurile de mâine din *Depeșă*. S-a întâmplat ceva cu Malory?

– Bună întrebare! A avut un vis, numai că ea nu crede că a fost vis.

Dana îi povestește discuția înainte să caute în geantă după exemplarul printat pe care i-l dăduse Malory.

– Sunt îngrijorată din cauza ei, Flynn, și încep să îmi fac griji și pentru mine, întrucât a reușit să mă convingă că are dreptate.

– Stai o clipă. Citi de două ori, apoi se lăsă în scaun, uitându-se în tavan. Și dacă are dreptate?

Exasperarea ei îi străbătea vocea.

– Trebuie să încep să mă joc de-a Scully pentru Mulder al tău? Vorbim despre zei, vrăjitorie și capturarea sufletelor.

– Vorbim despre magie, despre posibilități. Iar posibilitățile ar trebui explorate întotdeauna. Unde este ea acum?

– A spus că se duce la Galerie să facă niște cercetări ale tabloului.

– Bine. Asta înseamnă că se ține de plan.

– Nu ai văzut-o.

– Nu, dar o voi vedea. Și tu? Ai aflat ceva?

– Am strâns câteva informații.

– Bine, hai să ne întâlnim cu toții la mine în seara asta. Spune-i lui Zoe, eu o să îi spun lui Mal. Când Dana

se încruntă, el doar zâmbi. Tu ai venit la mine, iubito. Acum sunt implicat.

– Chiar îți sunt datoare pentru asta...

– Oh, draga mea, orice zi în care pot face ceva pe la spatele fufei-naziste este o zi de sărbătoare.

Cu toate acestea, Tod aruncă o privire prudentă la dreapta și la stânga înainte de a deschide ușa spre ceea ce odinioară fusese biroul lui Malory, și acum era domeniul Pamelei.

– Oh, Doamne, ce a făcut cu spațiul meu?

– Hidos, nu? Tod chiar se cutremură. Este ca și cum pe pereți a vomitat Ludovic al XIV-lea. Singura mea satisfacție este că ea chiar trebuie să se uite la asta când intră.

Camera era superîncărcată. Masa sculptată, plăcile, scaunele, două divane cu ciucuri, toate se luau la întrecere pentru spațiu pe un covor care urla de roșu și auriu. Pereții erau acoperiți cu tablouri scoase în evidență de rame groase, ornate cu aur și de vase și cutii statuare, ornate, oale de sticlă și câte și mai câte lucruri îngrămadite pe orice suprafață plată.

Malory observă că fiecare piesă era în sine o comoară mică, dar, adunate grămadă într-un spațiu atât de limitat le făcea să arate ca un depozit al unui om bogat.

– Cum reușește să termine lucrurile?

– Are sclavii ei și favoriți – adică pe mine, Ernestine, Julia și Franco. Simone Legree stă aici, pe tronul ei, și dă ordine. Ai fost norocoasă că ai scăpat, Mal.

– Poate că așa a fost. Totuși, fusese dureros să intre din nou pe ușa din față, știind că nu mai aparține acestui loc.

Fără să știe cărui loc îi aparține.

– Unde este acum?

– Ia prânzul la club. Tod își verifică ceasul. Ai două ore.

– Nu am nevoie de atâta timp. Am nevoie de lista clienților, spuse ea în timp ce se îndrepta spre calculatorul de pe birou.

– Oh, vrei să furi lista de clienți pe sub nasul ei cel corectat chirurgical?

– Nu. Hm, fericit gând, dar nu. Încerc să identific un artist, autor al unui anumit tablou. Trebuie să văd pe cine avem care cumpără în acest stil. Apoi am nevoie de fișele noastre pentru picturile cu teme mitologice. La naiba, a schimbat parola.

– Este al meu.

– Folosește parola ta?

– Nu, A-L M-E-U. Dădu din cap. A scris-o ca să nu o uite după ce a uitat alte două parole. S-a întâmplat să mă lovesc de bilețel.

– Te iubesc, Tod, spuse Malory, în timp ce tastă cuvintele.

– Destul de mult pentru a-mi spune despre ce este vorba?

– Mai mult decât suficient, dar sunt oarecum legată în privința asta. Mai întâi trebuie să vorbesc cu doi oameni. Lucra repede, localizând detaliile despre clienți, copiind pe un CD pe care îl adusese cu ea. Îți jur că nu o folosesc pentru nimic ilegal sau imoral.

– Ce păcat!

Ea chicoti, apoi își deschise geanta să îl lase să se uite la imaginea pe care o avea pe camera digitală.

- Recunoști pictura asta?
- Hm, nu. Dar este ceva în legătură cu stilul.
- Exact. Ceva în legătură cu stilul. Nu pot să îl localizez, dar mă enervează. Am mai văzut opere ale acestui artist, undeva. Când fișierul era copiat, trecu la un altul, puse un CD nou. Dacă îți amintești, sună-mă. Zi sau noapte.
- Pare urgent.
- Dacă nu am un episod de psihoză, ar putea fi.
- Asta are vreo legătură cu M.F. Hennessy? Lucrezi la o poveste pentru ziar?
- Ea se holbă.
- De unde a venit asta?
- Ai fost văzută luând cina cu el ieri-seară. Eu aud totul, spuse Tod.
- Nu are nicio legătură cu el, nu în mod direct. Și nu, nu scriu o poveste. Îl cunoști pe Flynn?
- Numai în visurile mele. Este foarte tare.
- Păi... cred că este posibil să mă întâlnesc cu el. Nu aveam de gând, dar se pare că așa este.
- Blocaj de buze?
- Câteva.
- Nota?
- Maximă.
- Sex?
- Aproape, dar capetele reci au fost preponderente.
- La naiba!
- În plus, este amuzant, interesant și dulce. Destul de autoritar într-un mod foarte inteligent, așa că abia îți dai seama până când a fost deja. Deștept și cred că hotărât.

– Sună perfect. Pot să îl am eu?

– Îmi pare rău, prietene, dar s-ar putea să fiu nevoită să îl păstrez. Scoase CD-ul apoi închise cu grijă documentele și închise calculatorul. Misiune îndeplinită fără pierderi omenești. Mulțumesc, Tod. Își aruncă brațele în jurul lui, dându-i un sărut mare, zgomotos. Trebuie să mă duc să lucrez la asta.

SE se ghemui în apartamentul ei, trecând sistematic peste date, verificând referințele, eliminând, până când avea o listă acceptabilă. Când plecă spre Flynn, spulberase lista cu clienții Galeriei cu șaptezeci la sută.

Dana era deja acolo când ajunse ea.

– Ai mâncat?

– Nu. Malory se uită precaut după Moe. Am uitat.

– Bine. Am comandat pizza. Flynn este plecat cu Moe pentru plimbarea lor zilnică. Este în regulă cu tine că i-am spus despre vis?

– Da. Se pare că l-am băgat în chestia asta.

– Bine. Intră și așază-te. O să bem puțin vin.

Abia reușise să facă asta, când Zoe sosi cu Simon după ea.

– Sper că este în regulă. Nu am găsit o babysitter.

– *Nu am nevoie* de una, declară Simon.

– Eu am nevoie. Zoe își trecu un braț după gâtul lui. Are de făcut teme, așa că poate este un colț pe care îl poate folosi. Am adus lanțuri.

Dana îi făcu cu ochiul băiatului.

– Vom folosi pivnița. Putem să îl torturăm, apoi să îl hrănim cu pizza?

– Noi deja am...

– Aș putea mânca pizza, o întrerupse Simon. Apoi

scoase un strigăt când Moe intră din spatele casei. O! Ce mai câine!

– Simon, nu...

Dar câine și copil se repezeau deja unul spre celălalt, cuprinși de convulsiile unei iubiri mutuale la prima vedere.

– Hei, Flynn, uite ce ne-a adus Zoe. Trebuie să îl convingem să își facă temele.

– Întotdeauna mi-am dorit să fac asta cu cineva. Tu trebuie să fii Simon.

– Hm! Este un câine minunat, domnule.

– Câinele este Moe. Eu sunt Flynn. Zoe, poate Simon să îl ducă pe Moe în spate să alerge ca maniacii o vreme?

– Sigur. Douăzeci de minute, Simon, apoi te pui cu burta pe carte.

– Extra!

– Chiar în spate, îi spuse Flynn. Pe acolo este o minge cu urme de dinți și salivă pe ea. Îi place să o arunci și să ți-o aducă înapoi.

– Ești caraghios, decise Simon. Să mergem, Moe!

– Pizza, anunță Dana când se auzi soneria. Vrei să îl chemi înapoi?

– Nu, este în regulă. Tocmai a terminat trei porții de spaghete.

– Flynn, fii bărbat. Plătește pentru pizza.

– De ce trebuie să fiu eu întotdeauna bărbatul? Apoi se uită spre Malory și zâmbi. O, da. Din cauza asta.

Dana se așeză pe podea cu un carnețel nou în poală.

– Haideți să fim organizați. Bibliotecarul din mine o cere. Zoe, pune-ți niște vin. Putem spune fiecare ce a aflat sau gândit, sau speculat de ultima oară de când ne-am întâlnit.

– Nu am aflat prea multe. Zoe scoase un dosar din geanta de pânză. Dar mi-am scris toate notele.

– Ce fată bună ești! Încântată, Dana luă dosarul, apoi se aruncă asupra primei cutii cu pizza când Flynn aruncă două pe masa de cafea. Sunt *lihnită*.

– Sunt noutăți. Se așează pe canapea, lângă Malory, întorcând-o spre el cu mâna, apoi sărutând-o lung și ferm. Bună!

– Măi, eu nu primesc unul?

La întrebarea lui Zoe, el se ridică, se aplecă spre ea, dar ea râse și îl împinse.

– Mai degrabă mă mulțumesc cu vinul.

– Dacă Flynn a terminat de sărutat fetele, încep Dana.

– Lucru care nu se va întâmpla până când îmi voi da ultima suflare găfâită.

– Potolește-te, îi ordonă Dana. Știm despre experiența lui Mal. Am raportul tipărit aici, pe care îl voi adăuga colecției de notițe și alte date.

– Este mai mult. Pentru că tot era acolo, Malory luă din cutie o bucată de pizza și o așează pe o farfurie de hârtie. Am o listă cu oameni – clienți ai Galeriei – care au cumpărat sau s-au arătat interesați de subiecte de artă clasice sau/și mitologice. Am început și să caut stiluri asemănătoare, dar asta va dura ceva vreme. Intenționez ca de mâine să încep să dau telefoane pentru informații.

– Te-aș putea ajuta, se oferi Zoe. M-am gândit că ar trebui să căutăm tablouri care au ca element cheia. Ca temă.

– Este o idee bună, recunosc Malory și rupse o bucată de hârtie în loc de șervețel.

– Mâine am câteva întâlniri, dar o să lucrez pe lângă ele.

– Am lucrat pe însuși indiciu. Dana își ridică paharul de vin. Mă întrebam dacă nu ar trebui să luăm frazele-cheie și să căutăm niște locuri cu aceste nume. Restaurante sau magazine. De exemplu, Zeițele Cântătoare. Nu am găsit nimic legat de asta, dar este genul de nume care ar putea fi folosit pentru un magazin sau restaurant, sau loc.

– Nu este rău, spuse Flynn, luând o altă felie de pizza.

– Mai am ceva. Fără să spună nimic, luă singură sticla și își umplu paharul. Am petrecut ceva timp pe internet să găsesc cele trei nume pe care Malory le-a auzit în... în visul ei. „Niniane“ apare de câteva ori. Unele legende o pomenesc ca fiind vrăjitoarea care l-a vrăjit pe Merlin al lui Arthur și l-a închis în capcana de cristal. O alta spune că era mama lui Merlin. Dar, când am aliniat-o cu celelalte două, am găsit un cântec celebru al unui site ezoteric despre adorarea zeitelor. Este o variație a Fetelor de Sticlă și le numește cu cele trei nume.

– Acelea sunt numele lor. Nu puteți crede că a fost o coincidență că am visat numele acelea pe care astăzi le-ați găsit voi.

– Nu, spuse Dana cu grijă. Dar nu este posibil să fi dat și tu de același site și ca numele să îți fi rămas în memorie?

– Nu. Le-aș fi notat. Mi le-aș fi amintit. Nu le-am auzit niciodată înainte de vis.

– Bine. Flynn o bătu ușor pe genunchi. Mai întâi, vă voi spune că nu am găsit informații despre niciun transport sau companie de transport care să lucreze pentru Warrior's Peak. Și nu este nicio înregistrare de transport de mobilă acolo de către clienți numiți Triad.

– Au luat lucrurile acelea de undeva, protestă Dana. Doar nu au pocnit din călcâiele pantofiorilor roșii.

– Eu vă spun faptele reale. Compania imobiliară nu a făcut niciun aranjament pentru ei. În acest moment, nu am găsit nimic care să îi lege pe Rowena și Pitte de Peak. Nu spun că nu există una, continuă el înainte ca Dana să poată protesta. Spun numai că eu nu am găsit nimic prin nicio sursă logică.

– Atunci cred că va trebui să trecem la cele ilogice. Se răsuci să îi zâmbească lui Zoe.

– Uite, vezi. Dar mai am un singur pas logic de verificat. Pe cine știu, care să colecționeze, în mod serios, artă, cineva pe care să îl pot folosi ca sursă? Familia Vane. Așa că l-am sunat pe vechiul meu tovarăș, Brad. Se întâmplă că tocmai se îndrepta aici pentru două zile.

– Brad se întoarce în Valley? întrebă Dana.

– Va prelua birourile locale pentru HomeMakers. Brad are pasiunea Vane pentru artă. I-am descris tabloul sau am început să o fac. Nici nu eram aproape de a termina, când mi-a dat titlul. *Fetele de Sticlă*.

– Nu, nu se poate. Aș fi auzit de el. Malory se ridică în picioare și începu să se miște prin cameră. Cine este artistul?

– Se pare că nimeni nu știe cu siguranță.

– Nu este posibil, continuă Malory. Un astfel de talent... aș fi auzit. Aș mai fi văzut opere ale acestui artist.

– Poate nu. Conform celor spuse de Brad, se pare că nimeni nu știe prea multe despre artist. *Fetele de Sticlă* a fost văzut ultima oară într-o casă particulară din Londra. Unde, conform tuturor înregistrărilor, a fost distrus în timpul Blitz-ului, în 1942.

MALORY se închise în apartamentul ei timp de două zile. Se cufundă în cărți, convorbiri telefonice, e-mailuri. Era o nebunie, hotărâse ea, să continui să vânez zeci de unghiuri și presupuneri diferite. Mai bine, mult mai bine să dirijezi căutarea cu ajutorul tehnologiei și a logicii sistematice.

Nu putea funcționa, pur și simplu nu putea *gândi* în dezordine. Din acest motiv recunosc, în timp ce puneă cu grijă o etichetă pe un alt dosar, că ratase ca artist. Sau asta era părerea ei. Să poți vedea și înțelege, și *simți* zeci de forme și texturi ale emoției în același timp.

Dar, desigur, mai era și chestia mică a posedării talentului care să transfere toate aceste emoții pe pânză.

Îi lipsea darul, la toate nivelurile, pe când artistul *Fetelor de Sticlă* îl avea cu găleata.

Tabloul de la Warrior's Peak sau un altul pictat de același artist era calea. Acum era sigură de acest lucru. Din ce alt motiv s-ar tot întoarce la el? De ce, nu se știe cum, intrase în el, în visul ei?

De ce fusese aleasă să găsească ea prima cheie, se întrebă, dacă nu din cauza cunoștințelor ei și a legăturilor ei cu lumea artei?

I se spusese să caute în interior și în afară. În pictură sau în alta a aceluiași artist? Oare „în afară“ însemna să caute în locurile care înconjurau pictura?

Deschizând dosarul, studie din nou fotografiile făcute tabloului. Ce înconjura cele trei surori? Pace și frumusețe, dragoste și pasiune – și amenințarea de a le distruge. La fel ca și metoda de a o reinstaura, medită ea.

O cheie în aer, în copaci, în apă.

Era al naibii de sigură că nu avea să smulgă o cheie magică din aer, de pe creanga unui copac, așa că ce însemna? Și care dintre cele trei era a ei?

Prea literal? Poate. Poate că „în interior“ însemna că trebuie să caute în interiorul ei, în sentimentele ei legate de tablou, răspunsuri atât emoționale, cât și intelectuale.

Unde cântă zeițele, se gândi ea în timp ce se ridica de la mormanul ei de cercetare pentru a se plimba. În vis niciuna dintre ele nu cântase. Dar fântâna îi amintea de muzică. Poate că era ceva legat de fântână.

Poate apa era cheia.

Și, își spuse ea frustrată, poate că nu a plecat din apartamentul ei, dar tot alerga în cercuri.

Mai rămăseseră numai trei săptămâni.

Inima ei tresări când auzi un *rat-a-tat* la ușa de sticlă a curții interioare. De cealaltă parte erau un bărbat și câinele lui. Instinctiv, își trecu o mână peste părul pe care îl strânsese la spate într-o coadă, cândva în cursul dimineții. Nu se deranjase să se machieze sau să își schimbe pantalonii largi de bumbac și tricoul în care dormise.

Nu numai că nu arăta cel mai bine, dar era destul de sigură că se scufundase sub linia ei cea mai rea.

Când deschise ușa, își spuse că Flynn verifică asta când o privi lung și declară:

– Iubito, trebuie să ieși!

De fapt, simți cum fața ei o strânge singură într-o încruntare.

– Sunt ocupată. Lucrez.

– Da. Se uită la teancurile frumos așezate de materiale pentru cercetare de pe masa ei, carafa frumoasă de cafea și ceșcuța de porțelan. Mai erau recipiente mici, toate asortate, de plastic roșu, care susțineau creioane, agrafe, post-it-uri.

Un prespapier din sticlă, în care se învârteau panglici colorate, ancora câteva pagini tipărite. O cutie de depozitare era vârată sub masă și își imaginează că acolo își punea în fiecare seară toate lucrurile legate de proiectul ei și că în fiecare dimineață le scotea din nou.

Pentru el era uimitor și ciudat de fermecător. Chiar și când era singură și muncea, își păstra lucrurile ordonate.

Moe îi împinse piciorul cu botul, apoi se strânse ca să sară. Recunoscând deja semnalul, Malory ridică o mână.

– Fără sărituri! îi ordonă ea, și Moe tremură din dorința de a se supune.

Drept răsplată, ea îl mângâie pe cap.

– Nu am nimic...

– Nu spune, o avertiză Flynn. Nu spune niciun cuvânt legat de mâncare. Își pierde capul. Haide afară, este foarte frumos. Îi prinse mâna într-a lui. Să mergem la o plimbare.

– Lucrez. Tu de ce nu?

– Pentru că este după ora șase și îmi place să pretind că am o viață în afara ziarului.

– După șase? Se uită la ceas, amintindu-și că nu îl pusese la mână de dimineață. Era un alt semn că trenul eficient al vieții ei sărise de pe șine. Nu mi-am dat seama că este atât de târziu.

– Tocmai din cauza asta ei nevoie să mergi la o plimbare. Aer curat și exercițiu.

– Poate, dar nu pot ieși așa.

– De ce?

– Sunt în pijamale.

– Nu arată a pijamale.

– Ei bine, sunt și nu ies îmbrăcată cu ele, iar părul meu arată oribil și nu sunt machiată.

– Nu există cod al ținutei când plimbi câinele. Totuși, el era un bărbat care avea o mamă și o soră și știa regulile. Dar, dacă vrei să te schimbi, te aștept.

AVUSESE de-a face cu destule femei pentru a ști că așteptarea putea dura undeva între zece minute până la restul vieții lui. Pentru că învățase să vadă procesul de pregătire al unei femei ca pe un fel de ritual, nu-i păsa. Îi dădea ocazia de a sta în curtea interioară, cu Moe atârnat de piciorul lui și să citească ideile pentru articole scrijelite în carnețelul lui. După părerea lui, timpul era pierdut numai dacă nu făceai ceva cu el. Dacă ceva era să te uiți în gol și să îți lași mintea să plutească pe orice curent era mai puternic în acel moment, era în regulă.

Dar, pentru că acel curent era despre cum să își pună din nou mâinile pe Malory, își spuse că ar fi fost mai productiv dacă își canaliza energia asupra muncii.

Pentru că Brad se întorcea în Valley, *Depeșa* va avea nevoie de un articol solid despre el, despre Vane, despre

HomeMakers. Istoria familiei și a afacerilor ei, imaginea afacerilor în climatul economiei de astăzi și orice plan.

Se va ocupa de asta personal și va combina interesele profesionale cu cele personale. La fel cum făcea și cu Malory. Așa că începuse să scrie despre mai multe aspecte care o descriau.

„Blondă, deșteaptă, frumoasă“, își începuse el lista.

– Hei, este un început, îi spuse el lui Moe. A fost aleasă pentru un motiv, și motivul trebuie să aibă o legătură cu ceea ce este sau ceea ce nu este.

„Ordonată. Artistică.

Nu mai întâlnește pe nimeni care să reușească să le facă pe amândouă.

Singură. Fără lucru.“

Hm! Poate că ar trebui să facă un articol despre primii douăzeci-treizeci și ceva singuri din Valley. Scena întâlnirilor din orașelul american. Dacă ar fi dat asta Rhodei, ar putea să vorbească din nou cu el.

Se uită în sus când prinse o mișcare cu colțul ochiului și o privi pe Malory ieșind pe ușa ce dădea spre curte. Nu îi luase atât de mult pe cât crezuse pentru a se transforma.

Se ridică în picioare, înfigând o mână în zgarda lui Moe înainte ca el să poată sări pe Malory.

– Arăți foarte bine. Miroși și mai bine.

– Și așa vrea să rămână așa. Se aplecă, băgând un deget sub nasul lui Moe. Așa că, fără sărituri.

– Ce-ar fi să mergem cu mașina până la râu? Apoi putem să alergăm ca nebunii.

TREBUIA să îi dea puncte. Reușise să transforme plimbatul câinelui într-o întâlnire și o făcuse foarte lin.

Atât de lin, încât nu își dădu seama că este la o întâlnire decât când erau așezați pe o pătură, lângă râu, mâncând pui fript, în timp ce Moe alerga în jur, lătrând plin de speranță spre veverițe.

Dar era greu să te plângi când aerul era răcoros și proaspăt, iar lumina se îndulcea pe măsură ce soarele se scufunda mai tare în vest. Când se prăbuși sub acele creste, totul deveni moale și gri, și era și mai răcoare. Va avea nevoie de haina subțire pe care o adusese, cel puțin dacă vor rămâne să privească răsăritul stelelor.

Și cât timp trecuse de când nu mai urmărise răsăritul stelelor?

Acum, că se afla aici, se întrebă dacă nu cumva iarna silită, totuși scurtă, nu reușise să facă mai mult decât să creeze un blocaj în mintea ei.

Nu era o persoană care să prefere izolarea. Avea nevoie de contactul cu oamenii. Conversații, stimuli, sunet și mișcare. Numai realizând acest lucru, înțelese cât de mult avea nevoie să muncească din nou.

Dacă înșfăca un milion de dolari la sfârșitul acestui curcubeu ciudat, tot va avea nevoie de lucru. Doar pentru energia de zi cu zi.

– Trebuie să recunosc, mă bucur că m-ai scos.

– Nu ești un om al cavernelor. Căută în găleată un alt copan când ea se încruntă spre el. Ești un animal social. Uită-te la Dana, este mai degrabă un om al cavernelor decât un animal social. Dacă o lași în pace, este perfect fericită închisă cu munți de cărți și o găleată de cafea. Cel puțin pentru câteva săptămâni. Apoi are nevoie să ia aer. Eu, înebbunesc într-o zi sau două. Am nevoie să mă încarc. La fel și tu.

– Ai dreptate. Și nu îmi dau seama ce simt în legătură cu faptul că ți-ai dat seama atât de repede.

– Repede este relativ. O, am petrecut cam un an gândindu-mă la tine săptămâna trecută. Timp precis și motive de energie. A trecut ceva vreme de când m-am gândit atât de mult la o femeie, în caz că te întrebi.

– Nu știu ce mă întreb. Da, ba da, se corectă ea. De ce nu ai adus vorba despre cheie, de ce nu mă întrebi ce fac pentru a o găsi?

– Întrucât ai avut destul, pentru moment. Dacă ai fi vrut să discutăm, ai fi adus asta în discuție. Nu ești timidă.

– Ai dreptate. De ce m-ai adus aici, departe de oraș?

– Este liniște. Priveliște drăguță. Lui Moe îi place. Este o șansă foarte slabă să te dezbrac sub pătura asta...

– În loc de slabă încearcă deloc.

– Slabă este destul pentru a mă face să continui. Înfipse o furculiță de plastic în salata de cartofi. Și voiam să văd dacă Brad se mișcă. Se uită peste panglica de apă, spre casa cu două etaje de pe partea opusă. Nu prea pare.

– Ți este dor de el.

– Aici ai dreptate.

Smulse un smoc de iarbă jucându-se leneș cu el.

– Și eu am câțiva prieteni din colegiu. Eram atât de apropiați și cred că toți am crezut că vom fi apropiați pentru totdeauna. Acum suntem împrăștiați și abia ne mai vedem. O dată sau de două ori pe an, dacă reușim. Vorbim la telefon sau prin email, din când în când, dar nu este același lucru. Îmi lipsește ceea ce eram când eram prieteni și acea telepatie pe care o dezvolți, așa încât știi ce gândește celălalt sau ce ar face într-o anumită situație. Este la fel și pentru tine?

– Destul de mult. Se întinse, jucându-se cu vârfurile părului ei în același mod absent în care ea se juca cu firele de iarbă. Dar am crescut împreună, copiii fiind. Niciunul dintre noi nu este foarte priceput la convorbiri telefonice. Poate din cauză că Brad și cu mine ajungem la telefon în mare parte din ziua noastră de muncă. Emailurile fac toată treaba. Jordan, el este regele emailului.

– L-am întâlnit pentru aproximativ nouăsprezece secunde, la o lansare de carte, în Pittsburgh, în urmă cu patru ani. Brunet și frumos, cu un licăr periculos în privire.

– Vrei pericol?

O făcu să râdă. Era așezat pe o pătură zdrențăroasă, mâncând pui conservat în timp ce câinele lui mare, prostuț lătra la veverițele care se aflau la doi metri, în copaci.

Apoi era culcată pe spate, cu corpul lui apăsător de al ei, și râsul îi muri în gât.

Gura lui *era* periculoasă. Ce prostie din partea ei să fi uitat acest lucru. Indiferent cât de amabil și ușor părea la suprafață, în interiorul lui erau furtuni. Furtuni fierbinți, biciuitoare care puteau să se arunce asupra celor neatente, înainte de a se gândi să se adăpostească.

Așa că nu se gândi deloc, îl lăsă să se dezlănțuie. Și lăsă acea parte secretă din ea, partea pe care niciodată nu risca să o expună, să iasă la suprafață. Și luă, chiar în timp ce era luată.

– Cum este asta pentru tine? șopti el, în timp ce își fixa gura aceea minunată pe gâtul ei.

– Atât de departe, atât de bine?

Își înălță capul, uitându-se în jos la ea. Iar inima îi tremură în piept.

– Ceva aici. Ceva mare aici.

– Nu cred...

– Ba da, crezi. Nerăbdător, puternic și neașteptat, răbufni. Poate că nu vrei să crezi, nici eu nu sunt tocmai dornic, dar așa este. Urăsc să folosesc o metaforă evidentă, dar este ca și cum ai întoarce o cheie într-un lacăt. Aud nenorocitul acela de declic.

Se ridică, trecându-și o mână nesigură prin păr.

– Nu sunt pregătit să aud nenorocitul acela de declic.

Ea se ridică brusc, netezindu-și nervoasă partea din față a cămășii. O lăsa fără echilibru faptul că îi găsea temperamentul atât iritabil, cât și atrăgător, în același timp.

– Crezi că *eu* vreau să îl aud? În momentul acesta, am mai multe în creier și fără declicul tău din capul meu. Trebuie să gădesc prima cheie. Trebuie să deslușesc asta. Trebuie să îmi gădesc de lucru. Și nici măcar nu vreau o nenorocită de slujbă. Vreau...

– Ce? Ce vrei?

– *Nu știu*. Se ridică în picioare. În interiorul ei era furie. Nu știa de unde vine sau unde trebuia să meargă. Întorcându-se, se uită la casa de peste râu, cu brațele încrucișate peste piept. Iar eu întotdeauna știu ce vreau.

– Ești cu un pas înaintea mea. Se ridică și el, dar nu se duse spre ea. Orice pulsa în interiorul lui – furie, nevoic, teamă – era prea instabil pentru a risca să o mai atingă.

Briza se juca cu vârfurile părului ei, așa cum făcuse și el. Toți norii aceia stângaci de culoarea aurului vechi, precum ceva ieșit dintr-o pictură. Părea atât de zveltă, atât de perfectă, stând acolo, pe jumătate întoarsă cu spatele la el, în timp ce soarele murind arunca o linie fină de foc de-a lungul dealurilor înălțate spre vest.

– Singurul lucru despre care am fost absolut sigură că îl vreau... vreodată, spuse el, ești tu.

Ea se uită înapoi, în timp ce o adiere nervoasă începu să îi cutremure stomacul.

– Nu îmi imaginez că sunt singura femeie cu care ai vrut să te culci.

– Nu. De fapt, prima a fost Joley Ridenbecker. Amândoi aveam treisprezece ani. Și această anumită dorință nu a fost niciodată satisfăcută.

– Acum îți bați joc.

– Nu. Nu tocmai. Pășii spre ea și vocea lui se îmblânzi. O voiam pe Joley, atât de mult cât știam la treisprezece ani. Era intens, dureros chiar și oarecum dulce. Într-un final, am aflat ce înseamnă. În timp, am mai vrut și alte femei. Pe unele chiar le-am iubit și din cauza asta cunosc diferența între a vrea o femeie și a te dori pe tine. Dacă ar fi fost numai sex, nu m-ar fi enervat.

– Nu prea este vina mea că ești enervat. Se strâmbă la el. Și nu arăți sau pari că ești.

– De obicei, sunt destul de rezonabil când sunt foarte supărat. Este un blestem. Ridică mingea pe care Moe o vărsă la picioarele lui, apoi o azvârli cu o lovitură puternică a brațului. Și, dacă tu crezi că este o plăcere să vezi ambele variante ale unui argument, să vezi temeiul la fiecare capăt, lasă-mă să îți spun că este o nenorocire.

– Cine a fost ea?

El ridică din umeri, apoi săltă mingea pe care Moe i-o adusese, aruncând-o din nou.

– Nu contează.

– Eu aș spune că da. Și că ea contează încă.

– Pur și simplu, nu a funcționat.

– Bine. Acum ar trebui să mă întorc. Se întoarse, îngenunche pe pătură și curăță resturile acestui picnic improvizat.

– Asta este o calitate pe care o admir și nimeni nu o face așa cum o face o femeie. Acel „du-te dracu” tacit, îi explică el, apoi aruncă încă o dată mingea în aer pentru Moe. M-a părăsit. Sau eu nu am vrut să mă duc cu ea. Depinde de punctul tău de vedere. Am fost împreună mare parte dintr-un an. Era reporter la televiziunea locală, a ajuns la emisiunea de weekend, apoi la cea de seară. Era bună și trebuia să avem toate acele discuții și controverse despre impactul și valoarea căii noastre de comunicare specifice a știrilor. Lucru care este mai sexy decât poate părea. Oricum, plănuiam să ne căsătorim, să ne mutăm la New York. Într-un final, cu partea cu mutatul. Apoi ea a primit o ofertă de la o filială de acolo. S-a dus. Eu am rămas.

– De ce ai rămas?

– Pentru că eu sunt „George, nenorocitul Baily”. Mingea țâșni din nou din mâna lui ca o rachetă.

– Nu înțeleg.

– George Baily renunță la visul lui de călătorii și aventuri și rămâne în orașul natal și salvează economiile și împrumutul. Nu sunt Jimmy Stewart, dar este clar că *Depeșă* s-a transformat în economiile și împrumutul meu. Tatăl meu vitreg, tatăl Danei, era bolnav. Mama mi-a strecurat o parte din responsabilitățile de editor-șef. Am presupus că este temporar, până când Joe se pune pe picioare. Dar doctorii și mama mea au vrut să stea la distanță de iernile grele. Și doreau, meritau să se bucure de o perioadă de pensie. Ea amenința că, dacă nu voi

prelua ziarul pentru ea, îl va închide. Mama nu face amenințări stupide.

Râzând fără umor, el aruncă din nou mingea.

– Poți să pariezi pe pielea ta că nu o face. Un Flynn conduce *Depeșa Valley*, altfel nu este nicio *Depeșă*.

„Michael Flynn Hennessy“, își spuse ea. Prin urmare, Flynn era nume de familie și moștenire.

– Dacă ar fi știut că vrei ceva diferit...

El reuși să zâmbească.

– Ea nu a vrut ceva diferit. M-aș fi putut duce, să îmi iau picioarele la spate și să plec cu Lily în New York. Și toți oamenii care lucrau la ziar rămâneau fără slujbă. Jumătate dintre ei, poate mai mulți, ar fi fost luați de oricine ar fi pus pe picioare un nou ziar. Știa că nu voi pleca.

Studie mingea din mâna lui, se întoarse încet, vorbind delicat.

– Oricum, niciodată nu a plăcut-o pe Lily.

– Flynn.

Cedă tulburării desperate a lui Moe și azvârli mingea.

– Înainte să sune jalnic și patetic... atunci voiam să plec. Atunci o iubeam pe Lily. Dar nu am iubit-o suficient pentru a-mi face bagajele și a merge atunci când mi-a dat un ultimatum. Nici ea nu m-a iubit suficient pentru a rămâne sau pentru a-mi da timp să rezolv lucrurile aici și apoi să mă alătur ei.

Atunci nu v-ați iubit deloc, gândi Malory, dar rămase tăcută.

– La mai puțin de o lună după ce a aterizat la New York, a sunat și a rupt logodna. Avea nevoie să se concentreze pe cariera ei, nu putea face față stresului unei

relații, cu atât mai mult uneia la distanță. Ar fi trebuit să fiu liber să mă văd și cu altcineva și să-mi fac o viață, în timp ce ea va fi căsătorită cu slujba ei.

Iar în șase luni era căsătorită cu un executiv de știri de la NBC și urca în mod constant scara ierarhică. A primit ceea ce a vrut și, în final, și eu.

Se întoarse spre Malory. Fața lui era din nou calmă, ochii de un verde adânc erau limpezi, ca și cum furia nu ar fi fost niciodată în spatele lor.

– Mama avea dreptate, și urăsc cu adevărat partea asta. Dar a avut dreptate. Aici este locul meu și fac exact ce vreau să fac.

– Faptul că vezi asta spune mai multe despre tine decât ar putea spune despre oricare dintre ei.

El mai aruncă mingea pentru ultima oară.

– Te-am făcut să îți pară rău pentru mine.

– Nu. Deși asta făcuse. M-ai făcut să te respect. Se ridică, se duse spre el și îl sărută pe obraz. Cred că îmi amintesc de această Lily de la știrile locale. Roșcată, nu? Mulți dinți.

– Asta ar fi Lily.

– Vocea ei era mult prea nazală și avea o bărbie moale.

El se aplecă și îi sărută obrazul, ca răspuns.

– Ai spus un lucru foarte drăguț. Mulțumesc.

Moe alergă înapoi și aruncă mingea pe pământul dintre ei.

– Cât timp va face asta? întrebă Malory.

– Pentru o eternitate sau până când îmi cad mâinile.

Lovi tare mingea cu gheata ei.

– Se întunecă, spuse ea când Moe alergă fericit. Ar trebui să mă duci acasă.

– Sau aş putea să îl duc pe Moe acasă și noi am putea... a, văd după felul în care ți s-au arcuit sprâncenele și buzele că mintea ta stă la prostii. Aveam de gând să spun că am putea merge la un film.

– Ba nu aveai de gând.

– Ba sigur că da. De fapt, se întâmplă că am programul cu filme în mașină, ca să îl cercetezi.

Erau din nou în regulă, își dădu ea seama, și dori să îl sărute de data asta prietenește. În schimb, căzu în ritm și începu să joace jocul.

– Ai tot ziarul în mașină pentru că este ziarul tău.

– Oricum ar fi, te las pe tine să alegi filmul.

– Și dacă va fi un film de artă cu subtitluri?

– Atunci voi suferi în tăcere.

– Știi deja că nu mai rulează astfel de filme la multiplexul local, nu-i așa?

– Asta nu are nici în clin, nici în mână. Vino, Moe, să mergem la o plimbare cu mașina.

Îi făcuse bine, decisă Malory, să se îndepărteze de puzzle și probleme pentru o seară. În dimineața asta, se simțea mai proaspătă și mai optimistă. Și se simțea bine că este interesată și atrasă de un om complicat.

„Era complicat,” își spuse ea. Cu atât mai mult, cu cât, cel puțin la început, lăsa impresia că este simplu. Și acest lucru făcea să fie încă un puzzle de rezolvat.

Nu putea nega acel *declic* despre care îi vorbise. De ce ar face-o? Nu juca jocuri când era vorba de relații – era precaută. Însemna că trebuie să descopere dacă acest declic era numai sexual sau era amestecat cu ceva mai mult.

„Puzzle numărul trei“, hotărî ea în timp ce se ghemuia să își continue cercetările.

Primul telefon al dimineții o lăsă cu gura căscată. Câteva clipe după ce închisese, răsfoia vechiul manual de istoria artei din timpul facultății.

UȘA casei Vane era larg deschisă. Câțiva bărbați solizi aduceau mobilă și cutii sau scoteau mobilă și cutii. Numai faptul că îi privi îi dădu lui Flynn o durere de spate.

Își aminti un sfârșit de săptămână în urmă cu mulți ani, când el și Jordan se mutaseră într-un apartament. Cum, cu ajutorul lui Brad, căraseră o canapea la mâna a doua, care cântărea la fel ca o Honda, pe scările celor trei etaje.

„Acelea erau alte vremuri, spuse Flynn gânditor. Slavă Domnului că trecuseră.“

Moe sări din mașină în urma lui și, fără să mai aștepte o invitație, alergă direct în casă. Se auzi o bufnitură, un blestem. Flynn nu putea decât să se roage ca una dintre antichitățile familiei Vane să nu fi mușcat din țărână, în timp ce se grăbea după el.

– Iisuse Hristoase! Spui că ăsta este cățeluș?

– Era cățeluș – acum un an. Flynn se uită spre prietenul lui cel mai mare, care acum era întâmpinat și umplut cu salivă de câinele lui. Și inima lui cânta.

– Îmi pare rău pentru... era o lampă?

Brad se uită spre porțelanul spart, împrăștiat în hol.

– Era acum un minut. Este în regulă, uriașule. Jos!

– Moe, afară! Urmărește iepurele!

Drept răspuns, Moe scoase o serie de lătrături și se năpusti spre ușă.

– Ce iepure?

– Cel care locuiește în visele lui. Flynn făcu un pas înainte, sfărâmând cioburile de sub picioarele lui și îmbrățișându-l puternic pe Brad. Arăți bine. Pentru un costum.

– Cine este costum?

Nu ar fi arătat mai puțin nici dacă ar fi purtat un jeans uzat și o cămașă de jeans, pentru lucru. Flynn își spunea că arată înalt și zvelt și potrivit. Copilul de aur al familiei Vane, prințul familiei, care era la fel de fericit să conducă o echipă de construcție ca și pentru o întâlnire de consiliu.

Poate mai fericit.

– Am trecut pe aici ieri-seară, dar locul era pustiu. Când ai ajuns?

– Târziu. Hai să ne dăm la o parte din drum, sugera Brad, în timp ce muncitorii aduceau o nouă încărcătură. Ridică un deget și îl conduse spre bucătărie.

Casa era mereu mobilată și potrivită pentru vizitele executivilor sau ale obraznicilor din corporația Vane. Odinioară fusese casa lor din Valley, un loc pe care Flynn îl cunoscuse la fel de bine ca pe al lui.

Bucătăria fusese renovată de pe vremea când cerșeau prăjiturile aici, dar priveliștea de la fereastră, a platformei înconjurătoare, era aceeași. Lemn și apă și dealurile care se înălțau în spate.

Mare parte din copilăria lui era strânsă în casa aceasta. Așa cum era legată și de omul care acum o deținea.

Brad turnă cafea, apoi îl conduse pe Flynn pe platformă.

– Cum te simți să fii înapoi? îl întrebă Flynn.

– Încă nu știu. În mare parte, ciudat. Se aplecă peste grilaj, uitându-se dedesubt.

Totul era la fel. Nimic nu mai era la fel.

Se întorsese, un bărbat confortabil în pielea lui. Avea un strat sau două de oraș mare deasupra lui și se simțea bine și cu asta.

Părul lui era blond, care se întunecase cu anii, așa cum gropițele din obraji aproape că deveniseră dungi. Spre ușurarea lui. Ochii erau de culoare gri, sub sprâncenele drepte. Aveau tendința de a privi intens, chiar și atunci când restul feței zâmbea.

Flynn știa că nu gura era cea care arăta starea lui Brad. Erau ochii. Când zâmbea, chiar se vedea.

Așa făceau acum.

– Ticălosule! Este plăcut să te văd!

– Nu mi-am închipuit că te vei întoarce, indiferent pentru cât timp.

– Nici eu. Lucrurile se schimbă, Flynn. Cred că așa trebuie. În ultimii ani, nu am mai avut liniște. Și în sfârșit mi-am dat seama că nu aveam liniște din cauza casei. Cum sunt lucrurile cu tine, domnule editor-șef?

– Sunt bune. Presupun că te vei abona la ziarul nostru. O să fac eu aranjamentele, adăugă el cu un zâmbet. Punem o cutie roșie, drăguță, lângă cutia poștală de la drum. Livrările de dimineața pe aici de obicei ajung pe la șapte.

– Înscrie-mă!

– Așa voi face. Și am să vreau un interviu cu Bradley Charles Vane IV când îi este cel mai convenabil.

– La dracu'! Lasă-mi ceva timp să mă acomodez, înainte să îmi pun pălăria corporației.

– Ce spui de luna viitoare? O să vin eu la tine.

– Dumnezeule, ai devenit Clark Kent! Nu, mai rău, Lois Lane – fără picioarele ei minunate. Nu știu ce am luni, dar o să îmi pregătesc asistenta.

– Bine. Ce spui dacă diseară bem niște bere și recuperăm?

– Pot să fac asta. Ce mai face familia ta?

– Mama și Joe sunt bine, în Phoenix.

– De fapt, mă gândeam mai degrabă la delicioasa Dana.

– Nu ai de gând să te dai din nou la sora mea, nu? Este stânjenitor.

– S-a cuplat cu cineva?

– Nu, nu este cuplată cu nimeni.

– Tot mai visează?

Flynn se crispă.

– Taci, Vane!

– Ador să te lovesc cu asta. Cu un oftat, Brad era acasă. Deși este distractiv, nu din cauza asta ți-am zis să vii. Este ceva ce cred că ai vrea să vezi. M-am gândit mult atunci când mi-ai zis despre afacerea în care s-au băgat Dana și prietenele ei.

– Știi ceva despre oamenii ăștia de la Warrior's Peak?

– Nu. Dar știu ceva despre artă. Vino! Le-am pus în camera mare. Tocmai terminam să le despachetez personal când am auzit că ai ajuns.

Merse, pe lângă colțul casei, spre ușa dublă de sticlă mărginită cu panouri gravate.

Camera mare se lăuda cu un tavan înalt, cu balcon circular, un cămin generos și poliță de granit de culoare verde-închis, înconjurat de stejar auriu. Era loc pentru două canapele, una în centrul camerei, alta vârată într-o zonă plăcută pentru conversație, lângă peretele îndepărtat.

Mai mult spațiu se revărsa într-o arcadă largă, unde era așezat pianul și unde Brad petrecuse ore nenumărate exersând.

Acolo, sprijinit de căminul unui al doilea șemineu, se afla tabloul.

Mușchii abdomenului lui Flynn se eliberară.

– Iisuse! O, Iisuse!

– Este numit *După vrajă*. L-am cumpărat la o licitație, în urmă cu trei ani. Îți amintești că ți-am spus de el, pentru că unul dintre chipuri semăna cu Dana?

– Nu am dat atenție. Întotdeauna mă tachinezi în legătură cu Dana. Se ghemui, uitându-se fix la tablou. Nu avea habar despre artă, dar chiar și cu ochii lui limitați, ar fi pariat cu fermitate că aceeași mână care îl pictase crease tabloul de la Warrior's Peak.

Cu toate acestea, aici nu era niciun fel de bucurie sau inocență. Tonul era închis, ca în doliu, cu o singură lumină, palidă, strălucind din trei cufere de sticlă în care trei femei păreau că dorm.

Fața surorii lui, a lui Malory și a lui Zoe.

– Trebuie să dau un telefon. Flynn se îndreptă și își scoase telefonul mobil. Este cineva care trebuie să îl vadă imediat.

9

NU îi plăcea să i se spună să se grăbească, mai ales când nu i se dădea un motiv întemeiat. Așa că, în principiu, Malory nu se grăbi să conducă până la casa lui Vane.

Avea o mulțime pe cap și puțin condus la țară era exact remediul pentru aceste gânduri, își spuse ea, să le aranjeze în vreun fel.

Și îi făcea plăcere să conducă în mașina ei micuță pe drumul bătut de vânturi care urmărea râul și felul în care soarele sclipea printre frunzele de deasupra pentru a împroșca modele de lumină pe terasament.

Dacă ar putea picta, ar face un astfel de studiu – felul în care lumina și umbrele se joscă pe ceva atât de simplu ca un drum de țară. Dacă ar putea picta, se gândi ea din nou – lucru pe care nu îl putea face, în ciuda tuturor dorințelor ei, tuturor studiilor, tuturor anilor de încercări.

Dar cineva al naibii că putea.

Ar fi trebuit să încerce să dea de Dana și Zoe înainte să vină aici. Sincer, se presupunea că ar trebui să lucreze cu ele, nu cu Flynn. El era... ca un accesoriu, își zise. Un accesoriu foarte atrăgător, sexy și interesant.

Măi, iubea accesoriile.

Nu era un curs productiv al gândurilor.

Opri radioul mașinii, scufundându-se în liniște. Trebuia să le găsească pe Dana și Zoe, să le spună ce descoperise. Poate că dacă spunea totul cu voce tare ea sau ele vor putea descifra ce înseamnă.

Pentru că, pe moment, nu avea nicio idee.

Tot ce știa, în adâncul sufletului, era că este important. Vital chiar. Dacă nu era răspunsul, era una dintre firimiturile care duceau spre răspuns.

Ieși de pe șosea, intrând pe aleea privată. Aici nu erau porți. Nici ziduri înconjurătoare. Familia Vane era în mod clar destul de bogată pentru a fi apreciată. Se întrebă de ce nu aleseseră să cumpere Warrior's Peak în locul clădirii de lângă râu, mai aproape de oraș.

Apoi casa ajunsese în raza ei vizuală și răspunse întrebării ei. Era frumoasă și era din lemn. Era puțin probabil ca un magnat al cherestelei să își construiască sau să cumpere o casă din piatră sau cărămidă. Așa cum de altfel făcuse, ar construi-o pentru a demonstra arta produselor sale.

Lemnul era auriu ca mierea, împodobit cu aramă care devenise de un verde de vis datorită vechimii și a vremii. Era un aranjament complex de platforme și terase, ocolind sau ieșind din ambele etaje. O jumătate de duzină de acoperișuri se înălțau sau se înclinau, toate cu un fel de simetrie artistică ce aducea armonie întregului.

Împrejurimile erau degajate, potrivite cu locul și stilul, dar își imagina că locul fiecărui tufiș, al fiecărui copac sau strat de flori fusese meticolos selectat și desenat.

Malory era de acord cu designul și cu execuția meticuloase.

Parcă lângă un camion de transport și tocmai voia să coboare când auzi lătratul sălbatic, încântat.

– Oh, nu, nu de data asta. Acum știu cu cine am de-a face, drăguțule. Se întinse spre cutia de pe podea, lângă ea și scoase un biscuit mare, pentru câini.

Chiar în timp ce fața familiară a lui Moe se lipi de fereastra mașinii, îl aruncă.

– Moe! Prinde prăjitura! Și aruncă biscuitul cât de departe putu.

În timp ce el alerga după biscuit, ea ieși în grabă din mașină și se repezi spre casă.

– Frumoasă treabă. Flynn o întâmpină la ușă.

– Învăț repede.

– Contez pe asta. Malory Price, Brad Vane. Este deja luată, adăugă Flynn ca o avertizare subtilă, când văzu interesul sclipind în ochii lui Brad.

– Oh? Păi, nu te pot condamna. Brad zâmbi spre Malory. Este tot o plăcere să te cunosc, Malory.

– Despre ce vorbiți?

– Este o vorbă între băieți, îi spuse Flynn și își coborî capul să o sărute. Îl puneam pe Brad la curent. Dana și Zoe sunt pe drum?

– Nu. Dana lucrează și nu am putut da de Zoe. Le-am lăsat mesaje amândurora. Despre ce este vorba?

– Vei vrea să vezi cu ochii tăi.

– Ce să văd? M-ai târât până aici – fără nicio supărare, îi spuse ea lui Brad, ai o casă frumoasă – fără nicio explicație. Și eram ocupată. Factorul timp...

– Încep să cred că timpul este un adevărat factor. Flynn o trase prin hol spre camera cea mare.

– Scuză dezordinea. Se întâmplă multe, am multe de

adus astăzi. Brad lovi într-o parte bucăți din lampa spartă. Flynn mi-a spus că te-ai ocupat de galeria de artă din oraș.

– Da, până de curând. O, ce cameră fabuloasă! Se opri, aspirând spațiul. Avea nevoie de picturi, sculpturi, mai multă culoare, mai multă textură. Un asemenea spațiu minunat merita artă.

Dacă ar fi avut mână liberă și buget nelimitat, ar fi putut transforma camera aceasta într-o vitrină de muzeu.

– Probabil că ești nerăbdător să îți despachetezi lucrurile, să te instalezi și... o, Dumnezeuule!

Șocul o lovi imediat ce văzu tabloul. Explozia amețitoare a descoperirii i se infiltră direct în sânge, o făcu să își smulgă ochelarii din geantă și să se așeze în genunchi în fața lui pentru a-l cerceta mai de aproape.

Culorile, atingerile penelului, tehnica, până și mediul. Același. Același, își spuse, asemenea celuilalt. Aceleași trei subiecte principale, același.

– După furtul sufletelor, declară ea. Sunt acolo, în cutia asta de pe piedestalul din prim-plan. Dumnezeuule, privește cum lumina și culoarea par să pulseze în interiorul sticlei! Este genial! Acolo, pe fundal, cele două chipuri din primul tablou, aici întoarse cu spatele. Pleacă. Dispar. Sunt gata să dispară în ceață. Cortina Viselor. Cheile.

Își aruncă părul pe spate, ținând întreaga masă cu o mână, în timp ce se uita mai de aproape.

– Unde sunt cheile? Acolo! Abia le poți vedea, pe un lanț, chipul feminin le ține în mână. Trei chei. Ea este păstrătoarea.

Dorind să vadă totul mai detaliat, pescui pipăind în geantă o lupă cu mâner de argint într-o punguță de pânză.

– Are o lupă în geantă, șopti Brad cu uimire.

– Mda. Flynn zâmbi ca un prost. Nu este minunată? Concentrată asupra picturii, ea înlătură comentariile din spatele ei și privi prin sticlă.

– Da, da, este același desen al cheii. Nu sunt pictate în fundal, ca în primul tablou. De data asta nu mai sunt simboluri, ci fapte. Ea are cheile.

Coborî lupa, dându-se ușor în spate pentru o privire de ansamblu.

– Umbra este tot în copaci, dar acum este în depărtare. Abia mai poți să îi vezi umbra. Treaba lui este făcută, dar tot mai urmărește. Se bucură?

– Cine este *el*? voi Brad să știe.

– Liniște! Lucrează.

Malory lăsă lupa să alunece înapoi în punguța ei, apoi în geantă.

– O asemenea pictură, o asemenea durere în lumină, limbajul corporal al celor doi, în timp ce pășesc dincolo de cortina de ceață. Subiectele principale din sicriile lor de cristal par senine, dar nu sunt. Nu este seninătate, este deșertăciune. Și este atâta disperare în lumina din cutie. Este durere, și este extraordinar.

– Este același artist? o întrebă Flynn.

– Desigur. Nu este student, nici imitație, nici omagiu. Dar asta este o părere. Se lăsă pe călcâie. Nu sunt o autoritate.

„Pe mine puteai să mă păcălești“, gândi el.

– Între tine și Brad, cred că avem toată autoritatea necesară.

Uitase de Brad și roși ușor stânjenită. Aproape că sărise pe tablou, îngenunchease în fața lui, asemenea cuiva care se roagă.

– Îmi pare rău. Aflată încă în genunchi, se uită în sus spre el. M-am lăsat dusă de val. Poți să îmi spui de unde l-ai cumpărat?

– La o licitație în New York. O casă mică. A lui Banderby.

– Am auzit de el. Artistul?

– Necunoscut. Se poate distinge o semnătură parțială o inițială, de fapt. Poate fi *R* sau *P*, urmat de simbolul cheii.

Malory se aplecă să studieze colțul de jos din stânga.

– A fost datat, autentificat?

– Desigur. Secolul șaptesprezece. Deși stilul are o tușă mai contemporană, tabloul a fost testat intensiv. Dacă îl cunoști pe Banderby, știi că este atât meticolos, cât și onorabil.

– Da! Da, știu.

– Și l-am testat și eu, independent. Este un obicei de-al meu, adăugă Brad. Rezultatele coincid.

– Am o teorie, începutu Flynn, dar Malory îl opri cu un semn.

– Pot să te întreb de ce l-ai cumpărat? Banderby nu este cunoscut ca o afacere bună și este un artist necunoscut.

– Un motiv este că am fost izbit de cât de mult personajul din mijloc seamănă cu Dana. Era adevărat, își spuse Brad, dacă nu cumva era tot adevărul. Întreaga pictură, puterea ei, m-au captivat la început, apoi detaliile m-au atras. Și... Ezită, cu privirea trecând peste tablou. Apoi, simțindu-se prost, ridică din umeri. Ai putea spune că mi-a vorbit. L-am vrut.

– Da, înțeleg asta. Își scoase ochelarii, îi strânse, îi

strecură cu grijă în etui, apoi în geantă. Probabil că Flynn ți-a spus despre tabloul de la Warrior's Peak.

– Sigur că i-am spus. Și când l-am văzut pe acesta, m-am gândit...

– Sst! Malory îl bătu ușor pe genunchi, apoi își ridică o mână să o ajute să se ridice în picioare. Trebuie să fie o serie. Mai este un tablou care vine înaintea sau după, sau între acestea. Dar trebuie să fie trei. În mod clar sunt trei. Trei chei, trei fiice. Noi suntem trei.

– Păi acum suntem cinci, completă Brad. Însă da, te înțeleg.

– M-ai urmărit și când am spus același lucru în urmă cu o nenorocită de oră, se plânse Flynn. Este teoria mea.

– Îmi pare rău. De data asta, Malory îl bătu pe braț. Totul se rotește în capul meu. Aproape că văd piesele, dar nu pot vedea forma sau unde se duc. Ce înseamnă? Vă deranjează dacă ne așezăm?

– Sigur. Scuze. Imediat, Brad o luă de braț, conducând-o spre canapea. Să îți aduc ceva de băut?

– Ai niște coniac? Știu că este devreme, dar mi-ar prinde bine puțin coniac.

– Găsesc eu.

Flynn se așeză lângă ea în timp ce Brad ieșea din cameră.

– Ce este, Mal? Dintr-odată, arăți foarte palidă.

– Mă doare. Se uită din nou spre tablou, apoi își închise ochii, în timp ce în ei se adunau lacrimi. Și în timp ce îmi ametește mintea și spiritul, mă doare să mă uit la el. Am văzut asta întâmplându-se, Flynn. Am simțit cum li s-a întâmplat asta.

– O să îl dau la o parte.

– Nu, nu. Îl prinse de mână, și atingerea o liniști. Se presupune că arta te atinge într-un fel. Asta este forța ei. Cum va fi al treilea? Și când?

– Când?

Ea dădu din cap.

– Cât de flexibilă este mintea ta, mă întreb? Eu tocmai încep să descopăr cât de flexibilă este a mea. I-ai povestit totul lui Brad?

– Da. Era ceva aici, își dădu el seama, în timp ce o privea. Era ceva pe care nu era sigură că îl poate spune. Poți să ai încredere în el, Malory. Poți să ai încredere în mine.

– Întrebarea este dacă voi veți mai avea încredere în mine după ce vă voi spune ce am aflat în dimineața asta și ce cred eu că înseamnă. Voi, prieteni vechi, puteți foarte bine să vă dați coate până când ies pe ușă și apoi să disecați în spatele meu.

– Nu le dau niciodată afară din casă pe femeile frumoase. Brad se întorsese cu o înghițitură de coniac. I-l dădu, apoi se așeză pe masa de cafea, cu fața spre ea. Haide, dă-l peste cap.

Chiar asta a făcut, înghițind coniacul de parcă ar fi fost o doză rapidă de medicament. Alunecă ușor pe gât și îi mângâie stomacul nervos.

– Este o crimă să tratezi un Napoleon atât de lipsit de grijă. Mulțumesc.

– Cunoaște coniacul, îi spuse el lui Flynn. Culoarea își făcea din nou apariția în obraji ei. Pentru a-i da ocazia să își revină mai bine, îl lovi pe Flynn cu cotul. Cum naiba ai reușit să o faci pe o femeie cu gusturi și clasă să se uite a doua oară la tine?

– L-am pus pe Moe să o trântescă și să o țină lipită de pământ. Ești mai bine, Mal?

– Da. Răsuflă adânc. Da. Tabloul tău este din secolul al șaptesprezecelea. Ești absolut sigur?

– Da.

– Am descoperit astăzi de dimineață că tabloul de la Warrior's Peak este din secolul doisprezece, probabil mai devreme, dar nu mai târziu.

– Dacă știi asta de la Pitte sau Rowena... începu Flynn.

– Nu. Am aflat de la doctorul Stanley Bower din Philadelphia. Este expert și o cunoștință personală. I-am trimis mostre din tablou.

– Cum ai luat mostre? dori să știe Flynn.

În obraji i se ridică mai multă culoare, dar nu era din cauza coniacului. Își drese vocea, jucându-se cu catarama genții.

– Le-am luat când ai fost cu mine săptămâna trecută. Când tu și Moe le-ai distras atenția. A fost complet nepotrivit, absolut lipsit de etică. Am făcut-o, totuși.

– Super! Admirația pură se simți în tonul vocii lui Flynn. Asta înseamnă că fie expertul lui Brad, fie al tău a greșit sau amândoi greșiți când spuneți că sunt făcute de același artist. Sau...

– Sau expertii au dreptate și la fel și eu. Malory își aranjă din nou geanta alături, strângându-și mâinile în poală. Doctorul Bower ar trebui să facă mai multe teste, mai complexe și amănunțite pentru a verifica data, dar nu se înșală în privința secolului. Am văzut ambele picturi, de aproape. Tot ceea ce știu îmi spune că au fost realizate de aceeași mână. Știu că pare o nebunie. *Se simte*

ca o nebunie, dar eu cred. Cine a creat portretul de la Warrior's Peak a făcut-o în secolul doisprezece și același artist l-a pictat și pe cel al lui Brad, cinci sute de ani mai târziu.

Brad își trecu privirea spre Flynn, surprins că prietenul lui nu se holba sau râdea. În schimb, fața lui Flynn era sobră și meditativă.

– Vrei să cred că tabloul meu a fost pictat de un artist de cinci-sute-de-ani?

– Cred că era mai bătrân. Mult mai bătrân de atât. Și mai cred că artistul le-a pictat pe amândouă din memorie. Te răzgândești dacă să mă dai pe ușă afară? îl întrebă Malory.

– Cred că amândoi ați fost prinși într-o fantezie. O poveste romantică și tragică, dar care nu are nicio bază reală.

– Nu ai văzut tabloul. Nu ai văzut *Cele Trei Fete de Sticlă*.

– Nu, dar am auzit despre el. Toate înregistrările îl plasează în Londra, în timpul războiului fulger. Când a fost distrus. Cel mai probabil răspuns este că cel de la Peak este o copie.

– Nu este. Crezi că sunt încăpățânată. Pot fi, recunosc Malory, dar acum nu este unul dintre acele momente. Și nu sunt nicio persoană fantezistă... sau nu am fost.

Își transferă atenția asupra lui Flynn și vocea ei căpătă un semn de urgență.

– Flynn, tot ce mi-au spus, tot ce ne-au spus mie, Danei și lui Zoe în prima noapte este purul adevăr. Și mai uimitor este ceea ce nu ne-au spus. Rowena și Pitte

– profesoara și luptătorul ei – sunt imaginile din fundalul fiecărui tablou. Au fost acolo, în realitate. Și unul dintre ei a pictat amândouă tablourile.

– Te cred.

Răsuflă ușurată când auzi încrederea simplă a lui Flynn.

– Nu știu ce înseamnă sau cum ajută, dar faptul că am aflat aceste lucruri – și le cred – este motivul pentru care am fost aleasă. Dacă nu găsesc cheia, dacă Dana și Zoe nu le găsesc pe ale lor după mine, sufletele lor vor continua să țipe înăuntru cutiei aceleia. Pentru totdeauna.

El se întinse și își trecu mâna peste părul ei.

– Nu o să lăsăm să se întâmple asta.

– Mă scuzați. Zoe ezită la intrarea în cameră. Era foarte stresată să nu își atingă mâinile de podoabele satinat sau să se împiedice și să alunece cu picioarele goale pe podeaua lustruită.

Voia să alerge spre fereastră și să studieze fiecare imagine.

– Bărbații de afară au spus că ar trebui să intru. Hm, Flynn? Moe este afară, rostogolindu-se în ceva ce seamănă mult cu un pește mort.

– La dracu'! Mă întorc imediat. Zoe, Brad. Și alergă afară.

Brad se ridică în picioare. Nu era sigur cum reușise cu genunchii lui lichefiați. Își auzi propria voce, puțin mai rece decât de obicei, puțin ridicată, peste urlatul sângelui din capul lui.

– Intră, te rog. Așază-te. Să îți aduc ceva?

– Nu, mulțumesc. Îmi pare rău. Malory, am primit mesajul tău și am venit direct aici. S-a întâmplat ceva?

– Nu știu. Brad crede că mî-am pierdut câteva doage și nu-l condamn.

– Este ridicol. Sărind imediat în apărarea ei, uitase farmecul casei, farmecul distant al bărbatului. Zâmbetul prudent și plin de scuze deveni o încruntare fierbinte când traversă camera alături de Malory. Și, dacă ai spus așa ceva, nu numai că nu ai dreptate, dar ești și nepoliticos.

– De fapt, nu am avut timp să o spun. Și, pentru că știi circumstanțele...

– Nu trebuie să le știu. O cunosc pe Malory. Și, dacă ești prieten al lui Flynn, ar trebui să știi mai bine și să nu o superi.

– Îmi cer iertare. De unde ieșise tonul acela țepăn, superior? Cum se face că vocea tatălui său îi ieșise pe gură?

– Nu este vina lui, Zoe. Sincer. În ceea ce privește faptul că sunt supărată, nu îmi dau seama cum sunt. Malory își dădu părul pe spate, făcând un gest spre tablou. Ar trebui să arunci o privire.

Zoe merse mai aproape. Apoi își simți gâtul strâns de niște gheare.

– Oh! Oh! Și ochii i se umplură cu lacrimi fierbinți. Este atât de frumos! Atât de trist! Dar trebuie să fie împreună cu celălalt. Cum a ajuns aici?

Malory își trecu un braț în jurul taliei ei, așa că ajunseră să stea una lângă cealaltă.

– De ce crezi că trebuie să fie cu celălalt?

– Sunt *Cele Trei Fete de Sticlă*, după... vrajă sau blestem. Cutia cu lumini albastre. Este exact cum ai descris-o, ca în visul tău. Și este la fel... la fel... Nu știu cum să o spun. Este ca un set, ca o parte a unui set, pictate de aceeași persoană.

Malory se uită peste umăr spre Brad, ridicând o sprânceană.

– Ești expert în artă? o întrebă Brad pe Zoe.

– Nu. Nu se deranjă să se uite spre el, iar tonul ei era sec. Sunt coafeză, dar nu sunt idioată.

– Nu am vrut să spun că...

– Nu, ai vrut să spui. Te va ajuta să găsești cheia, Malory?

– Nu știu. Dar înseamnă ceva. Am o cameră digitală în mașină. Pot să iau câteva fotografii?

– Te rog! Brad își înfipse mâinile în buzunare, în timp ce Malory se grăbi afară și îl lăsă singur cu Zoe. Ești sigură că nu vrei să îți aduc ceva? Cafea?

– Nu. Sunt bine. Mulțumesc.

– Eu, hm, am intrat în chestia asta mai târziu, începu el. Ar trebui să îmi dai ceva timp să recuperez.

– Sunt sigură că Flynn îți va spune tot ce trebuie să știi. Traversă camera, folosind scuza că se uită după Malory pentru a vedea imaginea încântătoare a râului.

„Cum ar fi, se întrebă, să poți sta aici oriunde vrei, să vezi apa și lumina, și dealurile? Eliberator, își imagina. Și împăcat.“

– Malory tocmai mi-a spus că ea crede că *Fetele de Sticlă* există în realitate. Într-o realitate. Și că oamenii pe care i-ați cunoscut la Warrior's Peak au mai multe sute de ani.

Ea se întoarce, fără să clipească.

– Dacă ea crede asta, înseamnă că are motive întemeiate. Și am încredere suficientă în ea ca să cred și eu. Acum ai vrea să spui și despre mine că îmi lipsesc câteva doage?

Fața lui fu din nou străbătută de iritare.

– Nu i-am spus niciodată asta. Am gândit-o, dar nu am spus-o. Și nu ți-o spun nici ție.

– Dar o gândești.

– Știi, am numai două picioare, dar reușesc să stau pe piciorul greșit cu tine.

– Din moment ce mă îndoiesc că vom mai dansa împreună în curând, nu sunt prea îngrijorată din cauza piciorului tău. Îmi place casa ta.

– Mulțumesc, și mie. Zoe...

– Am făcut multe afaceri cu HomeMakers. Am găsit lucruri bune și servicii excelente în magazinele locale.

– Este bine de știut.

– Sper că nu intenționezi să faci schimbări majore pe aici, dar nu m-ar deranja o varietate mai mare în privința obiectelor de sezon. Știi, răsaduri de flori, lopeți pentru zăpadă, mobilă pentru exterior.

Buzele lui se crispară.

– O să țin minte.

– Și nu ar strica să adaugi mai multe case sâmbăta. Întotdeauna se așteaptă la coadă.

– Am notat și asta.

– Îmi încep propria afacere, așa că sunt atentă cum funcționează lucrurile.

– Îți deschizi propriul salon?

– Da. O spuse ferm, în ciuda felului în care mușchii stomacului i se strânseseră. Căutam un spațiu când am primit mesajul lui Malory să vin aici.

Și de ce Malory nu se întorsese încă? Era lipsită de forță, acum, când nervii îi dispăruseră. Nu știa despre ce să discute cu un bărbat care locuia într-o casă ca asta,

unul care conducea un conglomerat național. Dacă noțiunea de „conglomerat“ era potrivită.

– În Valley?

– Ce? Ah, da. Caut un loc în oraș. Nu sunt interesată de un spațiu în mall. Cred că este important să țin un loc în oraș și vreau să fiu aproape de casă ca să fiu mai aproape de fiul meu.

– Ai un fiu? Privirea lui se îndreptă spre mâna ei stângă și aproape răsuflă ușurat când văzu că lipsește verigheta.

Tot ce văzu Zoe a fost o privire rapidă. Își îndreptă umerii care îi înțepeniră.

– Da. Simon, are nouă ani.

– Îmi pare rău că a durat atâta, își ceru scuze Malory în timp ce intra. Flynn l-a legat pe Moe de un copac din curtea de alături. Îl stropește cu furtunul, nu știi ce bine va fi în asta. Nu va fi decât un câine ud, incredibil de mirositor. A zis să întreb dacă nu ai niște șampon sau săpun de care nu mai ai nevoie.

– Pot să găsesc ceva. Fă pozele de care ai nevoie.

Malory pregăti aparatul, așteptă până când pașii lui Brad se îndepărtară.

– Și mai vorbim despre zei, îi șopti ea lui Zoe.

– Ce?

– Bradley Charles Vane IV. Felul în care arată lovește o femeie direct în hormoni.

– Înfațișarea este genetică. Zoe aproape că pufni. Personalitatea și manierele se dezvoltă.

– Era o zi minunată în lada cu gene când a fost conceput el. Lăsa jos aparatul. Ți-am lăsat impresia că mi-a făcut viața un iad. De fapt, nu a fost așa.

– Poate da, poate nu. Dar este un snob arogant.

– Măi! Malory clipi din cauza vehemenței vocii lui Zoe. Nu am prins asta. Nu pot să îmi imaginez cum Flynn poate fi prieten cu cineva care face parte din categoria snobilor. Aroanța este discutabilă.

Zoe ridică un umăr.

– Am mai dat peste oameni ca el. Sunt mai interesați să arate bine decât să fie oameni. Oricum, el nu este important. Tabloul este.

– Eu cred că da. Și ceea ce ai spus, că ar fi un set, pare dintr-un set. Cred că este adevărat și că mai este cel puțin încă unul. Trebuie să îl găsesc. Ceva din ele sau în legătură cu ele, îmi va arăta drumul spre cheie. Ar fi mai bine să mă întorc la cărți.

– Vrei ajutor?

– Tot ce pot primi.

– Acum mă întorc. Mai sunt vreo două lucruri pe care vreau să le fac, apoi o să vin la tine.

PÂNĂ când Brad desfăcu o sticlă cu șampon, auzi motorul pornind. Se duse la fereastră, blestemă fără suflare când le văzu pe Zoe și Malory îndepărtându-se pe alee.

În ceea ce privește prima impresie, reușise să o dea cu totul în bară. De obicei, nu alunga femeile la prima vedere. Dar, pe urmă, de obicei privitul unei femei nu îl lovea ca un pumn dur, transpirat. Având acest lucru în vedere, presupunea că putea fi iertat pentru că nu fusese la înălțime.

Ieși, apoi se întoarse în camera mare, în loc să stea afară. Rămase uitându-se fix la tablou, așa cum făcuse

prima oară când îl văzuse la licitație. Așa cum rămăsese de nenumărate ori după ce îl cumpărase.

Ar fi plătit oricât pentru el.

Era adevărat ceea ce le spusese lui Malory și lui Flynn. Îl cumpărase pentru că era magnific, puternic, captivant. Fusese intrigat de chipul unuia dintre personaje, de asemănarea lui cu prietena din copilărie.

Dar mai fusese o față în pictură care îl uluise, îl consumase. Care îl distrusese. O singură privire la acest chip, chipul lui Zoe, și se îndrăgostise în mod irațional.

Era destul de ciudat, își spusese, când chipul era numai în tablou. Cât de complicat și imposibil era acum, când știa că există?

SE gândi o vreme, în timp ce își ordona casa. Continuă să se gândească și mai târziu, când el și Flynn merseră să stea cocoțați pe unul dintre zidurile care înconjurau Warrior's Peak.

Fiecare desfăcu o sticlă de bere și cercetă silueta exotică ce se ridica pe cerul mohorât.

Luminile străluceau ici și colo la câte o fereastră, dar, în timp ce își beau berea în tăcere, nu văzură niciun om trecând pe la fereastră.

– Probabil că știu că suntem aici, spuse Flynn după o vreme.

– Dacă este să credem teoria prietenei tale și să îi caracterizăm drept niște zei celtici care au câteva mii de ani sub piele, mda, este o bănuială destul de certă că știu că suntem aici.

– Pe vremuri erai mai receptiv, observă Flynn.

– A, nu. Nu tocmai. Jordan ar fi cel înclinat să muște la astfel de povești și să le accepte.

– L-ai mai văzut în ultima vreme?

– În urmă cu vreo două luni. A călătorit mult, așa că nu mai reușim să ne întâlnim la fel de des ca înainte. La dracu', Flynn! Brad își trecu un braț în jurul umerilor lui Flynn. Mi-a fost dor de tine, ticălosule!

– La fel și mie. Vrei să îmi spui ce crezi despre Malory?

– Elegantă, intelectuală și foarte, foarte pasională – în ciuda gusturilor ei dubioase la bărbați.

Flynn își lovi călcâiele pantofilor lui sport străvechi de peretele de piatră.

– Cred că sunt pe jumătate nebun după ea.

– Nebun în modul serios sau nebun jucăuș?

– Nu știu. Încă nu mi-am dat seama. Cercetă casa și sfertul de lună care răsărise deasupra ei. Sper că este numărul doi, pentru că nu am vrea să înnebunesc la modul serios în acest moment.

– Lily era o oportunistă care voia să urce pe scara ierarhică, în mare viteză.

– Iisuse, Vane! Nu era sigur dacă să râdă sau să-l împingă pe prietenul lui de pe zidul înalt de vreo doi metri. Așa că nu făcu nici una, nici alta, în schimb doar medită. Am fost îndrăgostit de ea. Voiam să mă căsătoresc cu ea.

– Acum nu ești și nu ai făcut-o. Noroc pe tine. Nu merita, Flynn.

Flynn se foi. Nu vedea ochii limpezi ai lui Brad. Culoarea lor se amesteca cu noaptea.

– Merită ce?

– Te merită pe tine.

– Al naibii mod de a o spune!

– Te vei simți mult mai bine în legătură cu toată povestea când vei recunoaște că am dreptate. Acum, să ne întoarcem la afacerile prezente. Îmi place – Malory a ta – dacă ții cont.

– Chiar dacă tu crezi că este dusă.

Era teren nesigur, gândi Brad, chiar dacă ești împreună cu un prieten.

– Cred că se găsește în niște circumstanțe extraordinare și este prinsă de misticism. De ce nu ar fi?

Flynn a fost nevoit să zâmbească.

– Este numai un mod diplomatic și de rahat pentru a spune că este dusă.

– Odată m-ai lovit în față pentru că am spus că Joley Ridenbecker are dinți de castor. Nu mă duc la întâlnirile de luni cu ochii negri.

– Dacă recunosc faptul că Joley avea cu adevărat dinți de castor, mă vei crede când îți voi spune că nu am cunoscut pe nimeni care să aibă mai puțină nebunie decât Malory Price?

– Bine, te cred pe cuvânt. Și admit că toată treaba cu tabloul este destul de șocantă. Brad făcu un gest cu berea, apoi bău din nou. Aș vrea să arunc și eu o privire la cel de colo.

– Putem să mergem și să batem la ușă.

– Pe lumina zilei, hotărî Brad. Când nu vom fi băuți.

– Probabil că este mai bine.

– Între timp, de ce nu îmi spui mai multe despre această Zoe?

– Nu o cunosc de multă vreme, dar am făcut aceleași cercetări. Despre ea și Mal. În caz că Dana se băga într-o farsă ciudată. S-a mutat în Valley acum trei ani, cu copilul ei.

– Soț?

– Nu. Părinte singur. Și mie mi se pare că este un părinte bun. Copilul este deștept, normal, atrăgător. A lucrat la Hair Today, un loc de fete din Market. Se spune că este o bună profesionistă, se poartă frumos cu clienții, de încredere. A fost concediată odată cu Malory și în același timp în care Danei i se tăiau din orele de la bibliotecă. O altă coincidență ciudată. Când s-a mutat aici, a cumpărat o casuță ca o cutie de carton. Din câte se pare, mare parte din restaurare a făcut-o singură.

– Iubit?

– Din câte știu eu, nu. Ea... stai o clipă. Ai pus două întrebări. Soț, iubit. Instinctul meu cel ascuțit de reporter a ajuns la concluzia că te gândești la prostii.

– Sau ceva! Ar trebui să mă întorc. Am o mulțime de lucruri de făcut în următoarele două zile. Dar mai este ceva. Brad mai sorbi o dată din sticlă. Cum dracu' mai coborâm de pe zidul ăsta?

– Bună întrebare. Flynn își mușcă buzele, studiind pământul. Am putea rămâne aici, să bem în continuare până când cădem.

Brad oftă, golind sticla.

– Este un plan.

10

MALORY abia ieșise de sub duș când auzi bătaia la ușa din față. Își legă halatul și înfășură un prosop în jurul părului în timp ce se grăbea să răspundă.

– Tod! Ești în picioare atât de devreme!

– În drum să iau cafea ca să admir lumea înainte de a pleca spre muncă. Se uită peste umărul drept, peste stângul, apoi îi aruncă o otheadă. Ai companie?

Malory ținu ușa mai larg deschisă, în semn de invitație.

– Nu. Sunt singură.

– Ah, foarte rău.

– Mie îmi spui! Înfășură mai bine capătul prosopului. Vrei să bei aici cafeaua? Am pregătit deja ibricul.

– Numai dacă îmi poți oferi o moca latté slabă și o brioșă cu alune.

– Îmi pare rău, s-au terminat.

– Păi, atunci poate ar trebui să îți spun veștile cele bune, apoi să plec. Cu toate acestea, se aruncă pe un scaun.

– Oh! Ghete noi?

– Fabuloase, nu? Își întinse picioarele, întorcându-și piciorul drept și apoi cel stâng pentru a fi admirate. Măucid, desigur, dar nu le-am putut rezista. Sâmbătă am

trecut repede pe la Nordstrom. Draga mea, trebuie să te duci. Se ridică, o apucă de mână în timp ce ea se cuibărea pe canapea. Cașmir! Este un șal cu glugă de culoare lila care are numele tău scris pe el.

– Lila? Suspină, lung și profund, ca o femeie aflată sub mâinile unui iubit priceput. Nu spune cașmir lila când sunt în mijlocul unei crize a cumpărăturilor.

– Mal, dacă nu te răsfeți tu, cine o va face?

– Asta este adevărat. Atât de adevărat! Își mușcă buzele. Nordstrom?

– Și mai este un set de pulover cu jachetă de culoare roz-piersică făcut pentru tine.

– Știi că nu mă pot apăra împotriva seturilor, Tod. Mă omori.

– Mă opresc, mă opresc. Își ridică mâinile. Dar să continuăm cu buletinul de știri de dimineața. Pamela a călcat adânc și puturos în caca.

– Oh, măi să fie! Malory se clătină între perne. Spune-mi tot. Să nu scapi niciun detaliu.

– De parcă aș putea. Bine. Am primit un bronz Deco – o figurină feminină care poartă o rochie în stil vaporos, cu capul acoperit cu pene, perle, pantofi minunați cu călcâiul dezgolit, eșarfă lungă, curgătoare. Este absolut încântătoare. Spirituală, detalii extraordinare, având pe față o privire șireată de „hai să dansăm Charleston, tu și cu mine, băiat mare ce ești“. M-am îndrăgostit.

– Ai sunat-o pe doamna Karterfield din Pittsburgh?

– Ah, vezi! Ridică un deget în aer, ca și cum ar fi demonstrat ceva. Este normal să presupui asta sau aș fi făcut personal acest lucru, dacă te-ai mai fi ocupat tu. Lucru pe care ar trebui să îl faci.

– Este de la sine înțeles.

– Desigur, am sunat-o pe doamna Karterfield care, conform așteptărilor, ne-a cerut să i-o păstrăm până când va veni personal să o vadă. Săptămâna viitoare. Și ce se întâmplă când draga noastră doamnă Karterfield din Pittsburgh vine la Galerie să vadă statuia Deco?

– O cumpără. Și adesea cel puțin încă o altă piesă. Dacă vine cu un prieten – ceea ce se întâmplă de obicei – , își terorizează însoțitorul până când și acesta cumpără ceva. Este o zi bună când doamna Karterfield vine în oraș.

– Pamela l-a vândut chiar sub nasul ei.

Malory avu nevoie de zece secunde pentru a-și regăsi vocea.

– Ce? Ce? Cum? Cui? Doamna K este una dintre cele mai bune cliente ale noastre. *Întotdeauna* se uită prima la sculpturile de bronz Deco.

Buzele lui se strânseseră într-un zâmbet subțire, ironic.

– Pasărea din mână. Asta mi-a spus proasta când am aflat. Și cum am aflat? Îți spun eu, zise el cu un răsnet triumfător în voce. Am aflat când doamna K a venit ieri după-amiază pe neașteptate să o vadă. Nu a mai putut aștepta, mi-a zis ea. Și a mai adus *două* prietene. Două, Mal! Îmi vine să plâng!

– Ce s-a întâmplat? Ce a spus?

– Am dus-o să o vadă, și acolo era un semn cu VÂNDUT așezat la bază. Am presupus că este o greșeală, dar m-am dus să verific. Pamela o vânduse în dimineața aceea, se pare că în timp ce eu eram în spate, vorbind la telefon, încercând să îl liniștesc pe Alfred pentru că Pamela cea Scârboasă îl acuzase că ceruse prea mult pentru ambalarea nudurilor de marmură.

– Alfred? Să ceară prea mult? Malory își apăsă palmele pe tâmpile. Nu pot să te mai urmăresc.

– A fost oribil, pur și simplu oribil. Mi-a luat douăzeci de minute să îl calmez și chiar atunci nu am fost sigur că nu va năvăli să-i dea cu ciocanul lui. Poate că ar fi trebuit să îl las, se gândi Tod, apoi înlătură gândul. Oricum, în timp ce eram ocupat cu Alfred, Pamela a vândut Deco-ul doamnei K unui *străin*. Unui trecător, unui rătăcit de pe stradă!

Se dădu pe spate, desfăcându-și mâna pe piept:

– Tot nu îmi vine să cred. Doamna K a fost, normal, foarte supărată și a cerut să te vadă. Atunci a trebuit să îi spun că nu mai ești la noi. Și atunci rahatul a ajuns până în tavan. La naiba!

– A întrebat de mine? Este așa de drăguț!

– Devine și mai drăguț. A coborât Pamela. Și au început. Doamne, au făcut-o. Doamna K a întrebat-o cum putea fi vândut un obiect care era păstrat pentru ea. Pamela a sărit și a spus că nu este politica galeriei să țină un obiect fără un depozit de lichidități. Poți să *îți imaginezi?*

– Depozit de lichidități? Îngrozită, Malory nu putu decât să se holbeze. De la unul dintre cei mai vechi și mai de încredere clienți ai noștri?

– Exact! Atunci doamna K a spus „păi, am ocrotit Galeria timp de cincisprezece ani și cuvântul meu a fost întotdeauna suficient. Și unde este James?” Și Pamela „Îmi pare rău, dar eu mă ocup acum aici“. Și doamna K i-a aruncat înapoi că, dacă James a pus o imbecilă să se ocupe, este evident că a devenit senil.

– O, bravo, doamnă K!

– Între timp, Julia intră prin spate și îl cheamă pe James să știe că este o problemă mare, serioasă. Practic, Pamela și doamna K ajunseseră la bătaie din cauza bronzului când el a apărut în grabă. Încearcă să le calmeze pe amândouă, dar sunt mult prea aprinse. Doamna K spunea că nu va negocia cu *femeia asta*. Am iubit-o pentru felul în care a spus-o. *Femeia asta*. Cânta. Și Pamela a spus că Galeria este o afacere și că nu poate fi condusă după bunul plac al unui client.

– Oh, Doamne!

– James este înnebunit, îi promite doamnei K că va rezolva totul, dar ea este furioasă. Fața ei are o culoare stacojie. Îi spune că nu va mai pune piciorul acolo, cât timp *femeia asta* are legături cu Galeria. Și, îți va plăcea asta – dacă a lăsat o bijuterie ca Malory Price să îi scape printre degete, merita să dispară de pe piața afacerilor. Spunând asta, a ieșit pe ușă.

– Mi-a spus „bijuterie.“ Încântată, Malory se îmbrățișă singură. O iubesc! Este foarte bine, Tod. M-a făcut să îmi încep ziua cu un tonus ridicat.

– Este și mai mult. James este furios. Când l-ai văzut ultima oară furios pe James?

– Hm. Niciodată.

– Bingo! Tod ridică degetul în aer. Era alb ca un cearșaf, gura lui era strânsă și strâmbă. Și i-a spus Pamelei printre dinți – Tom și-i strânse pe ai lui ca demonstrație – „vreau să vorbesc cu tine, Pamela. Sus“.

– Și ea ce a spus?

– Păi, a ieșit ca o furtună, iar el a plecat după ea. Apoi a închis ușa, lucru care a fost plin de dezamăgire. Nu am auzit prea multe din ceea ce i-a spus, deși m-am

strecurat sus, sperând să aud. Dar am auzit-o foarte clar când a început să urle. Încep să înțeleg ceva din toate astea, a spus ea. Ai spus că mă ocup eu. Am obosit ca Malory Price să îmi fie aruncată în față de fiecare dată când mă întorc. De ce dracu' nu te-ai însurat cu ea?

– Oh! Malory se gândi la acest scenariu timp de două secunde. Ptiu!

– Apoi a început să plângă, spunând că muncea din greu și că nimeni nu o apreciază. Și a ieșit alergând. Abia am avut timp să dispar. Totul a fost atât de epuizant, și cu toate acestea ciudat de amuzant.

– Plângea? La dracu'! Un vierme al simpatiei se strecură în pieptul lui Malory. Erau lacrimi sunt-foarte-rănită-și-tristă sau erau lacrimi sunt-al-dracu'-de-furioasă?

– Lacrimi de furie.

– Bine, atunci. Strivi fără milă viermele. Probabil că voi merge în iad, corect, pentru că gândesc așa despre toate astea.

– Păi ne vom lua amândoi un apartament drăguț. Dar, pentru că tot răsfoim chestiile astea, cred că James vrea să îți zică să te întorci. De fapt, Mal, sunt sigur de asta.

– Sigur? Inima ei tresări. Ce ți-a spus?

– Nu este vorba despre ceea ce a spus, cât mai degrabă de ceea ce nu a spus. Nu a ieșit alergând după Pamela cea înlăcrimată să îi șteargă ochii înrouați. De fapt, a rămas tot restul zilei, verificând conturile. Părea fioros când a plecat. Absolut fioros. Aș spune că regatul de teroare al Pamelei a ajuns la sfârșit.

– Chiar că este o zi bună. Malory lăsa să îi scape un oftat adânc. O zi foarte bună.

– Și eu trebuie să o iau din loc. Nu te teme, spuse el în timp ce se ridica. Te țin la curent cu știrile. Între timp, pictura de care te interesai? Tabloul?

– Ce? Oh, da. Ce-i cu el?

– Îți amintești că amândoi ne-am gândit că era ceva cunoscut la el? Mi-am amintit. Îți amintești, în urmă cu cinci ani, uleiul pe pânză, nesemnat? Tânărul Arthur al Britaniei, pe punctul de a-l scoate pe Excalibur din altarul de piatră?

Degete reci îi trecură peste ceafă în timp ce tabloul îi apăru în minte.

– Doamne! Îmi amintesc. Sigur că îmi amintesc. Culoarea, intensitatea, felul în care lumina pulsa în jurul sabiei.

– În mod sigur este același stil și aceeași clasă ca acela pe care mi l-ai arătat. Ar putea fi același artist.

– Da... da, s-ar putea. Cum l-am dobândit? De la o proprietate, nu? În Irlanda. James s-a dus în Europa pentru câteva săptămâni să achiziționeze. Asta a fost cea mai bună piesă pe care a adus-o înapoi cu el. Cine l-a cumpărat?

– Până și memoria mea brici are limitele ei, dar am verificat. Julia l-a vândut lui Jordan Hawke. Scriitorul? Băiat de prin părțile locului sau așa a fost. Cred că acum locuiește în New York.

Stomacul ei scoase un sunet lung, încet.

– Jordan Hawke.

– Poate reușești să iei legătura cu el prin editorul lui, dacă vrei să vorbești cu el despre tablou. Bine, trebuie să plec, iubito. Se aplecă și o sărută. Să îmi spui imediat ce James te sună să se târască. Vreau toate detaliile.

ERA o jumătate de duzină de oameni lucrând la tastatură sau vorbind la telefon când Malory ajunse la etajul trei la *Depeșă*, unde Flynn își avea biroul. Îl văzu imediat, prin pereții de sticlă.

Se plimba în sus și-n jos prin fața biroului, aruncând o spirală argintie din palma dreaptă în cea stângă. Și părea să poarte o conversație cu cineva.

Se întreba cum de suportă lipsa intimității în timp ce lucra, acea senzație constantă că ești la vedere. Și zgomotul, își spuse. Cu tot păcănitul, sunatul, vorbitul și bipăitul, ea ar înnebuni încercând să formuleze o singură idee creatoare.

Nu era sigură cu cine să vorbească. Nimeni nu arăta în mod deosebit a asistentă sau secretară. Și, în ciuda jucăriei retro cu care se juca acum Flynn, dintr-odată își dădu seama că era un om ocupat. Un om important. Nu un om la care putea veni, pe neaunțate.

În timp ce stătea acolo, indecisă, Flynn se așeză pe colțul biroului, turnând spirala din mâna stângă în cea dreaptă și înapoi. Părul lui era răvășit, ca și cum și-ar fi petrecut o parte din timp jucându-se cu el înainte să apuce jucăria.

Purta o cămașă de culoare verde-închis, băgată în pantaloni obișnuiți, kaki, și posibil cei mai vechi pantofi sport pe care îi văzuse vreodată.

Simți un fior mic în abdomen, urmat de o tresărire, neajutorată, sub inimă.

Era în regulă să fie atrasă de el, își spuse ea. Era acceptabil. Dar nu putea lăsa acest lucru să meargă atât de repede la nivelul spre care se îndrepta. Nu era înțelept, nu era sigur. Nu era nici măcar...

Atunci el se uită prin geam, ochii lui îi întâlniră pe ai ei pentru o clipă scurtă, fierbinte, înainte să îi zâmbescă. Și fiorul, tresărirea deveniră și mai intense.

Se uită la ceas, și jucăria căzu înapoi, apoi îi făcu semn să intre cu mâna pe care o avea liberă.

Își croi drumul printre birouri și zarvă. Când intră pe ușa deschisă a biroului, văzu cu ușurare că nu vorbea singur, ci la telefon.

Din obișnuință, ea închise ușa în urma ei, apoi se uită spre sunetul sforăitului eroic și îl văzu pe Moe întins cu burta în sus între două dulapuri.

Ce să faci cu un bărbat care își aduce cu el la serviciu câinele lui mare și prost? se întrebă. Sau, mai la obiect, cum să rezisti unui asemenea bărbat?

Flynn ridică un deget să îi arate că mai durează încă un minut, așa că începu să studieze zona lui de lucru. Pe un perete era o tablă imensă de plută, plină cu bilețele, articole, fotografii și numere de telefon. O mâncău degetele ca să ordoneze, la fel și pânza de hârtii de pe biroul lui.

Rafturile erau pline cu cărți, dintre care multe păreau să fie jurnale juridice și medicale. Erau cărți de telefoane ale ținutului Pennsylvania, cărți cu citate faimoase, filme și ghiduri muzicale.

Alături de jocul cu spirala, avea un yo yo și mai multe figurine războinice, de acțiune. Erau mai multe tăblițe și premii pentru ziar și pentru Flynn, personal, așezate împreună, ca și cum nu ar fi apucat să le agațe. Nici nu știa unde le-ar fi agățat, în spațiul mic de pe perete care rămăsese pe lângă tabla de plută și un calendar la fel de mare cu luna septembrie.

Se întoarse când termină convorbirea. Apoi se dădu înapoi când el se apropie.

El se opri.

– Probleme?

– Nu. Poate... Da.

– Alege una, sugeră el.

– Am avut un fior în stomac când te-am văzut.

Zâmbetul lui se lărgi.

– Mulțumesc.

– Nu. Nu. Nu știi dacă sunt pregătită pentru așa ceva. Am o mulțime de lucruri pe cap. Nu am venit aici ca să vorbim despre asta, dar vezi – deja am fost distrasă.

– Rămâi la ideea asta, îi spuse el când telefonul lui sună din nou. Hennessy. Hm! Mh-hm! Când? Nu, nu este nicio problemă, continuă el și notă ceva pe o hârtie pe care o dezgropă de sub dărâmături. O să am grijă de asta.

Închise, apoi scoase telefonul din priză.

– Este singura modalitate de a ucide bestia. Mai povestește-mi despre fiorul acesta.

– Nu. Nu știi de ce ți-am spus de la bun început despre el. Sunt aici pentru Jordan Hawke.

– Ce-i cu el?

– A cumpărat un tablou de la Galerie în urmă cu cinci ani...

– Un tablou? Vorbim despre același Jordan Hawke?

– Da. Este despre tânărul Arthur pe cale să smulgă sabia din piatră. Cred – sunt aproape sigură – că este pictat de același artist care a făcut tablourile de la Warrior's Peak și cel deținut de prietenul tău. Trebuie să îl văd din nou. A fost acum câțiva ani și vreau să fiu sigură că îmi amintesc corect detaliile și nu le adaug pentru că este convenabil.

– Dacă ai dreptate, este o coincidență al naibii de mare.

– Dacă am dreptate, nu mai este deloc o coincidență. Există un scop în toate acestea. Pentru toate. Poți să iei legătura cu el?

Pentru că mintea lui alerga printre detalii și posibilități, Flynn își ocupă din nou mâinile cu jocul spirală.

– Mda! Dacă este plecat în călătorie, ar putea dura o vreme, dar o să dau de el. Nu știam că Jordan a venit vreodată la Galerie.

– Numele lui nu este pe lista clienților noștri, așa că bănuiesc că a fost o singură tranzacție. Din câte îmi amintesc, asta înseamnă că este și mai important.

Tensiunea i se simți clocotind în voce.

– Flynn, aproape că am cumpărat eu acel tablou. În acel moment, era mult peste bugetul meu, dar am făcut niște calcule destul de creative pentru a-mi justifica achiziționarea lui. A fost vândut în dimineața în care eram liberă, chiar înainte să mă gândesc să merg la James să îl întreb dacă pot să îl cumpăr în rate. Vreau să cred că toate astea înseamnă ceva.

– O să iau legătura cu Jordan. Părerea mea este că l-a cumpărat pentru cineva. Nu este prea pasionat de așa ceva, spre deosebire de Brad. Are obiceiul de a călători cu bagaj puțin și menține achizițiile la minim.

– Trebuie să văd tabloul din nou.

– Am înțeles asta. Mă ocup. Voi afla astăzi ce pot și îți spun diseară la cină.

– Nu, nu este o idee prea bună. De fapt, este o idee foarte, foarte proastă.

– Cina este o idee proastă? Oamenii au îmbrățișat conceptul unei mese seara de-a lungul istoriei. Există documentație.

– Noi, luând cina împreună, asta este partea proastă. Trebuie să încetinim puțin lucrurile.

El lăasă jos jucăria. Se răsuci și, când ar fi trebuit să se gândească să păstreze distanța între ei, el îi prinse mâna, trăgând-o mai aproape.

– Te grăbește cineva?

– Mai degrabă ceva. Pulsul ei începu să tresalte la încheietura mâinii, în gât, chiar și în spatele genunchilor care, dintr-odată, tremurau. Era ceva legat de acel calcul rece care se văzu în ochii lui, care îi amintea că el are tendința de a gândi cu doi-trei pași înainte. Uite, asta este problema mea, nu a ta, și... Oprește-te, îi ordonă ea când mâna lui liberă îi cuprinse ceafa. Nu este locul potrivit ca să...

– Sunt reporteri. Își înclină capul spre peretele desticlă dintre biroul lui și camera știrilor. Prin urmare, sunt conștienți că sărut femeii.

– Cred că m-am îndrăgostit de tine.

Simți că mâna lui tresări, apoi deveni moale. Văzu amuzamentul și succesul pe fața lui, transformându-se într-o foaie albă de șoc. Și demonii gemeni ai durerii și ai nervilor îi înjunghiară inima.

– Uite! Acum am făcut să fie și problema ta. Se îndepărtă de el – lucru simplu, din moment ce nu o mai atingea.

– Malory...

– Nu vreau să aud. Nu vreau să te aud spunând că este prea devreme, prea repede, că nu cauți un astfel de

nivel al unei relații. Nu sunt proastă. Cunosc toate tertipurile de îndepărtare. Și nu aș fi în poziția asta acum, dacă ai fi acceptat un „nu“ de la început.

– Stai o clipă! Panica îi invadează fața, vocea. Hai să vorbim o clipă.

– Ia-ți o clipă. Umilința luă locul imediat durerii și furiei. Ia o săptămână. Ia tot restul vieții tale. Numai că trebuie să o iei în altă parte, unde nu sunt eu.

Se năpusti afară din biroul lui. Pentru că o teroare care îi îngheța sângele încă îl mai ținea în gheare, nu se gândi să se ducă după ea.

Îndrăgostită de el? Nu ar fi trebuit să se îndrăgostească de el. Se presupunea că trebuie să îl lase pe el să o seducă, să o ducă în pat, să fie destul de isteț să păstreze lucrurile simple. Ar fi trebuit să fie grijulie, practică și destul de deșteaptă să îl facă pe *el* să nu se îndrăgostească de *ea*.

Stabilise totul și acum ea dădea tot planul peste cap. Făcuse anumite promisiuni când logodna lui se destrămase. Dintre acestea, prima era să fie sigur că nu se va mai pune din nou în această situație – o poziție în care era vulnerabil după placul și voința altcuiva. Până în punctul în care propria voință era zdrobită în jurul lui.

Viața lui nu era nimic din ceea ce credea el că va fi. Femeile – mama lui, Lily – își lăsaseră amprenta. Dar, la naiba, acum îi plăcea viața lui.

– Femei! Dezgustat, se prăbuși pe scaunul de sub birou. Nu ai cum să le descifrezi.

– BĂRBAȚII. Vor ca totul să fie așa cum vor ei.
Dana ridică paharul cu vin în direcția lui Malory.

– Zi-le, soro!

Câteva ore după ce plecase din biroul lui Flynn, Malory își oblojea mândria rănită cu un minunat Pinot Grigio, companie feminină și tratamente la salon în confortul propriei case.

Aveau câteva lucruri de discutat, dar nu se putea gândi la picturi, chei și destin până când nu-și vărsa focul.

– Nu-mi pasă că este fratele tău. Tot bărbat este.

– Este. Dana se uită cu jale în vinul ei. Îmi pare rău să o spun, dar este. Mai ia niște cartofi prăjiți.

– O să iau. Cu părul strâns de pe fața acoperită cu o mască de argilă verde, Malory sorbi și plescăi. Studie foițele de staniol pe care Zoe le așeza în părul Danei. Poate că ar trebui să îmi fac și eu șuvițe.

– Tu nu ai nevoie de ele, îi spuse Zoe și mai vopsi o altă șuviță din părul Danei. Tu ai nevoie de formă.

– Forma implică o foarfecă.

– Nici măcar nu vei ști că am tăiat, numai că va arăta și se va simți mai bine.

– Mai întâi lasă-mă să mai beau puțin. Și să văd cum arată după ce o termini pe Dana.

– Nu spune „a termina“ într-o propoziție legată de părul meu, o avertiză Dana. Ai de gând să ne spui de ce v-ați certat tu și Flynn?

Malory pufni.

– Nu vrea decât sex. Tipic.

– Porcul! Dana se întinse după bolul cu cartofi. Îmi lipsește sexul.

– Și mie. Zoe așeză un alt pătrat de staniol. Nu numai partea cu sexul, dar și partea care conduce la el și părțile care urmează. Excitarea, nervii și anticiparea. Apoi toată

pielea aceea, mișcarea, descoperirile din timpul, senzația de plin și plutire de după. Îmi lipsesc astea foarte mult.

– Mai am nevoie de ceva de băut. Malory se întinse după sticlă. Nu am mai făcut sex de patru luni.

– Te-am băut. Dana ridică mâna. De șapte și jumătate, și tot mai adun.

– Târfelor, spuse Zoe râzând. Încercați un an și jumătate.

– Oh, vai. Dana luă repede sticla și își umplu paharul și pe al lui Zoe. Nu, mulțumesc la fel, dar nu cred că vreau să încerc un celibat de un an și jumătate.

– Nu este chiar așa de rău dacă ești ocupată. Pentru o vreme, ești în regulă. Zoe o bătu ușor pe umăr pe Dana. Tu relaxează-te cât timp scot masca lui Malory.

– Indiferent ce îmi faci, ai grijă să fii minunată. Vreau ca Flynn să sufere data viitoare când mă vede.

– Garantat.

– Este foarte drăguț din partea ta să faci toate astea.

– Îmi place. Este un exercițiu bun.

– Nu spune „exercițiu“ când am capul plin cu staniol, se plânse Dana cu gura plină de cartofi.

– Va fi minunat, o asigură Zoe. Vreau să am un salon cu toate serviciile și vreau să fii sigură că pot să mă ocup de toate tratamentele pe care vreau să le ofer. Astăzi, m-am dus să văd clădirea asta minunată.

Fața ei deveni nostalgică, în timp ce curăța și ștergea pielea lui Malory.

– Este mult prea mare pentru ce am eu nevoie, dar este extraordinară. Două etaje cu un spațiu mare la mansardă. O casă drăguță chiar lângă granița zonei de afaceri și rezidență de pe Oak Leaf Drive. Are o verandă

frumoasă, acoperită, chiar și o grădină în spate, unde pot fi puse mese și bănci. Plafoane înalte, podele solid construite care necesită muncă. Încăperile oarecum trec din una în alta la primul etaj. O curgere minunată a spațiului care menține senzația de intimitate.

– Nu știam că te uiți la case, spuse Malory.

– Doar mă uit. Este primul loc pe care l-am văzut și care m-a prins. Știi?

– Da, știu. Dacă este prea mare și îți place cu adevărat, poate că găsești pe cineva care să ia o parte pentru o altă afacere.

După ce îndepărtă masca, Zoe începu să întindă crema.

– M-am gândit la asta. De fapt, am avut o idee nebună. Nu îmi zice că sunt nebună înainte să termin. Fiecare dintre noi spune că vrea să aibă locul propriu.

– Oh, dar...

– Nu până când nu termin. Zoe o întrerupse pe Malory în timp ce întindea crema de ochi. Parterul are două ferestre minunate cu arcade. Perfecte pentru vitrine. Este un hol central și de fiecare parte sunt camerele acelea drăguțe. Dacă cineva ar fi interesat să deschidă o galerie elegantă de artă și meșteșuguri locale, nu ar putea găsi un loc mai bun. În același timp, în cealaltă parte a holului sunt câteva saloane foarte frumoase care ar putea fi folosite ca niște librării minunate, cu o sală pentru un mic bistro sau o ceainărie.

– Nu aud nimic despre un salon în toate astea, sublinie Dana, dar ascult.

– La etaj. Când vine cineva să își facă părul sau unghiile, sau să se bucure de oricare dintre minunatele

noastre tratamente și servicii, va trebui să treacă pe lângă galerie și librărie, venind și plecând. Este un moment perfect să iei cadoul acela drăguț pentru mătușa Mary sau să iei o carte să citești cât ești pieptănată. Poate chiar să bei un pahar cu vin sau o cană cu ceai înainte să pleci spre casă. Sunt aici, în același loc fabulos.

– Chiar te-ai gândit, șopti Malory.

– Sigur că da. Am chiar și un nume. „Îngăduință“. Oamenii trebuie să fie îngăduitori cu ei înșiși din când în când. Am putea face pachete și promoții. Știu că este o idee mare, mai ales că nu ne cunoaștem de multă vreme. Dar cred că ar putea funcționa. Cred că ar putea fi minunat. Vedeți locul, înainte să spuneți „nu“.

– Aș vrea să îl văd, spuse Dana. Mă simt mizerabil la muncă. Și care este rostul, dacă te simți mizerabil?

Malory aproape că vedea energia și entuziasmul ideii umflându-se în valuri în Zoe. Existau o duzină de comentarii raționale pe care le putea susține pentru a sublinia de ce nu era o idee mare, ci una cu probleme.

Nu avea inima să facă asta, dar se simți obligată să dea înapoi cu grijă.

– Nu vreau să distrug lucrurile, dar sunt destul de sigură că mi se va cere să mă întorc la Galerie. De fapt, fostul meu șef a sunat în după-amiaza asta și m-a întrebat dacă pot să trec mâine să vorbim.

– Oh! Bine. Este minunat. Zoe se duse în spatele scaunului lui Malory și începu să își treacă degetele prin părul ei să îi simtă greutatea și liniile. Știu că îți place să lucrezi acolo.

– Este ca acasă. Malory își ridică o mână, acoperind-o pe a lui Zoe. Îmi pare rău. Părea o idee bună. Și distractivă, dar...

– Nu îți face griji.

– Hei! Dana flutură o mână. Îți amintești de mine? Eu încă sunt interesată. Pot să mă duc mâine să văd locul. Poate reușim să îl facem să funcționeze noi două.

– Minunat! Mal, hai să îți udăm părul.

Se simțea prea vinovată ca să o mai contrazică și, cu părul umed, rămase stoic în timp ce Zoe folosea foarfeca.

– Mai bine vă spun amândurora de ce m-am dus în dimineața asta la redacție să îl văd pe Flynn, cu care nu mai vorbesc.

Zoe continuă să taie, în timp ce ea le povestea despre tabloul din Galerie și părerea ei că era făcut de același artist.

– Nu veți ghici cine l-a cumpărat, continuă ea. Jordan Hawke.

– Jordan Hawke? Dana nu făcu altceva decât să scârțâie. La naiba, acum vreau ciocolată. Trebuie să ai pe aici.

– Rezerva de urgență, în sertarul frigiderului. Care este problema?

– Am fost pe jumătate cuplați acum un milion de ani. La dracu', la dracu', la dracu', repeta Dana în timp ce smulgea sertarul și scotea două ciocolate Godiva. Godiva este ciocolata ta de urgență?

– De ce să nu ai parte de ce este mai bun când te simți cel mai rău?

– Corect.

– Ai fost cu Jordan Hawke? dori Zoe să știe. Romantic?

– A fost cu ani în urmă, pe când eu eram tânără și proastă. Dana desfăcu ciocolata și luă o mușcătură mare.

Am terminat-o urât, el a plecat. Sfârșitul poveștii! Ticălosul, idiotul, nesimțitul! Mai luă o mușcătură. Bine, am terminat!

– Îmi pare rău, Dana. Dacă aș fi știut... Ei bine, nu știi ce aș fi făcut. Trebuie să văd tabloul.

– Nu contează. L-am uitat. L-am uitat cu siguranță. Dar ridică din nou ciocolata și mai mușcă o dată.

– Trebuie să spun ceva și, după ce o fac, s-ar putea să mai ai nevoie de o ciocolată. Nu pot să accept coincidențele acestea. Nu le pot raționaliza deloc. Noi trei și Flynn, fratele tău. Acum Flynn are doi prieteni buni. Iar unul dintre acești prieteni este un fost iubit al tău. Asta face ca cercul să fie foarte strâns.

Dana se uită la ea.

– Lasă-mă să spun că urăsc sincer partea asta. Mai ai o altă sticlă cu vin?

– Da. Raftul de deasupra frigiderului.

– Fie voi merge acasă pe jos, fie îl voi chema pe Flynn să mă ia. Dar plănuiesc să fiu pulbere când voi pleca.

– Te duc eu acasă, se oferi Zoe. Fă-te pulbere – atâta timp cât ești gata să pleci până la zece.

– PĂRUL tău arată fabulos. Legănându-se puțin pentru că încercase să îi țină Danei companie cu vinul, Malory își vântură degetele prin noul păr al Danei.

Blondul delicat șuvițat accentua pielea întunecată a Danei și ochii ei negri. Și, ca rezultat a orice altceva ar fi făcut degetele magice ale lui Zoe, părul ei lung, drept părea mai neted, mai lucios.

– Va trebui să te cred pe cuvânt. Sunt destul de oarbă.

– Și al meu arată fabulos. Zoe, ești un geniu.

– Da, sunt. Roșie din cauza succesului, Zoe le făcu semn amândurora. Să folosești în următoarele două zile mostra aia de cremă de noapte pe care ți-am dat-o, îi spuse ea lui Malory. Să îmi spui ce crezi. Haide, Dana, să vedem dacă pot să te arunc în mașină.

– Înțeles. Chiar îmi place de voi, fetelor. Cu un zâmbet beat și sentimental, Dana își aruncă brațele în jurul fiecăreia. Nu mă pot gândi la altcineva cu care să vreau să mă aflu în nenorocirea asta. Și, când se va termina, ar trebui să avem seri din astea cu păr vopsit și băut o dată pe lună. Ca un club de carte.

– Bună idee! Noapte bună, Mal.

– Vrei să te ajut cu ea?

– Nu. Zoe își puse un braț de sprijin în jurul taliei Danei. Am prins-o. Sunt mai solidă decât par. Te sun mâine.

– Și eu! Ți-am spus că Jordan Hawke este un ticălos?

– Numai de vreo cinci sute de ori. Zoe o îndrumă pe Dana spre mașină. Și poți să îmi spui din nou în drum spre casă.

Malory închise ușa, o încuie cu grijă, apoi își croi drumul spre dormitor. Neputând să reziste, rămase în fața oglinzii și experimentă noua tunsoare, scuturând părul, aplecând capul în unghiuri diferite.

Nu putea spune nu, cu exactitate, ce făcuse Zoe, dar, indiferent ce era, era corect. Se gândi că poate ar fi trebuit să își țină gura, în loc să dea directive coafezei la fiecare mișcare a foarfecii.

Poate că ar trebui să se simtă vinovată și să bea vin ori de câte ori se ducea la salon.

Ar putea încerca această combinație și în alte zone din viața ei. La dentist, când comanda în restaurante, cu bărbații. Nu, nu, nu cu bărbații. Se strâmbă la ea, în oglindă. Dacă nu-i conduci pe bărbați, te conduc ei pe tine.

În plus, nu voia să se gândească la bărbați. Nu avea nevoie de bărbați. În acest moment, nici măcar nu îi plăceau bărbații.

Măine-dimineață, va petrece o oră lucrând la acel puzzle cu cheia. Apoi se va îmbrăca, foarte grijuliu, foarte profesionist. Se hotărî, va fi costum. Cel porumbel, gri cu alb. Nu, nu, cel roșu. Da, costumul roșu. Puternic și profesionist.

Alergă spre dulap, verifică garderoba care era așezată foarte precis după funcționalitate și culoare. Având costumul roșu în mână, dansă în timp ce se apropia de oglindă, ținându-l în fața ei.

– James, începu ea, încercând o expresie înțelegătoare și totuși distantă. Îmi pare rău să aud că Galeria se duce pe apa sâmbetei fără mine. Să mă întorc? Păi, nu știu dacă este posibil. Am mai multe oferte. Oh, te rog, te rog, nu te târî. Este jenant!

Își umflă părul.

– Da, știi că Pamela este un diavol. Cu toții știm asta. Păi, presupun că, dacă lucrurile au fost *atât* de rele, va trebui să te ajut. Acum, nu plânge. Totul va fi în regulă. Totul va fi perfect din nou. Așa cum ar trebui.

Chicoti și, mulțumită că lucrurile vor fi din nou în ordine cu lumea ei, se întoarse să se pregătească de culcare.

Se dezbracă și își ținu singură morală să își pună hainele la locul lor, în loc să le arunce prin cameră. Când

auzi bătaia în ușa de la intrare, purta numai o cămașă de noapte de mătase albă. Presupunând că era una dintre prietenele ei care uitase ceva, răsuci cheia și deschise ușa.

Și clipi spre fața încruntată a lui Flynn.

– Vreau să vorbesc cu tine.

– Poate că eu nu vreau să vorbesc cu tine, îi răspunse ea, încercând să rostească fiecare cuvânt, în loc să le spună împreună.

– Trebuie să rezolvăm asta, dacă vrem să... Se uită mai bine la ea, la buclele minunate de păr, la fața strălucitoare, la curbele zvelte de sub mătasea albă, care curgea. Și la privirea vagă, lucioasă din ochii ei.

– Ce? Ești beată?

– Sunt numai pe jumătate beată, lucru care este cu totul treaba mea și dreptul meu. Sora ta este complet beată, dar nu trebuie să îți faci griji, pentru că Zoe, care nu este deloc beată, o duce acasă.

– Dana are nevoie de nenumărate beri sau de o sticlă întreagă ca să se îmbete.

– Asta pare să fie corect, și în cazul nostru a fost vin. Și acum, că am stabilit asta, îți amintesc că eu sunt pe jumătate beată. Intră și profită de mine.

El lăsă afară ceea ce ar fi putut fi un hohot de râs și hotărî că cel mai bun loc în care să își pună mâinile – mda, nu cel mai bun, dar cel mai inteligent – erau buzunarele.

– Asta este o invitație încântătoare, dar...

Ea rezolvă problema strângându-l ferm de cămașă și împingându-l cu putere.

– Intră, repetă ea, apoi își fixă gura pe a lui.

11

FLYNN se trezi împins în ușă, lovindu-l peste picioare în timp ce se închidea în urma lui. Mare parte din sângele lui i se scursese din cap când ea trecuse la gâtul lui cu buzele și dinții.

– Hm, așteaptă, Malory.

– Nu vreau să aștept. Mâinile îi erau la fel de ocupate ca gura. Chiar crezuse că nu îi plac bărbații? Cu siguranță îl plăcea pe acesta. Atât de mult, încât își dorea să îl înfulece în înghițituri rezezi și lacome.

– De ce îți spun oamenii să aștepti? Vreau să te... Își înfipse dinții în lobul urechii lui, apoi îi șopti o comandă inspirată.

– Oh, Doamne!

Nu era sigur dacă este o rugăciune de mulțumire sau un strigăt de ajutor. Dar era sigur că voința lui avea niște limite bine stabilite de care se apropia cu rezezi.

– Bine, bine, hai să ne calmăm o clipă. Malory. Ea își trecu corpul peste al lui, iar când degetele ei nerăbdătoare dansară în jos, mai jos, simți că ochii îi ies ușor din orbite. Acum stai.

– Asta fac. Își dădu capul pe spate să îi trimită un zâmbet răutăcios.

– Ha-ha! Da, asta faci. Își strânse mâinile peste încheieturile ei și fără niciun pic de regret îi ridică mâinile pe umerii lui.

Rămăsese fără respirație și era dur ca piatra.

– Putem alege. Mâine-dimineață mă poți urî sau o pot face eu. Ochii ei scăpărară spre el, iar buzele ei se curbară într-un zâmbet felin care îl făcu să își simtă gâtul uscat. Doamne, ești drăguță când ești pe jumătate luată. Acum ar trebui să te duci să te așezi.

– Bine. Se apăsă din nou de el, dând șoldurilor o mișcare sugestivă. Haide!

Noduri alunecoase de dorință se înnodau și fluturau în abdomenul lui.

– Eu o să mă îndepărtez puțin de frumoasa femeie băută.

– Hm! Se ridică pe vârfuri să își frece din nou buzele de ale lui, simțind saltul disperat al inimii lui. Nu o să ajungi până la ușă. Știu ce fac și știu ce vreau. Asta te sperie?

– Destul de mult. Iubito, m-am întors să vorbesc cu tine despre ceva ce în prezent îmi este imposibil să îmi amintesc. Ce-ar fi să fac niște cafea pentru amândoi și să...

– Cred că eu trebuie să le fac pe toate. Cu o mișcare fluidă, își scoase cămașa de noapte peste cap și o aruncă alături.

– Oh, Iisuse!

Corpul ei era un amestec de roz și alb-delicios – cu un nor elegant de păr revărsându-se pentru a-i tachina sânii. Ochii ei, albastru-închis și dintr-odată plini de cunoaștere, erau fixați în ai lui, în timp ce se apropia din nou de el.

Brațele ei se așezară în jurul gâtului lui, iar gura era o tentație fierbinte, mătăsoasă pe a lui.

– Nu-ți fie teamă, șopti ea. O să am mare grijă de tine.

– Pun pariu. Nu știa cum, dar mâinile lui se amestecaseră în masa sexy a părului ei. Corpul lui era un labirint de dureri și nervi, iar rațiunea nu își găsea calea de scăpare din el. Malory, nu sunt un erou.

– Cine vrea unul? Râzând, ea îi roase bărbia. Hai să fim răi, Flynn! Hai să fim răi cu adevărat!

– Dacă iei lucrurile așa. O răsuci, schimbându-i poziția în așa fel încât să fie prinsă între ușa și corpul lui. Mă rog la Dumnezeu să îți amintești a cui a fost ideea asta și că am încercat să...

– Taci și ia-mă!

Dacă se va duce în iad, ar face bine să facă în așa fel încât călătoria să merite. Cu mâinile pe șoldurile ei, o ridică pe vârfurile picioarelor și prinse lumina triumfătoare de pe fața ei cu o clipă înainte ca gura lui să o strivească pe a ei.

Era ca și cum ar fi ținut o lumină aprinsă, numai scânteii și licărire, o femeie periculoasă care își cunoaște puterea. Pielea ei era deja roșie și fierbinte și, în timp ce el își trecu mâna peste ea, sunetele moi pe care le scotea din gât nu erau scâncete, ci invitații. Deja disperat, își îngropă fața în părul ei, apăsându-și mâna între coapsele ei.

Ea erupse. Cu un plâns gutural, câteva dungi de unghii lăsate pe spate, o ridicare fulgerătoare a șoldurilor. Apoi ea îi scotea cămașa peste cap, trecându-și dinții peste umărul lui când mâinile ei rapide îi smulseră jeansul.

– În pat! Deși avea o viziune sălbatică, erotică să o ia lângă ușă, plăcerea se va termina mult prea repede în felul acela. În schimb, o luă în brațe, smulgându-și pantofii pe care îi aruncă într-un colț.

Ei nu îi păsa unde. Nu voia decât să simtă în continuare zvâcnetul acestei forțe, aceste dureri minunate, pulsante să continue să îi domine corpul. Se răsucea într-o lume nebună de senzații extraordinare și fiecare atingere, fiecare gest adăuga ceva în plus.

Voia să îi simtă mușchii vibrând, să simtă căldura ieșindu-i prin pori. Și să știe, în adâncul ei, că ea îi provocase toate astea.

Căzură pe pat, fără să respire, înnebuniți, și se rostogoliră într-un amestec erotic de membre pe cuvertura în culori pastelate.

Ea râse când el își strânse mâinile peste ale ei și îi ridică brațele deasupra capului.

– Trebuie să te încetinesc puțin, reuși el să spună.

Ea se arcui spre el.

– De ce?

– Pentru că vreau să fac lucruri cu tine și pentru asta am nevoie de timp.

Ea își trecu limba peste buza de sus.

– De unde vrei să începi?

Abdomenul lui se strânse pe marginea durerii. Își coborî capul și începu cu gura ei. Umflată și moale, fierbinte și umedă. Se drogă cu ea până când amândoi tremurau. Își trecu limba peste scobitura gâtului ei, unde bubuia pulsul. Apoi mai jos, încet, până când îi simți sânii delicați, parfumați. Și, când îi prinse între dinți sfârcul și trase de el, ea începu să geamă.

Se lăsă în seama plăcerii, pura binefacere a faptului că este savurată și exploatată. Corpul ei era deschis pentru el, pentru gura lui lacomă, pentru mâinile cercetătoare. Când o ridică, zbură eliberată, urcată pe valul fierbinte de aer, prăbușindu-se apoi pentru a-l strânge din nou aproape.

Îl vedea în lumina care se strecura din hol și inima ei tresărea din cauza intensității de pe fața lui, în timp ce o privea. Dragostea și încântarea o străbăteau. Aici era răspunsul, răspunsul pentru cel puțin una dintre întrebări.

El era pentru ea și se înalță, înfășurându-se în jurul lui cu o veselie amețită.

Gurile li se întâlniră din nou într-un sărut profund, cutremurător, care îi făcu inima să îi pulseze în piept.

Mirosea a ceva secret, a seducție. Suspinele acelea repezi, atrăgătoare care veneau de la ea îl străbăteau ca niște cuțite mici, de argint. Voia să se afunde înăuntru ei până la sfârșitul lumii. Și când mâinile ei trecură peste el, când sunetele acelea delicate de aprobare îi răsunară în gât, în timp ce îl explora, se întrebă dacă nu cumva deja o făcuse.

Își trecu unghiile peste abdomenul lui și îl făcu să tremure ca un armăsar.

– Te vreau. Te vreau înăuntru meu. Spune-mi că și tu mă vrei.

– Da. Te vreau. Își coborî încă o dată gura peste a ei. Malory! Din prima clipă.

Buzele lui se curbară sub ale ei.

– Știu. Își arcui coapsele. Acum!

El își adună forțele, apoi o așchie de judecată sănătoasă tăie prin valul de nebunie.

– Oh, Iisuse! Prezervativ! Portofel! Pantaloni! Unde îmi sunt pantalonii?

– Hm! Este în regulă. Se rostogoli peste el, ciugulindu-i umărul, în timp ce deschise sertarul noptierei. Prezervativ. Sertar. Noptieră.

– Am menționat faptul că iubesc femeile practice, pregătite?

– Nu vrei să te ajut cu asta?

Ea zăbovi în așa fel încât el își strânse pumnii ca să se împiedice să zboare spre plafon.

Femeia avea mâini vicioase, își spuse el înăbușindu-și un geamăt.

Mâini vicioase, minunate.

Ea se ridică deasupra lui, dându-și capul pe spate. Și îi zâmbi.

– Acum! spuse ea.

El se mișcă repede, răsucind-o pe spate, ținându-i corpul cu al lui.

– Acum! repetă el și o pătrunse adânc.

Privi șocul de pe fața ei, îi simți vibrațiile, scuturându-l. Tremurau amândoi acolo, fiecare agățat de câte o margine.

Cu ochii fixați în ai lui, începu să se miște. Să se înalțe, să coboare, atât de delicat, atât de fluid, ca și cum ar fi alergat prin mătase. Numele ei răsuna în capul lui, ca un cântec sau ca o rugăciune. Se agăță de ecoul lui, se agăță de rămășițele uzate ale controlului, în timp ce ea se sfărâma în jurul lui.

Ea se prăbuși. Oh, Doamne, ce senzație minunată! Pierderea sinelui, apoi reconstituirea lui. Avea mîntea încețoșată. Cu un ultim suspin lichefiat, călări ultima creastă.

Strângându-l aproape, îl luă cu ea.

NU voia să gândească. Să gândească în aceste circumstanțe se putea dovedi lipsit de productivitate. Era mai bine pentru toți cei implicați să își păstreze mintea goală și să se bucure de senzația superioară de a avea o femeie moale, sexy sub el.

Dacă nu se gândea, ar putea să o țină aici suficient de mult încât să facă din nou dragoste cu ea. Apoi va mai fi o altă perioadă fără gânduri.

Cine știe cât timp mai putea repeta? Poate la infinit.

Apoi, când ea se mișcă sub el, întinzându-se alene, păru o posibilitate foarte bună.

– Vreau niște apă. Își trecu o mână peste spatele lui. Ție îți este sete?

– Nu, dacă asta înseamnă că trebuie să mă mișc în următorii zece ani.

Îl lovi ușor pe fund.

– *Mi-e* sete. Așa că trebuie să te miști.

– Bine. Dar îi mai frecă puțin părul cu nasul. Îți aduc eu.

– Este în regulă. Îl împinse ușor și se strecură de sub el. Mă duc eu.

În drumul ei, se opri la dulap, și el văzu ceva subțire și mătăsos care se agită în jurul corpului ei minunat, înainte să iasă pe ușă.

– Poate că visez. Poate că este doar o fantezie de satisfacere a nevoii și deja sunt în patul meu, și Moe sforăie pe podea.

Sau poate nu.

Se ridică în capul oaselor, trecându-și mâinile peste

față. Și, din nefericire, începu să gândească. Venise aici pentru că era agitat, furios și în general confuz din cauza scenei pe care o avuseseră în dimineața aceea în biroul lui.

Și acum era în patul ei, gol și tocmai făcuseră incredibil sex. Când ea era beată. Mda, poate că nu beată, ci neputincioasă.

Ar fi trebuit să plece. Ar fi trebuit să găsească tăria morală să fugă de lângă o femeie goală, dornică, atunci când inhibițiile femeii goale, dornice erau dizolvate de alcool.

Dar ce era el, sfânt?

Când se întoarse, purtând nimic altceva decât halatul scurt, roșu, se strâmbă spre ea.

– Sunt ființă omenească. Sunt bărbat.

– Da, cred că am stabilit acest lucru fără nicio umbră de îndoială. Se așeză pe marginea patului, oferindu-i paharul pe care îl adusese.

– Erai goală. Luă paharul și înghiți apa. Erai peste mine.

Ea își înalță capul.

– Și care ar fi scopul acestei întrebări?

– Dacă regreti...

– De ce aș face-o? Luă paharul înapoi, înghițind singura gură pe care o mai lăsase. Te-am adus acolo unde am vrut. Am băut, Flynn, dar știam ce fac.

– Atunci este bine. Bine. Numai că, după ce mi-ai spus în dimineața asta...

– Că sunt îndrăgostită de tine? Își puse ochelarii pe suportul de pe noptieră. Sunt îndrăgostită de tine.

Emoția îl străbătu, mult prea fierbinte și repede ca să

o descifreze. Dar coborî asupra lui ca teamă pură, transpirată.

– Malory. Pentru că ea continua să îl privească cu o răbdare tăcută, teama începu să îi gâdile gâtul. Ascultă, nu vreau să te rănesc.

– Atunci nu o face. Îi strânse ușor mâna cu un gest liniștitor. De fapt, tu ai mai multe motive să fii îngrijorat decât mine.

– Am?

– Da, ai. Te iubesc, ceea ce, normal, înseamnă că vreau ca și tu să mă iubești. Nu primesc întotdeauna ceea ce îmi doresc, dar de obicei găsesc o cale să obțin. De fapt, aproape întotdeauna. Așa că, după gândirea mea, vei sfârși îndrăgostit de mine. Pentru că această idee te sperie, tu ai mai multe motive de îngrijorare decât mine.

Își trecu o mână peste pieptul lui.

– Ești în formă destul de bună pentru cineva care lucrează la birou.

El îi prinse mâna înainte să înceapă să coboare.

– Hai să rămânem concentrați. Toată chestia asta cu dragostea nu este în planurile mele.

– Ai avut o experiență proastă. Se aplecă să îl sărute ușor. Astfel de lucruri de obicei lasă urme. Din fericire pentru tine, pot fi răbdătoare. Și blândă, adăugă ea, în timp ce se răsucea, apoi îl încăleca. Și foarte, foarte hotărâtă.

– Măi să fie, Malory...

– Ce-ar fi să stai întins și să te bucuri de avantajele faptului că ești curtat?

Excitat, tulburat, recunoscător, o lăsă să îl înghiontească.

– Este destul de greu să contrazici așa ceva.

– Și mai este și o pierdere de timp. Își desfăcu halatul, lăsându-l să îi alunece de pe umeri. Își trecu mâinile peste pieptul lui, apoi îi prinse fața cu ele înainte de a-l săruta necugetat. O să mă căsătoresc cu tine, șopti ea. Și râse când corpul lui înțepeni, șocat. Nu îți face griji. Te vei obișnui cu ideea.

Râzând în continuare, îi alungă cu gura protestul inteligibil.

SE simțea atât de *bine*. Nu numai din cauza sexului, își spuse Malory în timp ce cânta sub duș. Deși cu greu putea fi lăsat la o parte din ecuație. Întotdeauna se simțea bine, încrezătoare, directă când avea un scop clar, bine definit.

Căutarea cheii era pe atât de confuză, pe cât era de energizantă. Dar să îl convingă pe Flynn că ei doi își aparțineau unul altuia era limpede. Un țel de care putea ține cu dinții.

Nu avea nicio idee de ce se îndrăgostise de el, și acest lucru îi spunea că este adevărat.

Cu siguranță nu se potrivea imaginii bărbatului visurilor ei. Nu gătea cine speciale și nu vorbea fluent franceza (sau italiana), nu adora să își petreacă timpul prin muzee. Nu purta costume bine croite și nici nu citea poezie.

Cel puțin nu credea că citește poezie.

Întotdeauna plănuise să se îndrăgostească de un bărbat care să aibă o parte din aceste calități. Și, desigur, în planul ei bărbatul corect ar curta-o, ar ferma-o, seduce-o, apoi i-ar fi jurat dragoste nemuritoare într-un moment perfect, romantic.

Înainte de Flynn, analizase și disecase fiecare relație, găsisese toate defectele, până când reușise să facă numai găuri în pânza ei.

Și, în sfârșit, aceste lucruri nu mai contau, pentru că niciunul dintre ele nu fusese corect.

Nu avea nicio dorință să se îngrijoreze din cauza defectelor dintre ea și Flynn. Știa numai că inima ei se rupsesse când se aștepta mai puțin. Și îi plăcea.

Trebuia să recunoască faptul că îi plăcea și ideea că el era speriat. Era uimitor și era o provocare ca de data asta să fie ea următorul. Să fie agresorul și să mențină un bărbat la limita echilibrului, cu sinceritate.

Când reușise în sfârșit să se dea jos din pat, pe la trei dimineața, îi simțise teama și confuzia, la fel cum îi simțise și dorința de a mai rămâne.

Lasă-l să mai fiarbă puțin, își spuse ea.

Se distră să sune singură la florăria locală și să comande o duzină de trandafiri roșii să fie livrați la biroul lui. Aproape că ieși dansând din apartament ca să se ducă la întâlnirea cu James.

– Măi, chiar suntem strălucitoare și foarte șic în dimineața asta, comentă Tod când intră în Galerie.

– Nu-i așa că suntem? Îi prinse fața în mâini și îi dădu un pupic zgomotos. A venit?

– La etaj. Te așteaptă. Plăcintică, arăți fabulos! Suficient de bine ca să fii mâncată.

– Mă simt destul de bine pentru asta. Își atinse obrații, apoi pluti spre scări. Bătu la ușa biroului și păși înăuntru. Bună, James!

– Malory! Se ridică de la birou, cu ambele mâini întinse. Îți mulțumesc mult că ai venit!

– Sigur. Luă loc pe scaunul arătat de el. Cum merg lucrurile?

Se așează cu o expresie chinuită pe față.

– Sunt sigur că ai auzit deja despre problema Pamelei cu doamna K. O neînțelegere teribilă, care mă tem că va costa Galeria unul dintre cei mai valoroși clienți.

Malory se străduie să pară îngrijorată, în timp ce îi venea să sară de bucurie.

– Da, îmi pare rău că lucrurile au... Nu spune că s-au dus pe apa sâmbetei, își ordonă singură, și continuă fără să clipească. Au fost puțin mai dificile în timpul tranziției.

– Da. Dificile. Pamela este foarte entuziasmată în legătură cu Galeria, dar mă tem că încă mai învață. Acum îmi dau seama că i-am dat prea multă autonomie într-un timp prea scurt.

Pentru a nu-și flutura pumnii în aer, Malory își strânse calm palmele sub genunchi.

– Are o viziune destul de bine definită.

– Da. Da. Își atinse stiloul de aur, se jucă cu cravata. Cred că abilitățile ei sunt mai de grabă concentrate în altă zonă periferică, decât relațiile satisfăcătoare cu clienții. Am sesizat că sunt disensiuni între voi două.

Bravo, își reaminti ea.

– Și eu am o viziune foarte precisă care, din nefericire, a fost în dezacord cu a ei. Așa că, da, au fost disensiuni.

– Bine. Își dresе vocea. Poate că am lăsat-o pe Pamela să mă influențeze în privința aceasta. Sincer, am simțit că poate este timpul ca tu să îți explorezi talentele, să experimentezi. Totuși, văd că nu am luat în calcul afecțiunea și loialitatea ta față de Galerie, sau faptul că te-am împins afară din cuib s-ar putea să te deranjeze.

– Recunosc, așa a fost. Dar își temperă declarația cu dulceața unui zâmbet.

– Am reconsiderat totul în ultimele două săptămâni. Mi-ar plăcea foarte mult să te întorci aici, Malory. Să îți reiei îndatoririle manageriale. Și o creștere de 10 la sută a salariului.

– Este atât de neașteptat. A trebuit să își imagineze că are fundul lipit de scaun ca să nu sară și să danseze dansul victoriei. Sunt flatată. Dar... pot să fiu sinceră?

– Desigur.

– Disensiunile despre care vorbeai vor continua să existe. Trebuie să recunosc că nu am fost prea fericită aici în ultimele luni. Faptul că tu... m-ai împins afară din cuib, spuse ea, a fost dureros și înspăimântător. Dar, când am ajuns afară, am avut posibilitatea de a mă uita înapoi și am realizat că acest cuib devenise... hai să spunem puțin cam înghesuit.

– Înțeleg. Își ridică mâinile, apoi le strânse sub bărbie. Pot să îți promit că Pamela nu se va intersecta cu autoritatea ta sau cu regulile care au funcționat multă vreme aici. Tu vei avea ultimul cuvânt, desigur, cu privire la achiziții și expoziții, cu privire la artiștii propuși și așa mai departe. La fel ca înainte.

Era exact ceea ce dorise. Mai mult, își dădu seama când calculă creșterea de salariu. Se va întoarce să facă ceea ce știa cel mai bine, cu o recompensă financiară considerabilă, și va avea satisfacția personală, chiar dacă lipsită de atracție, de a o pune pe Pamela cu botul pe labe.

Ar fi câștigat fără să tragă nicio salvă.

– Îți mulțumesc, James. Nu pot să îți spun cât de

mult înseamnă pentru mine să știu că mă vrei înapoi, că ai încredere în mine.

– Minunat, minunat! El îi zâmbi. Poți începe imediat, astăzi, dacă este în regulă pentru tine. Va fi ca și cum în ultimele două săptămâni nu s-a întâmplat nimic.

Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Stomacul ei se strânse cu putere. Apoi, dintr-odată, părea ca și cum Malory cea înțeleaptă face un pas alături și ascultă șocată cum Malory cea nesăbuită preia conducerea.

– Dar nu pot să mă întorc. Îți voi fi mereu recunoscătoare pentru tot ce m-ai învățat, toate oportunitățile pe care mi le-ai dat ultima dintre ele fiind faptul că m-ai dat afară pe ușă, așa că am fost nevoită să îmi părăsesc zona de confort. Am de gând să îmi deschid propria afacere.

„Oh, Dumnezeu!“, își zise. „O să-mi deschid propria afacere.“

– Nu va fi ceva atât de mare ca Galeria. Mai mică, mai... Aproape că spuse „accesibilă“, apoi reuși să redreseze. Nepretențioasă, continuă ea. În primul rând, mă voi concentra asupra artiștilor și meșteșugarilor locali.

– Malory, trebuie să fii conștientă de timpul și energia pe care le consumă astfel de lucruri. Mai mult, de riscurile financiare pe care le implică. Nu era nicio îndoială, James intra în panică.

– Știu. Nu cred că sunt la fel de îngrijorată în privința asumării riscurilor, așa cum eram. De fapt, mă simt emoționată la ideea că mi le voi asuma. Dar îți mulțumesc, îți mulțumesc atât de mult pentru tot ce ai făcut pentru mine. Acum chiar trebuie să plec.

Se ridică repede, speriată că se va răzgândi. Aici era plasa ei de siguranță, întinsă, așteptând să o prindă. Și ea sărea dincolo de ea, unde pământul era dur și foarte, foarte îndepărtat.

– Malory, aș vrea să te gândești mai bine la asta.

– Știi ce se întâmplă de fiecare dată când te uiți în jos înainte să sari? Se întinse și îi atinse mâna înainte să se grăbească spre ușă. Abia dacă mai sari.

NU pierdea timpul. Malory căută adresa pe care i-o dăduse Zoe și reuși să facă o vizită dublă, parcând în spatele mașinii Danei.

Locație bună, își spuse, lăsând-o pe Malory cea practică să își ocupe locul. Era ceva trafic de pietoni și loc de parcare pentru oameni care aveau nevoie de ele.

Casa era încântătoare. Ca acasă, se gândi ea. Și ele trei lucrând împreună în mod clar îmbunătățea totul. Să vopsească veranda, să planteze niște viță agățătoare. Probabil că Zoe avea deja o mulțime de astfel de idei.

Aleea trebuia să fie reparată sau înlocuită. Își notă acest detaliu pe hârtia din mapa pe care o adusesese cu ea. Jardiniere pentru ferestre? Da, plantate pe sezon. Și nu ar înveseli intrarea dacă ferestrele simple de la ușă ar fi înlocuite cu vitralii? Ceva făcut special pentru ele. Avea câteva cunoștințe în acest domeniu.

Luând alte notițe, deschise ușa din față.

Holul putea fi o expoziție pentru toate cele trei afaceri. Da, exista o cale de a face acest lucru cu vitrine și o așezare inteligentă, menținând totul prietenos și informal, în timp ce își făceau reclamă bunurilor și serviciilor lor.

Lumina era bună, podelele vor fi o comoară, după ce vor fi recondiționate. Pereții, bine, vopseaua va rezolva asta.

Rătăci în jur, încântată de camere. Păreau să se întâlnească una cu cealaltă, își spuse. Așa cum zisese și Zoe.

Un mod excelent de a amesteca afacerile.

După ce umplu paginile cu notițe, se întoarse repede, tocmai când Dana și Zoe coborau de la etaj.

– Într-un final, aș vrea să refac baia principală cu un duș suedez și cu o stație de aromoterapie, spunea Zoe. Dar, pentru moment... Malory, bună!

– Bună! Malory își coborî mapa. Mă bag.

– Știam eu! Cu o săritură, Zoe zbură în jos pe scări și o înșfăcă. Pur și simplu știam. Ai văzut? Ai trecut prin ele? Nu este minunat? Nu este perfect?

– Da, da și da. Încă nu am fost la etaj, dar aici jos... îmi place, spuse ea.

Dana rămăsese pe scări, cu buzele strânse speculativ.

– De ce te-ai răzgândit?

– Nu știu. Sau cel puțin nu am niciun motiv rezonabil, logic. Când James mi-a oferit înapoi slujba, cu o mărire de salariu, m-am gândit, slavă Domnului, că acum totul va reveni la normal.

Respiră adânc, apoi, strângând mapa la piept, se învârti în cerc.

– Apoi, nu știu, m-am auzit spunându-i că nu mă pot întoarce, îmi deschid propria afacere. Cred că mi-am dat seama că nu mai vreau ca totul să se întoarcă la normal. Vreau să fac asta și vreau să o fac împreună cu voi. Asta este tot ce știu.

– Toate trebuie să fim foarte sigure. Zoe, spune-i ce mi-ai spus și mie. Despre casă.

– Păi, proprietarul vrea să o închirieze, dar caută un cumpărător. Ideea că ar fi o variantă mult mai bună din punct de vedere financiar să o cumpărăm.

– Să o cumpărăm? Gaura peste care sări se mărea. Cât?

Zoe spuse prețul, apoi continuă repede când văzu că Malory se albi.

– Dar este prețul pe care mi l-a dat la prima întrebare. În plus, am făcut ceva socoteli și, dacă este să compari chiria și ratele pentru cumpărare pe termen de treizeci de ani, nu este cu mult mai mult. Și este drept. Este o investiție. Și mai este scutirea de taxe.

– Nu o face să înceapă cu scutirea de taxe, o avertiză Dana. Îți vor ieși creierii pe urechi. Crede-mă pe cuvânt, este documentată.

– Avem nevoie de un avocat să facem un contract de parteneriat, continuă Zoe. Și apoi punem banii la comun. Avem suficienți pentru avans, mai ales dacă mai reducem prețul de pornire. Și tot ne mai rămâne suficient. Vom lua un împrumut pe proprietate și vom acoperi costurile. Putem să o facem.

– Te cred. Cred că din cauza asta mă doare stomacul.

– Cred că ar trebui să batem palma sau ceva în genul acesta. Zoe ridică o mână.

– Așteaptă, înainte să o facem, ar trebui să vă spun ceva. Malory își dresе vocea. M-am culcat cu Flynn noaptea trecută. De trei ori.

– De trei ori? Dana se așeză brusc pe scări. Oh, bravo, Flynn!

– Este în regulă?

– Sunt sora lui, nu mama. Dar își masă tâmplele. Nu erai beată aseară?

– Nu, tu erai. Eu am fost amețită numai. Am să adaug că, fiind conștientă că sunt amețită, el a încercat, destul de mult, să fie un domn și să plece.

– Este așa de drăguț, spuse Zoe.

– Chiar și după ce m-am dezbrăcat și am sărit pe el.

– Asta este... Au!

Râzând, Malory o bătu ușor pe Zoe pe umăr. Dar Dana rămase tăcută.

– Nu m-am dezbrăcat și nu am sărit pe el numai pentru că eram amețită și, ei bine, excitată. Sunt îndrăgostită de el. Nu știu de ce s-a întâmplat asta, așa cum nu știu de ce vreau să dețin casa asta, împreună cu voi două. Pur și simplu așa este, vine de undeva din interiorul meu. Asta este. Îl iubesc și am de gând să mă mărit cu el.

– Malory! Este minunat! Condușă de inima ei romantică, Zoe își aruncă brațele în jurul prietenei sale. Sunt atât de fericită pentru tine!

– Nu îmi da buchetul cu flori de portocal. Trebuie să îl mai conving și pe el că nu poate trăi fără mine. Înaintă. Îl iubesc, Dana!

– Pricep asta.

– Știi că asta poate complica prietenia dintre noi și orice planuri de afaceri am intenționa să avem.

– Și dacă va fi așa?

– Atunci îmi pare rău. Voi renunța la prietenie. Voi renunța la afaceri. Dar am să îl păstrez pe Flynn, indiferent dacă îi place sau nu.

Buzele Danei se crispară în timp ce se ridica în picioare.

– Cred că s-a fript. Ne dăm mâinile și căutăm un avocat sau ce facem?

12

NU știa ce simte. Nu era sigură de ceea ce face. Dar greutatea mici ca acestea nu o opriseră niciodată până acum pe Dana.

Imediat ce putu, îl căută pe Flynn.

Nu reușise să îl prindă la birou, îl urmărise la veterinar, unde i s-a spus că tocmai plecase împreună cu Moe în urmă cu cincisprezece minute. Iritarea care a cuprins-o a făcut-o să își dea seama că este supărată pe el, deși nu avea niciun motiv rezonabil pentru a fi.

Când ajunsese acasă la el, se bucura deja de nervii ei.

Trânti ușa și intră în camera de zi, unde atât fratele ei, cât și câinele erau întinși pe jos, ca morți.

– Trebuie să vorbesc cu tine, Casanova!

– Nu țipa. Flynn rămase pe canapea. Pe podea, alături de el, Moe scâncea. Moe a trebuit să facă injecțiile. Amândoi am fost traumatizați. Pleacă. Întoarce-te mâine.

– Nu, chiar acum, înainte să găsesc ceva ascuțit să îți înfig în fund. Care a fost ideea să i-o tragi lui Malory când știi foarte bine că trebuie să se concentreze asupra țelului nostru?

– Nu știi. Poate că a avut ceva de-a face cu faptul că m-am lovit și am căzut peste corpul ei gol. Și nu i-am

tras-o. Obiectez cu privire la termenul „a i-o trage“, în afară de faptul că nu este treaba ta.

– Este treaba mea, pentru că tocmai a devenit partenerul meu de afaceri. Și, în afară de asta, suntem parteneri într-o treabă de alt soi, și este treaba mea pentru că îmi place mult de ea și pentru că este îndrăgostită de tine. Asta demonstrează numai o imensă lipsă de gust, dar, oricum ar fi, asta este.

Vinovăția i se strecură din nou cu viclenie în stomac.

– Nu este vina mea că ea crede că este îndrăgostită de mine.

– Nu am spus „crede“. Nu este idioată, în ciuda gusturilor ei proaste la bărbați. Își cunoaște mintea și inima. Și dacă nu îi iei în considerare sentimentele înainte să îți desfaci prohabul...

– Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă în pace! Acum se ridică în capul oaselor, lăsându-și capul în mâini. Nu a vrut să mă asculte. Și ea a făcut partea cu desfăcutul.

– Și tu ai fost un spectator inocent.

– Nu are niciun rost să mă învinovățești pentru asta. Am petrecut multă vreme făcând eu asta, nu că ar mai ajuta la ceva. Nu știu ce dracu' să fac!

Ea se așeză pe masă, aplecându-se spre el.

– Ce vrei să faci?

– Nu știu. Mi-a trimis flori.

– Poftim?

– Mi-a trimis doisprezece trandafiri roșii în dimineața asta. Pe bilețel scrie: „gândește-te la mine“. Cum dracu' să *nu* mă gândesc la ea?

– Trandafiri? Ideea o amuza. Unde sunt?

El se foi.

– Hm! I-am pus în dormitor. O prostie. Acest rol întors, pur și simplu nu este corect. Nu este normal. Cred că este aruncat în fața nenumăratelor reguli ale ordinii științifice. Trebuie să pun lucrurile în ordine. Cumva. În ordine! Nu mai rânji la mine!

– Ești prins.

– Nu sunt prins. Și acesta este un alt termen față de care obiectez. Cineva care are diplomă în științele bibliotecii ar trebui să găsească un termen mai potrivit.

– Este perfectă pentru tine! Îl sărută pe obraz. Felicitări! Nu mai sunt supărată pe tine.

– Nu-mi pasă pe cine ești supărată. Și nu se pune problema de cine este perfect pentru mine. Eu nu sunt perfect pentru nimeni. Sunt un nătâng. Îmi place să am viața dezlânată, nestructurată.

– Ești un nătâng, nu-i nicio îndoială. Dar nu ești nechibzuit sau egoist. Acea nechibzuită și egoistă de Lily ți-a băgat asta în cap. Dacă o crezi, ești la fel de prost.

– Așadar, ai vrea ca un prost nătâng să fie cu noua ta tovarășă?

– Poate. Te iubesc, Flynn!

– Doamne, aud des asta în ultima vreme. O bătu cu degetul pe vârful nasului. Dar și eu te iubesc!

– Nu. Spune: te iubesc!

– Haide!

– Toate cele două cuvinte, Flynn. Scuipă-le!

– Te iubesc! Acum pleacă!

– Nu am terminat.

El mârâi și căzu înapoi pe canapea.

– Încercăm să dormim puțin, pentru sănătatea noastră morală.

– Nu te-a iubit niciodată, Flynn. Te plăcea când erași în Valley. Îi plăcea să fie văzută cu tine și îi plăcea să își asume creierul tău. Poate că ești prost, dar ești destul de isteț în aria aia. S-a folosit de tine.

– Și asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine. Știind că am lăsat să fiu abuzat?

– Ar trebui să te faci să nu te mai învinovățești pentru ceea ce s-a întâmplat cu Lily.

– Nu mă învinovățesc. Urăsc femeile! Își arată dinții într-un zâmbet răutăcios. Nu vreau decât să le-o trag. Acum, nu vrei să pleci?

– Ai trandafiri roșii în dormitor!

– Oh, băiete!

– Prins, repetă ea și își înfipse un deget în burta lui. Primi batjocura surorii lui ca un bărbat.

– Hai să te întreb ceva. A plăcut-o cineva pe Lily?

– Nu.

El respiră ascuțit, uitându-se în tavan.

– Verificam numai.

Bătaia din ușă îl făcu să blesteme, și pe ea să se îndrepte.

– Răspund eu. Începu să cânte. Poate au venit alte flori.

Amuzată, deschise larg ușa. Și a fost rândul ei să blesteme cu mai multă imaginație și răutate decât reușise Flynn.

– Hei, frumoase cuvinte, Lungano!

Jordan Hawke, frumos ca un diavol și, în mintea Danei, de două ori mai rău, îi făcu cu ochiul și se năpusti înapoi în viața ei.

Pentru o clipă scurtă, năvalnică, se gândi să îi pună

pîdică. În schimb, îl apucă de braț, închipuindu-și că îl transformă într-un desen animat.

– Hei! Nu ți-a zis nimeni să intri.

– Acum locuiești aici? Își răsuci corpul într-un fel ușor, rapid. Întotdeauna se pricepuse la mișcări. Avusese zece centimetri deasupra ei. Odată găsea acest lucru excitant, dar acum doar o irita.

Nu se îngrășase, nu era mai urât și nici nu căzuse pradă cheliei obișnuite la bărbați. Și nu era asta al naibii de rău? Nu, era tot slab și minunat și tot părul acela negru, gros rămânea la fel de sexy răsucit în jurul feței bronzate, cu oase pătrate, luminată de ochii albaștri, strălucitori. Gura îi era plină, sculptată și, avea motive să știe, foarte inventivă.

Acum se curba într-un zâmbet leneș, batjocoritor, care o făcu să dorească sânge.

– Arăți bine, Dana! Își trecu o mână peste părul ei și capul fetei se trase înainte să se poată stăpâni.

– Jos mâinile! Și nu, nu locuiesc aici. Ce vrei?

– O întâlnire cu Julia Roberts, o șansă să cânt cu Bruce Springsteen și E Street Band și o bere foarte rece. Dar tu?

– Să citesc detalii despre moartea ta lentă și dureroasă. Ce cauți aici?

– Te deranjez pe tine, din câte pare. Dar asta este numai un avantaj colateral. Flynn este acasă?

Nu așteptă răspunsul, ci se îndepărtă de ea și merse spre camera de zi. Moe se ridică și scoase un lătrat cu jumătate de inimă.

– Asta este, Moe, spuse Dana înveselită. Ia-l!

Evident, fără să își facă griji că va fi atacat de o masă enormă canină, Jordan se ghemui.

– Așadar, el este faimosul Moe.

Uitând trauma veterinară, Moe se târî. Își ridică, urcă ambele labe din față pe umerii lui Jordan și îi dădu un sărut de bun-venit.

Dana nu putu decât să scrâșnească din dinți când râsul lui Jordan se alătură lătratului fericit al lui Moe.

– Ești un băiat mare, nu? Uită-te la fața asta. Se jucă cu blana lui Moe, îl scărpină după urechi, apoi se uită spre Flynn. Cum mai merge?

– Bine. Nu am știut că vii atât de repede.

– Am avut ceva timp. Ai o bere?

– Sigur.

– Îmi displace să întrerup această reuniune emoțională, sinceră. Vocea Danei era rece ca un țurțur de gheață, îndreptat spre ceafa lui Jordan. Dar ce dracu' se întâmplă aici?

– Petrec ceva vreme cu prietenii, în orașul meu natal. Jordan se ridică în picioare. Este în ordine să mă cazez aici?

– Absolut. Flynn se ridică și el de pe canapea. Omule, mă bucur să te văd!

– La fel și eu! Mare casă. Mare câine. Proastă canapea.

Râzând, Flynn își îmbrățișă cel mai vechi prieten.

– Chiar mă bucur să te văd!

Pentru o clipă, numai una, în timp ce îi privea pe cei doi bărbați îmbrățișându-se, inima Danei se înmuie. Indiferent ce altceva putea spune despre Jordan Hawke – și lista era lungă – era și întotdeauna fusese al lui Flynn. Ca un fel de frate – își spuse –, ca prieten.

Apoi ochii aceia albaștri îi întâlneau pe ai ei și îi izbiră din nou cu putere inima.

– Ce spui de berea aia, Lungano? Putem să recuperăm

și tu poți să îmi spui cum ai ajuns să cauți niște chei imaginare.

Îi aruncă fratelui ei o privire acuzatoare, apoi își ridică bărbia.

– Spre deosebire de voi doi, eu chiar am lucruri de făcut.

– Nu vrei să vezi tabloul?

Acest lucru aproape că o opri, dar, dacă ar fi cedat curiozității, și-ar fi stricat ieșirea. Continuă să meargă spre ușă și ieși fără să se uite înapoi.

Da, avea treburi de făcut. Și primul era să cioplească în ceară o păpușă cu chipul lui Jordan și să înfigă ace în zonele sensibile.

– Chiar trebuia să o enervezi? îl întrebă Flynn.

– Faptul că respir o enervează. Recunoscând asta îl făcu să simtă o gaură în curaj. Cum de nu locuiește aici? Casa este destul de mare.

– Nu vrea. Ridicând din umeri, Flynn se duse spre bucătărie. Vrea propriul spațiu, bla-bla-bla. O știi pe Dana. Odată ce și-a pus ceva în minte, nu o poți face să se răzgândească.

– Mie îmi spui?

Pentru că Moe dansa în jur, Flynn scoase un biscuit pentru câini și i-l aruncă înainte de a lua berile.

– Ai adus tabloul?

– Da. Nu știi ce îți va spune.

– Nici eu. Sper să îi spună ceva lui Malory.

– Așadar, când o să o văd pe această Malory? Jordan se sprijini de masă.

– Nu știi. În curând.

– Credeam că există un termen pentru treaba asta, spuse Jordan.

- Da, da. Mai avem vreo două săptămâni.
- Probleme, prietene?
- Nu. Poate. Ne-am cuplat și totul devine foarte serios foarte repede. Nu pot gândi.
- Cum este?
- Deșteaptă, amuzantă, sexy.
- Ai pus sexy pe locul trei. Jordan făcu un semn cu berea. Este serios. Ce altceva?
- Își urmărește scopurile, așa spune. Începu să se plimbe. Are o natură curată. Onestă. Nu prea este loc de jucat-jocuri aici. Cu picioarele pe pământ. Ai putea spune că este cu picioarele pe pământ, din acest motiv faptul că este implicată în chestia asta cu găsierea cheilor face totul posibil. Are ochi albaștri. Ochi mari și albaștri, oftă Flynn.
- Din nou, trăsăturile fizice sunt la sfârșitul listei. Ești lipit de ea.
- Stânjenit, Flynn își ridică berea.
- Sunt diferite grade în a fi lipit.
- Adevărat, dar, dacă te-a făcut să fii atât de îngrijorat, cred că te-a pus în genunchi și că te scufunzi. De ce nu o suni? Poate să vină să se uite la tablou și așa pot să o văd.
- Hai să o lăsăm pe mâine.
- Te sperie. Asta înseamnă că ești scufundat până la mijloc.
- Taci. Cred că ar fi mai inteligent ca Brad să aducă și celălalt tablou și toți trei să ne uităm din nou la ele. Să vedem ce găsim, fără elementul feminin.
- Este în regulă pentru mine. Ai și mâncare pe aici?
- Nu prea. Dar am trecute pe comenzi rapide toate locurile de unde poți comanda. Alege.
- Surprinde-mă. Mă duc să îmi aduc lucrurile.

NU era atât de diferit de când erau tineri, dacă nu ții cont de faptul că încăperea în care erau împrăștiați pe jos aparținea unuia dintre ei, în loc să fie a unui părinte.

Pentru că alegerea fusese lăsată în sarcina lui Flynn, au mâncat mâncare italiană, dar berea fusese transformată într-o sticlă cu Johnnie Walker Blue pe care Brad o adusese cu el.

Tablourile erau așezate unul lângă altul, sprijinite de perete, iar ei trei erau așezați pe podea. Moe stătea pe canapea.

– Nu mă pricep prea bine la artă, încep Flynn.

– Dar știi ce îți place, termină Brad.

– Nu aveam de gând să mă opresc la un clișeu.

– De fapt, este o frază adevărată. Jordan era de acord.

Arta, prin însăși natura ei, este subiectivă. *Supa Campbell* a lui Warhol, *Ceasul maleabil în timpul exploziei* al lui Dali, *Mona Lisa* a lui Leonardo da Vinci. Frumusețea stă în ochii celui care privește.

– Este la fel de imposibil să compari *Nuferi* de Monet cu *Doamna în albastru* a lui Picasso, ca atunci când Dashiell Hammett este comparat cu Steinbeck. Totul stă în stil, scop și percepție.

Flynn își dădu ochii peste cap spre Brad.

– Ce voiam să vă spun înainte ca voi doi să vă prindeți în această secvență intelectuală este că mi se pare că ambele au fost pictate de același om. Sau, dacă sunt persoane diferite, unul dintre ei a stimulat mult stilul celuilalt.

– Oh! Brad scutură lichidul în paharul lui și zâmbi. Bine, atunci. O să fiu de acord cu asta. Și ce ne spune acest lucru?

– Ne va spune multe, dacă vom cere să fie cercetat tabloul lui Jordan. Deja știm că cel de la Warrior's Peak și cel al lui Brad sunt făcute la distanță mai mare de cinci sute de ani. Trebuie să știm unde se încadrează cel al lui Jordan.

– Secolul cincisprezece.

Flynn își întoarse capul, uitându-se la Jordan.

– A fost datat deja?

– La doi ani după ce l-am cumpărat. Trebuia să îmi asigur câteva lucruri. S-a dovedit că merită mult mai mult decât am plătit pentru el. Cam ciudat, dacă stai să te gândești, pentru că Galeria are reputația că este piperată.

– De ce l-ai cumpărat? îl întrebă Brad.

– Nu știu de câte ori m-am întrebat și eu asta. Nici nu știu de ce m-am dus acolo în ziua aceea. Nu era una dintre opririle mele obișnuite. Și atunci l-am văzut și pur și simplu m-a captivat. Acel moment, acel răsflu în fața destinului, între inocență și putere. Va elibera sabia! Știți. Și, în acel moment, lumea se schimbă. Se naște Camelot, soarta lui Arthur este pecetluită. Va uni un popor, va fi trădat de o femeie și un prieten și îl va crește pe omul care îl va ucide. În acest moment, este băiat. În următorul, va fi rege.

– Unii te vor contrazice, spunând că s-a născut rege. Jordan dădu din cap la auzul declarației lui Brad.

– Nu până când a pus mâna pe mânerul sabiei. Ar fi putut să se îndepărteze de ea. Mă întreb, dacă ar fi făcut-o, dacă ar fi știut ce ar fi urmat. Glorie și mărire, sigur, și o bucată de pace, dar apoi decepție, înșelăciune, război. Și o moarte timpurie.

– Mda, este îmbucurător. Flynn începu să mai pună

băutură în pahare. Apoi se opri, uitându-se din nou spre tablouri. Așteaptă puțin. Poate că este ceva în ceea ce spui. În celălalt avem rezultatul de după momentul destinului despre care vorbești. S-ar fi căsătorit regele-zeu cu o muritoare, ar fi conceput cele trei fete dacă și-ar fi cunoscut soarta? Este vorba despre alegere, ce direcție să alegi?

– Și dacă este așa? spuse Brad. Nu ne spune prea multe.

– Ne dă o temă. Și dacă sărim la faptul că aceste tablouri sunt indicii pentru locația cheilor, atunci trebuie să urmărim temele. Poate că prima este într-un loc în care a fost luată o decizie, unul care a schimbat cursul vieților.

– Flynn! Jordan ezită, jucându-se cu băutura. Chiar crezi că aceste chei există?

– Corect. Și, dacă ați fi fost prin preajmă de la începutul poveștii, ați fi ajuns și voi la concluzia aceasta. Nu am cum să explic, Jordan, așa cum nu poate fi explicat de ce băiatul acesta a fost singura persoană din lume care a putut să îl scoată pe Excalibur din piatră.

– Dar tu? îl întrebă Jordan pe Brad.

– Încerc să fiu receptiv. Trebuie să iei în calcul coincidențele sau ceea ce pare a fi coincidențe. Tu și cu mine deținem tablourile alea. Suntem înapoi în Valley, și la fel și ele. Flynn are o legătură, personală, cu una dintre femeile care au fost invitate la Warriors Peak. Jordan și Dana au fost și ei împreună. Iar eu am cumpărat tabloul pentru că am fost captivat de un chip, chipul lui Zoe. M-a pus în fund. Și haide să păstrăm acest mic amănunt pentru noi.

– Ești interesat de Zoe? întrebă Flynn.

– Da, lucru care este grozav, mai ales că se pare că din prima clipă nu m-a plăcut pe mine. Lucru pe care nu îl pricep, adăugă el cu patimă. Femeile nu mă displac din prima.

– Nu, de obicei durează ceva timp, îl aprobă Jordan. Apoi nu te mai plac.

– Dimpotrivă. Operez foarte subtil. De obicei.

– Mda, îmi amintesc cât de subtil ai fost cu Marsha Kent.

– Aveam șaptesprezece ani, îl contrazise Brad. Du-te dracului!

– Mai ai urma piciorului ei pe fund? dori să știe Jordan.

– Dar tu o mai ai pe Dana pe boașe?

Jordan tresări.

– Suntem chit cu asta. Întrebare. În tablou, celelalte două seamănă la fel de mult cum seamănă Dana?

– Oh, da, îi spuse Flynn. Trupuri diferite, dar chipurile sunt la fel.

– Nu există nicio îndoială cu privire la datare, Brad?

– Niciuna.

Jordan rămase tăcut o vreme, îngrijindu-și băutura, studiind fața Danei. Atât de nemișcată, de palidă, de goală.

– Bine, o să mă îndepărtez un pas de logică și să intru în zonă. Noi suntem șase și sunt trei chei. Și, cum spunea, încă două săptămâni să găsim prima cheie? Se întinse din nou după sticlă. O să fie o petrecere!

ÎN afară de puzzle-ul care trebuia rezolvat, își spuse Flynn, era bine să își aibă prietenii înapoi. Era bine să știe, chiar în timp ce se târa în patul lui în primele ore ale

dimineții, că Jordan se târa pe salteaua de rezervă de la parter, păzit de Moe.

Întotdeauna i se păruse că nu prea există lucruri pe care să nu le poată face împreună. Chiar dacă era vorba despre lupta împotriva extraterestrilor imaginari, să învețe cum să desfacă sutienul unei fete cu o singură mână sau să traverseze ținutul cu un Buick la mâna a doua. Întotdeauna reușiseră să o scoată la capăt unul pentru celălalt.

Când murise mama lui Jordan, atât el, cât și Brad fuseseră acolo, veghind în nopțile acelea nesfârșite de la spital.

Când Lily îl părăsise, singura constantă din viața lui Flynn de care fusese sigur au fost prietenii lui.

În vremuri bune și nu așa de bune, gândi el sentimental, au fost acolo unul pentru celălalt. Distanța fizică nu însemnase niciodată nimic.

Dar era mai bine, cu mult mai bine, să îi aibă aici. Și pentru că erau, prima cheie era, practic, deja în lacăt.

Închise ochii și adormi imediat.

CASA era întunecată și foarte friguroasă. Își vedea aburii respirației plutind albi, în timp ce se plimba fără țință pe coridoarele întunecate care se întorceau, se întortocheau. Era furtună, trosnind și plesnind, care scutura aerul și arunca zigzaguri rapide, furioase de lumină în întuneric.

În vis, știa că se plimbă pe holurile de la Warrior's Peak. Deși abia putea vedea, le recunoscuse întoarcerea coridorului, senzația peretelui sub degetele cu care îl pipăia. Deși nu mai mersese niciodată pe acolo.

Vedea ploaia picurând afară, la fereastra etajului doi, vedea cum devine albastră în lumina fulgerelor. Și vedea fantoma propriului chip încețoșat pe sticlă.

Strigă, iar vocea lui răsună. Iar și iar, ca un val care se rostogolește. Nu era nimeni care să răspundă. Cu toate acestea, știa că nu este singur.

Cineva mergea prin holurile acelea cu el. Târându-se chiar în spate. Fără să fie văzut, la distanță. Ceva întunecat, care îl împingea în sus, pe scări.

Teama i se strecura în inimă.

Ușile erau aliniate pe coridor, dar toate erau încuiate. Le încercă pe rând, trăgând, smucind clanța cu degetele înțepenite de frig.

Ceea ce îl urmărea se apropia. Acum îi auzea respirația, oribilă, aspirări oarecum lichide ale aerului care se amestecau cu propriile gâfâieli rapide.

Trebuia să iasă, să scape. Începu să alerge, sărind prin întunericul biciuit de furtună, în timp ce lucrul din spatele lui îl urmărea, cu lovituri rapide pe lemn, ca niște gheare nerăbdătoare.

Țâșni spre parapet, în furtuna ale cărei fulgere cădeau ca sulițele și transformau pietrele în fum. Aerul ardea și îngheța, iar ploaia îl bombardea ca niște țurțuri de gheață.

Nemaiavând unde să fugă, teama strecurându-i-se ca un șarpe rece în abdomen, se întoarse să lupte.

Dar umbra era atât de mare, atât de aproape. Îl acoperi înainte să își poată ridica pumnii. Frigul îl sfâșie, îl făcu să se prăbușească în genunchi.

Simți că îi smulge ceva, o durere sălbatică, de nedescris, oroare greoaie, șocantă. Știa că este sufletul lui.

FLYNN se trezi, scuturat de frig, umed de fărâmele de teroare și cu soarele care i se revărsa pe față.

Luptându-se să își recapete răsuflarea, se ridică. Avusese partea lui de coșmaruri, dar niciodată unul atât de intens. Niciunul în care chiar să simtă durere.

Încă o mai simțea, își spuse el, strângând din dinți din cauza împunsăturilor ascuțite din piept și stomac.

Încercă să își spună că era din cauza combinației de pizza și whisky, atât de târziu. Dar nici lui nu îi venea să creadă.

În timp ce durerea continua, coborî ușor din pat, merse spre baie cu precauție, ca un bătrân, apoi porni dușul fierbinte. Înghețase.

Deschise ușa dulapului cu medicamente din dulap, pentru a căuta aspirină, și își văzu chipul în oglindă.

Paloarea pielii, marginea ascuțită a șocului din ochii lui erau destul de urâte. Dar nu se compara nimic cu restul.

Era ud până la piele. Părul îi era răvășit, pielea înrouată. Ca un om care fusese afară, în furtună, își spuse, și se așeză pe capacul toaletei, în timp ce picioarele i se înmuiau.

Nu fusese doar un coșmar. Fusese în Warrior's Peak. Fusese afară, pe parapet. Și nu fusese singur.

Era mai mult decât o căutare a unor chei magice. Mai mult decât un puzzle de rezolvat cu promisiunea unei cupe de aur la final.

Aici era vorba despre altceva. Ceva puternic. Întu-necat și puternic.

Avea de gând să afle ce dracu' se întâmplă înainte ca unul dintre ei să fie afectat mai puternic.

Intră sub duș și lăsa apa fierbinte să îl lovească până când simți că i-a străpuns fiecare fior din oase. Apoi, mai calm, luă niște aspirine și își puse pantalonii de trening.

Va coborî să facă niște cafea, apoi va putea să gândească. Când va avea capul limpede, îi va trezi pe amândoi prietenii lui și vor face schimb.

Poate că era momentul să se ducă toți trei la Warrior's Peak și să scoată adevărul de la Rowena și Pitte.

Coborâse jumătate de scări când auzi soneria, și Moe alergă lătrând ca apucatul.

– Bine, bine. Taci! Johnnie Walker nu îi dăduse lui Flynn o mahmureală, dar coșmarul o făcuse. Îl prinse pe Moe de zgardă, ținându-l în timp ce deschidea ușa cu cealaltă mână.

Arăta ca o rază de soare. Acesta fu gândul lui când o privi pe Malory. Îmbrăcată într-un costum drăguț albastru care îi sublinia picioarele, îi zâmbea. Apoi înaintă și își înfășură brațele în jurul lui.

– Bună dimineața! spuse ea și, când își lipi buzele de ale lui, îl făcu să uite orice gând din minte.

Degetele lui deveniră moi pe zgarda lui Moe, apoi o părăsiră, pentru a se ridica, adâncindu-se în părul ei. Durerea și spaima cu care se trezise dispărură și ele.

În acel moment, se simțea ca și cum nimic nu îi era imposibil.

Moe încetă să mai încerce să se strecoare între ei și se așeză, începând să latre și să sară pentru a capta atenția.

– Iisuse Hristoase, Hennessy, nu poți să îți faci câinele să... În capul scărilor, Jordan se opri. Sub el erau prietenul lui și femeia, scăldați în lumina soarelui de dimineață. Și înecându-se unul pe celălalt.

Ideea este că, în momentul în care Flynn se retrase și se uită în sus, avea fața unui om care se scufundă pentru a treia oară. Fericit.

– Bună dimineața! Scuze de întrerupere. Tu trebuie să fii Malory.

– Da, eu trebuie să fiu. Creierul ei era puțin turtit din cauza sărutului, dar era destul de sigură că se uita în sus spre un bărbat foarte atrăgător care nu purta nimic altceva în afara unor boxeri scurți, negri. Îmi pare rău. Nu am știut că Flynn are companie... oh! Creierul ei se luminează. Ești Jordan Hawke! Sunt o mare admiratoare.

– Mulțumesc.

– Așteaptă! Flynn ridică o mână în timp ce Jordan cobora. Poate vrei să pui niște pantaloni pe tine.

– Sigur.

– Întoarce-te. Trebuie să îl scot pe Moe. Trăgând-o de mână, Flynn reuși să o disloce din locul în care înghețase, uitându-se la Jordan. Dar ea se întoarse din nou spre intrarea în camera de zi.

Brad era cu fața în jos pe canapea, cu un braț și un picior căzute. Era îmbrăcat ca Jordan, deși boxerii lui erau albi.

Era interesant să observe, se gândi Malory, că urmașul imperiului Vane avea un fund extraordinar.

– Petrecere în pijamale? se aventură ea.

– Bărbații nu fac petreceri în pijamale. Noi doar petrecem timp împreună. Moe! Flynn își strigă câinele, care voia să lingă partea de față a lui Brad care nu era strivită între perne. Brad a reușit întotdeauna să adoarmă oriunde.

– Așa pare. Este plăcut să îți ai prietenii înapoi în oraș.

– Da. O trase înapoi în bucătărie. Moe îi întrecu și rămase, dansând, lângă ușa din spate, ca și cum ar fi așteptat de ore întregi. Ieși în clipa în care Flynn o deschise.

– Ce-ar fi să fac niște cafea? se oferi Malory.

– Da? Ai vrea?

– Ca parte din serviciu. Pentru că ibricul pentru cafea era deja pe masă, puse o cantitate suficientă pentru un vas întreg. Dacă te însori cu mine, o să fac cafea în fiecare dimineață. Desigur, mă aștept ca tu să duci gunoiul în fiecare zi. Îi aruncă un zâmbet peste umăr. Cred în împărțirea sarcinilor domestice.

– Hm!

– Și este acces nelimitat la sex.

– Acesta este un mare plus.

Ea râse în timp ce măsura apa.

– Îmi place să te văd că devii nervos. Nu cred că până acum am mai făcut un bărbat să se simtă nervos. Dar... Așeză ibricul și se întoarse. Nici nu am mai fost îndrăgostită până acum. Nu în felul ăsta.

– Malory...

– Sunt o femeie foarte hotărâtă, Flynn.

– Oh, da, asta se subînțelege clar și tare. Făcu un pas înapoi când ea se apropie de el. Cred că ar trebui să...

– Ce? Își trecu mâinile peste pieptul lui.

– Vezi? Nu îmi amintesc un moment în care să nu te uiți la mine.

– Să înțeleg că este un semn bun. Își atinse ușor buzele de ale lui.

– Începe să devină un obicei, spuse Jordan în timp ce intra. Îmi pare rău.

– Este în regulă. Malory își dădu părul pe spate, în timp ce se întorcea să caute căni de cafea. Tocmai am trecut pe aici pentru a-i cere lui Flynn să se însoare cu mine. Este drăguț să cunosc un alt prieten de-al lui. Stai mult în oraș?

– Depinde. Și ce ți-a răspuns când l-ai cerut?

– Oh, are o problemă cu terminatul propozițiilor când este vorba despre dragoste și căsătorie. Ciudat, nu-i așa, având în vedere că este jurnalist.

– Știi, sunt chiar aici, sublinie Flynn.

– Avem cafea? Brad intră clătînându-se, clipind când o zări pe Malory, apoi împiedicându-se înapoi. Îmi pare rău.

Amuzată, șterse cămile.

– Casa asta este plină de bărbați atrăgători și pe toți i-am văzut fără haine pe ei. Este clar că viața mea s-a schimbat. Cum îți bei cafeaua, Jordan?

– Neagră, este perfect. Își sprijini un șold de masă în timp ce ea turna cafeaua în căni. Flynn a spus că ești deșteaptă, amuzantă și sexy. Avea dreptate.

– Mulțumesc. Trebuie să plec. Am o întâlnire pentru a semna niște hârtii.

– Pentru ce? întrebă Flynn.

– Actele de parteneriat cu Dana și Zoe. Credeam că ți-a spus Dana.

– Ce să îmi spună?

– Cumpărăm casa, intrăm în afaceri.

– Ce casă? Ce afaceri?

– Casa de pe Oak Leaf. Și afacerile noastre. Mai multe, bănuiesc. Galeria mea, librăria Danei și salonul lui Zoe. O să îi spunem „Îngăduință.“

– Frumos, decise Jordan.

– Nu pot să cred că mă arunc în chestia asta. Își apăsă o mână pe stomac. Nu seamănă deloc cu mine. Sunt îngrozită! Ei bine, nu vreau să întârzii. Ieși, prinse în palme fața buimăcită a lui Flynn și îl sărută din nou. Te sun mai târziu. Sperăm că vei scrie un reportaj despre noua noastră inițiativă. Îmi pare bine să te cunosc, Jordan.

– Și mie îmi pare bine. O urmări ieșind din hol. Picioare drăguțe, ochi criminali și destul de luminoasă ca să aprindă o peșteră. Ți-ai tras o adevărată instalație electrică, prietene.

Buzele lui încă mai tremurau din cauza buzelor ei.

– Și acum, că o am, ce să mă fac cu ea?

– Îți vei da tu seama. Merse să ia cafeaua. Sau o va face ea.

– Mda. Flynn își frecă o mână peste locul inimii. Simțea un fior acolo. Poate că apăruse acolo pentru că manevrase instalația electrică. Am nevoie de mai multă cafea, apoi vreau să vorbesc cu tine și cu Brad. Nu o să vă vină să credeți ce vis am avut noaptea trecută.

13

Nu pot să cred că nu ți l-au arătat. Dana scormoni în geantă după cheia de la casa lui Flynn.

– Nici eu. Nici măcar nu m-am gândit, adăugă Malory, în timp ce supărarea o propulsă din mașină până la ușa lui Flynn. Am presupus că Jordan va transporta cu ceva tabloul. În plus, toți trei erau pe jumătate goi. Atenția mea a fost distrasă.

– Nu te învinovăți. Zoe îi dădu o palmă viguroasă pe spate. Și, oricum, îl vei vedea acum.

– Pun la cale ceva, mormăi Dana. Pur și simplu o simt. Când ei trei se întâlnesc, *întotdeauna* pun la cale ceva. Descuie ușa, împingând-o. Așteptă o clipă.

– Nu este nimeni acasă.

– Tocmai se trezeau când am ajuns eu aici, cu două ore în urmă. Malory intră fără scrupule. Și dacă stau să mă gândesc, Flynn arăta ca și cum punea ceva la cale.

– Vor încerca să ne scoată din joc. Pregătită și dornică să se pornească pătimaș împotriva bărbaților, în general, Dana puse cheile înapoi în geantă. Este un comportament tipic pentru specia lor. Oh, știm noi mai bine, nu îți chinui tu mintea, drăguță doamnă.

– Urăsc asta. Luând foc, Zoe răsuflă printre dinți.

Știi cum un mecanic întotdeauna îți zâmbește superior și spune că va explica problema soțului tău?

Dana respiră pe nas.

– Mă doare-n fund!

– Dacă mă întrebi pe mine, acel Bradley Vane este capul răutăților. Zoe își puse mâinile în șolduri. Este genul care va încerca să conducă tot și pe toți. L-am mirosit de la bun început.

– Nu, trebuie să fie Jordan. Dana lovi un pantof din calea ei. Este un instigator.

– Este responsabilitatea lui Flynn, le contrazise Malory. Este casa lui, sunt prietenii lui și... oh, Dumnezeu!

Lumina cădea peste ambele tablouri care erau sprijinite neglijent de perete, exact acolo unde le lăsase Flynn. La vederea lor, inima ei se strânse cu admirație și invidie.

Merse încet spre ele, așa cum ar fi făcut cu un iubit care o amețea, dar o și excita. Gâtul o durea, în timp ce îngenunche pe podea în fața lor.

– Sunt frumoase, spuse Zoe din spatele ei.

– Sunt mai mult de atât. Cu delicatețe, Malory ridică portretul lui Arthur, aplecându-l în lumină. Nu este numai talent. Talentul poate fi tehnic, dobândind un fel de perfecțiune a balanței și proporțiilor.

Se apropiase mult de asta, își spuse, când pictase. Se simțea aproape de perfecțiunea tehnică. Și la kilometri distanță de magia care crea o artă a imaginii.

– Este genial când reușești să treci acest talent dincolo de tehnică, în emoție, continuă ea. Pentru a transmite un mesaj sau pur și simplu pentru frumusețe. Când ai așa

ceva, luminezi lumea. Îi simțiți inima bubuind? întrebă ea în timp ce îl studia pe tânărul Arthur. Mușchii care tremură în timp ce apucă mânerul sabiei? Asta este puterea unui artist. Aș da orice, orice, să pot crea așa.

O străbătu un fior, șarpe geamăn de fierbinte și rece. Pentru o clipă, degetele păreau să o ardă. Și pentru acea clipă, ceva se deschise în interiorul ei și se aprinse și văzu cum se poate face. Cum trebuie făcut. Cum putea lucra pânza pentru a deveni artă.

Cunoașterea o umplu până când o lăsă fără respirație.

Apoi totul dispăru într-o clipă.

– Mal? Malory? Zoe se ghemui, apucând-o de umeri.

Ce s-a întâmplat?

– Ce? Nimic. Pentru o clipă am amețit.

– Ochii tăi erau ciudați. Erau mari și negri.

– Probabil a fost din cauza luminii. Dar se simți ciudat de nelalocul ei în timp ce își scoase lupa din geantă.

Folosind lumina naturală, începu o cercetare lentă, amănunțită a fiecărui tablou.

Aici era umbra, o aluzie a unei forme care se târa adânc, adânc în verdele pădurii. Și două chipuri – un bărbat și o femeie – privindu-l pe băiat, sabia, piatra, de undeva de pe fundal. Pe un lanț de la talia femeii atârnavă trei chei de aur.

– Ce crezi? întrebă Dana.

– Cred că avem două variante de ales. Cântărindu-le, Malory se dădu înapoi, strângându-și umerii. Îi putem convinge pe Brad și Jordan să le trimită unor experți pentru o verificare dacă sunt sau nu făcute de același artist. Și, făcând asta, riscăm ca întreaga afacere să se afle.

– Care este cealaltă variantă? o întrebă Zoe?

– Putem să ne încredem în cuvântul meu. Tot ceea ce știu, tot ce am studiat și am învățat îmi spune că aceeași persoană le-a pictat pe amândouă. Aceeași persoană care a pictat tabloul de la Warrior's Peak.

– Dacă mergem pe varianta aceasta, ce ar trebui să facem? întrebă Dana.

– Ne dăm seama ce ne spun picturile. Și ne întoarcem la Warrior's Peak. Îi întrebăm pe Rowena și Pitte cum se face că cel puțin două dintre aceste tablouri au fost făcute cu mai mult de un secol în urmă.

– Mai este ceva care merge cu asta, spuse Zoe ușor. Acceptăm magia. Credem.

– ÎNTOTDEAUNA am timp să mă ocup de trei bărbați frumoși. Rowena aproape că toarse când îi conduse pe Flynn, Brad și Jordan în salonul dominat de *Fetele de Sticlă*.

Se opri, așteptând până când atenția lor se concentra pe el.

– Bănuiesc că vă interesează tabloul, domnule Vane. Familia dumneavoastră are o colecție destul de extinsă și eclectică, mi s-a spus.

El se uita la tablou, la chipul care ducea sabia scurtă și la câinele mic. Ochii lui Zoe se uitau înapoi la el.

– Da, așa este.

– Și acest interes v-a fost transmis?

– Da. De fapt, cred că dețin un alt portret al acestui artist.

Ea rămase cu un zâmbet secret jucându-i-se pe buze, în timp ce își aranja poalele rochiei albe.

– Așa deci? Ce lume mică!

– Devine din ce în ce mai mică, interveni Jordan. Se pare că eu am un alt tablou care ar putea fi al aceluiași artist.

– Fascinant! Ah! Făcu un gest în timp ce camerista împingea o tavă pe roți. Cafea? Am bănuț că o preferați unui ceai. Bărbații americani nu prea sunt obișnuiți cu ceaiul, nu?

– Nu întrebați despre subiectul tablourilor. Flynn se așeză lângă ea.

– Sunt sigură că îmi veți spune. Frișcă, zahăr?

– Negru. Mi se pare pierdere de timp, când sunt aproape sigur că deja știți. Cine este artistul, Rowena?

Ea turnă cafeaua cu o mână sigură, punând lichid până la un centimetru distanță de marginea cunii, în timp ce privirea rămăsese la nivelul lui Flynn.

– Malory a cerut să vină aici astăzi?

– Nu. De ce?

– Căutarea este a ei, la fel și întrebările. Astfel de probleme au reguli. Dacă ți-a cerut să o reprezinți, asta este cu totul altă problemă. Ți-ai adus și câinele?

– Da, este afară.

Fața ei deveni melancolică.

– Nu mă deranjează dacă vine înăuntru.

– Rochie albă, câine mare și negru. Poate că ar trebui să vă răzgândiți. Rowena, Malory nu a cerut să vină cu noi, dar ea și celelalte știu că le ajutăm să caute lucrurile. Sunt de acord.

– Dar nu le-ați spus că veniți să vorbiți cu mine. Bărbații adesea fac greșeala de a presupune că o femeie dorește să fie ușurată de responsabilități și detalii. Chipul ei era deschis și prietenos, vocea ei susținea un pic de zâmbet. Din ce motiv?

– Nu am venit aici să discutăm dinamica bărbat-femeie, încep Jordan.

– Și ce este cu adevărat acolo? Bărbat cu bărbat, femeie cu femeie, desigur, continuă Rowena întinzându-și elegant brațele. Dar totul se rezumă la oameni, la ce sunt ei unii pentru alții. Ce vor face pentru și cu celălalt. Până și arta este o simplă reprezentare a acestui lucru, într-o formă sau alta. Dacă Malory are griji și întrebări despre tablou sau tablouri, trebuie să întrebe. Nu vei găsi cheia pentru ea, Flynn. Nu este a ta.

– Am visat că am fost în casa aceasta noaptea trecută. Numai că nu a fost vis. A fost mai mult.

El privi cum ochii ei se schimbă, se înnegresc de șoc. Sau altceva, ceva mai mult.

– Un astfel de vis nu este neobișnuit, având în vedere circumstanțele.

– Am fost numai în hol și în două camere ale acestei case. Sau așa a fost până seara trecută. Pot să îți spun câte camere mai sunt la al doilea etaj și că este o casă a scârilor în partea estică, ce duce spre etajul trei care are un stâlp sculptat ca un dragon. Nu l-am văzut bine în întuneric, dar l-am simțit.

– Așteaptă! Te rog!

Se ridică repede și ieși în grabă din cameră.

– Este o treabă ciudată care se întâmplă aici, Flynn. Jordan cercetă prăjiturelele frumos aranjate pe o farfurie de sticlă. Este ceva cunoscut în legătură cu femeia aceasta. Am mai văzut-o undeva.

– Unde? întrebă Brad.

– Nu știu. Îmi voi aminti. Am o memorie bună. Nu uiți o față ca asta. Și de ce să intre în panică pentru că ai

avut un vis? Pentru ea panică este ceea ce a fost, în stilul ei elegant.

– Este speriată. Brad merse mai aproape de tablou. A trecut de la șiretenie la sperietură într-o clipă. Cunoaște răspunsul la tablouri și s-a distrat de minune jucându-se cu noi până când Flynn a pomenit de visul lui cu aventuri.

– Și nici măcar nu am ajuns la partea cea mai bună. Flynn se ridică în picioare ca să cerceteze camera înainte să se întoarcă Rowena. Aici se întâmplă ceva.

– Abia acum ai prins asta, fiule?

Flynn aruncă o privire spre Jordan, în timp ce deschise dulapul lăcuit.

– Nu ceea ce deja am stabilit că înseamnă „a se întâmpla“. Este o femeie care deține controlul, spuse el împungând cu degetul spre ușă. Rece, încrezătoare, sigură pe ea. Femeia care a zbughit-o de aici nu era nimic din toate acestea. Băiete, este ceva băutură pe cinste aici.

– Ai vrea ceva de băut, domnule Hennessy?

Deși se sperie puțin, Flynn se întoarse spre ușă și vorbi liniștit lui Pitte:

– Nu, mulțumesc. Este un pic prea devreme pentru mine. Închise dulapul. Cum merg lucrurile?

Rowena întinse o mână spre brațul lui Pitte înainte ca el să poată răspunde.

– Termină, îi ordonă ea lui Flynn. Termină visul.

– Haideți să vorbim pe față. Înclinându-și capul, Flynn se întoarse să stea pe canapea. Vreți să auziți restul visului, iar noi vrem să știm despre tablouri. Eu vă arăt ce este al meu, voi îmi arătați ce este al vostru.

– Te tocmești cu noi?

Flynn era uimit de jignirea amuțită din vocea lui Pitte.

– Da.

– Nu este permis. Din nou, Rowena își punea o mână pe brațul lui Pitte. Dar, după privirea fierbinte, nerăbdătoare pe care el i-o aruncă, Flynn nu paria că va reuși să îl rețină multă vreme. Nu putem să îți dăm răspunsuri numai pentru că le ceri. Există limite. Există căi. Este important să știm ce s-a întâmplat cu tine.

– Dați-mi ceva în schimb.

Pitte strigă *ceva* și, deși limba era un mister pentru Flynn, recunoștea un blestem când îl auzea. A fost urmat de o străfulgerare luminoasă, o tăiere electrică a aerului. Cu grijă, Flynn se uită în poală și văzu teancurile de bancnote de o sută de dolari care zăceau acolo.

– Ah! Frumoasă încercare!

– Probabil că glumești. Jordan deja sărise înainte și se apleca, adunând un teanc de bancnote. Le flutură, bătându-le de palmă în timp ce se uita la Pitte. În mod clar este vremea pentru ceva răspunsuri.

– Vreți mai mult? Întrebă Pitte, și Rowena se întoarse spre el cu un fel de furie feminină împietrită.

Cuvintele pe care și le aruncară înapoi unul altuia erau neinteligibile. Galeză, își spuse Flynn. Poate velșă. Dar esența era destul de limpede. Nervii lor scuturau încăperea.

– Bine, luați pauză. Cu trei pași hotărâți, Brad înaintă, pășind între ei. Asta nu ne duce nicăieri. Vocea lui era calmă și controlată și îi făcu pe amândoi să mârâie spre el. Cu toate acestea, el rămase acolo unde era și se uită înapoi spre Flynn. Gazda noastră tocmai a scos... cât?

– Par a fi cam vreo cinci mii.

– Cinci bătrâne de nicăieri – și băiete, am câțiva

acționari care ar vrea o vorbă cu tine. Se pare că a crezut că vrei bani în schimbul informațiilor. Vrei?

– Indiferent cât de greu este să refuzi cinci mii de dolari magici, nu. Îl înțepa, Flynn trebuia să recunoască, dar așeză teancurile pe masă. Sunt îngrijorat pentru trei femei care nu au făcut niciun rău nimănui și sunt puțin îngrijorat pentru mine. Vreau să știi ce se întâmplă.

– Spune-ne restul și noi îți vom spune ce putem. Spune-ne de bunăvoie, adăugă Rowen, în timp ce mergea spre Flynn. Aș prefera să nu te oblig să ne spui.

Acum iritat, Flynn se aplecă în față.

– Să mă faci?

Vocea ei era rece ca iarna față de fierbințeala din vocea lui când vorbi.

– Dragul meu, aș putea să te fac să măcăni ca o rață, dar, așa cum îmi imaginez că ar spune bravul și sensibilul tău prieten, un astfel de incident nu ar ajuta la nimic. Crezi că vă vrem răul, vouă sau femeilor voastre? Nu asta vrem. Nu vrem să facem rău nimănui. Asta pot să o spun deschis. Pitte. Se răsuci, înclinându-și capul. Ne-ai insultat oaspeții cu acest spectacol prostesc. Cere-ți scuze.

– Scuze?

– Da. Se așeză din nou, netezindu-și rochia. Aștepta.

Pitte își dezgoli dinții. Bătea cu degetele neliniștite pe șolduri.

– Femeile sunt o boală pentru bărbați.

– Nu-i așa, îl aprobă Jordan.

– Îmi pare rău că v-am jignit. Apoi mișcă pumnul. Banii dispărură. Este mai bine?

– Nu este niciun motiv să răspund la această întrebare. Așa că o să pun eu alta. Cine dracu' sunteți voi, oameni buni? întrebă Flynn.

– Nu suntem aici să răspundem întrebărilor tale. Pitte se îndreaptă spre vasul de argint, își turnă cafea într-o ceașcă Dresden. Chiar și un jurnalist – lucru despre care te-am avertizat că o să fie deranjant, adăugă el spre Rowena – ar trebui să fie conștient de anumite reguli de comportament când este invitat în casa cuiva.

– De ce nu ne spuneți cine sunteți? începu Flynn, apoi se întrerupse când un lătrat încântat răsună în cameră cu câteva secunde înainte de apariția lui Moe. Oh, la dracu’!

– Uite-! Rowena pur și simplu își desfăcu brațele de bun-venit și cuprinse câinele când intră în cameră. Ce drăguț, ce minunat! Este ca o petrecere.

– Îmi pare rău că vă deranjez. Malory cercetă camera, apoi îl ochi direct pe Flynn. Dar este un subiect pe care anumite persoane cred că ar trebui să îl preia persoanele feminine.

– Nu este tocmai adevărat.

– Sincer? Și ce anume ar fi adevărat?

– Pur și simplu urmăream o pistă, asta este tot. Erai ocupată, grăbită cu toată chestia aceea cu parteneriatul, cu casa.

– În ultima vreme m-am cam grăbit cu multe lucruri. Poate că ar trebui să dezbatem faptul că m-am grăbit spre patul tău.

Ghearele gemene ale stânjenelii și supărării îl ciupiră în timp ce se ridica în picioare.

– Sigur, putem face asta. Poate găsim un moment și un loc mai potrivite pentru asta.

– Vrei să vorbești despre mai potrivit când tu și echipa ta de testosteron încercați să îmi răpiți responsabilitățile,

treaba mea? Numai pentru că sunt îndrăgostită de tine, numai pentru că m-am culcat cu tine nu înseamnă că voi sta relaxată și te voi lăsa să îmi conduci viața.

– Cine conduce viața cui? Frustrarea îl făcu să își fluture brațele. Tu ești cea care mi-a cartografiat-o pe a mea. Sunt implicat în asta, Malory, fie că vreau, fie că nu. Și sunt aici ca să aflu ce înseamnă acest lucru. Și, dacă se îndreaptă acolo unde cred eu, ai ieșit. Toate ați ieșit. Aruncă priviri cercetătoare spre Dana și Zoe. Afară.

– Cine te-a făcut pe tine șef? Întrebă Dana. Nu ai putut să îmi spui ce să fac atunci când aveam zece ani. Poți să fii al dracu' de sigur că nu vei reuși nici de data asta.

– Oh, privește-mă! Ai făcut totul să pară un joc. Aruncă acuzația spre Rowena. Chiar un fel de căutare romantică. Dar nu le-ai spus ce ar putea fi la mijloc.

– Despre ce vorbești? Malory îl apucă de umăr.

– Visele. Ignorând-o pe Malory, Flynn continuă să vorbească spre Rowena. Sunt avertismente, nu-i așa?

– Nu ai terminat să ni-l spui. Poate că toată lumea ar trebui să stea jos și o poți lua de la capăt.

– Ai avut un vis? Ca mine? Malory îl apucă din nou. De ce nu mi-ai spus?

– Taci un nenorocit de minut! Cu răbdarea terminată, o împinse spre canapea. Taci! Îi ordonă el. Nu mai vreau să aud nimic de la tine până când termin.

Începu de la capăt, cum rătăcea prin casă, având senzația că este privit, urmărit. Relată experiența de pe parapet, teama și durerea, și sfârși cu trezirea din pat, ud de ploaie.

– El... lucrul... voia sufletul meu, mă lăsa să înțeleg că ar putea fi prețul pentru că am intrat în chestia asta.

– Nu aceasta este calea. Pitte își puse o mână peste cea a Rowenei și îi vorbi ca și cum nimeni altcineva nu ar fi fost în cameră. Nu așa trebuie să meargă. Nu ar trebui să fie răniți. Asta a fost prima promisiune și cea mai sacră.

– Nu avem cum să știm. Dacă nu ne este permis să trecem dincolo de Cortină, nu știm care este situația de acum. Dacă a încălcat jurământul, probabil că el crede că va scăpa de consecințe. Probabil că el crede... că ei sunt aleșii, spuse ea șoptit. Se poate împlini, iar ei pot reuși. A deschis Cortina pentru a-i opri. A trecut dincolo.

– Dacă nu vor reuși...

– Nu se poate să nu reușească. Se răsuca, cu o privire foarte hotărâtă. Vă vom apăra noi.

– O vei face? Malory își încrucișă brațele în poală, strângându-și degetele până când durerea îi goli mintea. La fel cum le-ați protejat pe *Fetele de Sticlă*? Profesoara și luptătorul. Nu știu cum, dar voi sunteți. Se ridică, merse spre portret. Sunteți aici, spuse ea, arătând spre cuplul din fundal. Și aici, în camera aceasta. În locul acesta. Și voi credeți că ceea ce este acolo, în umbra copacilor, este și aici. Nu i-ați arătat fața.

– Are mai mult de una. Rowena vorbi pe un ton care te îngheța.

– Voi l-ați pictat pe acesta și pe celelalte două pe care le avem noi.

– Pictura este una dintre pasiunile mele, confirmă Rowena. Una dintre constantele mele. Pitte. Se întoarse spre el. Știu măcar asta.

– Nu știu niciun nenorocit de lucru, declară Dana.

– Vino aici, în partea cinică a încăperii, o invită Jordan.

– Acum este vorba despre ceea ce știe Malory despre problemă. Rowena ridică o mână. Tot ce am va fi folosit pentru a vă proteja.

– Nu este destul. Flynn dădu din cap. A ieșit. Toate au ieșit din asta. Dacă vă vreți banii înapoi, vom...

– Mă scuzi, pot vorbi și singură în numele meu. Nu se pune problema rambursării, nu? o întrebă pe Rowena. Nu mai este cale de întoarcere, nu poți spune, hm, miza este mai mare decât am crezut, stop joc.

– Înțelegerea a fost făcută.

– Fără totală transparență, interveni Brad. Indiferent ce fel de contract au semnat femeile acestea cu voi, nu va rezista din punct de vedere legal.

– Problema nu este de legalitate, spuse Malory nerăbdătoare. Este de morală. Și, mai mult decât atât, este destinul. Atâta timp cât sunt, atâta timp cât știu, sunt parte din asta. Până când se vor termina cele patru săptămâni. Și, dacă voi găsi prima cheie, va urma una dintre ele. Se uită spre Dana și Zoe. Una dintre ele va risca pentru următorul pătrar al lunii.

– Da.

– Știți unde sunt cheile, explodează Flynn. Pur și simplu dați-le. Terminați asta.

– Crezi că, dacă ar fi posibil, am fi rămas prizonieri aici? Cu un gest care ilustra atât dezgust, cât și amărăciune, Pitte își deschise brațele. An, apoi secol, apoi mileniu, închiși într-o lume care nu este a noastră. Crezi că trăim aici cu voi pentru că asta *am ales*? Că ne punem soarta, soarta celor care ne sunt în grijă, în mâinile voastre pentru că asta dorim? Suntem legați aici, legați de această singură datorie. Și acum la fel sunteți și voi.

– Nu puteți merge acasă. După bubuitul vocii lui Pitte, vocea tăcută a lui Zoe era ca o lovitură de ciocan. Noi suntem acasă. Nu ați avut niciun drept să ne păcăliți să facem parte din asta fără să ne spuneți ce riscuri sunt.

– Nu am știut. Rowena își desfăcu brațele.

– Pentru doi zei, sunt o mulțime de lucruri pe care nu le știți sau nu le puteți face.

Ochii lui Pitte se înnegurară în timp ce se fixau pe Flynn.

– Poate vrei o demonstrație a ceea ce putem face.

Cu pumnii deja încleștați, Flynn păși înainte.

– Haide!

– Domnilor! Oftatul greu al Rowenei era ca un duș cu apă rece menit să stingă temperatura încinsă din cameră. Bărbații, indiferent de origini, rămân teribil de previzibili în anumite zone. Mândria și bărbăția nu vă sunt riscate aici, în niciunul dintre cazuri. Flynn, indiferent de lume, există legi care sunt țesute din însăși natura ei.

– Sfășie țesătura. Încalcă legea.

– Dacă ar fi stat în puterea mea să îți dau aceste chei în acest moment, nu aș rezolva nimic.

– Nu ar merge, declară Malory și câștigă un semn de aprobare din partea Rowenei.

– Tu înțelegi.

– Cred că da. Dacă vraja aceasta... este o vrajă?

– Acesta este cel mai simplu cuvânt pentru a o descrie, fu de acord Rowena.

– Dacă va fi ruptă, trebuie să fie de către noi. Femeile. Femei muritoare. Folosindu-ne creierul, înțelepciunea și energia, resursele lumii noastre. Altfel, cheile nu vor deschide cutia. Pentru că... noi suntem adevăratele chei. Răspunsul este în noi.

– Ești atât de aproape de locul în care trebuie să fii. Cu emoție traversându-i chipul, Rowena se ridică și își puse mâinile pe brațele lui Malory. Mai aproape decât ar fi ajuns oricine până acum.

– Dar nu suficient de aproape, nu încă. Și jumătate din timpul meu s-a scurs. Trebuie să îți pun câteva întrebări. În particular.

– Hei. Una pentru toate, îi aminti Dana. Malory îi trimise o rugămintă zâmbitoare. Bine, bine. Așteptăm afară.

– Eu rămân cu tine. Flynn își puse o mână pe umărul lui Malory, dar ea o scutură.

– Am spus că este în particular. Nu vreau să fii aici. Fața lui deveni goală și rece.

– Bine atunci. Nu îți mai stau în cale.

Cu evident regret, Rowena îl împinse ușor pe Moe ca să îl alunge. Se încruntă când auzi trântitul ascuțit al ușii de către Flynn.

– Bărbatul tău are o inimă sensibilă, Malory. Este rănită mai ușor decât a ta.

– Este bărbatul meu? Înainte ca Rowena să poată vorbi, Malory scutură din cap. Să începem cu începutul. De ce am fost dusă dincolo de Cortină?

– El a vrut să îți arate puterea lui.

– Cine este el?

Rowena ezită, apoi, când Pitte dădu din cap, continuă.

– Este Kane, un vrăjitor. Unul întunecat.

– Cel din umbre, cel pe care l-am văzut în visul meu. Este cel care a furat sufletele.

– Ți s-a arătat ca să te înspăimânte. Nu era nevoie să te sperie, decât dacă poți reuși.

– De ce l-a rănit pe Flynn?

– Pentru că îl iubești.

– Îl iubesc? Vocea lui Malory era încărcată de emoție. Sau m-am lăsat singură să cred asta? Este cumva doar un alt truc?

– Ah! Rowena respiră ușor. Poate că nu ești atât de aproape precum am crezut. Nu îți știi propria inimă, Malory?

– Îl cunosc de două săptămâni și simt că toată viața mea nu va mai fi în regulă dacă el nu face parte din ea. Dar este real? La sfârșitul celor patru săptămâni ale mele, voi mai simți la fel? Își apăsă o mână pe inimă. Sau îmi va fi luat? Este mai rău să ți se ia sufletul sau inima?

– Cred că nu, pentru că una hrănește pe cealaltă. Și nu pot să îți dau un răspuns pentru că deja îl ai. Dacă alegi să privești.

– Atunci spune-mi asta. Va fi în siguranță, dacă decid să mă îndepărtez de el? Dacă îmi închid inima față de el, el va fi în siguranță?

– Ai renunța la el ca să îl aperi? o întrebă Pitte.

– Da.

Gânditor, el merse spre dulapul lăcuit, îl deschise și scoase o sticlă de coniac.

– Și i-ai spune asta?

– Nu, niciodată nu ar...

– Ah, deci l-ai înșela. Cu un zâmbet slab, Pitte turnă coniac într-un pocal. Și ai justifica minciuna spunând că a fost pentru binele lui. Femeile, indiferent de lume, sunt previzibile, spuse el cu o plecăciune sfidătoare spre Rowena.

– Dragostea, îl corectă ea, este forța constantă în orice

univers. Deciziile tale, alegerile tale, trebuie să fie ale tale, îi spuse ea lui Malory. Dar bărbatul tău nu îți va mulțumi pentru un sacrificiu făcut pentru a-l proteja. Îi aruncă, la rândul ei, o plecăciune sfidătoare. Niciodată nu o fac. Acum du-te. Atinse cu o mână obrazul lui Malory. Odihnește-ți mintea o vreme, până când poți gândi limpede. Și ai cuvântul meu, indiferent ce poate fi făcut pentru a te menține pe tine, bărbatul tău, prietenii tăi în siguranță, va fi făcut.

– Nu îi cunosc. Arată spre tablou. Dar îi cunosc pe oamenii de afară. Ar trebui să știi, dacă va fi momentul să aleg, îi voi alege pe cei pe care îi știu.

Pitte așteaptă până când rămaseră singuri înainte să aducă un al doilea pocal Rowenei.

– Te-am iubit dincolo de timp și lumi.

– Și eu pe tine, inima mea!

– Dar nu te-am înțeles niciodată. Ai fi putut să îi răspunzi întrebării despre dragoste și să o liniștești.

– Va fi mai înțeleaptă și mai fericită pentru că va găsi singură răspunsul. Cât de mult putem face pentru ei?

El se aplecă, apăsându-și buzele de sprânceana ei.

– Tot posibilul.

14

AVEA nevoie de timp, își spuse Malory. Fusese într-un carusel din prima zi a lunii și, deși credea că fusese senzațional să treacă prin cotiturile acelea rapizi, abrupte și ascuțite, avea nevoie de o pauză.

Nimic din viața ei nu mai era așa cum fusese, își zise ea în timp ce intra în apartamentul ei. Întotdeauna se bazase pe consecvență și acest singur element îi scăpase printre degete.

Sau fusese aruncat la o parte, sub imperiul unui impuls.

Nu mai avea Galeria. Nu era complet sigură de sănătatea ei mintală. Într-una dintre acele cotituri abrupte și ascuțite, încetase să mai fie Malory Price cea rațională, demnă de încredere, și devenise Malory Price cea irațională, emoțională, cu toane – o femeie care credea în magie, în dragoste la prima vedere.

În regulă, poate la a treia vedere, se corectă ea în timp ce trăgea draperiile și se strecura în pat. Dar, în esență, era același lucru.

Luase niște bani care ar fi putut să o ajute să petreacă luni bune și îi investise într-o afacere cu două femei pe care le cunoștea de mai puțin de patru săptămâni.

Și în care, implicit, avea încredere, decise ea. Fără rezerve.

Era pe cale să se implice într-o afacere proprie, fără capital, fără planuri solide, fără plasă de siguranță. În ciuda oricărei logici, această idee o făcea fericită.

Cu toate acestea, capul încă îi mai pulsa, stomacul îi era agitat. La ideea că era posibil, de fapt, să nu fie îndrăgostită. Că acea încredere și plăcere binecuvântate pe care le simțea în Flynn erau numai o iluzie.

Dacă iluzia se destrăma, îi cra teamă că va suferi pentru tot restul vieții ei.

Își adună perna sub cap, se strânse ca o minge și imploră somnul să vină.

ERA însorit și cald când se trezi, iar aerul mirosea a trandafiri de vară. Miroși pentru o clipă. Cearșafuri calde care au urma ușoară a parfumului bărbatului ei, valul delicat de tăcere.

Se rostogoli leneșă, clipind. Ceva ciudat atârna deasupra minții ei. Nu tocmai neplăcut, doar ciudat.

Visul. Cel mai ciudat vis.

Se ridică în capul oaselor, se întinse, simțind mișcarea sănătoasă a mușchilor. Goală, fără să se simtă stânjenită din cauza aceasta, alunecă din pat, miroși trandafirii galbeni de culoarea untului așezați pe noptieră, înainte să ia un halat. Se opri lângă fereastră să-și admire grădina, să miroasă aerul parfumat. Deschisese larg fereastra și lăsase cântece de păsări să o urmeze în cameră.

Senzația ciudată deja se stingea – așa cum se întâmplă cu un vis când mergi – în timp ce cobora scările, trecându-și o mână peste lemnul mățâsos al balustradei. Lumini de

giuvaier venind dinspre fereastra uşii de jucau pe podea. Alte flori, mici ramuri exotice și orhidee albe, curgând din vasul antic de pe masa de la intrare.

Cheile lui erau aruncate lângă ele, într-un vas mic de mozaic pe care îl cumpărase tocmai pentru asta.

Își croi drumul prin casă spre bucătărie, apoi zâmbi. El era lângă plită, aruncând în tigaie o felie de pâine unsă cu unt. Lângă el era o tavă, deja umplută cu un pahar cu suc scânteietor, un singur trandafir într-un vas, ceașca ei frumoasă de cafea.

Ușa din spate era deschisă. Prin ea, auzea păsările care continuau să cânte și lătrături ocazionale fericite. Fericită, continuă să înainteze, apoi își înfășură brațele în jurul taliei lui, și îi lipi un sărut de ceafă.

– Ai grijă. Soția mea s-ar putea trezi în orice minut.

– Hai să riscăm!

El se întoarse, o prinse într-un sărut lung, dur. Inima ei tresărea, sângele îi fierbea chiar în timp ce se gândea: perfect. Totul este atât de perfect.

– Voiam să îți fac o surpriză. Flynn își trecu mâinile peste spatele ei, în timp ce îi arăta drumul. Micul dejun în pat. Un meniu Hennessy Special.

– Fă-mi o surpriză și mai bună și ia micul dejun în pat cu mine.

– Probabil că aș putea fi convins. Așteaptă. Apucă spatula, răsucind pâinea.

– Hm! Este după ora opt. Nu ar fi trebuit să mă lași să dorm atât de mult.

– Nu te-am lăsat să dormi prea mult noaptea trecută. Îți făcu cu ochiul. Mi s-a părut corect să te las să recuperezi puțin în dimineața asta. Ai muncit atât de mult, Mal, să te pregătești pentru expoziție.

– Sunt aproape gata.

– Și când se va termina, o să o duc pe soția mea cea incredibil de frumoasă și talentată într-o bine-meritată vacanță. Ți amintești de vacanța pe care am petrecut-o în Florența?

Zilele însorite, nopțile pline de dragoste.

– Cum aş putea uita? Ești sigur că poți să îți iei timp liber? Nu sunt singura care a fost ocupată pe aici.

– Ne vom face timp. Aruncă pâinea franțuzească pe o farfurie. Ia niște hârtie și ne mai strecurăm în pat încă vreo oră... sau două.

Hohote de plâns somnoros începură să apară pe monitorul de pe masă al copilului. Flynn se uită spre el.

– Sau poate nu.

– Îl iau eu. Ne întâlnim la etaj.

Se grăbi să urce, o parte din mintea ei vizualizând tablourile aliniată pe pereți. Scene de stradă pe care le făcuse în Florența, imaginea mării de la Outer Banks, portretul lui Flynn stând la biroul lui.

Se duse spre camera copilului. Pereții erau decorați și aici tot cu picturile ei. Scenele strălucitoare de poveste pe care le făcuse tot timpul cât fusese însărcinată.

În pătuțul cu bare ca niște tije lucioase, băiețelul ei plângea nerăbdător după atenție.

– Haide, iubitule! Mama este chiar aici. Îl ridică, strângându-l aproape.

Avea părul tatălui său, își spuse, în timp ce gângurea și îl legăna. Deja se făcuse negru, cu acele urme de castaniu care străluceau atunci când erau în lumină.

Era atât de perfect... Atât de absolut... de perfect.

Dar, în timp ce îl ducea spre masa de schimb, picioarele i se înmuieră.

Cum îl chema? Care era numele copilului ei? Panicată, îl strânse aproape, apoi se răsuci când îl auzi pe Flynn venind lângă ușă.

– Ești atât de frumoasă, Malory. Te iubesc.

– Flynn. Ceva nu era în regulă cu ochii ei. Ca și cum nu îl putea vedea, ca și cum se îndepărta. Ceva nu este în regulă.

– Nu este nimic în neregulă. Totul este tocmai bine. Totul este exact așa cum ai vrut să fie.

– Nu este real, nu-i așa? Lacrimile începură să îi înțepe ochii. Nu este real.

– Ar putea fi.

Se văzu o lumină și se găsi în atelierul ei scăldat în lumină. Pânzele erau îngrămădite lângă pereți sau se odihneau pe șevalete. Era cu fața spre una, strălucitoare din cauza culorii și a formei. Avea o pensulă în mână și deja atinge vopseaua de pe paleta ei.

– Am mai făcut asta, șopti ea, în timp ce se uita spre pânză. Era o pădure, confuză din cauza luminii verzi. Silueta care se plimba pe cărare era singură. Nu singuratică, își spuse ea, ci solitară. La capătul cărării, era o casă și mai avea puțin timp pentru a se bucura de tăcerea și de magia pădurii.

Mâna ei făcuse asta. Minte, inima ei. O simțea, așa cum simțea și își amintea fiecare atingere a pensulei pe fiecare pânză din încăpere.

Această putere, gloria, cu toată durerea și plăcerea ei.

– Pot să fac asta. Cu o veselie frenetică oarecum, continuă să picteze. Trebuie să o fac.

Bucuria era ca un drog, iar ea era lacomă de mai mult.

Știa cum să amestece tonul potrivit de culoare, când să atingă, când să treacă la detalii fine, fine.

Cum să creeze lumina aceea, umbra aceea, astfel încât oricine să poată simți că se poate strecura înăuntru, să meargă pe poteca aceea și să găsească o casă la capătul ei.

Dar, chiar în timp ce picta, lacrimile începură să îi coboare pe obraji.

– Nu este real.

– Ar putea fi.

Pensula se prăbuși pe podea, împrăștiind vopseaua în timp ce se rotea.

El era lângă ea, cu raze de soare plutind deasupra lui. Și era tot întunecat. Părul, negru și lucios, i se revărsa ca niște aripi pe umeri. Ochii lui erau o stâncă gri, puternică. Ascuțite, oasele feței lui îi scobeau obraji, iar gura îi era plină, atrăgătoare într-un mod răutăcios.

Frumos, își spuse ea. Cum de putea fi frumos?

– Credeai că voi arăta ca un demon? Ca ceva ieșit dintr-un coșmar? Amuzamentul nu făcea altceva decât să îi adauge șarm. De ce? Te-au făcut să crezi că sunt rău, nu-i așa?

– Tu ești Kane. Teama era vie înăuntru ei, mâini reci i se strângeau în jurul gâtului. Tu ai furat sufletele *Fetelor de Gheață*.

– Nu este treaba ta. Și vocea lui era frumoasă. Melodicoasă, liniștitoare. Ești o femeie obișnuită într-o lume obișnuită. Nu știi nimic despre mine sau despre ceea ce este al meu. Nu îți vreau răul. De fapt, dimpotrivă. Cu grația unui dansator, se plimbă prin cameră, cu ghetele moi mergând liniștit pe podeaua stropită cu vopsea. Asta este munca ta.

– Nu.

– Oh, ba da, o știi. Ridică o pânză, cercetă liniile sinuoase ale unei sirene întinse pe o stâncă. Îți amintești cum ai pictat-o, pe aceasta sau pe celelalte. Acum știi cum este să ai această putere. Arta face din oameni zei. Lăsa din nou pânza jos. Sau femeii. Ce suntem noi, în lumea mea, dacă nu artiști și barzi, magicieni și luptători? Vrei să păstrezi puterea, Malory?

Își șterse lacrimile, văzându-și munca printre ele.

– Da.

– O poți avea, toată, chiar mai mult. Bărbatul pe care îl vrei, viața, familia. Ți le dau. Copilul pe care l-ai ținut în brațe? Poate fi real, toate îți pot aparține.

– Cu ce preț?

– Atât de puțin. Își trecu un deget peste obrazul ei umed, iar lacrima pe care el i-o fură i se aprinse pe vârful degetului. Atât de puțin. Va trebui să rămâi în acest vis. Să te trezești și să adormi cu el, să mergi, să vorbești, să mănânci, să iubești. Tot ce îți vei dori va fi aici pentru tine. Perfecțiune – fără durere, fără moarte.

Ea respiră tremurat.

– În visul acesta nu există chei.

– Ești o femeie deșteaptă. De ce să îți pese de chei, de zeițele bastarde care nu au nimic de-a face cu tine? De ce să riști, pe tine și pe cei pe care îi iubești, pentru niște fete prostute care nu ar fi trebuit niciodată să se nască? Ai renunța la propriul tău vis pentru niște străine?

– Nu vreau un vis. Îmi vreau viața mea. Nu îmi voi schimba viața pe iluziile tale.

Pielea lui deveni albă, ochii negri.

– Atunci pierzi totul!

Ea țipă în timp ce el se apropia, și din nou, când în ea se răspândi frigul. Apoi a fost scoasă la lumină, eliberată, trezindu-se gâfâind în propriul pat.

Auzi bătaia din ușă, strigătul. Teroarea sări din pat odată cu ea. Reuși să ajungă până în camera de zi alergând împiedicat și îl văzu pe Flynn de cealaltă parte a ușii curții interioare, gata să arunce prin geam unul dintre scaunele de afară.

Îl lăsă jos în timp ce ea deschidea ușa, deschizând-o.

– Cine este aici? O apucă de umeri, săltând-o, dând-o la o parte din calea lui. Cine te-a rănit?

– Nu este nimeni aici.

– Țipai. Te-am auzit țipând. Se năpusti în dormitor, cu pumnii pregătiți.

– Am avut un coșmar. A fost numai un vis urât. Nu este nimeni aici, în afară de mine. Trebuie să mă așez. Își sprijini o mână de canapea, așezându-se.

Și el își simțea picioarele că tremură. Țipase de parcă ceva o sfâșia în bucăți. Avusese parte de teroare cu o noapte înainte, dar nu se putea compara cu ceea ce îl străbătuse când se aflase dincolo de ușa aceea de sticlă.

Merse spre bucătărie și turnă un pahar cu apă.

– Uite, bea puțin. Încet.

– O să fiu bine într-o clipă. M-am trezit, și tu băteai și strigai. Totul este confuz încă.

– Tremuri. Se uită în jurul lui, ochind un pled cu șnururi. Înfășurându-l în jurul umerilor ei, se așează alături de ea pe canapea. Spune-mi despre vis.

Ea dădu din cap.

– Nu. Nu vreau să vorbesc despre el sau să mă gândesc la el în momentul ăsta. Vreau numai să rămân o vreme singură. Nu vreau să fii aici.

– Este a doua oară pe ziua de astăzi că îmi spui lucrul ăsta. Dar de data asta nu va fi cum vrei tu. De fapt, îl sun pe Jordan să îi spun că rămân aici în noaptea asta.

– Este apartamentul meu. Nimeni nu rămâne aici decât dacă este invitat.

– Greșești din nou. Dezbracă-te, mergi în pat. O să îți fac niște supă sau ceva.

– Nu vreau supă. Nu te vreau pe tine. Și cu siguranță nu vreau să fiu cocoloșită.

– Atunci ce dracu' vrei? Se ridică în picioare, vibrând de furie și frustrare. Într-o clipă, ești călare pe mine, spunându-mi că ești îndrăgostită de mine, că vrei să îți petreci viața cu mine. Apoi vrei să o șterg. M-am plictisit de moarte de femei și de semnalele lor amestecate și mințile lor capricioase și de nenorocitele lor așteptări din partea mea. În momentul ăsta, vei face ceea ce vreau eu, și asta înseamnă că vei merge în pat în timp ce eu îți fac ceva de mâncare.

Ea se uită la el. O duzină de cuvinte ticăloase și vicioase îi stăteau în gât. Și le pierdu pe toate într-un torent de lacrimi.

– Oh, Dumnezeu! Flynn își trecu mâinile peste față. Bună treabă! Fă o pauză, Hennessy.

Merse spre fereastră, privi afară în timp ce ea plângea sălbatic în spatele lui.

– Îmi pare rău. Nu știu ce să fac cu tine. Nu pot ține pasul. Dacă nu vrei să fiu aici, bine. O sun pe Dana. Dar nu vreau să fii singură.

– Nici eu nu știu ce să fac cu mine. Căută în sertar un pachet cu șervețele. Dacă ți-am trimis semnale amestecate, nu am făcut-o în mod deliberat. Își șterse

fața, dar lacrimile nu voiau să se oprească. Nu am o minte capricioasă – cel puțin niciodată nu am avut. Nu știu care îmi sunt nenorocitele de așteptări din partea ta. Nu știu nici măcar care mai sunt nenorocitele de așteptări din partea mea. Înainte le știam. Îmi este frică. Îmi este frică de ceea ce se întâmplă în jurul meu și înăuntru meu. Și îmi mai este frică pentru că nu știu dacă, de fapt, chiar tu ești acolo.

El se întoarce, așezându-se din nou lângă ea.

– Sunt aici, spuse el în timp ce îi prindea ferm mâna într-a lui. Este real.

– Flynn. Se liniști uitându-se la mâinile lor împreunate. Toată viața mea am vrut lucruri certe. Am vrut să pictez. De când îmi aduc aminte, am vrut să fiu artist. Un artist minunat. Am studiat și am lucrat. Și nu am ajuns nici măcar aproape. Nu am darul.

Își închise ochii.

Mă doare mai mult decât pot să îți spun să accept acest lucru. Mai sigură pe ea, respiră adânc, uitându-se la el. Cel mai bun lucru pe care l-am putut face a fost să lucrez cu arta, să fiu în preajma ei, să găsesc un scop acestei iubiri. Își strânse palma în pumn deasupra inimii. Și la asta eram bună.

– Nu crezi că este ceva nobil în a face ceva la care suntem buni, chiar dacă nu asta a fost prima noastră alegere?

– Este un gând frumos. Dar este greu să lași deoparte un vis. Cred că tu știi asta.

– Da, știu asta.

– Celălalt lucru pe care l-am vrut a fost să iubesc pe cineva, să fiu iubită de el. Absolut. Să știu, când merg

noaptea în pat, când mă trezesc dimineața, că acest cineva este cu mine. Mă înțelege și mă vrea. Nu am prea avut noroc nici cu asta. Întâlneam pe cineva și părea că se aude un clic. Dar niciodată nu era înăuntru meu. Niciodată nu am simțit saltul acela sau că ard eliberată în acea căldură minunată, copleșitoare. Când știi că acesta este cel pe care l-ai așteptat. Până la tine. Nu spune nimic, zise ea repede. Trebuie să termin.

Ridică din nou paharul cu apă, umezindu-și gâtul.

Când aștepti toată viața ceva și când îl găsești, este ca un miracol. Toate părțile din tine care au fost în așteptare se deschid și încep să pulseze. Înainte erai bine, erai în regulă. Aveai un scop și o direcție și totul era în regulă. Dar acum este mai mult. Nu poți explica ce este acest mai mult, dar știi dacă îl pierzi, nu vei mai putea niciodată să umpli golurile acelea în acest mod. Niciodată. Este înspăimântător. Mă tem că ceea ce este înăuntru meu este numai o păcăleală. Că mâine mă voi trezi și ceea ce a pulsat aici va înceta. Din nou, va fi tăcere. Nu voi mai simți așa. Nu voi mai simți așa cum am așteptat o viață întreagă să simt.

Ochii ei erau din nou uscați, mâna sigură, în timp ce lăsa paharul cu apă jos.

Pot suporta ideea că tu nu mă iubești. Există întotdeauna speranța că o vei face. Dar nu știu dacă aș suporta să nu te iubesc. Ar fi... ca și cum ceva din interiorul meu mi-a fost furat. Nu cred că mai pot reuși să fiu din nou ceea ce am fost înainte.

El își trecu o mână prin părul ei, apoi o trase mai aproape de el, astfel încât capul să i se odihnească pe umărul lui.

– Nimeni nu m-a iubit niciodată, nu așa cum descrii tu. Nu știu ce să fac cu asta, Malory, dar nici nu vreau să o pierd.

– Am văzut cum ar putea fi lucrurile, dar nu era adevărat. Pur și simplu o zi obișnuită care era atât de perfectă, încât părea un giuvaier în palma mea. El m-a făcut să văd și să simt. Și să vreau.

El se dădu înapoi, întorcând-o cu fața spre el.

– Visul?

Ea dădu din cap.

– M-a durut mai tare decât orice lucru pe care l-am lăsat să treacă. Este un preț mare, Flynn.

– Poți să îmi spui?

– Cred că trebuie. Eram obosită. Mă simțeam ca și cum aș fi trecut printr-un storcător emoțional. Nu voiam decât să mă întind, să plec pentru o vreme.

Îi povesti, trezirea cu senzația aceea de bine absolut, de mișcarea printr-o casă plină de iubire, cum îl găsisese în bucătărie pregătindu-i micul dejun.

– Asta ar fi trebuit să îți dea un indiciu. Eu, să gătesc? O iluzie evidentă.

– Îmi făceai pâine franțuzească. Este mâncarea mea preferată pentru un mic dejun de lenevie. Am vorbit despre plecat în vacanță și ne aminteam toate locurile în care am mai fost, ce am făcut. Amintirile acelea erau înăuntru meu. Apoi s-a trezit copilul.

– Copilul? Deveni alb ca gheața. Aveam... era... un copil?

– M-am dus să îl iau din pătuț.

– Pe el?

– Da, pe el. Pe pereți erau picturi făcute de mine.

Erau minunate și îmi aminteam cum le pictasem. Așa cum îmi aminteam picturile din camera copilului. Am ridicat copilul din pătuț și dragostea asta, teribila dragoste pentru el mă umplea. Și apoi... apoi nu i-am știut numele. Nu aveam nume pentru el. I-am simțit forma în brațele mele și cât de moale și de caldă îi era pielea, dar nu îi știam numele. Tu ai venit lângă ușă și am văzut prin tine. Am știut că nu este real. Nimic nu fusese real.

Trebuia să se ridice, să se miște. Se duse din nou să desfacă perdelele.

Chiar în momentul în care începea să mă doară, eram în atelier. Atelierul meu, înconjurată de lucrările mele. Simțeam vopseaua și terebentina. Aveam o pensulă în mână și știam cum să o folosesc. Știam toate lucrurile pe care întotdeauna am vrut să le știu. Eram puternică, ca și cum aș fi avut copilul în brațe. Și la fel de fals. Iar el era acolo.

– Cine era acolo?

Ea respiră adânc, întorcându-se.

– Numele lui este Kane. Cel care a furat sufletele. Mi-a vorbit. Aș fi putut avea tot – viață, iubire, talent. Ar fi putut fi real. Numai dacă rămâneam în el, nu trebuia să renunț niciodată la el. Ne-am fi iubit unul pe altul. Am fi avut un fiu. Aș fi pictat. Totul ar fi fost perfect. Numai dacă trăiam în vis, visul ar fi fost real.

– Te-a atins? Se grăbi să o mângâie, își trecu mâinile pe trupul ei ca și cum ar fi căutat răni. Te-a rănit?

– În lumea asta sau în aceea? spuse ea, din nou sigură. Alegerea mea. Am vrut să rămân, dar nu am putut. Nu vreau un vis, Flynn, indiferent cât de perfect este. Dacă nu este real, nu înseamnă nimic. Și, dacă aș fi rămas, nu ar fi fost ăsta un alt mod de a renunța la sufletul meu?

– Țipai. Distrus, Flynn își sprijini fruntea de a ei. Țipai.

– A încercat să mi-l ia, dar te-am auzit strigându-mă. De ce ai venit aici?

– Erai supărată pe mine. Nu am vrut să fii supărată pe mine.

– Necăjită, îl corectă ea și își trecu un braț în jurul gâtului lui. Încă mai sunt, dar este destul de greu să mai vezi și altceva din cauza iritării mele. Vreau să rămâi. Mi-e teamă să adorm, teamă că mă voi întoarce și că, de data aceasta, nu voi mai fi suficient de puternică pentru a ieși.

– Ești destul de puternică. Și, dacă este nevoie, te voi ajuta să ieși.

– S-ar putea ca nici asta să nu fie reală. Își ridică gura spre a lui. Dar am nevoie de tine.

– Este real. Îi ridică mâinile, sărutându-le pe rând. Este singurul lucru de care sunt sigur în toată nenorocirea asta. Indiferent ce simt pentru tine, Malory, este real.

– Dacă nu îmi poți spune ce simți, atunci arată-mi. O trase mai aproape de el. Arată-mi acum.

Toate emoțiile conflictuale, nevoile și îndoielile, și dorințele, se concentrară într-un sărut. Și, în timp ce le accepta, îl accepta pe el, el se simțea sigur. Tandrețea se împrăștie în el în timp ce o ridică, cuibărind-o în brațele lui.

– Vreau să fii în siguranță. Nu îmi pasă dacă acest lucru te irită. O duse în camera ei și o așeză pe pat, începând să o dezbrace. Voi continua să îți stau în cale, dacă de asta este nevoie.

– Nu am nevoie de cineva care să aibă grijă de mine. Îl mângâie pe obraz. Am nevoie ca tu să te uiți la mine.

– Malory, m-am uitat la tine de la început, chiar și atunci când nu ești în preajmă.

Ea îi zâmbi, arcuindu-se în așa fel încât el să îi poată scoate bluza.

– Este foarte ciudat să spui asta, dar este drăguț. Stai jos cu mine.

Erau unul lângă altul, cu fețele apropiate.

– Mă simt destul de în siguranță chiar acum și nu mă simt extraordinar de iritată.

– Poate că te simți puțin prea în siguranță. Își trecu degetele peste umflătura sânelui ei.

– Poate. Suspină când el începu să îi dezmierde gâtul. Asta nu mă sperie deloc. Va trebui să încerci mult mai tare.

El se rostogoli, prinzând-o dedesubt, apoi îi prădă gura cu gura lui.

– Oh! Bună treabă, reuși ea să spună.

Tremura, suficient ca să îl excite, iar pielea ei era caldă și înroșită. Se putea scufunda în ea, în gust și textură. Se putea pierde în nevoia aceea densă de a-i da plăcere.

Era legat de ea. Poate că fusese chiar înainte de a o cunoaște. Oare toate greșelile pe care le făcuse, toate schimbările de direcție avuseseră loc pentru a-l conduce în acest moment, cu această femeie?

Oare nu avusese niciodată de ales?

Ea îl simți retrăgându-se.

– Nu. Nu pleca, îl imploră. Lasă-mă să te iubesc. Am nevoie să te iubesc.

Își aruncă brațele în jurul lui, folosindu-și gura pentru a-l seduce. Pentru moment, ar fi schimbat mândria cu puterea fără remușcări. În timp ce corpul ei se mișca sinuos sub al lui, îl simți tremurând.

Măinile mângâiau. Buzele primeau. Gemete șuierate se revărsau în aerul care devenise întunecat și gros. Sărutările lungi, leneșe creșteau în intensitate și sfârșeau cu gâfâieli lacome.

Acum era cu ea, prins într-un ritm mult prea primitiv pentru a-i rezista. Loviturile de ciocan ale inimii lui amenințau să îi sfărâme pieptul și tot nu era destul.

Voia să înghită parfumul ei, să se arunce în marea de nevoi. Acum ea implora, oferind; în clipa următoare, era la fel de încordată ca un pumn strâns. Când îi rosti numele ca o șoaptă, se gândi că poate înnebuni.

Ea se ridică deasupra lui. Strângându-și mâinile în mâinile lui, îl primi în ea cu o alunecare lentă, lentă care îi legă în noduri sistemul lui ieșit din minți.

– Malory.

Ea scutură din cap, se aplecă în față să își frece buzele de ale lui.

– Mă vrei.

– Da.

– Lasă-mă să te iau. Privește-mă cum te iau.

Se arcui pe spate, trecându-și mâinile peste propriul trup, peste sâni, prin păr. Și începu să îl călărească.

Căldura îl lovi, o explozie ispititoare care îi transformă mușchii în gelatină, pârjolindu-i oasele. Ea se ridică deasupra lui, zveltă și puternică, albă și aurie. Îl înconjura, îl poseda. Îl conducea spre nebunie.

Puterea și plăcerea o consumau. Le conducea pe amândouă repede, dur, până când viziunea era acoperită cu amestec de culori. În viață, asta era tot ce putea gândi. Erau în viață. Sângele le ardea în vene, îi pulsa în inima frenetică. Transpirația sănătoasă îi lucea pe piele. Îi simțea gustul în gură, îl simțea pulsând în interiorul ei.

Asta era viața.

Așa că se agăță de ea, chiar în momentul în care gloria se înălța spre o dimensiune insuportabilă. Până când corpul lui plonjă și ea își dădu drumul.

SE descurcase cu supa, deși simțea că o amuză faptul că el amesteca într-o oală pe plita ei. Pusese muzică, păstrase lumina slabă. Nu pentru a o seduce, ci pentru că simțea o nevoie disperată de a-i menține starea de relaxare.

Avea întrebări, mult mai multe întrebări despre visul ei. Partea din el care simțea ca să pună întrebările era o obligație omenească, se lupta cu partea care dorea să o țină în siguranță și liniște pentru o vreme.

– M-aș putea repezi, spuse el, să iau câteva casete video. Putem să pierdem vremea.

– Nu pleca nicăieri. Se ghemui mai aproape de el pe canapea. Nu trebuie să mă distrezi, Flynn. Trebuie să vorbim despre asta, într-un final.

– Nu trebuie să fie acum.

– Credeam că un ziarist va săpa toate detaliile bune de tipărit, și apoi chiar mai multe.

– Pentru că *Depeșa* nu va publica nicio poveste despre miturile celtice din Valley până când nu se termină toate astea, nu este nicio grabă.

– Și dacă ai fi lucrat pentru *New York Times*?

– Ar fi fost diferit. Îi mângâie părul, sorbind din vin. Aș fierbe, aș fi un cinic și te-aș pune la frigare pe tine sau pe oricine altcineva pentru poveste. Și probabil că aș fi încordat și stresat. Poate că aș avea o chestie cu băutura. M-aș îndrepta spre cel de-al doilea divorț. Cred că mi-ar plăcea vinul roșu și că aș avea o roșcată alături de mine.

– Cum crezi că ar fi fost *cu adevărat* dacă te-ai fi dus la New York?

– Nu știu. Îmi place să cred că aş fi făcut treabă bună. Treabă importantă.

– Nu crezi că munca ta de aici este importantă?

– Servește unui scop.

– Un scop important. Nu numai că îi ții pe oameni informați și amuzați, le asiguri continuitatea tradiției, dar multora dintre ei le oferi un loc de muncă. Oamenii care lucrează la ziar, îi livrează, familiile lor... Unde s-ar fi dus dacă tu ai fi plecat?

– Nu am fost singurul care ar fi putut da bir cu fugiții.

– Poate că ai fost singurul care trebuia să îl conducă.

Ai mai pleca acum, dacă ai putea?

El se gândi.

– Nu. Am făcut alegerea. În mare parte din timp, mă bucur că am ales așa cum am făcut-o. Mai sunt momente în care mă întreb.

– Eu nu am putut picta. Nimeni nu mi-a spus că nu pot, nimeni nu m-a determinat să renunț. Pur și simplu nu eram suficient de bună. Este diferit când ești bun la ceva, dar cineva îți spune că nu poți.

– Nu a fost tocmai așa.

– Atunci cum a fost?

– Trebuie să o înțelegi pe mama. Are planuri foarte bine definite. Când a murit tatăl meu, ei bine, probabil că i-a zdruncinat destul de tare planul A.

– Flynn!

– Nu spun că nu l-a iubit sau că nu l-a jelit. A făcut-o. La fel și noi. O făcea să râdă. Întotdeauna reușea să o facă să râdă. Nu cred că am mai auzit-o râzând, nu cu adevărat, timp de un an după ce l-a pierdut.

– Flynn! Îi rupea inima. Îmi pare atât de rău.

– Este dură. Un lucru poate fi spus despre Elizabeth Flynn Hennessy Steele, și anume că nu este o plângăcioasă.

– O iubești. Malory îi atinse părul. Mă întrebam.

– Sigur că da, dar nu mă vei auzi niciodată spunând că a fost ușor să trăiesc cu ea. Oricum, când s-a adunat, era timpul pentru planul B. Mare parte din acesta era să îmi paseze mie ziarul când venea momentul. Asta nu era o problemă pentru mine, din moment ce mi-am închipuit că asta era foarte, foarte departe. Și că mă voi descurca destul de bine cu asta, și cu ea, când va veni momentul. Îmi plăcea să lucrez la *Depeșă*, să învăț nu numai despre jurnalism, dar și despre activitatea editorială.

– Dar voiai să faci asta în New York.

– Eram prea mare pentru un orașel ca Pleasant Valley. Erau prea multe de spus, prea multe de făcut. Premii Pulitzer de câștigat. Apoi mama s-a recăsătorit cu Joe. Este un tip minunat. Tatăl Danei.

– El o face pe mama ta să râdă?

– Da. Da, poate. Formăm o familie minunată, noi patru. Nu știu dacă am apreciat acest lucru la acel moment. Avându-l pe Joe prin preajmă, m-am gândit că o parte din presiunea exercitată asupra mea va dispărea. Cred că m-am gândit că toți patru vom lucra împreună la ziar pentru zeci de ani.

– Joe este reporter?

– Da, a lucrat pentru ziar ani de zile. Făcea o glumă despre cum s-a căsătorit cu șefa. Formau și o echipă bună, așa că părea că totul va merge bine, extraordinar. După colegiu, m-am gândit să îmi formez o experiență de vreo

doi ani aici, apoi să încerc la New York și să îmi ofer neprețuitele aptitudini și servicii. Am cunoscut-o pe Lily și asta părea să fie cireașa de pe tort.

– Ce s-a întâmplat?

– Joe s-a îmbolnăvit. Dacă mă uit în urmă, îmi imaginez că mama era înnebunită de ideea că ar mai putea pierde pe cineva pe care îl iubea. Nu se pricepe să își arate emoțiile. Este oarecum stăpânită și directă, dar acum văd, unilaterală. Și nu pot să îmi imaginez cum a fost pentru ea. Au fost nevoiți să se mute. Avea mai multe șanse să își revină dacă plecau din climatul acesta și departe de stres. Așa că fie rămâneam eu, fie ziarul se închidea.

– S-a așteptat să rămâi.

El își aminti ce îi spusese despre așteptări.

– Da. Să îmi fac datoria. Am fost supărat pe ea timp de un an, apoi am fost iritat încă un an. Pe undeva prin al treilea an, m-am resemnat. Nu îmi dau seama exact când toate astea au devenit... cred că ai putea spune mulțumire. Dar, în momentul în care s-a transformat în „mulțumire“, am cumpărat casa. Apoi l-am luat pe Moe.

– Aș spune că nu ai mai urmat planurile mamei tale, ci propriul tău plan.

El scoase un hohot de râs.

– Ticălos ce sunt! Cred că da.

15

ERA foarte puțin lucru care o făcea pe Dana să se smulgă din pat. Munca, desigur, era primul stimulent. Dar, când se trezi în dimineața aceea, principala alegere ca distracție a fost somnul.

Renunțând la solicitarea lui Flynn, demonstra, după părerea ei, o afecțiune extremă a unei surori. Și ar trebui să câștige puncte maxime pentru a compensa orice alte necesități viitoare.

Bătu la ușa lui Malory la ora șapte și jumătate, purtând un tricou Groucho Marx, jeans rupt și o pereche de Oakley.

Pentru că o cunoștea pe sora lui, Flynn deschise ușa și îi împinse în mână o cană cu cafea aburindă.

– Ești o minunată! O bijuterie. Ești cufărul meu personal de comori.

– Tai-o! Intră, se așeză pe canapea și începu să miroasă cafeaua. Unde este Mal?

– Încă mai doarme.

– Ai covrigi?

– Nu știu. Nu m-am uitat. Ar fi trebuit să mă uit, spuse el imediat. Sunt un ticălos egoist, care se gândește numai la el.

– Scuză-mă, dar mi-ar fi plăcut să spun eu asta.

– Am vrut să te scutesc de pierderea timpului și a energiei. Trebuie să plec. Trebuie să fiu la ziar în... drace, douăzeci și șase de minute, spuse el când se uită la ceas.

– Spune-mi de ce sunt în apartamentul lui Malory, bând cafea și sperând să existe un covrig, când ea doarme.

– Nu am timp să fac asta. A avut momente grele și nu vreau să fie singură. Deloc, Dana.

– Iisuse, Flynn, ce este? A bătut-o cineva?

– Ai putea spune și asta. Emoțional vorbind. Și nu am fost eu, adăugă el în timp ce se îndrepta spre ușă. Rămâi cu ea, te rog? O să plec imediat ce pot, dar am o mulțime de lucruri de făcut astăzi. Las-o să doarmă, apoi, nu știu, ține-o ocupată. Voi suna.

Era deja la ușa curții interioare și dispărea când Dana se strâmbă în urma lui.

– Pentru un reporter, ești destul de zgârcit cu detaliile. Decizând să se simtă cât mai bine, se ridică și se duse să facă un raid în bucătăria lui Malory.

Mușca prima îmbucătură entuziastă dintr-un covrig cu semințe de mac, când intră Malory.

Avea cearcăne, observă Dana. Puțin palidă și foarte dărâmată. Își imagina că partea dărâmată era din cauza lui Flynn.

– Bună. Vrei cealaltă jumătate?

Foarte amețită, Malory clipi numai.

– Bună și ție. Unde este Flynn?

– A trebuit să plece. Să facă jurnalism și alte chestii din astea. Vrei, în schimb, niște cafea?

– Da. Își frecă ochii și încercă să gândească. Ce faci aici, Dana?

– Nu am nicio idee. M-a sunat Flynn, la o oră scandaloasă, în urmă cu aproape patruzeci de minute, și mi-a cerut să vin aici. A fost destul de reticent cu detaliile, dar destul de generos cu rugămintele, așa că mi-am mișcat fundul și am venit. Ce se întâmplă?

– Cred că este îngrijorat din cauza mea. Se gândi, apoi își spuse că nu o deranja prea tare. Este oarecum dulce.

– Da, este de zahăr. De ce este îngrijorat din cauza ta?

– Cred că ar fi mai bine să ne așezăm.

Îi spuse Danei totul.

– Cum arăta? întrebă Dana.

– Păi... față puternică, spre partea ascetică. Așteaptă o clipă – cred că îl pot creiona.

Se ridică și scoase dintr-un sertar un carnet și un creion, apoi se așeză din nou.

– Avea trăsături foarte bine definite, așa că nu ar trebui să fie prea greu. Dar, mai mult decât felul în care arăta, a fost felul în care l-am simțit. Irezistibil. Carismatic, chiar.

– Dar casa în care te aflai? insistă Dana în timp ce Malory desena.

– Nu am decât impresii. Îmi părea atât de cunoscută în vis, așa cum îți simți propria casă. Două etaje cu o peluză în spate, o grădină frumoasă. Bucătărie însorită.

– Nu era casa lui Flynn?

Atunci Malory se uită în sus.

– Nu, spuse ea încet. Nu, nu era. M-am gândit la asta. Nu ai presupune că așa este? Dacă este imaginația mea, este deja în capul meu.

– Poate nu a putut folosi casa lui Flynn pentru că

deja este ocupată și... nu știu. Probabil că nu este important.

– Cred că totul este important. Tot ce am văzut, am simțit și am auzit. Numai că nu știu încă în ce fel. Aici... Întoarse carnetelul. Este foarte schițat, dar mai mult de atât nu pot. Oricum, este o impresie destul de apropiată a lui.

– Vai! Dana își mușcă buzele, fluierând. Prin urmare, Kane, vrăjitorul, este o bunătate de bărbat.

– Mă sperie, Dana.

– Nu te-ar putea răni, nu cu adevărat. Nu când se pune problema de asta.

– Nu de data asta. Dar a fost în mintea mea. A fost un fel de invazie. Își strânse buzele. Ca un viol. Știe ce simt și ce îmi doresc.

– Îți spun eu ce nu știe. Nu știa că îi vei spune să se ducă la dracu’.

Malory se lăsă pe spate.

– Ai dreptate. Nu știa că voi refuza sau că aș înțelege – chiar și în vis că vrea să mă închidă undeva, indiferent cât de minunat ar fi fost, unde nu aș fi găsit cheia. Aceste două lucruri l-au surprins și l-au enervat. Și asta înseamnă că nu știe totul.

CU o reticență vădită, Dana o urmă pe Malory când aceasta decise să lucreze acasă la Flynn. Părea rezonabil, pentru că cele două tablouri erau acolo. Dar la fel și Jordan Hawke.

Speranțele ei că ar putea fi ieșit pe undeva se zdrobiră când văzu mașina de epocă Thunderbird pe aleea lui Flynn.

„Întotdeauna a avut o chestie pentru mașini“, mormăi ea și, deși pufni când trecu pe lângă T-Bird, în secret îi admiră linia, curbele fine și strălucirea cromului.

Ar fi plătit ca să poată trece în spatele volanului și să pornească motorul acela pe autostradă.

– Nu știu de ce ticălosul trebuie să aibă o mașină, când locuiește în Manhattan.

Malory recunoscă tonul – atât îmbufnarea, cât și amărăciunea –, și se opri lângă ușa.

– Va fi o problemă pentru tine? Poate reușim să vedem tablourile altă dată, când Jordan nu este aici.

– Nu este nicio problemă pentru mine. În realitatea mea, el nu există. L-am înecat de multă vreme într-o fiolă cu ebola. A fost o sarcină nenorocită, cu toate acestea ciudat de satisfăcătoare.

– Bine atunci. Malory ridică mâna să bată la ușa, dar Dana o dădu la o parte.

– Nu bat la ușa fratelui meu. Vârî cheia în broască. Indiferent ce idiot stă la el.

Dădu buzna, pregătită pentru o confruntare. Nevoind să se dezumfle atât de repede pentru că nu îl văzu, trânti ușa.

– Dana.

– Ups! Mi-a scăpat. Băgându-și pumnii în buzunare, se năpusti în camera de zi. Exact unde le-a lăsat, spuse ea, arătând spre tablouri. Și, știi ceva, nu văd nimic diferit la ele. Am terminat pe ziua de astăzi. Hai să mergem la cumpărături sau altceva.

– Vreau să le cercetez mai amănunțit și vreau să revăd toate notițele. Dar nu trebuie să mai stai și tu.

– I-am promis lui Flynn.

- Flynn este prea ușor de speriat.
- Mda, așa este, dar i-am promis. Simțind mișcare în cadrul ușii, înțepeni. Și, spre deosebire de alții, eu îmi țin promisiunile.
- Și ții ranchiună cu aceeași patimă, comentă Jordan. Bună, doamnelor! Cu ce vă pot ajuta?
- Aș vrea să revăd tablourile și notițele, îi spuse Malory. Sper că nu te deranjează.
- Cine este el ca să îl deranjeze? Nu este casa lui.
- Destul de adevărat. Jordan, înalt și dur în jeans negru și tricou alb, se sprijini de tocul ușii. Pofțiți!
- Nu ai nimic mai bun de făcut decât să stai la pândă? îi aruncă Dana. O carte pe care să pretinzi că o scrii, un editor de jupuit?
- Ne știi pe noi, ticăloșii comercianți de ficțiune. Le dăm gata în vreo două săptămâni, apoi stăm tolăniți pe prerogativele noastre.
- Sincer, nu mă deranjează dacă voi doi vreți să vă certați, nu. Malory își lăsă geanta plină de notițe pe cușcă. Dar ați putea să o faceți în altă cameră.
- Nu ne certăm, replică Jordan. Este preludiu.
- În visele tale!
- Lungano, în visele mele de obicei ești mult mai puțin îmbrăcată. Să mă anunțați dacă pot să vă ajut cu ceva, Malory. Se îndreptă, apoi ieși.
- Mă întorc imediat. Dana îl urmă ca o rachetă. În bucătărie, expertule! Trecu pe lângă el, apoi scrâșni din dinți în timp ce îl aștepta să vină.
- El merse cu propriul ritm, își spuse ea, așa cum o făcuse întotdeauna. Nervii îi explodară când intră. Își pregătea prima salvă când el se apropie, apucându-i șoldurile, și îi acoperi gura șocată cu a lui.

Explozia de căldură o străbătu.

Și asta fusese întotdeauna.

Foc și licăr, și promisiune, totul se adună într-un fel de cometă topită care îi explodează în creier și îi distruge sistemul.

Nu de data asta, nu de data asta. Niciodată.

Cu o forță extraordinară, îl împinse înapoi un pas. Nu îi va da o palmă. Ar fi prea previzibil pentru o femeie. Dar aproape că îi trase un pumn.

– Îmi pare rău. Am crezut că pentru asta m-ai chemat.

– Încearcă asta din nou și o să sângerezi din mai multe răni mortale.

El ridică din umeri, îndreptându-se spre cafetieră.

– Greșeala mea.

– Poți să fii sigur. Orice drepturi ai fi avut să mă atingi au expirat acum multă vreme. Poate că faci parte din toată chestia asta pentru că se întâmplă că ai cumpărat nenorocitul acela de tablou și, din cauza asta, te voi tolera. Și pentru că ești prietenul lui Flynn. Dar, atâta vreme cât ești aici, vei respecta regulile.

El turnă două căni de cafea, punând-o pe a ei pe masă.

– Spune-mi-le.

– Nu mă mai atingi niciodată. Dacă sunt pe cale să ies în fața unui nenorocit de autobuz, nu te întinzi să mă tragi înapoi.

– Bine. Preferi să fii călcată de un autobuz decât să te ating. Am notat. Următoarea?

– Ești un ticălos!

Ceva ce putea fi regret îi străbătu fața.

– Știu. Uite ce, hai să ne liniștim pentru o clipă. Flynn este important pentru amândoi, iar asta este o treabă

importantă pentru Flynn. Femeia de dincolo este importantă pentru el și este importantă pentru tine. Cu toții suntem legați prin astea, indiferent dacă vrem sau nu. Hai să încercăm să vizualizăm. A fost aici cam vreo trei minute în dimineața asta. Nu am apucat să aflu prea multe de la el sau când a sunat seara trecută, decât că Malory are probleme. Pune-mă la curent.

– Dacă Malory vrea să știe, îți va spune ea.

„Dă-i o ramură de măslin“, își spuse el, și ți-o va băga pe gât.

– Tot o dură.

– Sunt chestii personale, sări ea. Chestii intime. Nu te cunoaște. În ciuda celor o mie de jurăminte, simți că i se umplu ochii. Și nici eu.

Acea singură imagine înlăcrimată îi făcu un gol în inimă.

– Dana.

Când păși spre ea, fata smulse un cuțit de pâine de pe masă.

– Pune-ți din nou mâinile pe mine și ți le tai de la încheieturi!

El rămase unde era, punându-și mâinile în buzunare.

– De ce nu mi-l înfigi în inimă și să terminăm totul?

– Stai departe de mine. Flynn nu vrea ca Malory să rămână singură. Poți să consideri că este rândul tău, pentru că eu plec.

– Dacă voi fi câine de pază, ar fi de folos să știu de ce o păzesc.

– Vrăjitori mari și răi. Deschise cu putere ușa din spate. Dacă i se întâmplă ceva, nu numai că o să îți înfig cuțitul în inimă, dar o să o tai și o să o arunc câinelui.

– Întotdeauna ai avut o imaginație bogată, spuse el după ce ușa se trânti.

Își frecă stomacul cu mâna. I-l transformase în noduri – altceva la care se pricepea al naibii de bine. Se uită la cafeaua pe care nu o atinsese. Deși știa că este un simbol prostesc, o ridică și vărsă cafeaua în chiuvetă.

– La gunoi, Lungano! La fel ca noi.

MALORY cercetă tablourile până când vederea i se încețoșă. Luă mai multe notițe, apoi se întinse pe podea și se uită în tavan. Răsuca în minte ceea ce știa, sperând că se va forma o cale nouă, mai clară.

O zeiță care cântă, umbre și lumini, ceva ce era înăuntru ei și în afară. Să se uite și să vadă ceea ce nu văzuse. Dragostea întoarce cheia.

Iad.

Trei tablouri, trei chei. Asta înseamnă că era un indiciu, un semn, o direcție în fiecare tablou pentru câte o cheie? Sau era o compilație a celor trei tablouri pentru prima cheie? Pentru a ei?

Indiferent cum era, îi scăpa.

Erau elemente comune în fiecare portret. Subiectele legendare, desigur. Prezența pădurii și a umbrelor. Silueta ascunsă din apropiere.

Putea fi Kane.

De ce era Kane în portretul lui Arthur? Chiar fusese de față la eveniment sau această prezență, a Rowenei și a lui Pitte erau simbolice?

Cu toate acestea, chiar și cu aceste elemente comune, portretul arthurian nu părea să facă parte din ceea ce era sigură că este un set. Oare mai exista un tablou care să completeze triada *Fetelor de Sticlă*?

Unde să îl găsească și ce îi va spune, când îl va găsi?

Se rostogoli, examinând încă o dată portretul tânărului Arthur. Porumbelul alb din colțul drept, sus. Un simbol al lui Guinevere? Începutul sfârșitului al acelui moment strălucitor?

Trădat de dragoste. Consecințele dragostei.

Nu se înfrunta și ea, chiar acum, cu aceste consecințe ale dragostei? Sufletul era un simbol la fel de important al dragostei și al frumuseții, ca și inima. Emoții, poezie, artă, muzică. Magie. Elemente de simțire.

Fără suflet, nu există consecințe și nu există frumusețe.

Dacă zeița poate cânta, asta nu înseamnă că încă mai are suflet?

Cheia ar putea fi într-un loc unde există artă sau dragoste. Frumusețe sau muzică. Sau unde poate fi făcută alegerea de a le păstra sau renunța la ele.

Așadar, un muzeu? O galerie? Galeria, își spuse, și se ridică în picioare.

– Dana!

Se năpusti în bucătărie, oprindu-se brusc când îl văzu pe Jordan stând la masa șubredă, lucrând pe un laptop mic, subțire.

– Îmi pare rău. Am crezut că Dana este aici.

– A plecat acum câteva ore.

– Ore? Malory își trecu o mână peste față, ca și cum ar fi ieșit dintr-un vis. Am pierdut noțiunea de timp.

– Mie mi se întâmplă în mod frecvent. Vrei niște cafea? Aruncă o privire spre cafetiera goală de pe masă. Nu trebuie decât să mai faci.

– Nu, sincer, trebuie să... Lucrezi. Îmi pare rău că te-am întrerupt.

– Nicio problemă. Este una dintre zilele acelea în care îmi imaginez cum ar fi să am o profesie alternativă. De exemplu, chereștegiu în Yukon sau barman într-o stațiune tropicală.

– Variante destul deperate.

– Oricare dintre ele pare mai distractivă decât ceea ce fac eu.

Observă cana de cafea goală, scrumiera pe jumătate plină așezată lângă laptopul colorat pe o masă de picnic la mâna a doua, într-o bucătărie îngrozitor de urâtă.

– Poate din cauză că mediul înconjurător nu este foarte favorabil creativității.

– Când lucrurile merg bine, poți fi și într-un canal, cu un caiet și un Ticonderoga.

– Cred că ai dreptate, dar mă întreb dacă ești consemnat în... această cameră nefericită pentru că trebuie să ai grijă de mine.

– Depinde. Se lăsă pe spate, jucându-se cu pachetul aproape gol de țigări. Dacă este în regulă și pentru tine, desigur. Dacă ești supărată, mă tem că nu știu despre ce vorbești.

Ea își înalță capul.

– Și dacă spun că trebuie să plec acum, că este ceva ce vreau să verific?

Îi aruncă un zâmbet deschis, unul despre care ea credea că ar putea trece drept nevinovat pe o față mai puțin răutăcioasă.

– Aș spune, este în regulă să vin cu tine? Cred că mi-ar face bine dacă aș ieși o vreme din casă. Unde mergem?

– La Galerie. Mi-a trecut prin minte că într-adevăr cheia trebuie să fie legată de artă, de frumos, de tablouri. Este cel mai probabil loc din zonă în care să merg.

– Hm! Deci vei merge într-un loc public de afaceri, în timpul orelor de program, și nimeni nu va fi deranjat dacă treci prin locurile și/sau zonele cu birouri.

– Da, dacă o spui astfel. Dezumflată, se așează în fața lui. Crezi că toate astea sunt numai un fel de nebunie?

Jordan își aminti cum văzuse apărând și dispărând câteva mii de dolari.

– Nu neapărat.

– Și dacă aș spune că știu o cale de a intra în Galerie *după* orele de program?

– Aș spune că nu ai fi fost aleasă să faci parte din asta decât dacă ești o femeie creativă, cu o minte flexibilă care vrea să își asume niște riscuri.

– Îmi place descrierea asta. Nu știu dacă se aplică întotdeauna, dar acum merge. Trebuie să dau câteva telefoane. Jordan? Cred că arată o trăsătură puternică de caracter și loialitate faptul că un bărbat își pierde ziua având grijă de o necunoscută numai pentru că un prieten i-a cerut asta.

MALORY luă cheia de la Tod și îl îmbrățișă.

– Îți rămân datoare!

– Poți să fii sigură, dar o să mă mulțumesc cu orice fel de explicație.

– Imediat ce pot. Promit!

– Iubito, toate astea devin prea ciudate. Ești concediată, apoi dai năvală în dosarele Pamelei. Refuzi invitația de a te întoarce acasă și cu o mărire bună de salariu. Și acum vrei să te streкори aici după închidere.

– Știi ceva? Zornăi cheile în palmă. Nu asta este

partea cea mai ciudată. Nu pot să îți spun decât că fac ceva important și cu cele mai bune intenții. Nu o să fac rău Galeriei, lui James și în mod special ție.

– Nu m-aș fi gândit niciodată că ai face așa ceva.

– Ți le aduc înapoi în seara asta. Cel târziu mâine dimineață la prima oră.

Tod se uită pe fereastră să îl vadă pe Flynn rătăcind pe trotuar.

– Nu are nicio legătură cu fetișuri sau fantezii sexuale?

– Nu.

– Mda, păcat. Am plecat. O să îmi iau un Martini plăcut, poate două, și o să uit absolut tot.

– Fă exact asta.

El începu să iasă, apoi se opri și se uită înapoi la ea.

– Mal, indiferent ce faci, ai grijă!

– Voi avea. Promit!

Așteptă, privindu-l pe Tod oprindu-se lângă Flynn să vorbească cu el înainte de a dispărea. Deschise ușa, făcând semn spre Flynn să intre, apoi o încuie, pornind codul de alarmă.

– Ce ți-a spus Tod?

– Că, dacă te bag în orice fel de probleme, o să îmi spânzure boașele și apoi îmi va tăia variate părți ale corpului cu forfecuța de manichiură.

– Au! Bună.

– Sigur. Se uită pe fereastră ca să fie sigur că Tod plecase. Și lasă-mă să îți spun, dacă mă gândeam să te bag în vreun fel de probleme, imaginea aceasta ar fi un element de intimidare foarte puternic.

– Așa cred, când vine vorba despre asta, eu sunt cea

care ar putea să te facă pe tine să ai probleme. Este problema legalității, problema criminalității, iar reputația ta de editor și editor-șef al *Depeșei* sunt la mijloc. Nu trebuie să faci asta.

– Sunt implicat. Forfecuțele de manichiură sunt cele ascuțite, ușor curbate, corect?

– Corect.

El suspină adânc.

– Da, de asta îmi era frică. Unde să începem?

– Cred că la etaj. Putem să mergem apoi în jos. Cheile din tablouri, presupunând că sunt proporționale, ar trebui să aibă vreo cinci centimetri.

– Chei mici.

– Da, chei mici, de zâne. Capătul important este ca o simplă picătură, continuă ea și îi dădu o schiță mică. Celălalt capăt este decorat, în acest model complex. Este un desen celtic, o spirală triplă numită *triskele*. Zoe a găsit modelul într-una dintre cărțile Danei.

– Voi trei faceți o echipă bună.

– Așa se pare. Probabil că este din aur, aur masiv. Nu pot să îmi imaginez că nu o vom recunoaște când o vom vedea.

El se uită spre sala principală, la plafoanele ei cu boltă și spațiul generos. Erau picturi, desigur, sculpturi și alte opere de artă. Vitrine și mese. Dulapuri și cufere, și mese cu nenumărate unghere.

– Multe locuri de ascuns o cheie pot fi aici.

– Așteaptă să ajungem la depozit și zonele de cumpărături.

Începură cu birourile. Malory lăasă la o parte sentimentul de vinovăție în timp ce verifica sertarele,

trecând printre obiecte personale. Nu era momentul pentru delicatețe, își spuse. Se aplecă peste biroul lui James, căutând dedesubt.

– Chiar crezi că oamenii ca Rowena și Pitte sau orice zeu a avut sarcina de a ascunde cheile, ar ascunde o cheie secretă în fundul unui sertar de birou?

Îi aruncă o privire supărată în timp ce împingea sertarul la loc.

– Nu cred că ne putem permite să trecem cu vederea peste orice posibilitate.

Arăta atât de drăguț, își spuse el, stând pe podea cu părul legat la spate și cu gura îmbufnată. Se întreba dacă purta negru pentru că i se părea potrivit în aceste circumstanțe.

Ar fi fost ceva caracteristic ei.

– Corect, dar am trece mai repede peste aceste posibilități dacă am aduna întreaga echipă.

– Nu pot să pun o grămadă de oameni să alerge pe aici. Nu este corect. Și vinovăția lucrurilor pe care tocmai le făcea îi zgârie conștiința ca niște unghii furioase. Este destul de rău că ești tu aici. Nu poți folosi nimic din ceea ce vezi aici pentru articol.

El se ghemui lângă ea, uitându-se la fața ei cu ochi care deveniseră reci ca iarna.

– Asta este ceea ce crezi?

– Nu mi se pare lipsit de sens faptul că gândul mi-a trecut prin minte. Se ridică să ia un tablou de pe perete. Ești ziarist, continuă ea în timp ce verifica rama, testa pânza. Datorz ceva locului acesta, lui James. Nu spun decât că nu vreau să îl implic.

Așeză la loc tabloul și alese altul.

– Poate că ar trebui să scrii o listă cu ce este și ce nu este potrivit despre care să scriu. După părerea ta.

– Nu este nevoie să fii ursuz.

– Oh, da, asta este. Am investit mult timp și multă energie în asta și nu am tipărit niciun cuvânt. Nu îmi pune la îndoială etica, Malory, nu doar pentru că tu o pui la îndoială pe a ta. Și să nu îmi mai spui niciodată ce să scriu sau ce să nu scriu.

– Era un mod de a spune că toată chestia asta nu este oficială.

– Nu, nu este. Este o chestiune de încredere și respect pentru cineva pe care pretinzi că îl iubești. Cred că va merge mult mai bine dacă o facem separat.

Cum, se întrebă ea, cum reușise să distrugă lucrurile complet? Luă ultimul tablou de pe perete, ordonându-și să se concentreze.

Era clar că Flynn este supersensibil. Îi ceruse ceva perfect rezonabil și, dacă el voia să se supere din cauza asta, era problema lui.

Își petrecu următoarele douăzeci de minute cercetând fiecare centimetru al camerei și întărindu-și convingerea că el reacționase exagerat.

Nu și-au mai vorbit în următoarea oră și, deși erau doi oameni care făceau același lucru în același spațiu, au reușit să evite orice contact.

Când au început treaba în spațiul principal, căpătaseră un ritm, dar încă nu își vorbeau.

Era o muncă plicticoasă, frustrantă. Să verifici fiecare tablou, fiecare sculptură, fiecare pedestal și obiect de artă. Să treci peste scări, treaptă cu treaptă, să te târăști peste balustradă.

Malory se îndreptă spre depozit. Era atât dureros, cât și palpitant să verifice piesele nou-achiziționate sau să le vezi pe cele care fuseseră vândute de când plecase de la Galerie și care așteptau să fie împachetate și livrate.

Odinioară fusese secretoasă cu fiecare pas și etapă și avea dreptul de a achiziționa obiecte și de a negocia prețul. În inima ei, Galeria fusese a ei. Nu putea socoti de câte ori fusese aici la ore ca aceasta. Nimeni nu ar fi pus sub semnul întrebării prezența ei aici. Nu ar fi fost nevoie să ceară cheile de la un prieten sau să se simtă vinovată.

Să își pună la îndoială etica, recunosc ea.

Nu ar fi simțit durerea aceasta groaznică, își dădu ea seama. Durere pe care această parte din viața ei i-o îndepărtase. Poate că fusese nebună să refuze oferta de a se întoarce. Poate că făcea o greșală enormă îndepărtându-se de ceea ce era înțelept, *tangibil*. S-ar putea întoarce să vorbească cu James, să îi spună că se răzgândise. S-ar putea strecura înapoi în rutină, având cea ce avusese întotdeauna.

Și nu ar mai fi niciodată la fel.

Asta era durerea. Viața ei se schimbase, irevocabil. Și nu avusese timp să jalească pierderea. O făcea acum, odată cu fiecare obiect pe care îl atingea, cu fiecare clipă petrecută în spațiul care odinioară fusese cea mai importantă parte din viața ei.

Retrăi o mie de amintiri, cele mai multe dintre ele făcând parte din rutina de zi cu zi care niciodată nu însemnase nimic. Și care însemna totul, acum când îi fusese luată.

Flynn deschise ușa.

– De unde vrei să... Se opri când ea se întoarse spre

el. Ochii îi erau uscați, dar devastați. Ținea în brațe o sculptură din piatră dură, ca și cum ar fi fost un copil.

– Ce este?

– Îmi lipsește locul acesta atât de mult. Parcă ar fi murit cineva. Delicat, ea lăasă sculptura pe raft. Am cumpărat obiectul acesta cu patru luni în urmă. Este un artist nou. Este tânăr, cu tot focul și temperamentul pe care îl aștepti de la senzația lucrărilor lui. Este dintr-un orașel din Maryland și a avut puțin noroc pe plan local, dar niciuna dintre galeriile importante nu s-au arătat interesate de el. M-am simțit bine să îi dau prima reușită și, când te gândești ce ar putea face, ce am fi putut face noi în viitor.

Își trecu degetele peste piatră.

– Cineva a cumpărat-o. Nu am avut nimic de-a face cu asta, nici măcar nu recunosc numele de pe chitanță. Nu mai este pentru mine.

– Nu ar fi fost aici sau nu ar fi fost vândut dacă nu erai tu.

– Poate, dar zilele acelea au trecut. Locul meu nu mai este aici. Îmi pare rău pentru ce am spus mai devreme. Foarte rău că ți-am rănit sentimentele.

– Lasă!

– Nu. Își ținu respirația. Nu voi spune că nu am avut niște îndoieli cu privire la felul în care vei trata această chestie la sfârșit. Nu pot să pretind că am totală încredere în tine. Asta se împotrivește faptului că te iubesc și nu pot să explic. Nu mai mult decât pot să explic faptul că știu că această cheie nu este aici. Cum am știut din momentul în care am luat cheile de la Tod. Dar tot trebuie să caut, trebuie să termin ceea ce am început. Dar nu este aici, Flynn. Acum, aici nu mai este nimic pentru mine.

16

FLYNN închise ușa biroului său, semn că scria și nu trebuia să fie deranjat. Nu că cineva ar fi dat atenție prea mare semnului, dar era vorba despre principiul acestui semn.

Era mai disciplinat. La început, lăsă ideea articolului să curgă simplu, ca un fel de râu cu serpentine de gânduri care se va canaliza într-o formă mai disciplinată într-un al doilea pas.

Ce-l definea pe un artist? Erau artiștii singurii care creau ceea ce era perceput ca frumos sau șocant, cei care formau o operă de artă care obținea o lovitură viscerală? În pictură, în muzică, literatură sau teatru?

Dacă era așa, asta însemna că restul lumii nu era altceva decât audiență? Observatori pasivi a căror simplă contribuție erau aplauzele sau criticile?

Ce se întâmpla cu artistul fără audiență?

Nu era genul său obișnuit de reportaj, medită Flynn, dar i se învărtise în minte din noaptea în care el și Malory cercetaseră Galeria. Era timpul să încheie.

Încă mai vedea felul în care arătase în depozit. Cu o statuie de piatră în mâini și durere plutindu-i în ochi. În cele trei zile care trecuseră, îl ținuse, pe el și pe toți ceilalți,

la distanță. Oh, da, spunea din vârful buzelor că este ocupată, că urmărește mai multe unghiuri ale căutării, că își pune ordine în viață.

Deși, din punctul lui de vedere, nu era nimic în dezordine.

Cu toate acestea, ea refuzase să iasă. Și nici pe el nu îl lăsase să intre.

Poate că reportajul era un fel de mesaj pentru ea.

Își ridică umerii, lovind cu vârfurile degetelor marginea biroului până când mintea lui se concentrează și formulă cuvintele.

Nu era copilul cel care învăța pentru prima oară să își scrie propriul nume cu litere ca un artist? Cel care explora intelectul, coordonarea și egoul. Când copilul ținea pixul gros sau creionul strălucitor în pumnul lui, apoi trasa literele acelea pe hârtie, nu crea el un simbol al lui, cu linii și curbe? Acesta sunt eu, și nimeni nu mai este la fel.

În declarație există artă, la fel și în desăvârșire.

Dar femeia care reușește să pună o mâncare fierbinte pe masă, în fiecare seară? Pentru un maestru al Cordon Bleu, poate că este vorba despre o mâncare prozaică, dar pentru cei care sunt răvășiți de o cutie cu supă condensată, să aibă bucata aceea de mâncare, piure de cartofi și fasole verde pe masă, la unison, era o mare și misterioasă artă.

– Flynn?

– Lucrez, sări el fără să se uite.

– Nu ești singurul. Rhoda închise ușa în spatele ei, ducându-se spre el și așezându-se pe scaun. Își încrucișă brațele peste piept și se uită lung spre Flynn prin ochelarii ei cu ramă pătrată.

Dar fără audiență, pregătit și dornic să consume artă, se transformă în rămășițe congelate, de aruncat...

– La dracu'!

Se îndepărtă de tastatură.

– Ce este?

– Ai tăiat un rând din articolul meu.

Măinile îl mâncau să își ia jocul. Și să îi înfășoare arcurile metalice în jurul gâtului Rhodei.

– Și?

– Ai spus că este nevoie de douăsprezece rânduri.

– Și ceea ce aveai tu erau unsprezece și unul de umplutură. Am tăiat umplutura. Era un reportaj bun, Rhoda. Acum este și mai bun.

– Vreau să știi de ce te iei de fiecare dată de mine, de ce îmi tai întotdeauna reportajele. Abia dacă pui vreun semn pe cele ale lui John sau Carla, iar ei sunt sub ceea ce fac eu.

– John se ocupă de sport. Se ocupă de sport de aproape zece ani. A ajuns să o transforme în știință.

Artă și știință, își spuse Flynn și făcu o notiță rapidă ca să își amintească să o pună în reportaj. Și sport... Dacă cineva urmărea modul în care un olar sculptează din pământ, pe roată, cu piciorul până când rămâne exact forma, textura, înclinarea pe care...

– Flynn!

– Ce? Ce? Se dădu pe spate, depănând banda în mintea lui. Și modific și la Carla, când și unde este nevoie. Rhoda, și eu am un termen aici. Dacă vrei să continuăm cu asta, hai să programăm o întâlnire mâine.

Gura ei se strânse.

– Dacă nu rezolvăm asta acum, nu voi mai veni mâine.

În loc să caute chipul lui Luke Skywalker și să își imagineze un cavaler Jedi scoțându-și sabia de laser și să îndepărteze zâmbetul superior al Rhodei de pe față, Flynn se lăsă pe spate.

Venise momentul, decise el, să provoace el însuși explozia.

– Bine. Mai întâi, o să-ți spun că am obosit să mă ameninți cu plecarea. Dacă nu ești fericită aici, nu ești fericită cu modul în care merge ziarul, atunci pleacă.

Ea deveni stacojie.

– Mama ta niciodată nu ar fi...

– Eu nu sunt mama mea. Afaceri! Eu conduc *Depeșa*. O conduc de aproape patru ani și intenționez să o mai conduc multă vreme. Obişnuiește-te!

Acum avea ochii plini și, pentru că Flynn considera că lacrimile sunt o armă murdară, se luptă să le ignore.

– Altceva, spuse el rece.

– Lucrez aici de dinainte ca tu să poți citi nenorocitul ăsta de ziar.

– Și poate că asta este problema noastră. Ți se potrivea mai bine când mama era la conducere. Acum ți se potrivește mai bine să mă vezi ca pe o pacoste temporară, și încă una incompetentă.

Rhoda rămase cu gura căscată în ceea ce părea un șoc sincer.

– Nu cred că ești incompetent. Doar că eu cred...

– Că ar trebui să stau la distanță. Tonul rece i se simțea din nou în voce, dar expresia lui rămase la fel de rece. Că ar trebui să fac ce îmi spui tu, în loc să fie invers. Și asta nu se va mai întâmpla.

– Dacă nu crezi că fac treabă bună, atunci...

– Stai jos, îi ordonă el când ea începu să se ridice. Cunoștea procedura. Se va năpusti afară, va trânti lucrurile, se va uita la el prin geam, apoi va fi sigură că următorul ei articol va sosi numai cu câteva minute înainte de termen.

– Se întâmplă că eu cred că faci treabă bună. Nu că asta ar însemna ceva, venind de la mine, pentru că tu nu ai încredere sau respect pentru aptitudinile sau autoritatea mea. Cred că asta face ca lucrurile să fie foarte dificile pentru tine, pentru că ești jurnalist, suntem singura partidă din oraș și eu sunt șeful. Nu văd nici unul dintre acești factori schimbându-se. Data viitoare când cer douăsprezece rânduri, dă-mi douăsprezece solide și nu vom avea nicio problemă. Lovi cu vârful creionului de birou în timp ce ea se uita cu gura căscată spre el.

Perry White, gândi el, ar fi putut mai bine, dar credea că era în grafic.

– Altceva?

– O să îmi iau liber restul zilei.

– Ba nu. Se întoarse spre tastatură. Să am articolul despre extinderea școlii elementare pe biroul meu până la ora două. Închide ușa în drum spre ieșire.

Flynn continuă să tasteze, mulțumit să audă sunetul ușii închizându-se, în loc să fie trântită. Așteptă treizeci de secunde, apoi își întoarse scaunul suficient pentru a vedea prin peretele de sticlă. Rhoda era așezată la biroul ei, ca și cum ar fi fost paralizată.

Ura confruntări ca aceasta. Femeia obișnuia să îi dea pe furiș gumă de mestecat când venea aici după școală. Era o porcărie, hotărî el, masându-și tâmplile și pretinzând că se concentrează asupra muncii. Era porcăria de a fi crescut.

SCĂPĂ pentru o oră după-amiază să se întâlnească cu Brad și Jordan la Main Street Diner. Nu se schimbase mult de pe vremea în care ei trei se adunau acolo regulat după meciurile de fotbal sau pentru sesiuni idioate târzii care se învârteau în jurul fetelor și a planurilor de viață.

Aerul era încă plin cu mirosul cinei de bază – friptură de pui –, iar pe bar era încă expusă o tavă obosită cu plăcinta zilei. În timp ce Flynn se uita la burgerul pe care îl comandase, din obicei, se întrebă dacă nu cumva cina rămăsese prinsă în trecut sau el însuși.

Se încruntă spre sendvișul-club al lui Brad.

– Schimbă cu mine.

– Vrei sendvișul meu?

– Vreau sendvișul tău. Schimbă cu mine. Ca să rezolve problema, Flynn schimbă el farfuriile.

– Dacă nu voiai burger, de ce l-ai comandat?

– De-aia. Sunt victima obiceiurilor și a tradiției.

– Și faptul că îmi mănânci sendvișul va rezolva acest lucru?

– Este un început. Am început să rup și obiceiul și prin a o finisa pe Rhoda la birou, în dimineața asta. Când va ieși din starea de șoc, sunt destul de sigur că va începe să plănuiască demiterea mea.

– Cum se face că ai vrut sendvișul lui și nu pe al meu? întrebă Jordan.

– Nu-mi place Reubens.

Jordan se gândi, apoi schimbă farfuria lui cu a lui Brad.

– Iisuse, am terminat acum să schimbăm farfuriile muzicale?

Brad se strâmbă spre Reubens, apoi decise că, de fapt, arată destul de bine.

Deși deja dorea să fi avut burgerul înapoi, Flynn ridică sendvișul-club.

– Credeți că faptul că ai rămas în orașul natal toată viața te ține prea atașat de trecut, prea rezistent la schimbare și dezvoltare și prin urmare inhibă abilitățile tale de a funcționa ca adult matur?

– Nu știam că va fi o discuție filosofică. Dar, dornic să continue jocul, Jordan analizează întrebarea în timp ce turna ketchup pe burger. Ar putea însemna că, dacă ai rămas în orașul natal, înseamnă că acolo te simți confortabil și ți-ai construit rădăcini și legături puternice. Sau că ești prea leneș și te complaci ca să îți miști fundul.

– Mie îmi place aici. Mi-a luat ceva timp ca să ajung la asta. Până acum ceva vreme am fost destul de mulțumit de felul în care merg lucrurile. Mulțumirea a luat locul din spate cam din prima zi a lunii.

– Din cauza cheilor? Întrebă Brad. Sau a lui Malory?

– Una vine cu cealaltă. Cheile, asta înseamnă aventură, corect? Sir Galahad și Sfântul Graal, Indiana Jones și Arca pierdută.

– Elmer Fudd și Bugs Bunny, interveni Jordan.

– Corect, este același lucru. Puteai conta întotdeauna pe Jordan că va pune punctul pe i, își spuse Flynn. Niciuna dintre viețile noastre nu va avea de suferit, dacă nu le găsim. Nu cu adevărat.

– Un an, spuse Brad. Este o clauză de penalitate destul de solidă, după modul meu de a gândi.

– Da, bine. Flynn băgă în gură un cartof din grămada care se afla lângă sendviș. Dar îmi este destul de greu să

îi văd pe Rowena și Pitte pedepsindu-le pe femeile acestea.

– Poate că nu ei vor fi cei care fac porcării, comentă Jordan. Poate că ei sunt, pur și simplu, conducta, ca să spun așa, spre recompensă sau pedeapsă. De ce presupui că ei au posibilitatea de a alege?

– Încerc să gândesc pozitiv, replică Flynn. Și ideea că vor găsi cheile, și ce se va întâmpla atunci, este obligatorie.

– Alături de faptul că este un puzzle și că este destul de greu să scapi dintr-un puzzle.

Flynn făcu un semn lui Brad, foindu-se în scaun.

– Și mai este magia. Acceptarea magiei, a unor feluri de magie, este reală. Nu este o iluzie, ci o lovitură în spatele ordinii naturale. Vreau să spun, cât de tare este asta? Asta este chestia la care am renunțat când am devenit adulți. Credința neglijentă în magie. Asta ne-a restituit-o.

– Vrei să o privești ca pe un dar sau ca pe o povară? se întrebă Jordan. Ar putea fi în oricare dintre cele două moduri.

– Mulțumesc din nou, domnule Latură Pozitivă. Dar da, știu și eu asta. Vom ajunge la termen. Mai puțin de o săptămână. Dacă nu o găsim, poate că vom plăti, poate că nu. Dar nu vom *ști* niciodată.

– Nu putem evita potențialele consecințe ale eșecului, sublinie Brad.

– Încerc să cred că nimeni nu va distruge viețile a trei femei nevinovate pentru că au încercat și nu au reușit.

– Mergi la începuturi și vei vedea că viețile a trei femei nevinovate – semizeite sau nu – au fost distruse

din simplul motiv că existau. Jordan puse sare pe ceea ce fuseseră cartofii lui Flynn. Îmi pare rău, prietene!

– Aducă la asta faptul că femeile din portret seamănă cu femeile pe care le cunoaștem noi. Brad lovea masa cu degetele. Există un motiv pentru asta și acest motiv le așază în centrul tuturor lucrurilor.

– Nu voi lăsa nimic să i se întâmple lui Malory. Sau oricăreia dintre ele, răspunse Flynn.

Jordan ridică paharul cu ceai cu gheață.

– Și cât de legat ești de ea?

– Asta este o altă întrebare. Încă nu mi-am dat seama.

– Păi te ajutăm noi cu asta. Jordan îi făcu cu ochiul lui Brad. Pentru ce altceva sunt prietenii? Cum este sexul?

– De ce asta vine întotdeauna pe primul loc la tine? îl întrebă Flynn. Este un model de viață îndelungată.

– Pentru că sunt bărbat. Și dacă tu crezi că femeile nu au sexul printre primele locuri pe lista lor, aș spune că ești un nebun trist și demn de milă.

– Este minunat. Flynn îi întâlnește zâmbetul batjocoritor al lui Jordan. Ți-ai dori să faci sex la un astfel de nivel cu o femeie frumoasă. Dar nu este ca și cum numai asta ar funcționa între noi. Am avut conversații, cu și fără haine pe noi.

– Inclusiv convorbiri la telefon? întrebă Brad. Care durează peste cinci minute?

– Da, și?

– Eu nu făceam decât să întocmesc lista. I-ai gătit ceva? Nu să încălzești la cuptorul cu microunde, efectiv să folosești plita.

– I-am făcut niște supă când...

– Se pune la socoteală. Ai dus-o la un film de fete?

Încruntându-se, Flynn ridică un triunghi din sendviș.

– Nu știu ce se califică drept filme de fete. Îl lăasă jos.
Bine, da. Odată, dar a fost...

– Fără explicații, partea asta din chestionar este cu da sau nu. Acum putem trece la partea de eseu, îl asigură Jordan. Imaginează-ți viața ta, să spunem, în cinci ani. Merge? îl întrebă el pe Brad.

– Unii cer zece, dar cred că putem fi mai îngăduitori. Cinci sunt suficienți.

– Bine, imaginează-ți viața ta peste cinci ani. Poți să structurezi imaginea fără ca ea să fie acolo?

– Nu știu cum aș putea să îmi imaginez ce va fi peste cinci ani, când nu știu ce voi face în cinci zile.

Dar putea, își vedea casa, cu unele dintre planurile pe care le făcuse pentru ea. Se vedea pe el la ziar, plimbându-l pe Moe, plimbându-se cu Dana. Și o vedea pe Malory din fiecare unghi. Coborând scările din casă, venind la ziar să se întâlnească cu el, alergându-l pe Moe afară din bucătărie.

Deveni palid.

– Oh, băiete!

– Este acolo, nu-i așa? întrebă Jordan.

– Este chiar acolo.

– Felicitări, fiule! Jordan îl lovi peste umeri. Ești îndrăgostit!

– Așteaptă o clipă. Și dacă nu sunt cu adevărat?

– Ghinion, replică Brad.

BRAD cunoștea tot despre noroc și decise că al lui era aici, când ieși din local și o văzu pe Zoe oprită la semafor.

Avea ochelari de soare negri și își mișca buzele într-un mod care îl făcea să creadă că fredonează împreună cu radioul din mașină.

Nu ar fi fost tocmai urmărire dacă ar fi sărit în mașină, s-ar fi încadrat în trafic și ar fi urmat-o. Faptul că tăie drumul unei camionete era complet accidental.

Era rezonabil, important chiar, să se cunoască mai bine unul pe celălalt. Abia dacă îl putea ajuta pe Flynn dacă nu le cunoștea pe femeile cu care era conectat.

Părea rezonabil.

Nu avea nicio legătură cu obsesia. Numai pentru că el cumpărase un tablou cu chipul ei, numai pentru că nu și-l putea scoate din minte, toate acestea nu însemnau că este obsedat.

Era ușor interesat.

Și dacă exersa mai multe variante de a începe discuția, era numai pentru că înțelegea valoarea comunicației. Și era clar că nu era nervos că îi va vorbi unei femei. Vorbea cu femeile tot timpul.

Femeile vorbeau cu *el* tot timpul, dacă era să aducă vorba despre asta. Era considerat unul dintre cei mai doriți burlaci – și, Doamne, cât ura termenul – din țară. Femeile îi ieșeau în cale pentru a vorbi cu el.

Dacă Zoe McCourt nu putea pierde cinci minute pentru o conversație politicoasă, ei bine, era pierderea ei.

Când ea parcă pe alee, el reușise să strângă o masă de nervi și iritare. Privirea vag plictisită pe care i-o aruncă atunci când opri mașina în spatele mașinii ei puse capac.

Simțindu-se ca un prost și insultat, coborî.

– Mă urmărești? întrebă ea.

– Poftim? În defensivă, vocea lui era plată și rece. Cred că îți supraestimezi farmecele. Flynn este îngrijorat pentru Malory. Te-am văzut și m-am gândit că poți să îmi spui ce mai face.

Zoe continuă să îl cerceteze cu precauție, în timp ce descuia portbagajul. Jeansul ei era destul de strâmt pentru a-l lăsa să îi vadă fundul ferm. Purta o jachetă scurtă, de un roșu plăcut, cu un tricou la fel de plăcut care cobora până la un centimetru deasupra bandei jeansului.

Observă cu un fel de fascinație că avea un inel în buric, o dungă mică, de argint. Degetele îi deveneau calde la dorința de a-l atinge.

– Am oprit să o văd mai devreme

– Hm? Pe cine? Oh, Malory! Acum avea ceafa fierbinte și se blestemă singur. Cum este?

– Pare obosită și puțin deprimată.

– Îmi pare rău. Făcu un pas înainte când ea începu să descarce portbagajul. Lasă-mă să te ajut.

– Mă descurc.

– Sunt sigur că da. Rezolvă problema luându-i două cataloage grele cu mostre de tapet. Dar nu văd niciun motiv să o faci. Redecorezi?

Ea scoase un catalog cu mostre de vopsea, o cutie mică de unelte – pe care el i-o luă –, un carnetel și câteva plăci de țiglă.

– Am făcut contract pentru casa asta. Vrem să ne deschidem afaceri aici. Este nevoie de muncă.

El merse înainte, lăsând-o să închidă portbagajul. Da, era nevoie de muncă, dar era masivă, iar locul – frumos compartimentat. Locație solidă, parcări decente.

– Arată ca și cum ar avea un schelet bun, comentă el. Ați verificat fundația?

– Da.

– Sunteți legate la codul poștal?

Ea își căută cheile pe care le luase de la agentul imobiliar.

– Numai pentru că sunt femeie, nu înseamnă că nu știu cum să cumpăr o casă. Am văzut mai multe proprietăți și asta a fost cea mai bună, cu cea mai bună locație. Mare parte din treabă constă în cosmetizare.

Împinse ușa descuiată.

– Poți să le lași pe podea. Mulțumesc. O să îi spun lui Malory că ai întrebat de ea.

Brad continuă să meargă, în așa fel încât ea se dădu înapoi. Deși era greu, refuză să își lase privirea să îi coboare din nou spre buricul ei.

– Întotdeauna ești atât de iritată când cineva încearcă să te ajute?

– Sunt iritată când cineva nu crede că mă pot descurca singură. Uite, nu am prea mult timp ca să fac ce trebuie să fac aici. Trebuie să încep.

– Atunci nu o să îți stau în cale.

Cercetă plafonul, podeaua, pereții, în timp ce se plimba prin zona de la intrare.

– Drăguț loc.

Nu simțea umezeală, dar era clar o senzație de răcoare. Nu era sigur dacă era din cauza zidăriei sau a femeii care sufla aer rece.

– Care este partea pe care o iei tu?

– La etaj.

– Bine. Începu să urce, aproape amuzat cât de repede și nerăbdător respirase ea. Frumoase scări. Nu poți da greș cu pin alb.

O parte din margine trebuia înlocuită, observă el. Și fereastra dublă din capătul scărilor trebuia să fie reparată. Ar trebui să o observe, să pună una dublă pentru izolare.

Pereții erau prăfuiți și câteva crăpături care cereau să fie reparate. Dar și acestea erau ușor de observat.

Îi plăcea felul în care încăperile se împărțeau și se reunificau și se întrebă dacă va înlocui câteva dintre ușile cu interior gol cu unele mai solide și în ton cu stilul casei.

Și ce va face cu iluminatul? Nu știa nimic despre saloane, dar i se părea logic ca lumina bună, puternică să fie esențială.

– Mă scuzi. Am nevoie de cutia cu unelte.

– Ce? Oh, sigur! I-o dădu, apoi își trecu degetele peste marginea ferestrei, toată așchii și rupturi. Știi, ai putea încerca o culoare roșiatică aici, pentru contrast. Lemn diferit, lăsând esența naturală să meargă cu tonurile calde. Nu vrei să acoperi podelele astea, nu?

Ea scoase ruleta.

– Nu.

De ce nu pleca? Trebuia să muncească, să se gândească. Și, cel mai mult, ar fi vrut să fie singură în minunata ei clădire, plănuiind și decizând, și visând cum va fi când va termina.

Culorile, texturile, tonurile, mirosurile. Totul.

Și el era aici, în drumul ei, rătăcind. Un bărbat minunat care distrăgea atenția, în costumul lui perfect și pantofii lui scumpi. Mirosea, hm, atât de subtil, a săpun elegant și aftershave.

Probabil că îl costase mai mult săpunul decât o costaseră pe ea jeansul și tricoul pe care le purta. Și credea că se poate învăța pe aici, răsuflându-i aerul ei, făcând-o să se simtă neîndemânică și inferioară.

– Ce planuri ai pentru camera aceasta?

Își notă măsurătorile și continuă să stea cu spatele la el.

– Este salonul principal. Este pentru păr, manichiură și machiaj. Pentru că el nu îi răspunse, se simți forțată să se uite peste umăr. El se uita contemplativ la tavanul ei. Ce?

– Noi avem niște lumini mici de veghe. Foarte practice, dar foarte distractive. Au avantajul că pot fi îndreptate în mai multe direcții. Mergi pe distractiv sau pe elegant aici?

– Nu văd de ce nu ar putea fi amândouă.

– Bun punct de vedere. Culori blânde sau îndrăznețe?

– Îndrăznețe aici, blânde în camerele de tratament.

Uite ce, Bradley...

– Au! Parcă ai fost mama. Deja se ghemuise, cu un deget printre paginile cataloagelor cu mostre și îi aruncă un zâmbet rapid. Aveți cumva un centru de antrenament unde vă învață să vă dezvoltați tonul acesta paralizant?

– Bărbaților nu le este permis să aibă această informație. Dacă îți spun, va trebui să te ucid. Și pur și simplu nu am timp. Vom semna pentru proprietate într-o lună și așa vrea să am toate planurile făcute, în așa fel încât să mă apuc imediat de ele.

– Pot să te ajut.

– Știi ce fac și cum vreau să fac. Nu vreau să presupui că...

– Așteaptă! Băiete, ce sensibilă ești! Nu ai crede că o femeie îmbrăcată cu jeans lipit de corp și care și-a decorat buricul cu inel ar trebui să fie un pic mai abordabilă? Eu sunt în afacerea asta, îți amintești? Atinse logoul cu

HomeMakers de pe catalogul cu mostre. Nu numai atât, dar îmi place să ajut atunci când o clădire prezintă potențial. Pot să îți dau o mână de ajutor cu muncă și materiale.

– Nu caut pomană.

El lăasă catalogul deoparte, ridicându-se ușor în picioare.

– Am spus o mână de ajutor, nu pomană. Ce naiba este cu mine de reușesc să te întorc pe dos?

– Totul. Este nedrept. Ridică din umeri. Dar este adevărat. Nu-î înțeleg pe oamenii ca tine, așa că am tendința de a nu avea încredere în ei.

– Oamenii ca mine?

– Oameni bogați, privilegiați, care conduc imperiile americane. Îmi pare rău, sunt sigură că ai niște calități minunate, altfel nu ai fi prietenul lui Flynn. Dar tu și cu mine nu avem nimic în comun. În plus, am destul pe cap în acest moment și nu am timp de joacă. Așa că mai bine lămurim lucrurile, apoi putem merge mai departe. Nu am de gând să mă culc cu tine.

– Bine, păi, este evident că viața mea nu mai merită să fie trăită.

Ea voia să zâmbească din cauza replicii, aproape că a făcut-o. Dar avea motive să creadă că genul lui era destul de alunecos.

– Vrei să îmi spui că nu speri să te culci cu mine?

El respiră atent, înainte să vorbească. Își prinsese ochelarii de soare în V-ul tricoului ei, și ochii aceia lungi, roșiatici, se uitau direct în ochii lui.

– Tu și cu mine știm amândoi că nu am cum să răspund la întrebarea asta în mod corect. Este o nenorocită de întrebare vicleană. Altele din această categorie mai

sunt: Arăt grasă în asta? Crezi că ea este drăguță? Și, dacă tu nu știi, poți să fii sigură că nu îți voi spune.

Acum a fost nevoită să își muște limba ca să nu râdă în hohote.

– Ultima nu este întrebare.

– Este tot un mister și o capcană. Așa că am să-ți spun că te găsesc foarte atrăgătoare. Și avem în comun mai multe lucruri decât pare să îți dai seama, începând cu cercul de prieteni. Vreau să te ajut, pe tine, pe Malory și pe Dana, cu locul acesta. Niciuna dintre voi nu trebuie să se culce cu mine în schimb. Deși, dacă voi trei vreți să vă adunați și să organizați o orgie drăguță și cu gust, nu aș spune nu. Între timp, te las să te întorci la treaba ta.

Se pregăti să plece, apoi spuse încet, în timp ce se îndrepta spre scări:

– Apropo, HomeMakers are o vânzare legată de tratamente pentru pereți – tapet și vopsea – luna viitoare. Cu reducere de la cincisprezece până la treizeci la sută toată marfa.

Zoe se repezi în capătul scărilor.

– Când luna viitoare?

– O să te anunț.

Așadar, nu avea de gând să se culce cu el. Brad scutură din cap în timp ce se ducea spre mașină. Fusese o declarație nefericită din partea ei. Evident, nu era conștientă că singurul lucru căruia nu îi putea rezista niciun Vane era o provocare deschisă.

Singurul lui plan fusese să o invite la cină. Acum, hotărî el în timp ce studia ferestrele de la etaj, va trebui să se chinuie puțin să găsească o strategie.

Zoe McCourt tocmai urma să fie asediată.

ZOE avea altceva în minte. Întârzia, dar nu era nimic nou. Întotdeauna apărea un nou șuvoi de lucruri de făcut sau de amintit, sau de reparat, chiar înainte să iasă pe ușă.

– Să îi dai prăjiturile alea mamei lui Chuck. O să le devoreze. Zoe opri mașina pe aleea aflată la două străzi distanță de propria casă, apoi îi aruncă fiului ei o privire aspră. Nu glumesc, Simon. Nu am timp să merg eu. Dacă merg până la ușă, o să mă țină douăzeci de minute și deja am întârziat.

– Bine, bine. Aș fi putut veni pe jos.

– Da, dar atunci nu aș mai fi putut face asta. Îl apucă, afundându-și degetele în coastele lui, făcându-l să țipe.

– Mamă!

– Simon! spuse ea cu același ton exasperat.

El râdea în timp ce ieșea și își scotea sacul din spate.

– Să o ascuți pe mama lui Chuck și nu ține pe toată lumea trează toată noaptea. Ai numărul lui Malory?

– Da, am numărul lui Malory. Și știu cum să formez 919 și să alerg afară din casă dacă îi dau foc în timp ce mă joc cu chibriturile.

– Deștept puști! Vino aici și dă-mi un pupic!

El transformă în spectacol târșăitul picioarelor, capul aplecat pentru a-și ascunde zâmbetul în timp ce se apropia de fereastra mașinii.

– Dar repede. Ne-ar putea vedea cineva.

– Să le spui că nu te-am sărutat. Că am țipat la tine. Îl sărută, rezistând să nu îl îmbrățișeze. Ne vedem mâine. Să te distrezi, copile!

– Și tu, copile! Chicoti, apoi alergă spre casă.

Cu priceperea unei mame, scoase mașina de pe alee, privindu-și copilul până când era înăuntru, în siguranță.

Apoi se îndreptă spre Malory și spre prima ei petrecere în pijama.

17

MALORY știa ce se întâmplă. Nimeni nu voia să o lase singură, noii ei prieteni erau îngrijorați pentru ea. Zoe fusese atât de entuziastă în legătură cu o sesiune de gândire la o petrecere în pijamale a fetelor, încât Malory nu putuse să refuze.

Simplul fapt că voise să refuze, să se îngroape singură în peștera ei, o forța să recunoască faptul că avea nevoie de o schimbare.

Nu fusese niciodată în trecut o singuratică și nicio persoană care gândește prea mult. Când avea probleme, ieșea, vedea oameni. Își cumpăra lucruri, dădea o petrecere.

Dorința lui Zoe de a avea o petrecere seara îi dăduse lui Malory impulsul de a face totul pentru așa ceva. Cumpărase mâncare și lumânările noi cu aromă de lămâie. Și săpunuri parfumate, și prosoape noi, elegante pentru oaspeți, apoi niște vin bun.

Curățase apartamentul pe care îl neglijase, răspândise potpuriuri în boluri. Și se îngrijise în acel fel meticolos în care o femeie se îmbracă pentru alte femei.

Când sosi Dana, avea așezate brânză și fructe, și biscuiți buni, lumânările erau aprinse și muzica în surdină.

– Hm, destul de elegant aici. Ar fi trebuit să mă îmbrac cu altceva.

– Arăți foarte bine. Hotărâtă să fie veselă, Malory se aplecă să o sărute pe Dana pe obraz. Apreciez că faceți asta.

– Ce facem?

– Că pierdeți vremea cu mine, încurajându-mă. În ultimele două zile, m-am simțit cam deprimată.

– Niciuna dintre noi nu a crezut că toată chestia asta ne va scurge de energie. Îi dădu lui Malory o pungă cu cumpărături, apoi lăsă jos geanta ei cu schimburi. Am adus provizii. Vin, Cheez-It, trufe de ciocolată, popcorn. Știi, primele patru grupe de mâncare. Dana se uită printre filmele închiriate de la centru. Ai închiriat toate filmele de fete care s-au făcut vreodată?

– Toate care erau disponibile în format DVD. Ce zici de puțin vin?

– Nu trebuie să îmi sucești mâna. Parfum nou?

– Nu, probabil că este de la lumânări.

– Drăguț. Asta trebuie să fie Zoe! Mai bine mai torni un pahar.

Zoe intră pe ușile curții interioare, încărcată de pungi.

– Prăjituri, spuse ea fără suflare. Casete video, aromoterapie și prăjituri pentru cafeaua de dimineață.

– Bună treabă. Dana luă una dintre pungi și îi dădu un pahar cu vin. Apoi se aplecă mai aproape și spuse: Cum faci să îți arate genle așa? Negre și alungite?

– O să vă arăt. Este distractiv. Am trecut pe la casă astăzi ca să fac niște măsurători și să mă uit la niște mostre, în spațiul și lumina de acolo. Am în mașină cataloage cu mostre de tapet și de vopsea, dacă vreți să vă uitați mai

târziu. Bradley Vane m-a surprins în timp ce eram acolo. Care este povestea lui?

– Băiatul de aur care are conștiință socială. Dana atacă brânza Brie. Star al atletismului, la liceu și colegiu. Alese o specialitate. Student eminent, dar nu tocilar. Aproape legat de vreo două ori, dar întotdeauna a reușit să scape înainte să fie definitiv. Cel mai bun prieten al lui Flynn de la naștere. Corp excelent, pe care am fost fericită să îl pot urmări în variate etape. Ești interesată să îl vezi cu ochii tăi?

– Nu în felul acela. Nu am avut prea mare noroc cu bărbații, așa că singurul care va fi în viața mea pentru moment este Simon. Oh, ador cântecul ăsta. Își dădu jos pantofii ca să danseze. Deci, Mal, ce se întâmplă cu Flynn?

– Păi, îl iubesc, așa că este destul de neplăcut. Aș vrea să pot dansa așa.

– Așa cum?

– Numai picioare lungi și șolduri relaxate.

– Haide atunci. Zoe își lăsă jos vinul, ridicând o mână. O să exersăm. Faci unul dintre cele două lucruri. Pretinzi că nu se uită nimeni la tine sau pretinzi că tipul acesta, un tip incredibil de sexy, te privește. Oricum ar fi, depinde de starea ta, continui.

– Cum se întâmplă că fetele ajung să danseze cu alte fete? se întrebă Malory, în timp ce încerca să își facă șoldurile să se miște independent de restul corpului, așa cum părea să facă Zoe.

– Pentru că noi ne pricepem mai bine.

– De fapt, spuse Dana, servindu-se cu o crenguță de struguri verzi, este un fel de ritual social, sexual. Femela

execută, ispitește și tachinează, masculul observă, își imaginează și selectează. Sau este selectat. Tobele Junglei sau Dave Matthews Band, totul se reduce la același lucru.

– Nu vrei să dansezi? o întrebă Malory.

– Sigur. Aruncându-și în gură încă un bob de strugure, Dana se ridică. Șoldurile și umerii se uniră într-un ritm sinuos, în timp ce se mișca spre Zoe. Pluteau într-un dans care, în mintea lui Malory, era atât sexy, cât și liber.

– Acum sunt complet depășită.

– Te descurci bine. Relaxează-ți genunchii. Și, vorbind de ritualuri, am niște idei. Dar... Zoe își apucă din nou vinul. Cred că ar trebui să mai bem niște vin înainte să le scot la iveală.

– Nu poți face asta, se plânse Dana. Urâsc asta. Care este ideea? Luă paharul lui Zoe, sorbind rapid. Uite, eu beau mai mult. Spune-mi mie.

– Bine. Hai să ne așezăm.

Amintindu-și rolul ei de gazdă, Malory aduse vinul și tava cu mâncare pe măsuța de cafea.

– Dacă acest ritual are ceva de-a face cu epilatul picioarelor, mai întâi am nevoie de mai mult vin.

– Nu. Zoe râdea. Dar eu am o tehnică aproape lipsită de durere, cu ceară fierbinte. Pot să îți fac un model brazilian fără ca cineva să verse o lacrimă.

– Un brazilian?

– Până sus de zona bikinilor. Lasă numai o dungă frumoasă, ca să poți purta cel mai îngust slip fără să arăți, hm, ciufulită.

– Oh! Instinctiv, Malory își acoperi sexul cu mâna. Nici măcar dacă folosești morfină și cătușe.

– Sincer, totul este din încheietură, explică Zoe.

Mda... să ne întoarcem la ceea ce spuneam, continuă ea. Știi că toate am citit și am studiat, și am încercat să găsim teorii și idei ca să o ajutăm pe Malory să găsească prima cheie.

– Și amândouă ați fost minunate. Sincer. Numai că simt că îmi scapă ceva, un lucrușor care m-ar putea lumina complet.

– Poate că tuturora ne-a scăpat ceva, calculă Zoe. Însăși legenda. Femei muritoare se însoțesc cu zei celți și devin regine. Putere feminină. Are trei fiice. Din nou femeie. Unul dintre paznici este femeie.

– Ei bine, este cincizeci cu cincizeci la sută, sublinie Dana. Chiar și în privința zeilor.

– Așteaptă. Deci, când sufletele lor sunt furate și închise *de un bărbat*, se spune că trei muritoare, *femei* muritoare, trebuie să găsească și să răsucescă cheile.

– Îmi pare rău, Zoe, nu te urmăresc. Deja știm toate astea. Malory se întinse să ia un strugure.

– Lasă-mă să merg mai departe. Zeii, în doctrina celtică, sunt mai pământeni, să spunem, decât cei greci sau romani. Sunt mai degrabă ca vrăjitorii și magicienii, decât... care este cuvântul? Hm, ființe omnisciente. Corect? o întrebă ea pe Dana.

– Da.

– Au legături cu pământul, cu natura. Așa cum sunt vrăjitoarele. Există magie albă și neagră, dar amândouă categoriile folosesc elementele și forțele naturii. Și aici este momentul în care trebuie să ieși din cutie.

– Nu am mai fost în cutie de pe patru septembrie, spuse Dana.

– Ce ar fi dacă am fost alese pentru că... ei bine, pentru că suntem vrăjitoare?

Malory se încruntă spre nivelul vinului din paharul lui Zoe.

– Cât ai băut înainte să ajungi aici?

– Nu, gândiți-vă numai. Arătăm ca ele. Poate că, în nu știu ce fel, suntem legate... acelei linii de sânge sau ceva. Poate că avem putere, dar nu am știut niciodată.

– Legenda spune femeii muritoare, îi reaminti Malory.

– Vrăjitoarele nu sunt neapărat nemuritoare. Sunt oameni cu mai mult potențial. Am citit. În Wicca, femeile vrăjitoare au trei etape. Fecioria, mama și coroana. Și aduc omagii zeităților. Ele...

– Wicca este o religie tânără, Zoe, spuse Dana.

– Dar rădăcinile ei sunt vechi. Și trei este o cifră magică. Noi suntem trei.

– Sunt sigură că aș ști, dacă aș fi vrăjitoare. Malory se gândi în timp ce sorbea vin. Și dacă, din întâmplare, mi-a scăpat din vedere timp de aproape treizeci de ani, ce ar trebui să fac acum în privința aceasta? Să invoc ceva, să arunc o vrajă?

– Să îl transform pe Jordan într-un catâr. Mă scuzați, ridică Dana din umeri când Malory se uită la ea. Visam cu ochii deschiși.

– Am putea încerca. Împreună. Am adus niște lucruri. Zoe sări și deschise una dintre pungi. Lumânări pentru ritualuri, spuse ea, răvășindu-le. Tămâie. Sare de masă.

– Sare de masă. Uimită, Malory luă cutia albastru-închis, Morton, și o studie pe fata veselă, cu o umbrelă.

– Poți face un cerc protector cu ea. Ține la distanță spiritele rele. Baghete de cenușă. Un fel de baghete. Am cumpărat o bătă de baseball și am tăiat-o ca să le fac.

– Martha Stewart o cunoaște pe Glenda Vrăjitoarea cea Bună. Dana ridică bagheta subțire de lemn, fluturând-o. Nu ar trebui să împrăștie praf de zână?

– Bea mai mult vin, îi ordonă Zoe. Cristale. Ametist și cuarț roz, și globul acesta cu adevărat minunat. Ridică globul.

– De unde ai prădat toate lucrurile astea? o întrebă Malory.

– De la magazinul New Age din mall. Cărți de tarot – celtice pentru că așa mi s-a părut firesc. Și...

– O placă Ouija! Dana o atinse. Măi, măi să fie, nu am mai văzut așa ceva de când eram copil.

– Am găsit-o într-un magazin de jucării. Nu le mai au la New Age.

– Am avut o petrecere în pijamale când eram copil. Aveam numai haleală și Pepsi, și M&M, și lumânări aprinse. Toată lumea întreba cum se numește bărbatul cu care se va căsători. Al meu a fost PTZBAH. Dana lăsa să îi scape un suspin sentimental. Era foarte drăguț. Hai să ne jucăm mai întâi Ouija, sugeră Dana. De dragul vremurilor apuse.

– Bine, dar de data asta trebuie să jucăm corect. Ia-o în serios. Zoe se ridică să stingă lumina și muzica.

– Mă întreb dacă Ptzbah mai este undeva acolo. Dana se lăsa jos, deschizând cutia.

– Așteaptă. Trebuie să pornim ritualul. Am cartea cu mine.

Se așezară pe podea, în cerc.

– Trebuie să ne golim mințile, dădu Zoe instrucțiunile. Să vizualizăm cum ni se deschide chakra.

– Nu mi-am deschis niciodată chakra în public,

chicoti Dana, fără regret, până când Malory o lovi peste genunchi.

– Și acum aprindem lumânările pentru ritual. Alb pentru puritate. Galben pentru amintire. Roșu pentru putere. Zoe își mușcă buzele în timp ce aprindea cu grijă fitilul. Puneți cristalele. Ametistul pentru... la naiba! Luă cartea, frunzărind paginile. Uite. Ametist pentru intuiție. Și tămâie. Cuarț roz pentru putere psihică și divinație.

– Este drăguț, hotărî Malory. Liniștitor.

– Cred că ar trebui să încercăm toate cărțile de tarot și poate și câteva incantații, dar hai să o facem pe Dana fericită și să facem mai întâi asta. Zoe așeză tabla între ele și indicatorul în centru.

– Trebuie să ne concentrăm, spuse ea. Să ne focalizăm mințile și puterile asupra unei singure întrebări.

– Poate să fie despre iubirea vieții mele? Dor pentru Ptzbah.

– Nu. Zoe își înghiți un hohot de râs și încercă să pară severă. Este o treabă serioasă. Vrem locația primei chei. Malory ar trebui să pună întrebarea, dar eu și cu tine trebuie să ne gândim.

– Ar trebui să închidem ochii. Malory își frecă degetele de pantaloni, respirând adânc. Gata?

– Își duseră degetele spre indicator, rămânând în tăcere.

– Nu ar trebui să chemăm Lumea de Dincolo sau ceva? șopti Malory. Să ne aducem omagiul, să cerem îndrumare? Ce?

Zoe deschise un ochi.

– Poate că ar trebui să îi chemi pe cei de dincolo de Cortina Viselor pentru îndrumare.

– Străini naturalizați, sugeră Dana. Este un termen bun. Cheamă-i pe străinii naturalizați din spatele Cortinei Viselor să îți dea instrucțiuni.

– Bine, haide. Toată lumea să facă liniște, toată lumea să fie calmă. Concentrați-vă. Malory așteaptă zece secunde în tăcere. Îi chemăm pe străinii naturalizați din spatele Cortinei Viselor să ne ajute și să ne îndrume în, hm, căutarea noastră.

– Spune-le că ești una dintre alese, zise Zoe din colțul gurii, în timp ce era sâsâită de Dana.

– Sunt una dintre alese, una dintre cele care caută cheile. Timpul trece. Vă cer să îmi arătați drumul spre cheie, astfel încât să eliberez sufletele... Dana, nu împinge indicatorul.

– Nu îl împing. Sincer.

Cu gura uscată, Malory își deschise ochii și privi indicatorul tremurând sub degetelor lor.

– Lumânările, șopti Zoe. Oh, Iisuse, uitați-vă la lumânări!

Flăcările săltau, un trio de capete aurii mărginite de roșu. Lumina începu să tremure, ca un puls. Ceva sufla rece în cameră și făcea flăcările să danseze.

– Este ciudat! exclamă Dana. Adică foarte ciudat!

– Se mișcă! Indicatorul sări, cu degetele tremurânde ale lui Malory pe el. Nu mai auzea nimic în afară de urletul sângelui din propriul cap, în timp ce privea cum alunecă de la o literă la alta.

MOARTEA TA

Respirația îi era încă strânsă în gât, când camera se umplu brusc de lumină și vânt. Auzi pe cineva țipând,

aruncând un braț să își acopere ochii ca și cum o formă s-ar fi conturat din vârtejul de aer.

Tabla se sparse ca și cum ar fi fost făcută din sticlă.

– Ce vă jucați? Rowena se afla în mijlocul lor, cu tocul ascuțit al pantofului ei lovind puternic tabla. Nu aveți mai multă minte decât să deschideți o poartă spre lucruri pe care nu le înțelegeți și de care nu vă puteți apăra?

Cu un suspin supărat, ea păși grațios din cerc și ridică vinul.

– Aș vrea un pahar, vă rog!

– Cum ai intrat aici? Cum ai știut? Malory se ridică, cu picioarele elastice.

– Este un noroc că am făcut ambele lucruri. Ridică sarea și vărsă conținutul peste rămășițele plăcii.

– Oh, așteaptă puțin, ce naiba!

– Măturați-le! îi ordonă Rowena lui Zoe. Apoi dați-i foc. Ar fi foarte bun un pahar cu vin. Îi dădu sticla lui Malory, apoi se așeză pe canapea.

Ofensată, Malory se duse în bucătărie și smulse un pahar de vin din dulap. Se întoarse și împinse paharul în mâna Rowenei.

– Nu te-am invitat în casa mea!

– Dimpotrivă, m-ai invitat pe mine și pe toți cei care au ales să vină prin deschizătură.

– Atunci suntem vrăjitoare.

Expresia Rowenei se schimbă când se uită spre fața fascinată a lui Zoe.

– Nu, nu așa cum crezi tu. Acum vocea ei era mai dulce, profesor răbdător față de elevii ei nerăbdători. Deși fiecare femeie are ceva magic. Totuși, împreună puterile

voastre sunt întreprinse și aveți destule aptitudini, destulă dorință de a face o invitație. Nu sunt singura care a răspuns. L-ai simțit, îi spuse ea lui Malory. L-ai mai simțit și înainte.

– Kane. Își strânse coatele și se cutremură când își aminti răceala care se strecurase în ea. El a mișcat indicatorul, nu noi. Se joacă cu noi.

– A amenințat-o pe Malory. Uitând teama, Zoe era din nou în picioare. Și ce ai de gând să faci în legătură cu asta?

– Tot ce voi putea.

– Poate că nu este suficient. Dana se ridică să o prindă de mână pe Malory. Te-am auzit țipând. Și ți-am văzut fața când ai făcut-o. Ai simțit ceva ce eu și Zoe nu am simțit și a fost groază pură. A fost durere pură.

– Este rece. Este... nu pot să descriu.

– Este absența oricărei senzații de căldură, șopti Rowena. Orice speranță, orice viață. Dar nu vă poate atinge, decât dacă îi permiteți.

– Să îi permitem? Cum dracu'?... Zoe se opri, uitându-se în jos spre tabla făcută țândări de la picioarele ei. Oh, Doamne! Îmi pare atât de rău. Mal, îmi pare atât de rău.

– Nu este vina ta. Nu este! Luă mâna lui Zoe, astfel încât, pentru o clipă, erau unite toate trei.

Văzându-le, Rowena zâmbi spre vinul ei.

– Căutam răspunsuri și tu ai avut ideea. Ceea ce este mult mai mult decât am găsit eu în ultimele două zile. Am încercat ceva. Poate că era ceva greșit, adăugă ea, întorcându-se spre Rowena, dar asta nu îți dă dreptul să ne pălmuești pentru asta.

– Ai absolută dreptate. Îmi cer iertare. Se aplecă

înainte pentru a întinde brânză Brie pe un biscuite, apoi își lovi degetele de cărțile de tarot. Pe deasupra lor pâlpoi lumină, care apoi dispăru. Astea nu vor face niciun rău. Poate vă dezvoltăți abilitatea de a le citi sau chiar să descoperiți că aveți un dar legat de ele.

– Tu... Zoe își apăsă degetele pe gură. Dacă nu ai fi venit atunci când ai venit...

– Este datoria mea și dorința mea să nu vi se întâmple nimic rău. Când și cum pot. Acum ar trebui să plec, să vă las să vă bucurați de seară. Rowena se ridică, uitându-se prin cameră. Ai o casă drăguță, Malory. Ți se potrivește.

Simțindu-se lipsită de grație, copilăroasă, Malory pufăi adânc.

– De ce nu mai stai, să îți termini vinul?

Surpriza apăru pe fața Rowenei.

– Este foarte drăguț din partea ta. Mi-ar plăcea. A trecut multă vreme de când nu am mai stat în compania femeilor. Îmi lipsește.

Nu era foarte ciudat, după senzația inițială de straniu, să ai o femeie care trăise mii de ani, stând în camera ei de zi, bându-i vinul.

Și deveni clar, în momentul în care trecură la trufe, că femeile – zeițe sau muritoare – erau la fel sub piele.

– Rareori mă joc cu el, spuse Rowena lui Zoe, în timp ce aceasta îi așeza părul într-o coafură elegantă. Nu este unul dintre talentele mele, așa că de obicei îl port lăsat în jos. Ocazional, l-am mai tuns, dar întotdeauna am regretat.

– Nu toată lumea poate să îl poarte simplu, ca tine, și să arate în continuare ca o regină.

Rowena se studie în oglinda de mână, în timp ce

Zoe lucra, apoi înclină sticla pentru a-l încerca pe cel al stilistei.

– Mi-ar plăcea să am părul tău. Este atât de izbitor.

– Nu ai putea? Vreau să spun, dacă vrei să arăți într-un anumit fel, nu poți pur și simplu... Zoe flutură din degete și o făcu pe Rowena să râdă.

– Nu acesta este darul meu.

– Dar Pitte? Dana se rostogoli pe canapea. Care este treaba cu el?

– Este luptător, plin de mândrie și aroganță, și voință. Este înnebunitor și senzațional. Se uită mai jos spre oglindă.

– Zoe, ești o artistă.

– Oh, pur și simplu mă joc cu părul. Pășii în fața Rowenei și eliberă câteva șuvițe în jurul feței ei. O înfățișare minunată pentru o întâlnire cu acționarii sau pentru petrecerea de după Oscar. Sexy, feminin și puternic. Ei bine, emani așa ceva indiferent cum stă.

– Mă scuzi, dar trebuie să întreb, spuse Dana, cum este să fii cu același tip pentru, hm, aproape pentru totdeauna?

– Este singurul bărbat pe care îl vreau, îi răspunse Rowena.

– Oh, haide, haide! Probabil că ai avut sute de fantezii legate de alți bărbați în ultimele milenii.

– Desigur! Rowena lăsă jos oglinda și buzele i se țuguiau într-un zâmbet visător. A fost odată un tânăr chelner, la Roma. Un asemenea chip și forme! Cu ochi atât de negri, încât părea că poate scufunda toată lumea în ei. Și m-a servit cu cafea și chec. Mi-a spus *bella donna* cu un zâmbet cunoscător. Cât timp mi-am mâncat checul, mi-am imaginat că îl mușc de buza de jos.

Și le apăsă pe ale ei, apoi râse.

– L-am pictat în atelierul meu și l-am lăsat să flirteze într-un mod scandalos. Și, după ce îl alungam după o ședință lungă, îl căutam pe Pitte, orice ar fi făcut și îl seduceam.

– Nu l-ai înșelat niciodată.

– Îmi iubesc bărbatul, spuse simplu Rowena. Suntem legați, trup, inimă și suflet. Există magie în asta, mai puternică decât orice vrajă, mai rea decât orice blestem. Se întinse și își puse o mână peste a lui Zoe. Ai iubit un băiat care ți-a dat un fiu. Din cauza asta, îl vei iubi mereu, chiar dacă a fost slab și te-a trădat.

– Simon este lumea mea.

– Și ai transformat-o într-o lume strălucitoare și plină de dragoste. Îți invidiez atât de mult copilul. Pe tine. Se ridică, pășind mai aproape să își treacă degetele prin părul Danei. Tu ai iubit pe cineva care nu mai era copil și totuși nu era încă nici bărbat. Din cauza asta, nu l-ai iertat niciodată.

– De ce ar trebui să o fac?

– Uite întrebarea, îi răspunse Rowena.

– Dar eu? întrebă Malory și Rowena se așeză pe brațul canapelei, să îi atingă umărul cu mâna.

– Tu ai iubit un bărbat atât de mult, atât de repede și de furtunos, încât să te faci să îți pui la îndoială inima. Din cauza asta, nu poți avea încredere în el.

– Cum să am încredere în ceva ce nu are sens?

– Atâta vreme cât simți nevoia de a întreba, nu vei avea niciun răspuns. Se aplecă, sărutând sprânceana lui Malory. Îți mulțumesc că m-ai primit în casa ta, pentru că ați vrut să vă împărțiți cu mine. Uite, ia asta!

Ridică mâna, punându-i în palma lui Malory o piatră albastră, palidă.

– Ce este?

– Un farmec mic. Pune-o în seara asta sub pernă. Vei dormi bine. Trebuie să plec. Zâmbi ușor, ridicând mâna spre păr în timp ce se ridica și se apropie de ușa de sticlă. Mă întreb ce va crede Pitte despre părul meu. Noapte bună. Deschise ușa și se strecură în noapte.

Zoe așteptă trei secunde, apoi încuie ușa. Prinzându-și fața în palme, se lipi de geam.

– Prostii! Credeam că va dispărea sau ceva, dar merge. Ca o persoană normală.

– Pare destul de normală. Dana se răsuci să ia popcornul. Știi, pentru o zeiță care are mai multe mii de ani în spate.

– Dar este tristă. Malory răsuci în palmă piatra albastră. La suprafață este tot acel rafinament, tot amuzamentul rece, dar dedesubt este o tristețe teribilă. Era sinceră când a spus că vă invidiază pe tine și pe Sîmon, Zoe.

– Este ciudat, dacă te gândești. Zoe veni înapoi, alese o perie, un pieptene și agrafe, apoi se duse înapoi în spatele canapelei. Locuiește în castelul acela mare, sincer, și cu toate lucrurile acelea frumoase. Începu să perie părul Danei. Și este frumoasă, înțeleaptă chiar, cred. Este bogată și are un bărbat pe care îl iubește. A călătorit și a pictat toate tablourile acelea minunate.

Împărțind părul Danei, începu să i-l împletească.

– Dar invidiază pe cineva ca mine, pentru că am un copil. Crezi că nu poate avea copii? Nu am vrut să o întreb, era prea personal. Dar m-am întrebat dacă nu

cumva nu poate. Dacă poate face toate lucrurile pe care le poate face, de ce nu poate avea un copil?

– Poate Pitte nu vrea copii. Dana ridică din umeri.

Unii oameni nu vor. Ce faci acolo, Zoe?

– Următoarea. Amestec câteva șuvițe împletite. Ar trebui să fie tânăr și agitat. Tu vrei?

– Ce să vreau?

– Vrei să ai copii?

Dana mestecă popcorn și se gândi.

– Da, mi-ar plăcea să am doi. M-am gândit că, dacă nu găsesc un tip pe care să îl suport mai multă vreme în anii următori, o să o fac de una singură. Știi tu, să fac dragoste cu știința medicală.

– Ai face asta? Fascinată, Malory căută bolul. Să crești un copil singură. Adică de bunăvoie, adăugă ea, uitându-se spre Zoe. Știi ce vreau să spun.

– Sigur, aș face-o. Dana așeză bolul între ele. De ce nu? Sunt sănătoasă. Cred că m-aș pricepe la treaba cu părintele, aș avea multe de oferit unui copil. Mai întâi aș vrea să am certitudinea că am o siguranță financiară solidă, dar, dacă mă îndrept, să spunem, spre treizeci și cinci și nu apare niciun individ în vizor, voi trece la fapte.

– Adică ai elimina romantismul, comentă Malory.

– Poate, dar sunt rezultate. Trebuie să privești în ansamblu. Dacă este ceva ce îți dorești, cu tot dinadinsul, nu trebui să lași nimic să te împiedice ca să îl obții.

Malory se gândi la visul ei, la copilul pe care îl ținuse în brațe. Lumina care îi umpluse lumea, inima.

– Chiar și atunci când îți dorești tare, tare, tare de tot ceva, există limite.

– Sigur, moartea și câteva variante de mutilare sunt

descurajate. Mă refer la alegerile importante, apoi să mergi până la capăt și să faci față rezultatelor. Dar tu, Zoe? Ai face-o din nou? Partea cu crescutul-copilului-de-una-singură? o întrebă Dana.

– Nu cred că sunt gata să o iau de la capăt. Este greu. Nu este nimeni care să împartă povara cu tine și uneori povara pare imposibil de dus pentru o singură persoană. Mai mult, nu este nimeni care să se uite la copil și să îi pese la fel ca tine. Nimeni cu care să împarți dragostea aceasta, mândria și, nu știu, să fie surprins de ele.

– Ai fost speriată? o întrebă Malory.

– Da! Oh, da! Și încă mă mai sperii. Cred că trebuie să fii speriat, pentru că este atât de important. Tu vrei copii, Mal?

– Da. Mângâie delicat piatra dintre degete. Mai mult decât am crezut.

PÂNĂ la trei, Dana și Zoe dormeau în patul ei, iar Malory aduna mare parte din resturi, fiind prea neliniștită să se așeze pe canapea. Erau prea multe gânduri, prea multe imagini care i se roteau în minte.

Cercetă din nou piatra mică, albastră. Poate va funcționa. Acceptase lucruri mai importante decât să aibă o pietricică sub pernă drept remediu pentru insomnia care o chinuia.

Sau poate că nu. Poate că de fapt nu acceptase nici-unul dintre ele, nu în sensul acela profund despre care vorbise Dana. Era epuizată, cu toate acestea nu punea piatra sub pernă, încercând.

Pretindea că îl iubește pe Flynn, dar încă mai aștepta, ținând o părticică din ea la distanță și așteptând ca

sentimentul să treacă. Și, în același timp, era supărată și rănită că el nu se îndrăgostea, pur și simplu, de ea și nu liniștea lucrurile.

În fond, cum putea să își păstreze echilibrul, să mențină planurile și să păstreze totul frumos, dacă între ei nu era egalitate?

Fiecare lucru are locul lui, nu-i așa? Totul are locul lui. Și, dacă nu se potrivește bine, atunci nu ești tu cel care îl va schimba. Este treaba celuilalt.

Suspînând, se prăbuși pe canapea. Urmărise o carieră în artă ca un diavol pentru că, din moment ce soarta nu o dăruise cu talent, nu voia să recunoască faptul că toți anii aceia de studiu și muncă erau pierduți.

Făcuse să se potrivească.

Rămăsese la Galerie pentru că era comod, pentru că era înțelept și convenabil. Făcuse paradă despre faptul că într-o zi va reuși pe cont propriu. Dar nu era adevărat. Riscul era prea mare, prea mare nebunia. Dacă Pamela nu ar fi venit, ar fi în continuare la Galerie.

Și de ce îi purta pică Pamelei cu fiecare fibră din ființa ei? Corect, femeia era insistentă și avea tot gustul unei dame mult prea decorate, dar o femeie mai flexibilă decât Malory Price ar fi găsit o cale să funcționeze. Nu-i plăcea Pamela în primul rând pentru că modificase echilibrul, schimbase liniile.

Nu se potrivea.

Acum era afacerea pe care o începea cu Dana și Zoe. Ea fusese cea care îi dăduse cu piciorul. Oh, în final se răzgândise, dar de câte ori își pusese la îndoială decizia de atunci? De câte ori se gândise să renunțe pentru că era prea greu să vezi cum să faci totul să funcționeze?

Și nici nu mersese mai departe. Nu se întorsese la proprietate, nu făcuse planuri, nu căutase nimic legat de artiști sau meșteri.

La dracu'! nici măcar nu își trimisese documentele pentru obținerea licenței de afaceri. Pentru că, odată ce va face asta, va fi legată.

Folosea cheia ca scuză pentru a nu face pasul final. Oh, abia aștepta să acorde timpul și energia ei căutării. Singurul lucru pe care îl lua în serios era responsabilitatea.

Dar aici și acum, singură și trează la ora trei dimineața, era momentul să recunoască un fapt de netăgăduit. Viața ei poate că se schimbase în zeci de moduri ciudate și fascinante în trei săptămâni, dar ea nu se schimbase deloc.

Puse piatra sub pernă.

– Încă mai este timp, șopti ea, și se ghemui să adoarmă.

18

CÂND se trezi, apartamentul era tăcut ca un mormânt. Rămase nemișcată o clipă, studiind urma de lumină care se strecura prin crăpătura draperiilor dinspre curtea interioară, pe podea.

Dimineață, își spuse ea. Dimineață plină. Nu își amintea când adormise. Mai bine, mult, mult mai bine, nu își amintea să se fi răsucit îngrijorată în somn.

Încet, își strecură o mână sub pernă, pipăind după piatră. Încruntată, bâjbâind, se ridică și luă în brațe perna. Nu era nicio piatră dedesubt. Căută sub cearșafuri, pe podea, sub canapea, înainte să se așeze din nou, cu un oftat confuz.

Pietrele nu dispar pur și simplu.

Sau poate că da. Când și-au atins scopul. Dormise, și încă bine, nu-i așa? Așa cum i se promisese. De fapt, se simțea minunat. Ca și cum ar fi avut o vacanță plăcută, relaxantă.

– Bine, mulțumesc, Rowena.

Își întinse brațele, respirând adânc. Și simți mirosul inconfundabil al cafelei.

În afară de cazul în care darul includea și cafeaua de dimineață, altcineva era în picioare.

Merse spre bucătărie și găsi o surpriză plăcută.

Prăjitura pentru cafea adusă de Zoe era pe masă, așezată pe o farfurie drăguță și acoperită cu Saran Wrap. Cana cu cafea era pe plita caldă și era plină trei sferturi, iar ziarul de dimineață era frumos împăturit și așezat între ele.

Malory ridică un bilețel vârat sub farfuria cu prăjitură și citi amestecul oarecum exotic de cuvinte scrise de mână și de tipar al lui Zoe.

„Bună dimineața! A trebuit să plecăm la o ședință cu profesoara la ora zece.“

Ora zece, își spuse Malory cu o privire absentă spre ceasul din bucătărie. Rămase cu gura căscată când văzu că era aproape unsprezece.

– Nu se poate! Se poate?

„Nu am vrut să trezesc pe niciuna dintre voi, am încercat să nu fac gălăgie.“

– Probabil că te miști ca o fantomă, spuse Malory cu voce tare.

„Dana trebuie să fie la muncă la două. Pentru orice eventualitate, am pus ceasul să sune pentru ea, la tine în cameră. L-am pus la amiază, ca să nu fie nevoită să se grăbească și să aibă timp pentru micul dejun.“

M-am distrat cel mai bine. Voiam să îți spun, să vă spun că, indiferent ce se va întâmpla, mă bucur că v-am găsit. Sau că ne-am găsit una pe alta. Indiferent cum iese, sunt foarte recunoscătoare că îmi sunteți prietene.

Poate data viitoare ne strângem la mine.

Vă pup, Zoe.“

– Se pare că este o zi a cadourilor. Zâmbind, Malory lăsa jos biletul ca să îl găsească și Dana. Sperând să își

mențină buna dispoziție, tăie o bucată din prăjitură, își turnă cafea. Le aranjă pe o tavă, adăugă ziarul și un pahar mic cu suc, apoi le duse în curtea interioară.

Toamna se juca în aer. Întotdeauna îi plăcuse parfumul slab, cețos pe care toamna îl aducea când frunzele începeau să aibă nuanțe ale culorilor care vor urma.

Trebuia să ia crizanteme în ghivece, își aduse ea aminte în timp ce rupea un colț de prăjitură. Era în urmă cu pregătirile. Și câțiva dovleci și tigve pentru aranjamente decorative. Trebuie să adune câteva frunze, de arțar, după ce vor deveni stacojii.

Mai putea lua câteva lucruri și să facă ceva drăguț pentru veranda din fața casei lui Flynn.

Sorbi cafea, în timp ce trecu peste prima pagină. Cititul ziarului de dimineață era acum o experiență diferită, după ce îl întâlnise pe Flynn. Îi plăcea să se întrebe cum decidea ce merge, când și cum le amesteca pe toate – povești, reclame, imagini, caractere, tonuri – și le transforma într-un tot unitar.

Cercetă și sorbi citind, apoi simți că inima îi dă un impuls când ajunse la articolul lui.

Ciudat, nu, că îl mai văzuse până atunci. Săptămână după săptămână. Ce se gândise? se întrebă. Tip drăguț, ochi frumoși sau ceva foarte obișnuit și ușor de uitat. Citise articolul, fără să fie de acord sau să dezaprobe. Nu observase munca și efortul depuse de el, ce îi îndreptase gândurile spre subiectul despre care povestea în săptămâna respectivă.

Acum era diferit, când îl cunoștea, când îi auzea vocea în cuvintele pe care le citea. Îi vedea chipul,

expresia. Și avea câteva idei despre mintea lui foarte flexibilă.

Ce definește artistul? citi.

Când termină de citit și mai încep o dată, se îndrăgostise de el din nou.

FLYNN era așezat pe colțul biroului și-l asculta pe unul dintre reporteri care îi vindea ideea unui articol despre un localnic, acesta colecționând clovni.

Păpuși-clovn, statui-clovn, fotografiile cu clovni. Clovni de porțelan, de plastic, clovni cu câini. Clovni care dansau și cântau sau conduceau mașinuțe.

– Are mai mult de cinci mii de clovni, fără să luăm în calcul clovn-memorabilia.

Flynn se întoarse o clipă și numai ideea de cinci mii de clovni în același loc i se păru ușor înfricoșătoare. Și-i imagină mărșăluind într-o armată de clovni și pornind un război cu sticle de apă minerală și batoane de cauciuc.

Toate nasurile acelea roșii, toate râsurile maniace, zâmbetele înspăimântătoare.

– De ce? întrebă Flynn.

– De ce?

– De ce are cinci mii de clovni?

– Oh! Tim, un reporter tânăr care purta în mod obișnuit suspensor și avea părul dat cu prea mult gel, se lăsă pe spate în scaun. Vezi, tatăl lui a început colecția prin anii douăzeci sau ceva de genul acesta. Seamănă cu chestia aia cu generațiile. A început să adauge și el, știi, cum ar fi prin anii cincizeci, apoi o mulțime i-au fost transmise când a murit tatăl lui. O parte din colecția lui este de calitate a unui muzeu. Chestiile astea sunt date pe bani buni pe eBay.

– Bine, dă-i o încercare. Ia un fotograf. Vreau o imagine cu toată colecția, cu tipul lângă ea. Și el cu două piese dintre cele mai interesante. Fă-l să îți spună povestea sau semnificația anumitor piese specifice. Joacă legătura tată-fiu, dar mergi spre număr și câte două piese de-ale fiecăruia, sfârșind cu banii. Ar putea merge pentru secțiunea de sfârșit de săptămână, „Weekender“. Tim, încearcă să scoți acei „știi“ și „cum ar fi“ când îi iei interviul.

– Am înțeles.

Flynn se uită peste el și o văzu pe Malory stând între birouri, cu un ghiveci imens cu crizanteme multicolore. Ceva dintre scânteile din ochii ei făcu restul camerei să se întunece.

– Bună! Te ocupi puțin de grădinărit?

– Poate. Este un moment nepotrivit?

– Nu. Intră. Ce părere ai despre clovni?

– Sunt răutăcioși când sunt desenați pe catifea neagră.

– Bună! Tim? strigă el. Fă fotografiile ale tuturor clovnilor desenați pe catifea neagră. De la sublim la ridicol și înapoi, adăugă Flynn. Ar putea merge.

Ea intră în birou înaintea lui, continuând să așeze florile pe pervazul ferestrei.

– Voiam să...

– Așteaptă! Ridică un deget în timp ce se întoarse să preia mesajul venit de la sistemul poliției. Nu uita ce vrei să spui, îi spuse el, apoi își vârî capul pe ușă. Shelly, este un AR, numărul cinci sute, pe Crescent. Răspund poliția locală și serviciul EMT. Să preia Mark.

– AR?

– Accident rutier.

– Oh! Mă gândeam de dimineață cum trebuie să jonglezi, să cântărești și să formulezi ceea ce pui pe hârtie în fiecare zi. Se aplecă să îl mângâie pe Moe, care sforăia. Și în același timp reușești să ai o viață.

– Este un mod de a spune.

– Nu, ai o viață foarte bună. Prieteni, familie, o muncă ce te satisface, o casă, un câine prostuț. Admir asta. Se îndreptă. Te admir pe tine.

– Hm! Probabil că te-ai simțit foarte bine seara trecută.

– Da. O să îți povestesc despre asta, dar nu vreau să – cum să spun – să ascund faptul că eu conduc.

– Să îngropi acest lucru.

– Corect. Pășii peste câine, punându-și palmele pe umerii lui Flynn. Aplecându-se, îl sărută. Lung, lung și cald. Îți mulțumesc!

Pielea lui începea să murmure.

– Pentru ce? Pentru că, dacă a fost foarte bine, poate că ar trebui să îmi mulțumești din nou.

– Bine. De data asta, își uni mâinile în spatele capului lui și adăugă puțină energie căldurii.

În afara biroului, au explodat aplauze.

– Iisuse, trebuie să iau jaluzele pentru locul acesta. Încercă varianta psihologică de a închide ușa. Nu mă deranjează să fiu eroul, dar poate că ar trebui să îmi spui ce dragon am ucis.

– Ți-am citit articolul din dimineața asta.

– Da? De obicei, dacă îi place cuiva articolul meu, îmi spune „bună treabă, Hennessy“. Îmi place mai mult cum spui tu.

– „Nu este numai artistul cel care ține penelul și își

închipuie cine face portretul“, cită ea. „Sunt cei care privesc și văd puterea și frumusețea, tăria și pasiunea, ei sunt cei care aduc tușe și culoare vieții.“ Îți mulțumesc!

– Cu plăcere!

– De fiecare dată când încep să îmi plâng de milă pentru că nu trăiesc la Paris, cu arta lumii la degetul mic, o să iau articolul tău și o să îmi amintesc ceea ce am. Cine sunt.

– Cred că ești extraordinară.

– Astăzi și eu cred. M-am trezit simțindu-mă mai bine decât m-am simțit de zile întregi. Este uimitor ce poate face o noapte cu somn bun, sau o pietricică albastră așezată sub pernă.

– M-ai pierdut.

– Nu este important. Ceva ce mi-a dat Rowena. S-a alăturat petrecerii noastre în pijamale de seara trecută.

– Da? Și cu ce era îmbrăcată?

Râzând, se așază pe marginea biroului lui.

– Nu a stat suficient pentru a ajunge la partea cu pijamaua din programul serii, dar ai putea spune că a venit la țanc. Noi trei ne prosteam cu o tablă Ouija.

– Glumești!

– Nu. Zoe a avut o teorie despre faptul că poate noi trei suntem vrăjitoare, dar nu știm acest lucru. Și din acest motiv, am fost alese... și, sincer, în acel moment, suna foarte plauzibil. Oricum, lucrurile au devenit foarte stranii. Flăcări care se ridicau, bătea vântul. Și Kane a intrat. Rowena spune că i-am deschis ușa, ca un fel de invitație.

– La dracu', Malory. La dracu'! Ce faci, te joci cu... cu forțe mistice? Deja a încercat o dată. Ar fi putut să te rănească.

Avea o față, își spuse ea. O față atât de minunată. Se putea schimba într-o clipă, de la amuzament la furie, într-o fracțiune de secundă.

– Este un lucru în legătură cu care Rowena a fost foarte tranșantă seara trecută. Nu mai are rost să fii supărat acum pe mine din cauza asta.

– Până acum nu am avut posibilitatea de a fi supărat pe tine.

– Destul de adevărat. Protestă când Moe, trezit de izbucnirea din vocea lui Flynn, încercă să sară în poala ei. Ai perfectă dreptate că nu ar fi trebuit să ne jucăm cu ceva ce nu înțelegem. Îmi pare rău, crede-mă, și nu este ceva pe care să intenționez să îl mai încerc.

Se întinse și îi atinse repede părul.

– Încerc să mă cert aici. Cel puțin ai putea încerca să fii cooperantă.

– Sunt prea fericită ca să mă cert cu tine astăzi. Hai să creionăm ceva pentru săptămâna viitoare. În plus, tocmai am trecut pe aici ca să îți aduc flori. Te-am întrerupt deja pe ziua de azi.

El se uită spre crizanteme – al doilea buchet de flori pe care i-l aducea.

– Ești atât de veselă astăzi!

– De ce să nu fiu? Sunt o femeie îndrăgostită care a luat ceea ce eu cred că sunt niște decizii delicioase despre...

– Despre? o întrebă el când ochii ei deveniră goi.

– Alegeri, mormăi ea. Momente de decizie, momente de adevăr. De ce nu m-am gândit la asta până acum? Poate că era casa ta, dar percepția mea din vis despre perfecțiune s-a schimbat. Acum totul se potrivește. Mai mult a mea,

decât a ta. Sau poate că asta nu avea nicio legătură. Și este vorba numai despre tine.

– Ce este?

– Cheia. Trebuie să caut la tine acasă. Crezi că este o problemă?

– Ah...

Nerăbdătoare acum, flutură cu o mână ezitarea lui.

– Uite ce, dacă ai ceva personal sau stânjenitor ascuns, cum ar fi reviste cu femei goale sau jucării sexuale aventuroase, îți dau o șansă să le scoți. Sau promit să le ignor.

– Revistele cu femei goale și jucăriile sexuale aventuroase sunt încuiate în seif. Mă tem că nu îți pot da combinația.

Ea merse spre el, trecându-și palmele peste pieptul lui.

– Știi că cer mult. Nu mi-ar plăcea ca cineva să își bage nasul în lucrurile mele când eu nu sunt acolo.

– Nu ai prea multe lucruri prin care să îți bagi nasul. Dar nu vreau nicio plângere despre cum ar trebui să cumpăr altă lenjerie și să o folosesc pe cea din prezent ca pe cârpe de praf.

– Nu sunt mama ta. Îi spui tu lui Jordan că sunt pe drum?

– Astăzi este plecat undeva. Flynn își scoase cheile din buzunar, luând cheia de la casă de pe lanț. Crezi că vei mai fi acolo când ajung eu acasă?

– Ce-ar fi să mă asigur că voi fi acolo când te întorci?

– De ce nu? Atunci îl sun pe Jordan să îi spun să dispară. În seara asta, poate rămâne la Brad și eu să te am numai pentru mine.

Ea luă cheia, lipindu-și strâns buzele de ale lui.

– Abia aștept să mă ai!

Licărul răutăcios din ochii ei îl făcu să zâmbescă timp de o oră după ce plecă.

MALORY alergă în sus pe scările din fața casei lui Flynn. Avea de gând să fie sistematică, lentă și minuțioasă, își spuse ea.

Ar fi trebuit să se gândească înainte la asta. Era ca și cum ar fi unit punctele.

Tablourile arătau momente de schimbare, de destin. Sigur, viața ei se schimbase când se îndrăgostise de Flynn. Iar asta era casa lui Flynn, își zise ea în timp ce intra. Nu îi spusese el că o cumpărase când își acceptase destinul *lui*?

Să privești în interior și în afară, îmi aminti ea în timp ce se așeza și încerca să absoarbă senzația locului. În casă, în afară, în curte?

Sau era mai metaforic, în sensul că începuse să se vadă pe ea în interiorul acestei case?

Lumină și umbră. Casa era plină de ambele.

Nu putea decât să fie recunoscătoare pentru că nu era plină de lucruri.

Începu în camera de zi, strâmbându-se automat spre canapea. Se uită sub perne, găsi optzeci și nouă de cenți, în monede mici, o brichetă Bic, un editorial pentru un roman al lui Robert Parker și firimituri de prăjituri.

Neputând suporta, căută aspiratorul și o cârpă de praf și începu să și curețe, pe măsură ce înainta.

Acest proces doi-în-unu o ținu ocupată în bucătărie mai mult de o oră. La sfârșit, era transpirată, bucătăria sclipea, dar nu găsisese nimic care să semene cu o cheie.

Schimbă viteza și se îndreptă spre etaj. Visul ei începuse și se terminase la etaj, își aminti. Poate că era un simbol. Și cu siguranță aici nu putea fi ceva la fel de dezastruos ca în bucătărie.

O privire spre baie o trezi la realitate referitor la această noțiune. Chiar și dragostea pentru un bărbat și pentru ordine – avea limite, hotărî ea, și închise ușa fără să intre.

Păși în biroul lui și fu dintr-odată fermecată. Îi dispărură toate gândurile negre despre faptul că era un porc.

Nu era curat. Dumnezeu știe, trebuia să fie șters bine de praf și era o mulțime de păr de câine strâns în colțuri, cât pentru a țese un covor. Dar pereții erau înșoriți, biroul era frumos, iar afișele înrămate arătau priceperea față de artă și stil pe care nu crezuse că le are.

– Există toate aceste părți minunate ale tale, nu? Își trecu degetele peste birou, impresionată de mormanul de dosare, amuzată de figurinele de acțiune.

Era un loc bun pentru lucru. Un loc bun pentru a gândi, își imagina. Nu îi păsa nici cât negru sub unghie de starea bucătăriei. Canapeaua lui era numai un loc unde să tragă un pui de somn sau să se întindă ca să citească o carte. Dar avea grijă de ceea ce îl înconjura, când era important pentru el.

Frumusețe, cunoaștere, curaj. I se spusese că va avea nevoie de toate trei. În visul ei fusese frumusețe – dragoste, casă, artă. Apoi recunoașterea faptului că este o iluzie. Și, în final, curajul de a rupe iluzia aceea.

Poate că erau o parte din tot.

Și dragostea va răsuci cheia.

Păi, ea îl iubea pe Flynn. Acceptase că îl iubea pe Flynn. Atunci unde era nenorocita aia de cheie?

Merse în cerc, apoi rătăci ca să se uite mai de aproape la colecția lui de artă. Fete frumoase. Era un... individ, decise ea. Un individ foarte inteligent.

Era o latură sexuală în fotografii, dar inocența se simțea dedesubt. Picioarele lui Betty Grable, claiă de păr a Ritei Hayworth, fața de neuitat a lui Monroe.

Legende, atât pentru frumusețe, cât și pentru talentul lor. Zeițe ale ecranului.

Zeițe!

Degetele îi tremurară când desprinse prima fotografie de pe perete.

Trebuia să fie așa. Asta trebuia să fie.

Dar examină fiecare imagine, fiecare ramă, chiar și fiecare centimetru al camerei, și nu găsi nimic.

Refuzând să se descurajeze, se așeză la biroul lui. Era aproape. La un pas distanță, oricum ar fi, dar aproape. Elementele erau acolo, acum era sigură de asta. Numai că trebuia să găsească modelul corect și să le potrivească.

Avea nevoie să iasă puțin la aer, să le rumege în minte.

Va face ceva obișnuit în timp ce fierbeau acolo.

Nu, nu ceva obișnuit. Ceva inspirat. Ceva artistic.

*

FLYNN decise că era timpul să se întoarcă de unde începuseră, să schimbe rolurile, așa că opri în drum spre casă să cumpere niște flori. Se simțea un pic de toamnă în aer, iar mușcătura ei deja dusese culoare în copaci. Dealurile din împrejurimi erau acoperite cu roșu și auriu, și ocru aruncat peste verde.

Deasupra acestor dealuri, în seara asta se ridica o lună pe trei sferturi plină.

Se întrebă dacă ea s-a gândit la asta, dacă era îngrijorată.

Sigur că da. Ar fi imposibil pentru o femeie ca Malory să facă altfel. Cu toate acestea, fusese fericit când venise la el la birou. Voia să rămână așa.

O va scoate la cină. Poate vor merge cu mașina în Pittsburgh să schimbe peisajul. O plimbare lungă, o cină elegantă – asta i-ar plăcea, i-ar ține mintea departe de...

În momentul în care intră pe ușa din față, știu că ceva nu era în regulă.

Mirosea... bine.

Puțin a lămâie, își spuse el, în timp ce se apropia de camera de zi. Puțin condimentat. Cu tonuri feminine. Oare femeile lăsau un miros aparte când rămâneau câteva ore într-un loc?

– Mal?

– În spate! În bucătărie!

Câinele îl întrecu de la distanță și deja primise un biscuit, o mângâiere și un semn ferm spre ușa din spate. Flynn nu era sigur că îl făcuse să îi lase gura apă, mirosurile care se ridicau de pe plită sau femeia care purta un șorț alb.

Doamne, cine știuse că un șorț putea fi sexy?

– Bună. Ce faci?

– Gătesc. Închise ușa din spate. Știu că este un mod excentric de a folosi bucătăria, dar poți să zici că sunt nebună. Flori? Ochii i se înmuiară, aproape umezi. Sunt drăguțe!

– La fel și tu. Gătești? Asta îi dădea peste cap

planurile lui embrionare pentru seară, fără nicio îndoială. Asta implică ceva chiar și asemănător cinei?

– Așa ar trebui. Luă florile, sărutându-l pe deasupra lor. Am decis să te uimesc cu talentele mele culinare, așa că am fost la băcănie. Nu aveai nimic care să poată fi numit mâncare.

– Cereale! Am multe cereale.

– Am observat. Pentru că nu avea o vază, umplu o cană de plastic cu apă pentru flori. Faptul că nu o deranșă când făcu asta o umplu de mândrie de sine. De asemenea, se pare că nu deții nimic din ceea ce ar trebui să ajute la pregătirea mâncării. Nici măcar o lingură de lemn.

– Nu înțeleg de ce se fac linguri de lemn. Nu am evoluat mai mult decât să creșteze unelte din copaci? Ridică una de pe masă și se încruntă. Ceva este diferit aici. Ceva s-a schimbat.

– Este curat.

Șocul îi cuprinse fața, în timp ce se uită în jurul camerei.

– *Este* curat. Ce ai făcut, ai angajat o echipă de spiriduși? Cât ți-au cerut pe oră?

– Au muncit în schimbul florilor. Le miroși și hotărî că arătau foarte plăcut în cana de plastic. Ai plătit pentru tot.

– Ai curățat tu. Este atât de... ciudat.

– Arogant, dar m-am lăsat dusă de val.

– Nu, nu „arogant“ este cuvântul care îmi vine în minte. Îi luă mâna, sărutându-i degetele. Cuvintele sunt „măi să fie“. Oare ar trebui să fii foarte stânjenit?

– Nu voi fi dacă nu vei fi nici tu.

– De acord. O trase mai aproape, frecându-și obrazul de al ei. Și gătești. În cuptor.

– Am vrut să îmi iau mintea de la alte lucruri, pentru o vreme.

– La fel și eu. Voiam să jucăm jocul de-a să-mergem-la-o-cină-elegantă, dar m-ai bătut cu așii.

– Poți să îți pui așii în mânecă și să îi joci altă dată. Dacă fac ordine, mă ajută să îmi limpezesc mintea și erau o mulțime de lucruri de pus în ordine aici. Nu am găsit cheia.

– Da, am înțeles asta. Îmi pare rău.

– Sunt aproape. Se uită la oala care puflăia, ca și cum un răspuns ar fi putut apărea din ea. Simt că pierd un pas pe undeva. Bine, vom vorbi despre asta. Cina este aproape gata. Ce ar fi să torni niște vin? Cred că va merge bine cu franzelă cu carne!

– Sigur. Ridică vinul pe care îl lăsase să respire pe masă, apoi îl așază la loc. Franzelă cu carne? Ai făcut franzelă cu carne.

– Și piure de cartofi – în curând, adăugă ea, în timp ce așeza mixerul pe care îl adusese de la ea din bucătărie. Și fasole verde. Părea armonios, dacă ai în vedere articolul tău. Și am presupus că, dacă folosești carne tocată, probabil că îți place.

– Sunt bărbat! Trăiesc pentru asta, Malory. Ridicol de emoționat, îi mângâie obrazul. Ar fi trebuit să îți aduc mai multe flori.

Ea râse și se întoarse la cartofii pe care îi fierse.

– Astea sunt suficiente, mulțumesc. De fapt, este prima oară când gătesc așa ceva. Eu sunt mai degrabă o fată de genul aruncă-niște-paste-la-un-loc sau soté-cu-pui. Dar am luat rețeta de la Zoe, care se jură că este la îndemâna oricărui prost și prieten al bărbaților. Pretinde că Simon o înghite nemestecată.

– O să încerc să îmi amintesc să mestec. Apoi o luă în brațe, o întoarse spre el și îi trecu ușor degetele peste corpul ei, până când degetele îi atinseră bărbia. Își puse buzele pe ale ei, atrăgând-o în sărut ca și cum ar fi atras-o într-un pat de puf.

Inima ei se răsuci lent, leneș, în timp ce ceața îi acoperea creierul. Apoi spatula de plastic pe care o ținea în mână căzu dintre degetele moi, ca orice altă parte din interiorul ei, lipindu-se de el, în el.

El simți acel tremur și abandon, acea predare față de sine, la fel de mult ca față de el. Când o lăsă jos, ochii ei erau încetoșați și albaștri. Era o femeie, își spuse el, care avea puterea de a-l face pe orice bărbat să se simtă ca un zeu.

– Flynn.

Buzele lui se curbară în timp ce îi atingeau fruntea.

– Malory.

– Am... am uitat ce făceam.

El se aplecă să ridice spatula.

– Cred că făceai piure de cartofi.

– Oh! Corect. Cartofi. Simțindu-se beată, se duse spre chiuvetă să spele spatula.

– Cred că este cel mai drăguț lucru pe care cineva l-a făcut pentru mine.

– Te iubesc! Își strânse buzele, uitându-se pe fereastră. Nu spune nimic. Nu vreau ca lucrurile să fie ciudate pentru niciunul dintre noi. M-am gândit mult la asta. Știu că m-am grăbit și am forțat. Și niciunul dintre lucrurile astea nu îmi stau în fire. Acum vorbea repede, în timp ce se întorcea la mixer.

– Malory...

– Sincer, nu trebuie să spui nimic. Ar fi suficient,

mai mult decât suficient pentru moment, dacă ai accepta, poate chiar să te bucuri puțin. Mi se pare că dragostea nu ar trebui să fie o armă sau un mecanism, sau o povară. Frumusețea ei este că ar fi un dar, fără obligații. La fel ca cina asta.

Ea îi zâmbi, deși felul nemișcat în care el o privea era epuizant.

– Așadar, ce-ar fi să torni vinul, apoi să te speli? Și amândoi să ne simțim bine.

– Bine.

Putea aștepta, își spuse Flynn. Poate că trebuia să aștepte. În orice caz, cuvintele din mintea lui păreau false în comparație cu simplitatea cuvintelor ei.

Așa că se vor bucura unul de celălalt, de mâncarea pregătită de ea în bucătăria ciudată, primitoare, cu flori proaspete aranjate în cana de plastic.

Așa cum erau începuturile, acestea avea elemente din amândoi. Nu era interesant cum unul reușea să îl complimenteze pe celălalt?

– Știi, dacă îmi faci o listă cu lucruri care ar trebui să fie aici, le pot cumpăra.

Ea își ridică sprâncenele, luă vinul pe care i-l dădea, apoi scoase un carnețel din buzunarul șorțului.

– Acesta este deja pe jumătate scris. Intenționez să aștept până când ai fi fost amețit de mâncare și cartofi.

El frunzări carnețelul și observă obiectele care erau trecute cu anumite titluri. Chestii pentru mâncare, Produse de curățat – cu subtitlurile Bucătărie, Baie, Spălătorie –, Lucruri pentru casă.

Iisuse, femeia asta era irezistibilă!

– Și va trebui să fac un împrumut?

– Gândește-te la ele ca la o investiție. Luându-i înapoi carnețelul, îl puse în buzunarul cămășii, apoi se concentrează pe cartofi. Oh! Apropo! Îmi plac obiectele de artă din biroul de la etaj.

– Artă? Avu nevoie de un minut. Oh, fetele mele! Sincer?

– Inteligent, nostalgic, sexy, cu stil. În total, este o cameră pe cinste, lucru care, trebuie să recunosc, a fost o ușurare pentru mine, dacă ții cont de restul casei. Suficient că nu am fost dezumflată de dezamăgire când procesul meu de găsim a cheii a dat greș. Scurse fasolea pe care o amestecase cu busuioc într-unul dintre vasele ei de servit, apoi i-l dădu. Monroe, Gravle, Hayworth și tot așa. Zeițe ale ecranului. Zeițe, chei.

– Bună concluzie!

– Da, așa părea, dar nu am avut noroc. Îi dădu bolul cu cartofi, apoi, folosindu-se de mănușa adusă de acasă, scoase tava din cuptor. Totuși, cred că sunt pe calea cea bună și mi-a dat ocazia de a-ți vedea locul unde gândești.

Se așează, cercetând masa.

– Sper că îți este foame.

Luară masa. La prima înghițitură de mâncare, Flynn suspină.

– Bine că l-ai dat pe Moe afară. Nu aș vrea să îl torturez cu asta, mai ales că nu o să aibă parte. Complimentele mele artistului.

Era plăcere, descoperi Malory, să privească pe cineva pe care îl iubești mâncând ceea ce ai pregătit. Plăcere în simpla împărțire a mesei din bucătărie, la sfârșitul zilei.

Niciodată nu se simțise tristă că mănâncă singură

sau în compania unui prieten. Dar acum era ușor să se vadă împărțind ora aceasta cu el, noapte după noapte, an după an.

– Flynn, ai spus că, atunci când ai acceptat că îți era menit să rămâi în Valley, ai cumpărat casa asta. Ai avut... ai avut... o viziune pentru asta? Cum ai vrut să arate și să se simtă?

– Nu știu dacă aș numi-o viziune. Îmi place cum arată, liniile, curtea mare. Este ceva legat de curțile mari care mă fac să mă simt prosper și în siguranță.

Se dădu înapoi câteva clipe.

– M-am gândit că la un moment dat va trebui să distrug camera asta, mai devreme sau mai târziu, să o aduc în noul mileniu. Să cumpăr lucruri pentru restul locului, în sfârșit. Dar se pare că niciodată nu ajung să o fac. Cred că este din cauză că suntem numai eu și Moe.

Mai turnă vin pentru amândoi.

– Dacă ai ceva idei, sunt deschis sugestiilor.

– Întotdeauna am avut idei și ar trebui să ai grijă înainte să mă urnești. Dar nu acesta este motivul pentru care am întrebat. Am avut o viziune în legătură cu proprietatea pe care am cumpărat-o – Dana, Zoe și cu mine. Imediat ce am intrat în casa aia, am văzut cum este, de ce are nevoie, în ce se poate transforma. Și de atunci nu m-am mai întors acolo.

– Ai fost destul de ocupată.

– Nu este vorba despre asta. Nu m-am întors intenționat. Și asta nu îmi stă în fire. De obicei, când am un proiect, abia aștept să înceapă, să aranjez lucrurile, să le alinez, să fac liste. Am făcut pasul. Am semnat deasupra liniei, dar nu am făcut pasul următor.

– Este un angajament serios, Mal.

– Nu îmi este teamă de angajamente. La dracu', mă hrănesc cu ele! Dar mi-a fost puțină teamă de acesta. O să mă duc din nou mâine, să mă uit la locul acela. Se pare că fostul proprietar a lăsat în pod o mulțime de lucruri pe care nu le voiau. Zoe mi-a cerut să mă duc să le arunc o privire înainte să înceapă să le arunce.

– Ce fel de pod? Un pod întunecat, bizar sau podul bunicii, mare și amuzant?

– Nu am nicio idee, nu am fost acolo. Îi era rușine să recunoască asta. Nu am mers mai departe de parter, lucru care este ridicol, din moment ce dețin o treime din proprietate. Sau o voi face. Dar voi schimba acest lucru. Schimbarea nu este punctul meu forte.

– Vrei să merg cu tine? Oricum, mi-ar face plăcere să văd locul.

– Speram să spui asta. Se întinse și îi strânse mâna ușor. Mulțumesc! Acum, pentru că m-ai întrebat de idei cu privire la casa aceasta, îți sugerez să începi cu camera de zi, care ar fi definiția mea pentru o zonă în care se presupune că trăiești.

– Îmi vei insulta din nou canapeaua, nu-i așa?

– Nu cred că am aptitudinile necesare pentru a formula o insultă pe care să o merite canapeaua aia. Dar poate că ar trebui să te gândești la mese, lămpi, covoare, perdele.

– Mă gândeam să comand mai multe lucruri dintr-un catalog.

Ea îi aruncă o privire foarte lungă, dură.

– Încerci să mă sperii, dar nu o să meargă. Și, pentru că ai făcut generoasa ofertă de a mă ajuta mâine, o să îți întorc favoarea. Voi fi bucuroasă să îți dau o mână de ajutor cu transformarea locului acesta într-o cameră.

Pentru că aproape că își linsese farfuria umplută pentru a doua oară, rezistă să o mai ceară pe a treia.

– A fost un truc, un complot isteț pentru a mă atrage într-un magazin de mobilă?

– Nu, dar sunt sigură că se apropie destul de mult, nu? Pot să îți spun câteva din ideile mele în timp ce spălăm vasele.

Se ridică să ia vasele, dar el își puse mâinile peste ale ei.

– Hai să mergem acum acolo și poți să îmi arăți ce este atât de rău în abordarea mea simplă, minimalistă.

– După ce spălăm vasele.

– Hm! Acum! Începu să o împingă afară din cameră, amuzat de lupta de pe fața ei, în timp ce se uita înapoi spre masă. Vor fi tot acolo când ne vom întoarce. Crede-mă! Nu ne va dura dacă facem lucrurile altfel decât în ordinea logică.

– Ba da! Puțin. Atunci, în cinci minute. Consultația condensată. Mai întâi, ai făcut treabă bună cu pereții. Este o cameră de dimensiuni potrivite, iar culoarea puternică este un compliment, pe care l-ai putea accentua cu ajutorul unor tușe de alte culori puternice în perdele și... Ce faci? Întrebă ea când el începu să îi descheie cămașa.

– Te dezbrac.

– Pofitim? Îi îndepărtă degetele. Cer tarif separat pentru consultații nude de decorațiuni.

– Dă-mi chitanța! O ridică în brațe.

– Este numai o păcăleală, nu? Un complot să îmi iei hainele ca să îți faci treaba cu mine.

– Sigur funcționează bine, nu? O aruncă pe canapea și se prăbuși deasupra.

19

O făcu să râdă în timp ce o rodea de bărbie, luptându-se în joacă să o dea jos, când ea încercă să se elibereze.

– Ești chiar mai bună decât mâncarea.

– Dacă asta este tot ce poți, atunci *tu* ești cel care trebuie să spele vasele.

– Amenințările tale nu mă sperie. Își trecu degetele peste coastele ei, spre sâni. Este o mașină de spălat vase pe undeva prin bucătăria aia.

– Da, este! Și ai un sac cu mâncare de câine depozitat în ea.

– Acolo era? El îi ronțai lobul urechii.

– Acum este în dulapul cu obiecte casnice, acolo unde îi este locul. Își întoarse ușor capul, pentru a-i ușura accesul spre gâtul ei. Este clar că nu știi că există recipiente practice, chiar frumoase, făcute pentru a depozita lucruri cum ar fi mâncarea pentru câine.

– Fără glumă? Mi se pare că asta îmi scurtează munca, îmi ia de pe cap toate problemele acelea domestice. Dar, după o masă bună, îmi place o provocare. Hai să terminăm!

Îi trase de tricou, apoi scoase un sunet din gât când își trecu un deget peste dantela de culoarea somonului a sutienului ei.

– Îmi place asta. O să îl mai lăsăm o vreme.

– Ne-am putea duce sus, știi! Am curățat pernele și am învățat ce poate înghiți monstrul acesta. Noi am putea urma.

– Te voi proteja eu!

Își înlocui degetele cu buzele, trecându-le peste dantelă și carne.

Pernele cuibărintu-i împreună, în timp ce el o gusta. Ea șovăi și țipă într-un gest fals de rezistență, un joc erotic ce îi excita pe amândoi.

Mintea ei începu să se înțețoseze când el își trecu dinții peste mijlocul ei.

– Ce crezi despre brazilian?

Amuțit, el își ridică fruntea.

– Ce? Poporul sau nucile?

Ea se uită la el, uimită că vorbise cu voce tare, încântată de răspuns. Hohotele de râs o scuturară, rostogolindu-se direct din abdomenul ei, în timp ce îl prindea și arunca o ploaie de sărutări peste fața lui.

– Nimic. Lasă. Uite! Îi trase tricoul peste cap. Acum suntem chit.

Iubea felul în care îi simțea pielea sub mâini, umerii solizi, jocul mușchilor. Iubea, oh, da, senzația mâinilor lui pe ea. Delicate sau dure, grăbite sau răbdătoare.

Și, în timp ce lumina înserării se cernea prin ferestre, în timp ce el îi cutreiera corpul, ea închise ochii și lăsă senzația să o conducă.

Fluturi și atingeri, căldură și răcoare. Fiecare era un fior separat care se amesteca într-o durere singură, constantă. Degetele lui dansară pe abdomenul ei, făcând-o să tremure, înainte să îi dea pantalonii jos, pe coapse și picioare.

Apoi limba lui coborî peste ea, în jos, în ea, și o duse pe culme.

Ea îi șopti numele când corpul ei întins, se încordă sub al lui. Îi suspină numele, în timp ce părea că se dizolvă sub mâinile lui.

Voia, așa cum voise în acel moment uimitor din bucătărie, să îi dea totul. Tot ce dorea, tot ce avea nevoie, mai mult decât își imagina.

Nu știuse ce înseamnă să oferi dragoste necondiționată, să știi că te așteaptă. Nu se simțise niciodată lipsit de ea, pentru că nu știuse că există.

Și acum ținea în brațe această femeie, care i-o dădea. Era miracolul lui, magia lui. Cheia lui.

Își apăsă buzele de umărul ei, de gât, plutind pe valul acestor noi emoții uriașe, când brațele ei veniră în jurul lui.

Cuvintele i se răvășiră în minte, dar niciunul nu era destul. Îi găsi gura cu gura lui, îi prinse șoldurile și o umplu.

CĂLDURĂ, moleșeală și somnolență, se ghemui lângă el. Era mai mult decât dornică să se cuibărească în acest labirint minunat, sexual, să se afunde în sunetul pielii ei care fremăta. Treburile mai puteau aștepta, pentru totdeauna, dacă va fi nevoie. Cât timp se putea răsfăța aici, simțind inima lui Flynn bătând lângă a ei.

Se întreba de ce nu rămâneau să adoarmă în felul acesta, calzi, goi și cu fiorul dragostei acoperindu-i pe amândoi ca niște nori moi, mătăsoși.

Se întinse alene sub brațul lui, când el o mângâie ca răspuns.

– Hm! Hai să rămânem aici toată noaptea, ca un cuplu de urși într-o peșteră.

– Ești fericită?

Ea își ridică fața să îi zâmbească.

– Sigur că sunt. Se ghemui înapoi. Atât de fericită, încât pretind că nu sunt vase care așteaptă să fie spălate sau resturi de aranjat.

– Nu ai fost fericită în ultimele zile.

– Nu, cred că nu am fost. Își așeză capul mai confortabil pe mâna lui. Mă simțeam ca și cum mi-aș fi pierdut direcția, tot din jurul meu se mișca și se schimba atât de repede, încât nu puteam ține pasul. Apoi mi-a trecut prin minte că, dacă eu nu mă schimb, să fiu cel puțin mai deschisă față de schimbare, direcția nu mai conta. Pentru că eu nu mergeam nicăieri.

– Sunt câteva lucruri pe care vreau să ți le spun, dacă mai suporti câteva schimbări.

Neliniștită, pentru că tonul vocii lui era foarte serios, își strânse brațele în jurul ei.

– În regulă.

– Despre Lily.

O simți cum se strânge, o încordare bruscă a mușchilor, și simți numai voința ei de a se relaxa din nou.

– Poate că nu este cel mai bun moment să îmi vorbești despre altă femeie. Mai ales una pe care ai iubit-o și cu care ai intenționat să te căsătorești.

– Eu cred că este. Ne-am cunoscut din vedere câteva luni, apoi intim, mare parte dintr-un an. Ne potriveam pe mai multe planuri. Profesional, social, sexual...

Cuibul dragostei ei era acum sfărâmat și începu să îi fie frig.

– Flynn...

– Ascultă-mă. A fost cea mai lungă relație de adult cu o femeie. Relație serioasă, cu planuri pe termen lung. Credeam că suntem îndrăgostiți unul de celălalt.

– Te-a rănit, știu. Îmi pare rău, dar...

– Tăcere! Își puse un deget pe vârful capului ei. Nu m-a iubit sau, dacă a făcut-o, acea dragostea avea niște solicitări speciale. Așa că nu puteai spune că este un dar.

Rămase tăcut o clipă, alegându-și cuvintele cu grijă.

– Nu este ușor să te uiți în oglindă și să accepți că îți lipsesc niște elemente, un *lucru* care a determinat persoana pe care o doreai să nu te iubească.

Încercă să rămână nemișcată.

– Nu, nu este.

– Și chiar atunci când te obișnuiești, când îți dai seama că nu era ce trebuie să fie, că și din cealaltă persoană lipsea ceva, lipsea ceva din întreg, tot te calcă în picioare. Te face să eziți mai mult când vrei să încerci din nou.

– Înțeleg asta.

– Și sfârșești fără să ajungi nicăieri, declară el, ca un ecou al propoziției ei de mai devreme. Jordan mi-a zis ceva zilele trecute care m-a făcut să mă gândesc, și să mă gândesc înapoi. M-am întrebat dacă îmi imaginam cu adevărat viața fără Lily. Știi, să îți imaginezi cum am fi pe același drum, la câțiva ani distanță. Ai putea vedea viitorul apropiat, chestia cu mutat-ul-la-New-York. Ne-am fi ales slujbe în domeniile vizate, am fi găsit un loc unde să locuim, și mi-am dat seama că asta ar fi fost tot. Asta

era tot ce puteam vedea. Nu cum am trăi sau ce am face în spatele acelei imagini vagi, nu cum am arăta împreună peste un deceniu. Nu mi-a fost greu să îmi imaginez viața fără ea, poate mai greu să îmi reiau viața din momentul în care m-a părăsit. Multe răni ale mândriei și egoului. Multă furie și durere. Și produsul derivat al senzației că poate nu sunt făcut pentru treaba cu dragoste-și-căsătorie.

Inima ei se rupea, pentru amândoi.

– Nu trebuie să îmi explici.

– Nu am terminat. Am tot rătăcit multă vreme. Mi-am pus viața în ordine nu că ai crede asta, dar era potrivit pentru mine. Apoi Moe te-a dat pe spate pe stradă și lucrurile au început să se schimbe. Nu este niciun secret că am fost atras de tine de la început și că am sperat să ajungem goi pe canapeaua asta, mai devreme sau mai târziu. Dar, la început, atât am putut vedea în ceea ce ne privește pe noi.

De data asta îi atinse fața. Voia să se uite la el acum. Voia să îi vadă fața.

– Te cunosc de mai puțin de o lună. În mai multe puncte esențiale, suntem pe poziții diferite. Dar îmi pot vedea viața cu tine, felul în care arăți prin fereastră și cum viața ta este expusă. Pot vedea cum va fi peste un an, peste douăzeci de acum încolo, cu mine și cu tine, cu ceea ce facem.

Își trecu degetele peste obrazul ei, pentru a-i simți forma.

– Nu pot să văd cum mi-aș putea relua viața din acest punct, fără tine.

Văzu cum ochii ei se umplu de lacrimi, se uită cum se preling.

– Te iubesc! Îi înlătură lacrima cu degetul. Nu am un plan super pentru ce se va întâmpla pe urmă. Știu numai că te iubesc.

Emoția o străbătu, atât de strălucitoare și bogată, încât se miră că nu țâșnește din ea în lumini colorate. Îngrozită că era pe cale de a se sfărâma, se luptă să zâmbească.

– Trebuie să te rog ceva foarte important.

– Orice.

– Promite-mi că nu vei scăpa niciodată de canapeaua asta.

El râse, frecându-i bărbia cu nasul.

– Vei regreta asta.

– Nu, nu o voi face. Nu voi regreta nimic.

ALĂTURI de cele două femei care deveniseră prietenele și partenerele ei, Malory stătea pe veranda din față a casei care va fi, o treime, a ei.

Cerul se înnorase de când sosise, norii se aruncau peste alți nori, formând un strat multiplu, de culoare gri.

Începea furtuna, își spuse ea, și se simți încântată de ideea că era înăuntru, cu ploaia prelingându-se pe acoperiș. Dar mai întâi voia să stea acolo, în timp ce electricitatea se aduna în aer și primele rafale de vânt îndoiau copacii.

Mai mult decât orice, simțea nevoia de a-și împărtăși bucuria și tulburarea cu prietenele ei.

– Mă iubește! Nu credea că va obosi vreodată să o spună cu voce tare. Flynn mă iubește!

– Este atât de romantic. Zoe scoase un șervețel din geantă și pufăi în el.

– A fost. Știi, era o vreme când nu aș fi crezut. Aveam

niște condiții foarte precise în minte. Lumină de lumânări, muzică, eu și bărbatul perfect într-o cameră elegantă. Sau afară, într-un decor spectaculos. Chiar și așa, totul trebuia să fie aranjat.

Scuturând din cap, râse singură.

– Din cauza asta știu că este real. Pentru că nu a trebuit să fie chiar așa, elegant și perfect. Pur și simplu este. A trebuit să fie Flynn.

– Iisuse! Îmi este greu să mă uit la stelele cu Flynn din ochii tăi. Dana își sprijini bărbia în pumn. Este drăguț, dar și eu îl iubesc. Dar este Flynn, idiotul meu preferat. Nu mi l-am imaginat niciodată un personaj romantic. Se întoarse spre Zoe. Ce naiba este în fronzela aia cu carne? Poate că ar trebui să iau și eu rețeta.

– O să mă mai uit și eu o dată. O bătu ușor pe Malory pe genunchi. Sunt foarte fericită pentru tine. Mi-a plăcut de la început cum arătați împreună.

– Hei, te muți cu el? se interesă Dana. Asta i-ar da un șut în fund lui Jordan mult mai devreme.

– Îmi pare rău, nu am ajuns încă la nivelul acesta. Deocamdată ne încălzim cu momentul „suntem-îndrăgostiți“. Iar asta, prieteni și vecini, este o schimbare serioasă pentru mine. Nu mai fac programări și liste. Pur și simplu merg mai departe. Doamne, mă simt ca și cum aș putea să fac față lumii întregi! Lucru care mă aduce la cea de-a doua parte a întâlnirii. Îmi pare rău că nu am contribuit cu nimic la planurile pentru casa de aici sau că nu am făcut nimic pentru a merge mai departe cu ideile de reparații, să punem totul la cale.

– Mă întrebam dacă nu cumva vrei să renunți, recunosc Dana.

– M-am gândit la asta. Îmi pare rău că nu v-am spus. Cred că a trebuit să descopăr singură ce trebuie să fac și cum. Acum știu. Îmi încep propria afacere pentru că, pe măsură ce îți amâni mai mult visul, cu atât ai mai puține șanse să îl transformi în realitate. Intru într-un parteneriat cu două femei pe care le plac foarte mult. Nu numai că nu le voi dezamăgi, dar nu mă voi dezamăgi nici pe mine.

Se ridică în picioare și, cu mâinile așezate în șolduri, se întoarce să se uite spre casă.

– Nu știu dacă sunt pregătită pentru asta, dar sunt gata să încerc. Nu știu dacă voi găsi cheia în timpul care a mai rămas, dar știu că și asta am încercat.

– Știi ce cred. Zoe se ridică să i se alăture. Dacă nu ar fi fost cheia, nu ai fi cu Flynn acum. Noi nu am fi împreună, nu am fi cumpărat locul acesta. Din cauza asta, am șansa de a face ceva special, pentru mine și pentru Simon. Nu aș fi avut asta fără voi două.

– Lăsați-mă să spun că putem trece peste îmbrățișarea de grup. Cu toate acestea, Dana se alătură lor. Dar simt la fel, nu aș fi avut această șansă fără voi amândouă. Idiotul meu de frate are o femeie elegantă îndrăgostită de el. Și toate astea au început cu o cheie. Aș spune că o vei găsi.

Privi în sus, în timp ce ploaia începea să cadă.

– Acum să mergem naiba din ploaie.

Înăuntru, rămaseră într-un semicerc larg.

– Împreună sau separat? întrebă Malory.

– Împreună, răspuse Zoe.

– Sus sau jos?

– Sus. Dana se uită, primind semne aprobatoare. Spuneai că vine și Flynn?

– Da, va veni peste o oră.

– Putem să îl folosim ca animal de povară pentru tot ce vrem să aruncăm din pod.

– Unele dintre lucrurile de acolo sunt minunate. Fața lui Zoe strălucea de entuziasm, în timp ce urcau. Știu că la prima vedere par vechituri, dar cred că, atunci când va veni vremea, vom putea folosi o parte dintre ele. Este un scaun vechi, de răchită, care poate fi recondiționat și vopsit. Ar arăta bine pe verandă. Și sunt vreo două lămpi înalte. Abajururile sunt distruse, dar picioarele pot fi curățate și recondiționate.

Vocea ei se îndepărta, în timp ce Malory urca treptele. Fereastra din capătul scării era udă din cauza ploii și murdară de praf. Inima începu să îi bată ca un pumn lovit de coaste.

– Acesta este locul, șopti ea.

– Da. Acesta este. Dana își puse mâna în șold în timp ce se uita la etajul al doilea. Va fi al nostru și al băncii în câteva săptămâni.

– Nu, acesta este *locul*. Din visul meu. Asta este casa. Cum am putut fi atât de proastă să nu îmi dau seama, să nu înțeleg? Emoția i se strecură în voce, grăbindu-i cuvintele. Nu era ceea ce este al lui Flynn, ci ceea ce îmi aparține. Eu sunt cheia! Nu asta a spus Rowena?

Se răsuci să le privească, cu ochii mari și strălucitori.

– Frumusețe, cunoaștere, curaj. Suntem noi trei, acesta este locul. Și visul, era fantezia mea, ideea mea de perfecțiune. Așa că trebuia să fie locul meu.

În clipa următoare, era singură. Scara din spatele ei se umplu cu o lumină subțire, albastră. Ca o ceață, se rostogoli spre ea, târându-se pe podea spre picioarele ei,

până când rămase cu gleznela afundată în răceala ei umedă. Zguduită de șoc, strigă, dar vocea ei răsuna ca un ecou batjocoritor.

Cu inima bubuind, se uită spre camerele din ambele părți. Ceața albastră, nefirească, se prelinge și își croia drumul spre pereți, peste ferestre, blocând orice lumină posomorâtă a furtunii.

Fugi! Era o șoaptă frenetică din mintea ei. Fugi! Ieși acum, înainte să fie prea târziu. Nu era lupta ei. Era o femeie obișnuită care ducea o viață obișnuită.

Se apucă strâns de balustradă, făcând primul pas în jos. Încă mai putea vedea ușa prin perdeaua albastră care anihila rapid lumina adevărată. Dincolo de ușă era lumea reală. Lumea ei. Nu trebuia decât să deschidă ușa și să iasă pentru ca normalitatea să se reinstaureze.

Nu asta era ceea ce dorea, nu-i așa? O viață normală. Visul ei nu îi arătase asta? Căsătorie și familie. Pâine franțuzească la micul dejun și flori pe masă. O viață drăguță cu plăceri simple, construită pe dragoste și afecțiune.

O aștepta, dincolo de ușă.

Cobora scările ca o femeie aflată în transă. Putea vedea dincolo de ușă, cumva *prin* ușă, unde era o zi perfectă de toamnă. Copacii erau scăldați în culoarea aurită a soarelui, aerul era proaspăt și mușcător. Și, deși inima continua să îi bubuie în piept, buzele i s-au curbat într-un zâmbet visător, în timp ce se îndrepta spre ușă.

– „Nu este bine“. Își auzi propria voce, ciudat de plată și calmă. Este o altă păcăleală. O parte din ea se cutremură șocată, în timp ce se întoarse de la ușă, de la viața ei perfectă de afară. Ceea ce este afară nu este real, ceea ce este aici da. Acum acesta este locul tău.

Uimită că aproape își părăsise prietenele, le strigă din nou pe Dana și pe Zoe. Unde le pusese? Ce iluzie le separase? Teama pentru ele o făcu să se grăbească înapoi pe trepte. Zborul ei sfâșie ceața albastră, numai pentru a se aduna în urma ei ca niște panglici nesuferite.

Pentru a se orienta, merse spre fereastra din capătul scării și îndepărtă ceața aceea rece. Degetele îi amortiră, dar acum vedea că încă mai ploua. Ploaia cădea dintr-un cer rănit. Mașina ei era pe alee, acolo unde o lăsase. Peste stradă, o femeie cu o umbrelă roșie și o pungă cu cumpărături se grăbea să ajungă spre o casă.

Asta era real, își spusese Malory. Asta era viața, amestecată și neplăcută. Și o voia înapoi. Își va găsi drumul înapoi. Dar mai întâi avea ceva de făcut.

Fiori îi străbătură pielea în timp ce se întorcea spre dreapta. Dorea să fi avut o haină, o lanternă. Pe prietenele ei. Pe Flynn. Se sili să nu alerge, să nu se grăbească orbește. Camera era un labirint cu imposibile coridoare.

Nu mai conta. Era un alt truc, unul menit să o sperie și să o zăpăcească. Undeva în casa aceasta erau cheia și prietenele ei. Le va găsi.

Panica i se ridică în gât în timp ce mergea. Aerul era acum tăcut, până și pașii ei singuratici erau anihilați de ceața albastră. Ce era mai înspăimântător pentru inima omenească decât să îi fie frig, să fie rătăcit și singur? Se folosea de toate astea împotriva ei, învingând-o cu propriile instincte.

Pentru că nu o putea atinge dacă ea nu îi permitea.

– Nu mă vei face să fug! strigă ea. Știu cine sunt și unde sunt și nu mă vei face să fug!

Auzi pe cineva care o chema, o undă ușoară prin aerul

gros. Folosindu-se de asta ca de un ghid, se întoarse din nou.

Frigul se înteti, iar ceața era plină de umezeală. Hainele ei erau ude, pielea înghețată. Strigătul poate că era o altă păcăleală, își spuse. Acum nu mai auzea nimic altceva în afară de sângele care îi pulsa în propriul cap.

Nu mai conta ce direcție alegea. Putea merge la nesfârșit în cercuri sau să stea perfect nemișcată. Nu se puna problema găsirii drumului sau a faptului că acum era greșit direcționată. Își dădea seama, nu era nimic altceva decât o luptă a voințelor.

Cheia era aici. Era sortită să o găsească; el era sortit să o oprească.

– Probabil că este decadent pentru tine să te opui unei femei muritoare. Să îți irosești toate puterile pe cineva ca mine. Și cu toate acestea, nu poți face nimic mai mult decât ceața asta albastră, iritantă.

O lumină strălucitoare, roșie mărgini ceața. Deși inima lui Malory tresări, strânse din dinți și merse mai departe. Poate că nu era înțelept să provoace un vrăjitor, dar, în afară de risc, mai observă un factor secundar.

Acolo unde culorile roșu și albastru se amestecau, vedea încă o ușă.

Podul, își spuse ea. El trebuie să fie. Nu coridoare și cotituri iluzorii, ci adevărata substanță a casei.

Se concentrează în timp ce mergea înainte. Când ceața se ridică, devenind mai deasă, răsucindu-se, o ignoră și păstrează imaginea ușii în minte.

În sfârșit, cu respirația șubredă, întinse o mână prin ceață și degetele i se lipiră de o clanță veche de sticlă.

O căldură, ca un fuior binevenit, se revărsă peste ea

în timp ce deschidea ușa. O porni, în întuneric, cu ceața albastră târându-se în urma ei.

*

AFARĂ, Flynn conducea prin furtuna care între timp se domolise, îndreptându-se în scaunul din față ca să vadă prin perdelele de ploaie pe care ștergătoarele abia dacă reușeau să le îndepărteze.

Pe locul din spate, Moe scâncea ca un bebeluș.

– Haide, lașule, este doar o mică ploaie. Fulgerul străpunse cerul negru, urmat de un tunet care semăna cu explozia unui tun. Și puține fulgere.

Flynn blestemă și strânse volanul când mașina trosni și se scutură.

– Și puțin vânt, adăugă el. Care semăna cu forța galilor.

Nu păruse mai mult decât o furtună rapidă când plecase de la birou. Dar se înrăutățise cu fiecare centimetru de drum. În timp ce scâncetele lui Moe se transformau în urlete jalnice, Flynn începu să se îngrijoreze că Malory, Dana sau Zoe au fost prinse de furtună, poate toate trei.

Ar fi trebuit să ajungă la casă până acum, își aminti el. Dar ar fi jurat că furia furtunii era mai mare, mult mai mare, în capătul acesta de oraș. Ceața coborâse de printre dealuri, acoperindu-le cu gri la fel de gros și dens ca lâna. Vizibilitatea scădea, silindu-l să meargă mai încet. Chiar dacă abia se târa, mașina se rotea nebunește.

– Vom opri, îi spuse el lui Moe. Oprim și așteptăm.

Neliniștea îi străbătu spinarea, dar, în loc să se

liniștească atunci când ajunse cu mașina la curbă, i se strânse în ceafă ca niște gheare. Sunetul ploii căzând ca niște pumni pe plafonul mașinii părea să îi bubuie în creier.

– Ceva nu este în regulă.

Ieși din nou în stradă, mâinile strângând volanul, în timp ce vântul lovea năprasnic mașina. Transpirația, născută din efort și grijă, i se strecură în josul gâtului. După trei străzi se simți ca un bărbat în război.

Simți un fior de ușurare când văzu mașinile de pe alee. Erau în regulă, își spuse el. Erau înăuntru. Nicio problemă. Era un idiot.

– Ți-am spus că nu trebuie să îți faci griji, îi zise el lui Moe. Acum ai două variante. Poți să te aduni și să intri cu mine sau poți sta aici, măcăind și tremurând. Cum vrei tu, prietene.

Ușurarea îi dispăru când parcă în curbă și se uită spre casă.

Dacă furtuna avea o inimă, aceasta era acolo. Nori negri fierbeau deasupra casei, aruncându-și forța completă a furiei lor. Chiar în timp ce privea, fulgerul se prăbuși, întins ca o săgeată furioasă spre peluza din față. Iarba deveni neagră pe un petic zimțat.

– Malory.

Nu știa dacă l-a spus, l-a strigat sau mintea l-a scos, dar deschise ușa mașinii și sări în mijlocul violenței supranaturale a furtunii.

Vântul îl împinse înapoi, o suflare atât de intensă, încât simți sânge în gură. Fulgerul lovi ca un ciocan direct în fața lui, iar aerul mirosea a ars. Orbit de ploaia care se cernea, se aplecă și se târî spre casă.

Se împiedică pe trepte și îi striga numele iar și iar, ca un imn, când văzu lumina dură, albastră, prelingându-se de sub ușa din față.

Clanța îl arse cu răceala ei și refuză să se întoarcă sub mâna lui. Dezgolindu-și dinții, Flynn se dădu înapoi, apoi lovi ușa cu umărul. O dată, de două ori, iar la al treilea asalt reuși să intre.

Sări înăuntru, în ceața aceea albastră.

– Malory! Își dădu la o parte de pe față părul ud.
Dana!

Se răsuci când ceva îi atinse piciorul și își ridică pumnii, numai pentru a le coborî cu un blestem când se dovedî că era câinele lui cel ud.

– La dracu', Moe, nu am timp să...

Se opri când Moe mârâi adânc, lăsând să iasă un lătrat rău, apoi urcă treptele.

Flynn se repezi după el. Și dădu buzna în biroul lui.

– Dacă voi face o treabă bună cu povestea despre festival, atunci am nevoie de prima pagină a secțiunii „Weekender“ și un fragment la evenimente relatate. Rhoda își încrucișă brațele, în poziția ei combativă. Interviuul lui Tim despre Guy Clovnul ar trebui să treacă pe pagina a doua.

Auzea un sunat ciudat în urechi și avea o cană de cafea în mână. Flynn se uită la fața iritată a Rhodei. Simțea mirosul cafelei și parfumul White Shoulders cu care își dădea Rhoda de obicei. În spatele lui, scârțâia scanerul, iar Moe pufnea ca un sistem hidraulic.

– Este o porcărie!

– Nu ai voie să folosești acest limbaj cu mine, sări Rhoda.

– Nu, este o porcărie! Nu sunt aici. Și nici tu.

– Este timpul să fii tratată cu puțin mai mult respect aici. Nu conduci acest ziar decât pentru că mama ta a vrut să te împiedice să te faci de răs la New York. Reporter de oraș mare, pe naiba! Ești un tip de lucruri mici, de oraș mic. Întotdeauna ai fost, întotdeauna vei fi.

– Du-te dracu', o invită Flynn și îi aruncă ceașca cu cafea în față.

Ea scoase un țipăt scurt și dispăru în ceață.

Scuturat, se întoarse din nou spre locul unde se auzeau lătrăturile lui Moe.

Prin ceața care se rostogolea, o văzu pe Dana în genunchi, cu brațele în jurul gâtului lui Moe.

– Oh, Doamne, îți mulțumesc, Doamne! Flynn! Se ridică, înfășurându-se în jurul lui, așa cum făcuse și cu câinele. Nu le pot găsi. Nu le pot găsi. Eram aici, apoi nu mai eram, acum sunt. Isteria o lovea și îi cuprindea vocea. Eram împreună, chiar acolo, apoi nu mai eram.

– Stai! Stai! O dădu înapoi, scuturând-o. Respiră!

– Îmi pare rău! Îmi pare rău! Se cutremură, apoi își trecu mâinile peste față. Am fost la muncă, dar nu am fost. Nu aveam cum. Parcă eram năucită, făcând mișcările ca și cum nu aș fi putut spune ce nu este în ordine. Apoi l-am auzit pe Moe lătrând. L-am auzit lătrând și mi-am amintit. Că suntem aici. Atunci am fost înapoi, stând aici, în – ce dracu' o fi asta – și nu le pot găsi.

Se luptă să rămână calmă.

– Cheia! Malory spune că cheia este aici. Cred că are dreptate.

– Mergi! Ieși! Așteaptă-mă în mașină!

Ea respiră adânc, tremurând din nou.

– Sunt speriată, dar nu le las aici. Și nici pe tine. Iisuse, Flynn, îți sângerează gura!

Își trecu mâna peste ea.

– Nu-i nimic. Bine, rămânem împreună. O luă de mână, cu degetele unite.

Au auzit în același timp loviturile cu pumnii, în lemn. Conduși încă o dată de Moe, se grăbiră afară din cameră.

Zoe era la ușa podului, lovind în ea.

– Aici! strigă ea. Este aici, știu că este aici, dar nu pot intra.

– Dă-te la o parte! îi ordonă Flynn.

– Ești în regulă? Dana o apucă de braț. Ești rănită?

– Nu. Am fost acasă, Dana. Făcând treabă în bucătărie, cu radioul pornit. Întrebându-mă ce să fac pentru cină. Doamne, cât timp? Cât am fost separate? Cât timp a fost singură?

20

Îi era teamă. O ajuta dacă o recunoștea, dacă o accepta. Să știe că îi era mai teamă decât îi fusese în toată viața ei și să-și dea seama că era hotărâtă să nu renunțe.

Căldura era deja îndepărtată, în timp ce lumina căpăta nuanța aceea de albastru crud. Degete de ceață se târau înăuntru în urme expuse pe plafon, pe pereții neterminați, ca și pe podeaua prăfuită.

Dacă se gândea, vedea aburul alb, palid al propriei respirații.

Adevărat, își reaminti. Asta era real, un semn de viață. Dovada propriei ei umanități.

Podul era o încăpere lungă, largă, cu două ferestre înguste la fiecare capăt, iar tavanul se îngusta ca un vârf de săgeată. Dar și-l amintea. În visul ei acolo fuseseră luminile cerului și ferestre generoase. Tablourile ei fuseseră așezate de-a lungul pereților vopsiți crem. Podeaua fusese curățată de praf și sclipea din cauza unor picături de vopsea vesele, în culorile curcubeului.

Aerul mai păstra din căldura verii și mirosul de terebentină.

Acum era umed și rece. În locul pânzelor, cutii de

carton erau așezate pe lângă perete. Scaune și lămpi vechi, resturile altor vieți erau depozitate acolo. Dar vedea – oh, atât de limpede – cum ar fi putut fi.

În timp ce își închipuia, începu să se formeze.

Cald, scăldat în lumină, viu de culoare. Acolo, pe masa de lucru cu pensulele și cuțitul de șevalet, era o vază mică, albă, plină cu gura leului roșie pe care o culesese din propria grădină, în dimineața aceea.

Își amintea că se dusesse afară după ce Flynn plecase la lucru, își amintea cum culesese florile acelea delicate și frumoase pentru a-i ține companie în timp ce lucra.

Lucrul în atelierul ei, își spuse visătoare, unde o așteptau pânzele albe. Și știa, oh, da, știa cum să le umple.

Merse spre pânza care o aștepta pe șevalet, își ridică paleta și începu să își amestece culorile.

Soarele se strecura prin fereastră. Câteva erau deschise dintr-un motiv practic, al ventilării, și pentru pura plăcere de a simți briza. Muzica susura pasional din stereo. Ceea ce dorea să picteze astăzi necesita pasiune.

Îl vedea deja cu ochii minții, simțea puterea lui adunându-se în ea ca o furtună.

Își ridică pensula, punând-o în vopseaua primei tușe.

Inima îi tresări. Intensitatea bucuriei era aproape de nesuportat. Ar fi putut exploda din cauza ei, dacă nu o transfera pe pânză.

Imaginea îi pârjolea mintea, ca o scenă gravată pe sticlă. Tușă după tușă, culoare așezată peste culoare, începu să o aducă la viață.

– Știi, acesta a fost dintotdeauna cel mai profund vis al meu. Vorbea cu un ton conversațional în timp ce lucra. De când îmi pot aminti, mi-am dorit să pictez. Să am talent, viziune, capacitatea de a fi un artist important.

– Acum le ai.

Schimbă pensulele, uitându-se la Kane înainte să se întoarcă din nou spre pânză.

– Da, așa este.

– Ești înțeleaptă, să faci la sfârșit alegerea corectă. Să deschizi un magazin? Râse, alungând ideea cu un semn al mâinii. Unde este puterea acestui lucru? Unde este gloria dacă vinzi lucrări create de alții, când tu însăși poți crea? Poți fi și poți avea tot ce alegi tu aici.

– Da, înțeleg. Mi-ai arătat calea. Îi aruncă o privire timidă. Ce altceva mai pot avea?

– Vrei bărbatul? Kane ridică din umeri cu eleganță. Îți este legat aici, un sclav al dragostei.

– Și dacă aleg altceva?

– Bărbații sunt creaturi capricioase. Cum să fii sigură de el? Acum, pictează lumea ta așa cum vrei pe pânză. Așa cum ți-o dorești.

– Faimă? Avere?

Buzele lui se curbară.

– Întotdeauna este așa cu muritorii. Dragostea, spun ei, contează mai mult decât viața. Dar averea și gloria este cea după care tânjesc cu adevărat. Bine, ia totul.

– Și tu, tu ce vei lua?

– Eu deja am luat.

Ea dădu din cap, schimbând pensulele.

– Va trebui să mă scuzi. Trebuie să mă concentrez.

Picta în baia caldă de lumină solară, în timp ce muzica se avânta.

FLYNN lovi ușa cu umărul, apoi strânse clanța și se pregăti să o lovească din nou. Clanța se răsuci ușor în mâna lui.

Zoe îi aruncă un zâmbet nervos.

– Probabil că am slăbit-o eu pentru tine.

– Rămâneți aici.

– Scutește-ne, îl sfătui Dana și se grăbi în urma lui.

Acum lumina părea să pulseze, mai groasă și oarecum mai animată. Sunetele lui Moe se transformară în mârâit.

Flynn o văzu pe Malory, stând în capătul îndepărtat al podului. Ușurarea îi lovi inima ca un ciocan.

– Malory! Slavă Domnului! Sări înainte și se lovi de un perete solid de ceață.

– Este ca un fel de barieră. Acum vorbea frenetic, în timp ce îl lovea și împingea. Este închisă acolo.

– Cred că noi suntem închiși aici. Zoe își apăsă palmele pe ceață. Nu ne aude.

– Trebuie să o facem să ne audă. Dana se uită în jur după ceva de aruncat în perete. Probabil că este în altă parte, în mintea ei, la fel ca noi. Trebuie să o facem să ne audă, ca să poată ieși.

Moe se dezlănțuise, sărind să latre și să muște peretele de ceață. Lătrăturile lui se întorceau ca niște gloanțe ricoșate, dar Malory rămânea ca o statuie, cu spatele la ei.

– Trebuie să fie o altă cale. Zoe se lăsă în genunchi, apăsându-și degetele de ceață. Este foarte frig. O vezi cum tremură de frig. Trebuie să o scoatem afară.

– Malory! Furia neajutorată îl făcu pe Flynn să bată cu pumnii în perete până când îi sângerară. Nu voi lăsa să se întâmple asta. Trebuie să mă auzi. Te iubesc! La dracu', Malory, te iubesc! Ascultă-mă!

– Așteaptă! Dana îl apucă de umăr. S-a mișcat! Am văzut că s-a mișcat. Continuă să o strigi, Flynn! Vorbește cu ea!

Luptându-se să își păstreze calmul, el își apăsă fruntea de perete.

– Te iubesc, Malory! Trebuie să ne acorzi o șansă, să vezi unde putem ajunge. Am nevoie de tine lângă mine, așa că fie ieși tu, fie mă lași pe mine să intru.

Malory își strânse buzele spre imaginea ce se forma pe pânza ei.

– Ai auzit ceva? întrebă ea absent.

– Nu este nimic. Kane zâmbi spre cei trei muritori aflați dincolo de ceață. Absolut nimic. Ce pictezi acolo?

– Hm! Ea scutură un deget jucăuș spre el. Sunt temperamentală. Nu îmi place ca cineva să se uite la ceea ce lucrez până când nu este gata. Este lumea mea, îi reaminti ea și mai adăugă culoare. Regulile mele.

El ridică o dată din umeri, elegant.

– Cum dorești!

– Oh, nu te îmbufna, aproape că am terminat. Acum lucra repede, nedorind decât ca imaginea din mintea ei să fie pe pânză. Își spuse, era capodopera ei. Nimic din ceea ce făcuse nu era atât de important.

– Arta nu stă numai în ochii celui care privește, spuse ea. Ci în asta, în artist, în țel și în cei care le văd.

Pulsul ei sărea și se împiedica, dar mâna ei rămânea sigură și fermă. Pentru o clipă eternă, elimină tot din mintea ei, în afară de culori, texturi și forme.

Și, când se dădu înapoi, în ochii ei sclipea triumful.

– Este cel mai frumos lucru pe care l-am făcut vreodată, declară ea. Poate cel mai frumos pe care îl voi face vreodată. Mă întreb ce vei crede despre el.

Făcu un gest care invita.

– Lumină și umbră, spuse ea, în timp ce el se îndrepta

spre șevalet. Din interiorul meu în afară, pe pânză. Ceea ce îmi vorbește inima. Se numește *Zeițele care cântă*.

Pictase propria față. Fața ei și prima *Fată de Sticlă*. Era în pădure, acoperită cu lumină aurie strălucitoare, înfrumusețată de umbre verzi, iar râul aluneca peste pietre, ca niște lacrimi.

Surorile ei erau așezate în spatele ei, pe fundal, cu mâinile strânse.

Verona, pentru că știa că ea este Verona, își ținea harpa și avea chipul îndreptat spre cer, aproape că îi auzai cântecul pe care îl cânta.

– Credeai că mă voi mulțumi cu o iluzie rece când am o șansă să obțin ceva real? Credeai că îmi voi da viața și sufletul în schimbul unui vis? I-ai subestimat pe muritori, Kane.

În timp ce se năpustea spre ea, furia țâșnind din el ca flăcările, ea se rugă să nu se fi supraestimat pe sine sau pe Rowena.

– Eu sunt prima cheie! În timp ce vorbea, arătă spre tablou, intrând în el. O bubuitură amețitoare de căldură îi străbătu brațul, în timp ce își strângea degetele în jurul cheii pe care o pictase la picioarele zeiței.

Cheia care strălucea într-o boabă de lumină care sfârteca umbrele ca o sabie lucitoare.

Îi simțea forma, substanța, apoi, cu un strigăt de victorie, o eliberă.

– Aceasta este alegerea mea. Și tu poți să te duci în iad!

Ceața se tulbură, în timp ce el o blestema. Ridicând mâna să o lovească, atât Flynn, cât și Moe trecură prin zid. Cu un baraj de lătrături ascuțite, sacadate, Moe sări.

Kane se stinse ca o umbră în întuneric și dispăru.

În timp ce Flynn o ridica pe Malory în brațe, lumina soarelui străbătu prin ferestrele înguste, ploaia susurând muzicalitate în timp ce lovea streșinile de afară. Camera era un simplu pod, plin cu praf și lucruri în dezordine.

Tabloul pe care îl pictase din dragoste, cunoaștere și curaj dispăruse.

– Te-am ajuns! Flynn își îngropă fața în părul ei, în timp ce Moe sărea pe ei. Ești în regulă. Te-am ajuns!

– Știu. Știu. Începu să plângă liniștit, în timp ce se uita în jos, la cheia pe care încă o mai strângea în palmă. Am desenat-o! I-o arătă Danei și lui Zoe. Am cheia!

PENTRU că ea a insistat, Flynn o duse direct spre Warrior's Peak, urmați de Dana și Zoe. Ținea căldura dată la maxim și o înfășurase într-o pătură din portbagaj care, din nefericire, mirosea a Moe. Și ea tremura în continuare.

– Ai nevoie de o baie fierbinte sau ceva. Ceai. Supă. Își trecu o mână, departe de a fi sigură, prin păr. Nu știu. Coniac.

– O să iau toate cele menționate mai sus, îi promise ea, imediat ce ducem cheia acolo unde trebuie să fie. Nu voi putea să mă liniștesc până când nu o las din mână.

O strânse în pumn, lipindu-l de piept.

– Nu știu cum este posibil să o am în mână.

– Nici eu. Poate că, dacă îmi explici, vom înțelege amândoi.

– A încercat să mă zăpăcească, așa că ne-a separat. Ca să mă facă să mă simt pierdută, singură, speriată. Dar probabil că avea niște limite. Nu a putut să ne țină pe toate trei, și pe tine, în acea iluzie. Nu în același timp.

Eram legați și eram mai puternici decât credea el. Cel puțin eu așa cred.

– Pot să înțeleg asta. Dacă este să o spun, a imitat-o pe Rhoda destul de bine.

– L-am înnebunit, destul de mult, cred. Știam că cheia se află în casă. Strânse pătura mai tare, dar nu găsi căldură. Nu spun asta în stilul jurnalistic.

– Nu-ți face griji pentru asta. Îl voi edita mai târziu. Cum ai știut?

– Podul este locul în care am făcut alegerea, când mi-a arătat toate lucrurile pe care le doream foarte mult. Mi-am dat seama că era locul din vis imediat ce am urcat la etaj cu Dana și Zoe. Iar atelierul, atelierul unui artist, era la ultimul etaj. Podul. Probabil că atunci am avut acel moment de decizie cum a fost în picturi. La început m-am gândit că trebuie să căutăm prin toate lucrurile de aici și că vom găsi ceva care corespundea indiciului. Dar era mai mult decât asta, și mai puțin.

Închise ochii și oftă.

– Ești obosită. Odihnește-te până când ajungem acolo. Vorbim mai târziu.

– Nu, sunt bine. A fost atât de straniu, Flynn. Când m-am trezit și am realizat totul. Locul – în realitate și în vis. Și cum adusesse visul înapoi, încercând să mă prindă în el. L-am lăsat să creadă că a reușit. M-am gândit la indiciu și am văzut tabloul în minte. Știam cum să îl pictez, fiecare tușă. Al treilea tablou din set.

– Cheia nu era în lumea pe care a creat-o el pentru mine, spuse ea întorcându-se spre el. Dar era în cea creată de mine, dacă aș fi avut curajul să o fac. Dacă i-aș fi putut vedea frumusețea și să o transform în realitate. Mi-a dat puterea de a aduce cheia în iluzie.

Pentru a o răsuci, își spuse ea, cu ajutorul dragostei.

– Cred că i-a ars fundul.

Ea râse.

– Da, este un efect suplimentar. Te-am auzit!

– Ce?

– Te-am auzit strigându-mă. Pe voi toți, dar mai ales pe tine. Nu puteam să îți răspund. Îmi pare rău, pentru că știu că ți-a fost teamă pentru mine. Dar nu puteam să îl las să afle ce aud.

Se întinse și îi acoperi mâinile cu mâna lui.

– Nu puteam ajunge la tine. Nu am știut ce înseamnă teama până atunci, când nu am putut ajunge la tine.

– La început m-am temut că poate este încă unul dintre trucurile lui. Mă temeam că, dacă mă voi întoarce să te văd, voi ceda. Bietele tale mâini. Îi ridică mâna, apăsându-și delicat buzele pe încheieturile lovite. Eroul meu. Eroi, se corectă ea, uitându-se înapoi spre Moe.

Își ținu mâna într-a lui cât timp conduse până la porțile de la Warrior's Peak.

Rowena ieși, cu mâinile strânse în jurul taliei, peste un pulover roșu ca focul. Malory vedea licărul lacrimilor în ochii ei în timp ce se îndrepta spre poartă, pentru a-i întâmpina.

– Ești în siguranță și bine? Atinse obrazul lui Malory, și frigul pe care Malory nu reușise să îl scuture se transformă într-o căldură binecuvântată.

– Da, sunt bine. Am...

– Nu încă. Mâinile tale. Își puse palmele sub ale lui Flynn, ridicându-le. Vor rămâne cicatrice, spuse ea. Uite, sub a treia încheietură a mâinii stângi. Un simbol, Flynn. Vestitor și luptător.

Deschise ușa din spate a mașini pentru a-l lăsa pe Moe să iasă și să o salute cu lovituri de coadă și pupături. Ah, uite, cel neînfricat și curajos. Îl îmbrățișă, apoi se dădu pe spate, se aplecă, ascultând atent în timp ce el lătra și mormăia. Da, ai avut o aventură pe cinste. Se ridică, odihnindu-și o mână pe capul lui Moe, în timp ce le zâmbi Danei și lui Zoe. Voi toți ați avut. Vă rog, intrați.

Moe nu trebuia să fie rugat de două ori. Se repezi peste pietre și se îndreptă spre ușa în care aștepta Pitte. Pitte ridică o sprânceană în timp ce Moe aluneca pe podeaua din hol, apoi se întoarse să se uite la Rowena.

Ea râse și își trecu un braț pe sub al lui Flynn.

– Am un dar pentru curajosul și loialul Moe, dacă îmi permiți.

– Sigur. Uite, apreciem ospitalitatea, dar Malory este destul de stoarsă, așa că...

– Sunt bine. Sincer.

– Nu vă ținem mult. Pitte le făcu semn să intre în ceea ce Malory numea camera tabloului. Vă suntem datori, mai mult decât poate fi plătit. Ceea ce ați făcut, indiferent ce va veni mâine, nu va fi niciodată uitat. Atinse fața lui Malory cu un deget lung și subțire și o sărută.

Zoe îi făcu semn Danei.

– Cred că suntem păcălite în chestia asta de unu-pentru-toți.

Pitte se uită spre ea, apoi, dintr-odată, zâmbetul lui se învioră, fermecător.

– Femeia mea este o creatură foarte geloasă.

– Absolut deloc, obiectă Rowena, apoi ridică o zgardă strălucitoare, țesută de pe masă. Aceste simboluri vorbesc despre valoare și inimă curajoasă. Culoarele, de asemenea,

sunt simbolice. Roșu pentru curaj, albastru pentru prietenie, negru pentru protecție.

Se lăsă în jos să îi îndepărteze zgarda veche și uzată a lui Moe și să o înlocuiască.

Tot acest timp, el rămase, își spuse Flynn, cu demnitatea bravă a unui soldat care este decorat.

– Uite! Cât de frumos ești! Rowena îl pupă pe Moe pe nas, apoi se ridică în picioare. Îl vei mai aduce să îl văd, din când în când? îl întrebă ea pe Flynn.

– Sigur.

– Kane v-a subestimat. Pe voi toți – inima, spiritul și tăria.

– Este puțin probabil să o facă din nou, sublinie Pitte, dar Rowena dădu din cap.

– Este un moment de bucurie. Ești prima, îi spuse ea lui Malory.

– Știu. Am vrut să îți dau asta imediat. Îi arată cheia și se opri. Așteaptă. Vrei să spui că sunt *prima*? Prima care a găsit cheia, vreodată?

Fără să spună nimic, Rowena se întoarse spre Pitte. El merse spre un cufăr sculptat, sub fereastră, ridicând capacul. Lumina albastră care ieși îi făcu stomacul lui Malory să se strângă. Dar era diferită de ceață, își dădu ea seama. Era mai adâncă, mai strălucitoare.

Apoi ridică din cufăr o cutie de sticlă, vie din cauza luminii aceleia, și ochii i se umplură de lacrimi.

– Cutia Sufletelor.

– Tu ești prima, repetă Pitte, în timp ce așeza cutia pe un pedestal de marmură. Prima muritoare care va răsuci cheia.

Se întoarse, rămânând lângă cutie. Acum era soldatul,

își spuse Malory, luptătorul care păzea. Rowena se așeză în cealaltă parte, astfel că încadrau sticla și luminile albastre care pluteau în interiorul ei.

– Tu trebuie să o faci, spuse Rowena ușor. Întotdeauna a fost vorba despre tine.

Malory strânse mai tare cheia în pumn. Pieptul ei era atât de plin, încât o durea și părea încă incapabil să susțină ritmul galopant al inimii ei. Încercă să respire calm, dar reuși numai scurt și adânc. Pe măsură ce se apropia, luminile păreau să îi umple raza vizuală, apoi camera. Apoi lumea.

Degetele ei voiau să tremure, dar ea le liniști. Nu va face asta cu mâinile tremurânde.

Strecură cheia în prima dintre cele trei încuietori făurite în sticlă. Văzu lumina cuprinzând metalul și degetele ei, strălucitoare ca speranța. Și răsuci cheia.

Se auzi un sunet – credea că este un sunet. Dar nu era mai mult decât un suspin tăcut. Chiar în timp ce se stingea, cheia se dizolvă sub degetele ei.

Prima încuietore dispăruse, mai erau numai două.

– A dispărut! Pur și simplu, a dispărut!

– Este, din nou, un simbol pentru noi, spuse Rowena și lăsă o mână să se așeze delicat pe cutie. Pentru ele. Au mai rămas două.

– Noi... Plângeau în interiorul cutiei de sticlă, își spuse Dana. Aproape că le auzea și îi rupea inima. Noi alegem acum, care din noi va fi următoarea?

– Nu astăzi. Ar trebui să vă odihniți mințile și inimile. Rowena se întoarse spre Pitte. Ar trebui să fie șampanie în salon. Îi conduci tu pe oaspeții noștri? Aș vrea să vorbesc singură cu Malory înainte să venim și noi.

Săltă cutia de sticlă, așezând-o ușor în cufăr. După ce rămase numai cu Malory, se întoarse.

– Pitte spune că avem față de tine o datorie pe care nu o vom putea plăti. Este adevărat.

– Am fost de acord să caut cheia și *am fost* răsplătită, o corectă Malory. Se uită la cufăr, imaginându-și cutia din el. Acum mi se pare greșit că am luat banii.

– Banii nu înseamnă nimic pentru noi, îți jur. Alții i-ar fi luat și nu ar fi făcut nimic. Alții au încercat și au eșuat. Iar voi ați făcut ceva curajos și interesant cu banii.

Traversă camera, luând mâna lui Malory în a ei.

– Asta mă bucură. Dar nu vorbesc despre dolari și cenți când vorbesc despre datorie. Dacă nu aș fi fost eu, nu ar fi existat o Cutie a Sufletelor, chei sau încuietori. Nu ar fi trebuit să ne înfruntăm cu ceea ce ați înfruntat astăzi.

– Le iubești. Malory făcu un gest spre cufăr.

– Ca surori. Surori mai tinere, mai frumoase. Ei bine... Merse să se uite la tablou. Sper să le pot vedea din nou așa. Pot să îți dau un dar, Malory? Este drept să fac asta. Ai refuzat ceea ce ți-a oferit Kane.

– Nu era real!

– Poate fi! Se întoarse. Eu pot să fac să fie real. Ce ai simțit, ce știai, ce era în interiorul tău. Pot să îți dau puterea pe care ai avut-o în iluzia aceea.

Amețită, Malory se apucă de brațul scaunului, apoi se așază încet pe el.

– Poți să îmi dai darul de a picta?

– Înțeleg nevoia – bucuria și durerea de a avea frumos în tine, să simți că iese. Râse. Sau să te lupți să îl scoți la lumină, lucru care este la fel de minunat. Poți să îl ai. Este darul meu pentru tine.

Pentru o clipă, ideea o străbătu pe Malory, intoxicând-o ca un vin, la fel de seducător ca dragostea. Și o văzu pe Rowena privind-o, atât de calm, atât de liniștit, cu un zâmbet moale pe buze.

– Mi l-ai da pe al tău, realizează Malory. Asta vrei să spui. Mi-ai da darul tău, priceperea ta, viziunea ta.

– Ar fi al tău.

– Nu, nu ar fi niciodată al meu. Și voi ști mereu. Le-am pictat... pentru că le-am putut vedea. Așa cum le-am văzut în primul vis. Ca și cum aș fi fost acolo, în tablou. Și am pictat cheia. Am răsucit cheia, am putut pentru că am iubit suficient de mult pentru a renunța. Am ales lumina, în locul umbrei. Nu-i așa?

– Da.

– Făcând această alegere, știind că era cea corectă, nu pot să iau ce este al tău. Dar îți mulțumesc, spuse ea în timp ce se ridica. Este plăcut să știu că sunt fericită făcând ceea ce fac. O să am un magazin foarte frumos și o afacere de succes. Și o viață al naibii de bună, adăugă ea.

– Nu am nicio îndoială. Atunci vrei să îl iei pe acesta? Rowena făcu un gest, zâmbind spre Malory care se uita șocată.

– *Zeițele care Cântă*. Se grăbi spre pânza înrămată care era așezată pe masă. Tabloul pe care l-am făcut când Kane...

– Tu l-ai pictat. Rowena i se alătură, punând o mână pe umărul ei. Indiferent care ar fi trucul, a fost viziunea ta, și inima ta a fost cea care a găsit răspunsul. Dar, dacă faptul că l-ai avea, dacă vederea lui ar fi dureroasă, îl pot pune deoparte.

– Nu, nu este dureros. Este un dar minunat. Rowena, asta a fost o iluzie. Tu ai adus-o în realitatea mea. Este solid. Există. Încrucișându-și brațele în jurul ei, se dădu înapoi, rămânând cu privirea fixată pe a Rowenei. Poți – ai făcut același lucru și cu emoțiile?

– Pui la îndoială că sentimentele tale față de Flynn sunt adevărate?

– Nu. Știu că sunt. Își apăsă o mână pe inimă. Acum nu este o iluzie. Dar el – dacă este un fel de recompensă... nu este corect față de el și nu pot accepta.

– Ai renunța la el.

– Nu. Expresia ei deveni războinică. La dracu', nu! Doar că aș da piept cu asta, cu el, până când s-ar îndrăgosti de mine. Dacă pot găsi o cheie mistică, în mod sigur pot să îl fac pe Michael Flynn Hennessy să înțeleagă că sunt cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată. Ceea ce sunt, adăugă ea. Ceea ce sunt cu siguranță.

– Îmi placi foarte mult, spuse Rowena zâmbind. Și îți promit asta. Când Flynn intră din nou în camera asta, indiferent ce simte sau nu simte va fi reflectarea reală a ceea ce este în inima lui. Restul este în seama ta. Așteaptă aici, îl trimite cu.

– Rowena? Când vom începe a doua rundă?

– În curând, spuse Rowena ieșind din cameră. Foarte curând.

Care dintre ele va urma? se întrebă Malory în timp ce studia portretul. Și ce va risca următoarea? Oare va reuși sau va da greș în căutarea ei?

Pierduse ceva drag, își spuse ea, ridicând tabloul. O dragoste, atât de scurt încercată. Și acum, cu Flynn, trebuia să mai riște una. Cea mai importantă dragoste din viața ei.

– Ți-am adus puțină șampanie din asta vioaie, spuse Flynn, intrând în cameră cu două pahare pline ochi. Pierzi petrecerea. Pitte chiar râde. A fost un adevărat moment.

– Simțeam nevoia de câteva clipe. Lăsa tabloul și luă paharul.

– Ce este asta? Unul de-al Rowenei? Își trecu un braț în jurul umerilor lui Malory și simți cum îi înțepenește corpul când înțelese. Este al tău? Asta este ceea ce ai făcut? Pictura din pod, cu cheia. Este aici.

Își trecu degetele peste cheia de aur, acum aflată numai pe pânză, la picioarele zeiței.

– Este uimitor!

– Chiar mai mult, când tu ești cea care a intrat în tablou și a smuls cheia magică.

– Nu. Adică da, vreau să spun că este acolo. Dar mă gândeam la tot. Este frumos, Malory! La dracu', este uimitor! Ai renunțat la asta! Vorbea ușor, apoi se uită pe deasupra ei. Tu ești cea minunată!

– Pot să îl am. Rowena a lovit din călcâie, a dat din nas, orice face ea, și mi l-a adus aici. Înseamnă mult pentru mine să îl am. Flynn...

Trebuia să bea ceva, să pună ceva distanță între ei. Indiferent ce îi spusese Rowena, acum înțelegea că va face ceva mult mai dureros decât să renunțe la un talent cu pensula și vopsea.

– A fost o lună ciudată pentru noi toți.

– Poți să spui asta, a fost el de acord.

– Mare parte din ceea ce s-a întâmplat este dincolo de orice ne-am fi putut imagina, orice lucru în care am fi putut crede în urmă cu câteva săptămâni. Și ceea ce s-a întâmplat m-a schimbat. În mai bine, adăugă ea, întorcându-se spre el. Vreau să cred că în mai bine.

– Dacă mi-ai fi spus că ai întors cheia în încuietorea aceea și că acum nu mă mai iubești, îmi pare rău pentru tine. Pentru că ești legată.

– Nu, eu... Legată ? repetă ea. Ce vrei să spui prin *legată*?

– De mine, canapeaua mea cea urâtă și câinele meu nătâng. Nu îți iei tâlpășița din toate astea, Malory.

– Să nu folosești tonul acesta cu mine. Își lăasă paharul jos. Și să nu crezi nici pentru o clipă că poți să stai acolo și să îmi spui că sunt legată de tine, pentru că *tu* ești legat de *mine*.

El își lăasă paharul lângă al ei.

– Ești sigură?

– Foarte sigură. Tocmai am întrecut un zeu celt, diabolic. Pentru mine ești o joacă de copil.

– Vrei să lupți?

– Poate.

Se năpustiră unul spre celălalt. Cu gura așezată pe a ei, lăasă să îi scape un suspin sugrumat. Și ea se agăță de viața ei, se dădu înapoi, dar își păstră brațele înfășurate în jurul gâtului lui.

– Mă potrivesc perfect cu tine, Flynn.

– Păi atunci este destul de bine, pentru că sunt îndrăgostit de tine. Tu ești cheia mea, Mal. Cheia pentru toate încuietorile.

– Știi ce vreau chiar acum? Vreau o baie fierbinte, niște supă și un pui de somn pe canapeaua cea urâtă.

– Astăzi este ziua ta norocoasă. Pot să aranjez asta pentru tine. Luând-o de mână, o scoase din cameră.

Mai târziu, Rowena se apleca pe umărul lui Pitte, privind mașinile care se îndepărtau.

– Este o zi bună, îi spuse ea. Știu că nu s-a terminat, dar astăzi este o zi bună.

– Mai avem puțin timp înainte să înceapă restul.

– Câteva zile, apoi cele patru săptămâni. Kane le va urmări mai atent acum.

– La fel și noi.

– Frumusețea a triumfat. Acum vor fi testate cunoașterea și curajul. Sincer, le putem ajuta atât de puțin. Dar muritoarele acestea sunt deștepte și puternice.

– Ciudate creaturi, comentă Pitte.

– Da! Îi zâmbi. Ciudate și pentru totdeauna fascinante.

Intrară înapoi în casă, închizând ușa. La capătul aleii, porțile de fier se închiseră tăcute. Luptătorii care le încadrau vor rămâne vigilenți până la următoarea fază a lunii.

- Sfârșit -

**CONTINUAREA ACȚIUNII ACESTEI CĂRȚI,
ÎN VOLUMUL URMĂTOR:
CHEIA CUNOAȘTERII**

BESTSELLER INTERNAȚIONAL

Așteptarea cititorilor **NOREI ROBERTS** este din plin răsplătită de fascinanta poveste conținută în **Trilogia Cheilor**.

Trei femei, Malory, Dana și Zoe, aparent neavând nimic în comun, sunt aduse într-o noapte furtunoasă într-un castel cu un renume destul de straniu. Cele trei se întâlnesc pentru prima dată: Malory lucrează în domeniul artei, Dana este bibliotecară iar Zoe lucrează într-un salon de coafură.

Ele sunt atrase într-o adevărată aventură de două personaje, Rowena și Pitte, la fel de ciudate ca propriile nume. În fapt, cei doi sunt niște zei alungați de dincolo de Cortina Viselor deoarece, din cauza neatenției lor, celor trei fiice pe jumătate muritoare ale regelui zeu, le-au fost răpite sufletele și închise într-o cutie de sticlă ce nu putea fi descuiată decât cu trei chei de aur ce trebuiau găsite și răsucite în încheietori de către trei muritoare. Cheile reprezintă frumosul, cunoașterea și curajul.

Cheia luminii, prima parte a trilogiei, descrie tentativa găsirii primei chei de către Malory. O încercare temerară, o căutare aproape imposibilă... Va fi un prim succes sau totul se va cufunda în resemnare?

LEI 32,90 (29,58 + 2,72 TVA + 0,60 TL)

